

JOHN HART

CRIME

BESTSELLER NEW YORK TIMES

Ultimul copil

EDGAR AWARD PENTRU

CRIME NOVEL ROMAN

JOHN HART

ULTIMUL COPIL

Traducere din limba engleză de

MIHAELA APETREI

**Colectie coordonată de
Magdalena Marcalescu**

EDITURA TREI

2023

Autor: John Hart

Titlul original: The Last Child
Copyright © 2009

Published by arrangement with St. Martin's Publishing
Group.
All rights reserved.

First published in 2009 by Minotaur Books, an imprint of
St. Martin's Publishing Group.

Copyright © Editura Trei, 2023 pentru prezenta ediție

O.P. 16, Ghișeul 1, C.P. 0490, București
Tel.: +4 021 300 60 90 ; Fax: +4 0372 25 20 20
e-mail: comenzi@edituratrei.ro
www.edituratrei.ro

ISBN (print): 978-606-40-1831-1
ISBN (epub): 978-606-40-2039-0

Editori:
Silviu Dragomir
Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial:
Magdalena Mărculescu

Redactare:
Alexandra Fusoi

Design copertă: Faber Studio
Ilustrație copertă: ©I Made Eri Nopandi/Getty Images

Director producție:
Cristian Claudiu Coban

Dtp:
Răzvan Nasea

Corectură:
Lorina Chițan
Oana Apostolescu

Conținutul acestei lucrări electronice este protejat prin copyright (drepturi de autor), iar cartea este destinată exclusiv utilizării ei în scop privat pe dispozitivul de citire pe care a fost descărcată. Orice altă utilizare, incluzând împrumutul sau schimbul, reproducerea integrală sau parțială, multiplicarea, închirierea, punerea la dispoziția publică, inclusiv prin internet sau prin rețele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informației, altele decât cele pe care a fost descărcată,

revânzarea sub orice formă sau prin orice mijloc, fără consimțământul editorului, sunt interzise. Dreptul de folosință al lucrării nu este transferabil.

Drepturile de autor pentru versiunea electronică în formatele existente ale acestei lucrări aparțin persoanei juridice **Editura Trei SRL**.

Această carte este pentru Nancy și Bill Stanback,
Annie și John Hart,
pentru Kay și Norde Wilson.
Părinți, prieteni, sfătuitori de încredere.

Prolog

Asfaltul străbătea ținutul ca o cicatrice, o arsură lungă și neagră lăsată de lama unui brici. Fierbințeala nu răscolise încă aerul, dar șoferul știa că urma să vină, cu tot cu strălucirea aceea dogoritoare, o sclipire zămislită din locul îndepărtat unde se așternea grea întinderea de albastru. Și-a potrivit ochelarii de soare și a aruncat o privire în oglinda mare fixată în partea de sus a parbrizului, unde se vedeau tot interiorul autobuzului și fiecare pasager în parte. În 30 de ani, se uitase în oglinda aceea la tot felul de oameni: fete drăguțe și bărbați distruși, bețivi și nebuni, femei pieptoase cu bebeluși roșii și zbârciți. Șoferul putea ochi necazurile de la o poștă; putea spune cine era în regulă și cine era fugar.

S-a uitat la băiat.

Băiatul arăta ca un fugar.

Avea nasul cojit, dar sub bronzul de pe față se ascundea un soi de paloare provocată de lipsa de somn, de malnutriție sau de amândouă. Pomeții se conturau ca niște lame ascuțite sub pielea întinsă ca o tobă. Era mic de vârstă și de statură, poate să fi avut zece ani, cu niște plete sălbatice și negre împodobindu-i capul. Părul în neorânduială părea tuns chiar de el, cu ciobul. Din gulerul cămășii și din genunchii blugilor îi atârnav petice

zdrențuite. Pantofii aproape că rămăseseră fără talpă. Ținea strâns în poală un rucsac albastru; și orice-ar fi avut acolo, averea lui nu era prea mare.

Era un copil frumușel, dar ceea ce i-a atras cel mai mult atenția șoferului au fost ochii. Mari și negri, se mișcau neîncetat, de parcă băiatul ar fi fost peste măsură de atent la cei din jur care formau o presă umană fierbinte, tipică pentru un autobuz rablagit dintr-o dimineață arsă de soare, pe dealurile nisipoase ale Carolinei de Nord: o jumătate de duzină de navetiști, câțiva scandalagii schilozi, care păreau foști soldați, una sau două familii, niște bătrâni, un cuplu de punkiști tatuați care se aciuseră în spate.

Ochii băiatului poposeau cel mai des asupra bărbatului aflat de cealaltă parte a culoarului, un soi de comis-voiajor cu părul lins, îmbrăcat într-un costum șifonat și încălțat cu mocasini scâlciați. Mai era și un bărbat negru ce ținea între genunchi o Biblie jerpelită și o sticlă de suc; părea că și el i-a atras atenția copilului. Pe scaunul din spatele băiatului stătea o bătrână îmbrăcată cu o rochie lucioasă. Femeia s-a aplecat în față să-i pună o întrebare, iar băiatul a scuturat reținut din cap și a răspuns prudent.

Nu, doamnă.

Cuvintele lui s-au ridicat ca un fum, iar femeia s-a retras pe locul ei, apucând lanțul ochelarilor cu degetele brăzdate de vene albastre. S-a uitat pe fereastră și lentilele au sclipit în lumină, apoi s-au întunecat când drumul a tăiat un pâlc de pini ale căror umbre se întindeau verzui dedesubtul ramurilor. Aceeași lumină a cuprins și autobuzul, iar șoferul l-a studiat pe bărbatul în costum șifonat. Era palid și asudat, cu ochi neobișnuiți de mici și cu o neliniște care-l călca pe nervi pe șofer. La fiecare două minute, bărbatul se foia în scaunul lui. Își încrucișa și apoi își desfăcea picioarele, se apleca în față, apoi se lăsa

pe spate. Bătea darabana cu degetele pe unul dintre genunchii costumului prost croit și înghițea des, în timp ce privirea îi fugea spre băiat, se retrăgea, apoi fugea iar spre băiat și zăbovea asupra lui.

Șoferul era destul de blazat, dar în autobuzul lui păstra ordinea. Refuza să tolereze băutura, dezmațul sau scandalul. Așa-l crescuse măicuța lui în urmă cu 50 de ani și nu găsisese niciun motiv pentru care să se schimbe. Astfel că a rămas cu un ochi la băiat și cu celălalt la bărbatul absorbit de el, cu priviri strălucitoare și dornice. L-a văzut cum se uită la puști și l-a văzut cum se lipește de scaunul soios la vederea cuțitului.

Băiatul părea să-l mânuiască foarte firesc. L-a luat din buzunar și a scos lama folosind doar degetul mare. L-a ținut preț de o clipă la vedere, apoi a scos din rucsac un măr și l-a feliat cu o mișcare precisă și hotărâtă. Aroma mărului s-a ridicat deasupra scaunelor pătate de călători și a podelelor mânjite cu noroi. Chiar și peste putoarea de motorină, șoferul i-a simțit parfumul pișcător și dulce. Băiatul s-a uitat o singură dată la ochii larg deschiși ai bărbatului și la chipul lui viclean și spălăcit, apoi a strâns lama și a pus cuțitul la loc, în buzunar.

Șoferul s-a relaxat și și-a îndreptat privirea spre drum, neîntrerupt, pentru câteva minute lungi. Și-a spus că băiatul i se părea cunoscut, dar apoi impresia a dispărut. Treizeci de ani. Și-a așezat mai bine trupul greoi în scaun.

Văzuse atât de mulți băieți!

Atât de mulți fugari.

* * *

Băiatul simțea de fiecare dată când era privit de șofer. Era un dar al lui, un talent. Chiar și în ciuda umbrelor întunecate care cădeau peste ochii șoferului și a arcuirii largi a oglinzii, băiatul tot își dădea seama că-l privea. Era

a treia lui călătorie cu autobuzul, în tot atâtea săptămâni. Stătea pe locuri diferite și purta haine diferite, dar bănuia că, mai devreme sau mai târziu, cineva tot avea să-l întrebe ce face la 7 dimineața, într-o zi de școală, într-un autobuz care străbătea statul dintr-o parte în alta. Și-a închipuit că acea întrebare va veni de la șofer.

Dar încă nu se întâmplase.

Băiatul s-a întors cu fața spre fereastră și și-a orientat umerii în așa fel încât nimeni să nu mai încerce să-i vorbească. A privit reflexia celorlalți în geam, mișcările și chipurile. S-a gândit la copacii înalți până la cer și la penele cafenii cu zăpadă pe vârfuri.

Cuțitul forma o umflătură în buzunar.

Patruzeci de minute mai târziu, autobuzul s-a oprit zdruncinându-se într-una dintre stațiile aflate într-o benzinărie sărăcăcioasă, pierdută în brazda de pini, pe pământul fierbinte, nisipos și năpădit de tufișuri. Băiatul și-a croit drum pe culoarul îngust și a coborât prima treaptă înainte să apuce șoferul să spună că în parcare nu se afla decât o camionetă pentru tractare sau că nu se zărea niciun adult venit să-l preia pe băiatul de 13 ani, ce abia dacă părea de zece. Băiatul a rămas cu ceafa în soare, fără să întoarcă o clipă capul. Și-a săltat rucsacul în spate. Apoi autobuzul a slobozit un nor de motorină arsă, s-a smucit și a pornit spre sud.

În stația de benzină se găseau două pompe, o bancă lungă și un bărbat slăbănog în haine albastre, pătate de unsoare. A dat din cap din spatele geamului mânjit, însă nu a ieșit în arșiță. Automatul cu băuturi din umbra clădirii era atât de vechi, încât nu accepta decât 50 de cenți. Băiatul a scotocit în buzunar, a scos de acolo cinci monede subțiri de 10 cenți și a cumpărat un suc de struguri; sticla rece a căzut pe tobogan. A scos capacul, s-a întors în

direcția din care venise autobuzul și a pornit înapoi pe serpuirea neagră a drumului prăfuit.

După patru-cinci kilometri și două cotituri, drumul s-a îngustat, asfaltul s-a transformat în pietriș, apoi pietrișul a devenit tot mai mărunț. Indicatorul nu se schimbase de ultima dată când îl văzuse. Era vechi și deteriorat, iar cojile de vopsea se desprinseseră, lăsând la vedere lemnul de dedesubt: *ALLIGATOR RIVER RAPTOR PRESERVE*. Deasupra literelor era desenat un vultur stilizat înălțându-se spre cer, cu aripi de pe care se cojea vopseaua.

Băiatul a scuiat în palmă guma de mestecat și a lipit-o în trecere pe indicator.

I-a luat două ceasuri să găsească un cuib, două ceasuri de sudoare, ciulini și țânțari care i-au înroșit și pătat pielea. A găsit ghemul imens de crengi în ramurile de sus ale unui pin cu frunze lungi, crescut înalt și drept din pământul umed de pe malul râului. A înconjurat copacul de două ori, dar pe jos nu se vedea nicio pană. Razele soarelui străpungeau pădurea și cerul se făcuse atât de albastru și de strălucitor, încât îl usturau ochii. Cuibul era cât un grăunte.

S-a descotorosit de rucsac și a început să se cațăre, cu scoarța aspră și neregulată zgâriindu-i pielea arsă de soare. Precut și temător, urca uitându-se încontinuu în jur, după vultur. În muzeul din Raleigh se găsea un exemplar împăiat, așezat pe un pedestal, și își amintea bine cât de aprig era. Avea ochi de sticlă, dar aripile măsurau un metru și jumătate de la un vârf la altul și ghearele erau cât degetul lui mijlociu. Ar fi putut smulge urechile unui adult folosindu-și doar ciocul.

Nu voia decât o pană. I-ar fi plăcut mult o pană albă, curată, din coadă, sau una dintre penele uriașe, cafenii, din aripă; dar, la urma urmelor, ar fi putut să fie cea mai

micuță, din zonele fine ale penajului, un fulg poate, sau una din partea pufoasă și delicată din spatele aripilor.

Chiar nu conta.

Magia era magie.

Cu cât ajungea mai sus, cu atât ramurile se îndoiu mai tare. Vântul înclina copacul, cu tot cu băiatul cățărât în el. Când a venit o pală mai puternică peste ei, și-a îndesat obrazul în scoarța tare, cu inima bătând și cu degetele albite de la strânsoare. Pinul acesta era regele copacilor, atât de înalt, încât până și râul se făcuse mic sub el.

S-a apropiat de vârf. De la distanța asta, cuibul era cât tăblia unei mese și cântărea probabil aproape 100 de kilograme. Era vechi de zeci de ani și duhnea a putreziciune, găinaț și rămășițe de iepure. Băiatul a inhalat miasma, absorbindu-i puterea. A schimbat priza și a pus talpa pe o cracă albită de vreme, cu scoarța cojită. Dedesubt, pădurea de pini se îndrepta hotărât spre dealurile din depărtare. Râul se încolăcea negru și întunecat, lucios ca un cărbune. Băiatul s-a ridicat și a văzut pușorii; erau doi, palizi și pătați, ghemuiți în găoacea cuibului. Deschiseseră ciocurile ca niște așchii, milogindu-se să primească de mâncare, și, când vântul s-a ridicat spre culme, a auzit un sunet ca un fâșâit de așternuturi întinse la uscat pe sârmă. A riscat o privire, iar acolo, sus, a văzut vulturul care se repezea din înaltul cerului. Preț de o clipă, băiatul a văzut doar pene, apoi aripile au fluturat și au dat la iveală ghearele.

Pasărea a țipat.

Când ghearele i-au mușcat din carne, băiatul și-a azvârlit brațele în aer; apoi a căzut, iar pasărea – cu ochii ei de un galben strălucitor, cu ghearele înfipite în pielea și în cămașa lui – a căzut împreună cu el.

La ora 3 și 47 de minute, un autobuz a tras în parcare a aceleiași benzinării sărăcăcioase. De data asta, se îndrepta

către nord și era un alt autobuz, cu un alt șofer. Ușa s-a deschis zdrăngănind și o mână de reumatici au coborât târșându-și picioarele. Șoferul era un bărbat hispanic, subțire, la vreo 25 de ani, care părea ostenit. Abia dacă i-a aruncat o privire băiatului costeliv care s-a ridicat de pe bancă și s-a îndreptat șchiopătând spre ușă. N-a observat nici hainele rupte, nici expresia deznădăjduită de pe chipul lui. Și dacă pe mâna cu care i-a întins biletul era sânge, părea limpede că nu era treaba șoferului să remarce acest lucru.

Băiatul a dat drumul biletului. S-a opintit să urce scările și a încercat să-și adune zdrențele cămășii. Rucsacul pe care-l căra era greu, umplut aproape să dea pe-afară, și ceva roșu păta cusăturile de dedesubt. În jurul lui simțea și un miros, poate de mâl, râu și ceva mai sălbatic; dar nici asta nu era treaba șoferului. Băiatul s-a târât mai în spate, adâncindu-se în semiîntunericul din autobuz. S-a prăbușit pe unul dintre scaunele din spate și apoi s-a tras până în capăt, unde s-a așezat singur într-un colț. A strâns rucsacul la piept și a urcat picioarele pe scaun. Găuri adânci îi punctau carnea și avea o rană la gât; nimeni nu l-a privit, nimănui nu i-a păsat. A apucat și mai strâns rucsacul, ca să simtă căldura care mai rămăsese acolo, trupul schilodit ca un sac de crenguțe sfărâmate. Și i-a imaginat pe cei doi pușori pufoși rămași singuri în cuib. Singuri în cuib și înfometați.

Băiatul s-a cutremurat în întuneric.

S-a cutremurat în întuneric și a plâns cu lacrimi fierbinți și amare.

Capitolul unu

Johnny a învățat devreme. Dacă l-ar fi întrebat cineva de ce era atât de diferit, de ce stătea atât de liniștit și de ce ochii lui păreau că înghit lumina, asta ar fi răspuns. Că a învățat devreme că nu există loc unde să fii în siguranță, nici măcar curtea din spatele casei sau locul de joacă, nici veranda de la intrare sau drumul pustiu care trecea pe la marginea orașului. Nu exista loc sigur și nu exista nimeni care să te protejeze.

Copilăria era o iluzie.

Era treaz de o oră, așteptând ca sunetele nopții să se stingă, ca soarele să alunece suficient pe cer încât să spui că e dimineață. Era luni, încă beznă, dar Johnny rareori dormea. Se trezea să verifice ferestrele întunecate. Zdrăngănea încuietorile de două ori pe noapte, veghea drumul pustiu și poteca de pământ ce părea ca de cretă sub razele lunii. Verifica să vadă ce face maică-sa, în afară de nopțile când era Ken acasă. Ken era temperamental și purta un inel mare de aur, care lăsa vânătăi perfect ovale.

Asta a fost o altă lecție.

Johnny și-a tras un tricou și niște blugi jerpeliți, apoi s-a îndreptat spre ușa dormitorului și a întredeschis-o. Lumina s-a revărsat pe holul îngust, iar aerul a devenit brusc consumat. A simțit miros de țigări și de alcool vărsat, probabil bourbon. Pentru o clipă, Johnny și-a amintit cum miroseau cândva diminețile: ouă, cafea și o notă din after-shave-ul un pic înțepător al lui taică-su. Era o amintire bună, așa că a tras-o la fund și a strivit-o. Amintirea aia pur și simplu făcea lucrurile mai greu de suportat.

Pe coridor, covorul aspru l-a înțepat în degetele de la picioare. Ușa de la camera maică-sii atârna desprinsă din

balamale. Era o ușă goală pe dinăuntru și nevopsită, care nu se potrivea cu nimic. Ușa originală zăcea spartă în curtea din spate, scoasă din țâțâni cu o lună în urmă, când Ken și mama lui Johnny se luaseră la hartă seara târziu. Ea n-a vrut să spună de ce se certaseră, însă Johnny a presupus că avea de-a face cu el. Cu un an în urmă, Ken nici nu s-ar fi putut apropia de o femeie ca ea și Johnny nu-l lăsa să uite; dar asta fusese cu un an în urmă. Părea că trecuse o viață de-atunci.

Îl cunoșteau de mulți ani pe Ken, sau crezuseră că-l cunosc. Tatăl lui Johnny era constructor, iar Ken construia cartiere întregi. Lucrau bine împreună, pentru că tatăl lui Johnny era rapid și priceput și Ken era suficient de deștept ca să-l respecte. Din cauza asta, Ken fusese întotdeauna plăcut și atent, chiar și după răpire, până când tatăl lui Johnny decisese că suferința și vina erau poveri prea greu de îndurat. Dar, după ce tatăl său îi părăsise, respectul dispăruse și Ken începuse să dea târcoale destul de des. Acum, el conducea totul. O ținea pe mama lui Johnny singură și dependentă, sedată sau beată. Îi spunea ce să facă și ea făcea. Fă-mi o friptură. Treci în dormitor. Încuie ușa.

Johnny văzuse totul cu ochii lui negri și de multe ori se trezea noaptea, în bucătărie, cu trei degete pe cuțitul cel mare din suportul de lemn, imaginându-și locul acela moale de pe pieptul lui Ken, gândindu-se la el.

Omul era un prădător, pur și simplu; iar mama lui Johnny ajunsese o umbră. Nu cântărea mai mult de 45 de kilograme și era trasă la față ca o prizonieră, dar Johnny vedea felul cum o priveau bărbații, felul cum Ken devenea posesiv când ieșea ea din casă. Pielea mamei, deși palidă, era fără cusur; avea ochii mari, adânci și suferinzi. La cei 33 de ani ai ei arăta ca un înger, presupunând că ar exista așa ceva, cu părul negru, fragilă și eterică. În momentul în

care intra într-o încăpere, bărbații se opreau din ce făceau. Se holbau de parcă pielea ei ar fi radiat strălucire, de parcă s-ar fi putut desprinde de la pământ în orice clipă.

Ei nu-i păsa câtuși de puțin de asta. Nici înainte să-i dispară fiica nu dădea prea mare atenție felului în care arăta. Blugi și tricouri. Părul prins în coadă și, uneori, un machiaj ușor. Lumea ei fusese un loc micuț și perfect, unde își iubise soțul și copiii, unde îngrijise o grădină, făcuse voluntariat la biserică și cântase de una singură în zilele ploioase; dar vremurile acelea se duseseră. Acum nu mai exista decât tăcere, pustiire și suferință, o rămășiță a ființei care fusese; însă frumusețea ei nu se trecuse. Johnny o vedea în fiecare zi și în fiecare zi blestema perfecțiunea care o completa atât de grațios. Dacă ar fi fost urâtă, lui Ken nu i-ar fi fost de niciun folos. Dacă ar fi avut copii urâți, sora lui ar fi dormit încă în camera lipită de a lui. Dar fetița era ca o păpușă sau ca o ființă ireală ce ar fi trebuit ținută într-un dulap încuiat. Era cea mai frumoasă persoană pe care o văzuse Johnny vreodată și ura asta la ea.

O ura.

Într-atât i se schimbase viața.

Johnny a privit atent ușa de la dormitorul maică-sii. Ken putea sau nu să fie înăuntru. Și-a lipit urechea de lemn și respirația i s-a oprit în gât. În mod normal își dădea seama, dar somnul îl ocolise zile întregi și când, în sfârșit, îl doborâse, îl pusese zdravăn la pământ. Negru și tăcut. Profund. S-a trezit cu o tresărire, i s-a părut că a auzit zgomot de sticlă spartă. Asta se întâmpla la 3 dimineața.

S-a îndepărtat nesigur de ușă, apoi a pornit pe culoar și lampa de la baie a început să bâzâie când a apăsat comutatorul. Dulăpiorul de medicamente era deschis și a văzut flacoanele cu pastile: Xanax, Prozac, unele albastre, altele galbene. A apucat un flacon și a citit eticheta.

Vicodin. Astea erau noi. Flaconul de Xanax era deschis, pilulele erau împrăștiate pe blat, iar Johnny a simțit cum furia crește în el. Xanaxul îl ajuta pe Ken să-și revină după o noapte cu chestii tari.

Așa le zicea el.

Chestii tari.

Johnny a închis flaconul și a ieșit din baie. Casa era ca o cocină și atunci și-a amintit că asta nu era chiar casa lor. Adevărata lor casă fusese curată și bine întreținută. Avea un acoperiș nou, la instalarea căruia ajutase și el. În fiecare zi din vacanța de primăvară se cocoțase pe scară, întinzându-i țiștele lui taică-su, și ținuse cuiele într-o centură de scule aninată la brâu, cu numele lui scrijelit pe ea. Era o casă bună, cu pereți de piatră și curte care nu era doar țărână neagră și buruieni crescute peste tot. Se afla doar la câțiva kilometri distanță, dar părea mult mai departe, într-un cu totul alt cartier, cu locuințe îngrijite, așezate pe parcele mari, verzi. Locul îi era proaspăt în amintire, însă acum banca deținea casa. Îi dăduseră maică-sii niște hârtii și puseseră o pancartă în curte.

Asta, în care stăteau, era una dintre cele pe care le închiria Ken. Avea vreo sută, iar Johnny credea că asta era, probabil, cea mai mizerabilă și proastă coșmelie dintre toate, departe de marginea orașului. Bucătăria era mică, acoperită cu tablă verde, și avea pe jos un linoleum care se răsucea la colțuri. Deasupra cuptorului ardea un bec singuratic, iar Johnny s-a răsucit încet pe călcâie. Locul era dezgustător: mucuri de țigară într-o farfurie, sticle goale și pahare pentru shoturi. Pe masa din bucătărie zăcea o oglindă și Johnny a văzut resturi de pudră albă sclipind în lumină. Vederea lor i-a înghețat sângele în vine. O bancnotă de o sută de dolari, făcută sul, căzuse pe jos. Johnny a ridicat-o și a netezit-o. De o săptămână nu mai

avusese parte de-o masă cumsecade, iar Ken trăgea cocaină pe nas cu o bancnotă de o sută.

A ridicat oglinda, a șters-o cu un șervet ud și a atârnat-o la locul ei, pe perete. Tatăl lui obișnuia să se uite în oglinda aia, iar Johnny încă îl vedea aranjându-și cu degete mari și neîndemânatică cravata în fiecare duminică, însă cravata nu se lăsa. Purta costumul numai la biserică și se fâstâcea când îl prindea pe fiu-său că-l privește. Johnny își dădea seama de stânjeneala lui din îmbujorarea spontană urmată de un zâmbet nepăsător.

— Slavă cerului c-o avem pe maică-ta, spunea el, iar ea îi făcea nodul la cravată.

Palmele lui pe talia ei.

Sărutul și făcutul cu ochiul care urmau după aceea.

Johnny a șters iar oglinda, apoi a îndreptat-o, mișcând-o până când s-a așezat așa cum trebuia.

Ușa verandei din față s-a deschis țeapănă, iar Johnny a ieșit în dimineața jilavă și întunecată. Un felinar pâlpâia la 50 de metri în josul străzii, iar farurile mașinilor conturau creasta unui deal îndepărtat.

Mașina lui Ken nu mai era acolo, iar Johnny a simțit o ușurare rușinoasă și dulce. Ken locuia în cealaltă parte a orașului, într-o casă mare văruiată impecabil, cu ferestre uriașe și garaj pentru patru mașini. Johnny a tras adânc aer în piept, s-a gândit la maică-sa aplecată peste oglinda aia și și-a spus că nu ajunsese și ea atât de departe. Asta era treaba lui Ken, nu a ei. S-a forțat să-și descleșteze pumnii. Aerul era curat, așa că s-a concentrat asupra lui. Și-a spus că începea o nouă zi, că se puteau întâmpla lucruri bune; dar diminețile erau rele pentru maică-sa. Exista un anumit moment când deschidea ochii, o fracțiune de secundă înainte să-și aducă aminte că-și pierduse unica fiică.

Sora lui Johnny.

Geamăna lui.

Alyssa se născuse la trei minute după Johnny, și semănau pe cât pot semăna doi gemeni fraternali. Aveau același păr și aceeași față, același râs. Da, ea era fată, dar de la cinci metri distanță nu mai puteai spune care-i care. Stăteau la fel, mergeau la fel. În cele mai multe dimineți se trezeau la aceeași oră, chiar dacă dormeau în camere diferite. Maică-sa spunea că, atunci când erau mici, aveau propriul lor limbaj, dar Johnny nu-și aducea aminte. Știa doar că, în cea mai mare parte a vieții lui, nu fusese niciodată singur; că exista un anumit sentiment special al apartenenței, pe care numai ei doi îl înțeleseseră vreodată. Dar Alyssa se dusesse și toate celelalte se duseseră odată cu ea. Acesta era adevărul inevitabil și acest adevăr o rodea pe dinăuntru pe maică-sa. Așa că Johnny făcea și el ce putea. Verifica încuietorile seara și curăța dezastrul din casă. Astăzi, curățenia i-a luat 20 de minute; apoi a pus de o cafea și s-a gândit la bancnota rulată.

O sută de dolari.

Mâncare și haine.

A mai verificat casa încă o dată. Sticlele, adunate. Urmele de droguri, șterse. A deschis fereastra, să lase exteriorul să invadeze interiorul, apoi s-a uitat în frigider. Când a scuturat-o, cutia de lapte a sunat a gol. Un singur ou în cofraj. A deschis geanta maică-sii. Avea nouă dolari și niște mărunțiș. A lăsat banii acolo și a închis geanta. A umplut un pahar cu apă și a scos două aspirine din flacon. A pornit pe coridor și a deschis ușa de la camera maică-sii.

Prima rază de lumină a zorilor străpungea geamul, o gămălie oranj în spatele copacilor negri. Maică-sa stătea pe-o parte, cu părul acoperindu-i fața. Noptiera era plină de reviste și cărți. A făcut loc paharului cu apă și a lăsat aspirinele pe lemnul zgâriat. I-a ascultat respirația preț de o clipă, apoi s-a uitat la teancul de bancnote lăsat de Ken

pe pat. Erau câteva de 20, una de 50. Poate câteva sute de dolari, mototolite și murdare.

Scoase dintr-un sul.

Aruncate.

Mașina de pe alee era veche, un break cumpărat de tatăl lui Johnny cu ani în urmă. Vopseaua era curată și ceruită, presiunea cauciucurilor verificată în fiecare săptămână, dar asta era tot ce știa să facă Johnny. Când răsucea cheia în contact, pe țeava de eșapament încă mai ieșea un fum albăstrui; geamul din dreptul pasagerului nu cobora până jos. A așteptat ca fumul să se facă alb, apoi a băgat mașina în viteză și a pornit spre capătul aleii. Nici nu putea fi vorba să aibă permis, așa că s-a uitat cu grijă când a ieșit în drum. A mers cu viteză mică și a luat-o numai pe drumuri lăturalnice. Cel mai apropiat magazin era la trei kilometri, dar era un magazin mare, pe un drum principal, și Johnny știa că acolo ar putea fi recunoscut. A mai mers patru-cinci kilometri și a ajuns la o mică băcănie mărginașă. Benzina costa și mâncarea era mai scumpă aici, dar nu prea avea de ales. Cei de la Asistența socială fuseseră deja de două ori la ei acasă.

Mașina nu se deosebea de celelalte aflate în parcare, cele mai multe vechi și americane. Un sedan negru a venit în urma lui și s-a oprit aproape de intrare. Lumina soarelui s-a oglindit în geam, arătându-l pe bărbatul singuratic și fără chip din spatele volanului. Nu a ieșit din mașină, iar Johnny l-a privit cu atenție în timp ce se îndrepta spre magazin.

Îi era foarte teamă de bărbații singuratici în mașini staționate.

Căruciorul se clătina în timp ce-l împingea în lungul culoarelor dintre raioane. Doar alimente de bază, s-a hotărât el: lapte, suc, șuncă, ouă, pâine pentru sandviciuri,

fructe. A mai cumpărat niște aspirină pentru maică-sa. De asemenea, și sucul de roșii părea s-o ajute.

Polițistul l-a oprit la capătul culoarului opt. Era înalt și masiv, cu niște ochi căprui prea blânzi pentru restul trăsăturilor, pentru unghiul aspru al maxilarului. Nu avea cărucior pentru alimente, stătea acolo cu mâinile vârâte în buzunare și Johnny a ghicit dintr-o privire că după el intrase în magazin. Avea o expresie cunoscută – cea de răbdare resemnată.

Iar lui Johnny îi venea s-o ia la fugă.

— Hei, Johnny. Ce mai faci?

Avea părul mai lung decât și-l amintea băiatul, castaniu ca ochii, atârând ciufulit și buclat peste guler, înspicat cu argintiu proaspăt la tâmpile. Fața i se ascuțise și o parte din Johnny și-a dat seama că anul care trecuse fusese dur și cu el. Așa mare cum era, polițistul părea strivit, bântuit, dar lui Johnny așa i se păreau aproape toți oamenii, astfel că nu-și dădea seama dacă era sau nu așa. Vocea polițistului era gravă și îngrijorată. l-a evocat atât de multe amintiri triste, încât, o clipă, Johnny n-a putut nici să se miște, nici să vorbească. Polițistul s-a apropiat și a adus cu el aceeași expresie gânditoare pe care Johnny o văzuse atât de des, aceeași privire de îngrijorare blândă. O parte din el voia să-l placă, să aibă încredere în el; dar rămânea unul dintre cei care o lăsaseră pe Alyssa să se piardă în uitare. Rămânea unul dintre cei care o pierduseră.

— Sunt bine, i-a răspuns Johnny. Știți cum e. Mă descurc.

Polițistul s-a uitat la ceas, apoi la hainele soioase ale lui Johnny, la părul lui negru, vâlvoi. Era 7 fără 20 dimineața, într-o zi de școală.

— Vreo veste de la tatăl tău? l-a întrebat el.

— Nu.

Johnny a încercat să-și ascundă rușinea ivită ca din senin.

- Nicio veste.
- Îmi pare rău.

Momentul se lungea stânjenitor, dar polițistul nu s-a clintit. Ochii lui căprui au rămas neabătuți și, privit de aproape, părea la fel de masiv și de calm ca prima dată când venise acasă la Johnny. Dar asta era o altă amintire, așa că Johnny s-a uitat ținută la încheietura groasă a bărbatului, la unghiile lui boante și curate. A continuat cu voce spartă.

— Mama a primit o dată o scrisoare. Mi-a spus că tata era în Chicago, se gândea să se ducă în California.

A tăcut, mutându-și privirea de la mâna polițistului spre podea.

- O să se întoarcă.

Johnny a spus-o cu convingere. Polițistul a dat din cap o singură dată și și-a ferit privirea. Spencer Merrimon plecase la două săptămâni după dispariția fiicei sale. Prea multă durere. Prea multă vină. Nevastă-sa n-avea să-l ierte niciodată, fiindcă el era cel care ar fi trebuit s-o ia pe fetiță, n-avea să-l lase niciodată să uite că fiica lui nu ar fi fost nevoită să se întoarcă pe jos acasă, la lăsarea serii, dacă el ar fi făcut ce trebuia să facă.

- N-a fost vina lui, a spus Johnny.
- Nici n-am zis că ar fi fost.
- Era la muncă. A uitat cât e ceasul. N-a fost vina lui.
- Cu toții greșim, fiule. Absolut toți. Tatăl tău este un om bun. Să nu te îndoiești niciodată.

- Nu mă îndoiesc.

Un resentiment a apărut de nicăieri în vocea lui Johnny.

- Este în regulă.
- N-o să mă îndoiesc niciodată.

Johnny a simțit cum îi fuge culoarea din obraji. Nici nu-și mai amintea de când vorbise atâta cu un adult, dar polițistul ăsta avea ceva anume. Era bătrân ca dracu',

avea în jur de 40 de ani, dar nu grăbea niciodată lucrurile și pe chipul lui se citea o anumită căldură, o bunătate care nu părea prefăcută sau afișată pentru a păcăli un copil să aibă încredere în el. Privirea îi era mereu foarte liniștită și o parte din Johnny spera ca acest om să fie un polițist suficient de bun ca să facă lucrurile cum trebuie. Dar trecuse deja un an, iar sora lui era tot dispărută. Johnny își făcea griji pentru „acum”, iar „acum” acest polițist nu-i era prieten.

Mai exista și Asistența socială care nu aștepta decât un pretext; și mai existau și lucrurile pe care le făcuse Johnny, locurile unde mergea când chiulea de la școală, riscurile pe care și le asumase strecurându-se afară din casă după miezul nopții. Dacă polițistul ar fi știut ce făcea el, ar fi fost obligat să ia măsuri. Centre de plasament. Tribunale.

Dacă ar fi putut, l-ar fi oprit pe băiat.

— Mama ta cum e? a întrebat polițistul.

Îl privea atent și ținea încă mâinile pe cărucior.

— Obosită, a spus Johnny. Lupus, înțelegeți. Obosește foarte ușor.

Polițistul s-a încruntat pentru prima dată.

— Ultima oară când am dat de tine aici, mi-ai spus că are boala Lyme.

Avea dreptate.

— Nu. Am spus că are lupus.

Chipul polițistului s-a îmblânzit și a ridicat mâna de pe cărucior.

— Există oameni care vor să ajute. Oameni care înțeleg.

Dintr-odată, Johnny a simțit că se înfurie. Nimeni nu înțelegea și nimeni nu se oferise să ajute. Niciodată.

— Este doar un pic indispusă. Este într-o perioadă mai proastă.

Polițistul s-a prefăcut că nu-i aude minciuna, dar chipul lui a rămas trist. Johnny a văzut cum privirea îi coboară pe

flaconul de aspirină, pe sucul de roșii. Din felul în care a zăbovit asupra lor, era evident că știa mai multe decât majoritatea despre bețivi și drogați.

— Nu ești singurul care suferă, Johnny. Și nu ești singur.

— Sunt destul de singur.

Polițistul a oftat din răunchi. A scos din buzunar o carte de vizită și a scris un număr pe spatele ei. I-a întins-o băiatului.

— Dacă ai vreodată nevoie de ceva.

Părea hotărât.

— La orice oră din zi și din noapte. Vorbesc serios.

Johnny s-a uitat la cartea de vizită și a strecurat-o în buzunarul blugilor.

— Suntem bine, a spus el și a împins căruciorul ca să-l ocolească pe polițist, care însă i-a pus o mână pe umăr.

— Dacă mai dă ăla vreodată în tine...

Johnny s-a încordat.

— Sau în mama ta...

Johnny i-a dat deoparte mâna.

— Suntem bine, a repetat el. Mă descurc.

S-a grăbit să treacă de polițist, înfricoșat că acesta ar putea să-l oprească și să-i mai pună și alte întrebări sau să o sune pe vreuna dintre femeile alea cu înfățișare aspră de la Asistența socială. Căruciorul a hârjâit marginea tejghelei de la casă, iar femeia masivă așezată acolo, pe un scaun uzat, l-a privit curioasă. Era nouă la magazin și Johnny i-a citit întrebarea pe față. El avea 13 ani, dar arăta mult mai mic de-atât. A scos din buzunar bancnota de o sută de dolari și a așezat-o cu fața în sus pe banda de produse.

— Puteți să vă grăbiți, vă rog?

Femeia a făcut un balon de gumă și s-a încruntat.

— Ușurel, dulceață. Hai să vedem.

Polițistul rămăsese la trei metri mai în spate și Johnny îl simțea stând acolo, cu ochii proptiți în spatele lui, în timp

ce doamna cea grasă scana pe rând produsele, iar băiatul se străduia să respire; după un minut, polițistul a trecut pe lângă el.

— Păstrează cartea aia de vizită, a spus el.

— OK.

Johnny nu l-a putut privi în ochi.

Polițistul s-a întors și i-a zâmbit chinuit.

— Mă bucur întotdeauna să te văd, Johnny.

A ieșit din magazin; îl putea urmări cu privirea prin ferestrele largi. A trecut pe lângă mașina break, apoi s-a întors și a rămas o clipă lângă ea. Aparent mulțumit, s-a îndreptat spre sedanul lui și a deschis ușa. S-a așezat, dispărând în semiobscuritatea dinăuntru.

A așteptat.

Johnny a încercat să-și domolească bătaile inimii, apoi s-a întins să ia restul din mâna umedă și cărnoasă a casierei.

Pe polițist îl chema Clyde Lafayette Hunt. Detectiv. Așa scria pe cartea sa de vizită. Johnny avea o întreagă colecție de cărți de vizită, înghesuite în sertarul de sus, ascunse sub șosete și sub o poză a tatei. O vreme s-a gândit la numărul de telefon scris acolo; apoi s-a gândit și la orfeline și centre de plasament. S-a gândit la sora lui dispărută și la țeava de plumb pe care o ținea între pat și peretele prin care trecea aerul rece. S-a gândit că probabil polițistul vorbise serios. Probabil că era un om bun. Dar Johnny nici nu-l mai putea privi fără să-și amintească de Alyssa, iar genul ăsta de gândire cerea concentrare. Trebuia să și-o imagineze în viață și zâmbitoare, nu într-o pivniță cu pământ pe jos sau pe bancheta din spate a vreunei mașini. Ultima oară când a văzut-o avea 12 ani. O fată de 12 ani, cu părul negru și tunsoare băiețească. Martorul care văzuse cum s-a întâmplat spusese că s-a dus direct spre mașină, zâbind când a văzut ușa deschizându-se.

Zâmbind până când a pus cineva mâna pe ea.

Johnny a auzit permanent cuvântul acela. *Zâmbind*. Ca și când i-ar fi rămas înțepenit în cap, o înregistrare a unui singur cuvânt, de care nu putea să scape. Dar îi vedea chipul în vis. O vedea privind înapoi, în timp ce casele deveneau tot mai mici. Vedea cum e tot mai îngrijorată și o vedea țipând.

Johnny și-a dat seama că femeia de la casă îl privea țintă și că stătea în continuare cu mâna întinsă, ținând restul în palmă, cu alimentele deja puse în sacoșă. Casiera ridicase o sprânceană, mestecându-și imperturbabilă guma.

— Mai ai nevoie de ceva, dulceață?

Johnny a șovăit. A mototolit bancnotele și le-a îndesat în buzunar.

— Nu, a spus el. Nu mai am nevoie de nimic.

Femeia a privit dincolo de el, spre șeful de magazin care stătea în spatele unui separator scund, din sticlă. Copilul i-a urmărit privirea, apoi s-a întins să-și ia plasele. Femeia a ridicat din umeri și el a plecat, pășind sub cerul care se înseninase cât timp fusese înăuntru. A rămas cu privirea ațintită spre mașina maică-sii și a încercat să-l ignore pe detectivul Hunt. Sacoșele se frecau una de alta, foșnind. Laptele bătâcâia, atârânănd greu în partea dreaptă. A pus sacoșele pe locurile din spate și a ezitat. Polițistul îl urmărea dintr-o mașină cu botul ieșit în afară, aflată la mai puțin de șase metri distanță. A gesticulat când l-a văzut pe Johnny îndreptându-se de spate.

— Știi să conduc, a spus băiatul.

— Nu mă îndoiesc.

Răspunsul l-a surprins pe Johnny. Polițistul părea zâmbitor.

— Știu că ești un dur, a adăugat el, iar zâmbetul i-a dispărut. Știu că te descurci aproape cu toate, dar legea e lege.

Johnny s-a îndreptat și mai mult, înălțându-se un pic.

— Nu pot să te las să conduci.

— Dar n-am cum să abandonez mașina aici, a replicat Johnny. Doar pe asta o avem.

— Te duc eu acasă.

Johnny nu a spus nimic. Se întreba dacă în casă mai mirosea a bourbon. Se întreba dacă strânsese toate sticlele.

— Încerc să te ajut, Johnny.

Polițistul a făcut o pauză.

— Să știi că oamenii mai fac din astea.

— Care oameni? a izbucnit el cu amărăciune.

— Este în regulă. Nu-i nimic. Spune-mi adresa și gata.

— Știți unde locuiesc. V-am văzut trecând uneori pe acolo, v-am văzut încetinind. Așa că nu vă prefaceți că nu știți.

Hunt a auzit neîncrederea din vocea lui.

— Nu încerc să te păcălesc, băiete. Am nevoie de adresa exactă ca să o transmit mașinii de patrulare, să mă aștepte acolo. Trebuie să mă aducă înapoi să-mi iau mașina.

Johnny l-a cercetat pe polițist.

— De ce treceți așa de des pe-acolo?

— Așa cum ți-am spus, Johnny. Există oameni dispuși să ajute.

Johnny nu prea era sigur că-l crede pe deplin, dar a recitat adresa și l-a privit cum cere o mașină de patrulare care să-l aștepte acolo.

— Haide.

Hunt a coborât din mașina de poliție fără însemne și a venit spre breakul lui. Johnny a deschis ușa dinspre locul

pasagerului și polițistul s-a așezat la volan. Băiatul și-a pus centura, apoi a rămas nemișcat. Timp de un moment parcă nesfârșit, nu s-a clintit niciunul.

— Îmi pare rău pentru sora ta, a spus Hunt într-un final. Îmi pare rău că n-am putut s-o aduc acasă. Știi asta, nu?

Johnny s-a uitat ținută în față, cu pumnii strânși în poală. Soarele se înălțase deasupra copacilor și își arunca fierbințeala prin geam.

— Zici și tu ceva? I-a întrebat Hunt.

Johnny s-a răsucit și a rostit sec, fără inflexiuni:

— Ieri s-a împlinit un an.

Știa cât de neînsemnat suna asta.

— Știați?

Hunt părea stânjenit.

— Da, știam.

Johnny și-a ferit privirea.

— Puteți să porniți și gata? Vă rog?

Polițistul a pornit mașina și fumul albastru a trecut pe lângă geamul lui Johnny.

— Bine, a răspuns polițistul. Bine, Johnny.

A băgat în viteză. S-au îndreptat în tăcere spre marginea orașului. Fără niciun cuvânt, însă Johnny l-a adulmecat. Mirosea a săpun și a ulei de armă, probabil și a fum de țigară rămas în haine. Conducea la fel ca tatăl lui Johnny, repede și sigur, cu privirea la drum, aruncând din când în când ochii în oglinda retrovizoare. Când s-au apropiat de casă, detectivul a strâns buzele, iar Johnny s-a gândit, pentru ultima dată, cum spusese că o va aduce pe Alyssa acasă. În urmă cu un an. Promisese.

Când au ajuns, o mașină cu însemnele poliției îi aștepta pe aleea de acces. Johnny a coborât și a deschis ușa din spate, ca să ia sacoșele.

— Te ajut eu cu alea, a spus Hunt.

Johnny n-a făcut decât să ridice privirea spre el. Ce voia? El o pierduse pe Alyssa.

— Mă descurc, i-a răspuns el.

Detectivul Hunt a susținut privirea lui Johnny până când a fost clar că nu avea nimic de zis.

— Să fii cuminte, l-a îndemnat polițistul în cele din urmă, iar Johnny l-a privit strecurându-se în mașina de poliție.

A rămas cu sacoșele în mâini și nu s-a clintit cât timp mașina a dat înapoi și s-a înscris pe șosea. Nu a răspuns semnului de rămas-bun al detectivului. A stat acolo, pe aleea prăfuită, și s-a uitat cum mașina urcă pe dealul din depărtare, apoi dispare cu totul. A așteptat să i se potolească bătaile inimii, apoi a dus sacoșele înăuntru.

Așezate pe blatul din bucătărie, cumpărăturile păreau neînsemnate, dar erau mai mult de-atât: erau o victorie. Johnny le-a lăsat deoparte, apoi a pus de cafea și a spart în tigaie un singur ou. Flăcăruia albastră a țâșnit din inelul metalic și băiatul a privit cum oul se albește pe margini. L-a întors cu grijă pe cealaltă parte, apoi l-a așezat pe o farfurie de carton. Tocmai când se întindea după un șervet, a sunat telefonul. A recunoscut numărul și a răspuns înainte să sune a doua oară. Puștiul de la celălalt capăt avea o voce hârâită. Era de-o seamă cu el, dar fuma și bea ca un adult.

— Azi chiulești? Hai să chiulim.

Johnny și-a îndreptat privirea spre coridor și a coborât vocea.

— Bună, Jack.

— M-am uitat la niște case în partea de vest. E o zonă foarte proastă. Chiar proastă de tot. Sunt o grămadă de foști condamnați pe-acolo. Are sens, dacă te gândești.

Era un refren vechi. Jack știa ce făcea Johnny când lipsea de la școală și când se strecura afară, după lăsarea

întunericului. Voia să-l ajute, pe de o parte fiindcă era un puști cu inimă bună, pe de alta pentru că era rău.

— Țsta nu e un joc, a spus Johnny.

— Frate, știi ce se spune despre calul de dar. Țsta e ajutor pe gratis. Nu-l lua ca și cum ți se cuvine.

Johnny a răsuflat adânc.

— Îmi pare rău, Jack. E una dintre diminețile alea nasoale.

— Maică-ta?

Lui Johnny i s-a pus un nod în gât, așa că a dat din cap. Jack era ultimul lui prieten, singurul care nu-l trata încă de parcă ar fi fost vreun ciudat sau un caz demn de milă. Aveau și unele lucruri în comun. Era un copil plătând, la fel ca Johnny, și avea și el problemele lui.

— Probabil că azi ar trebui să mă duc.

— Trebuie să predăm referatul la istorie, a spus Jack. L-ai făcut?

— L-am predat săptămâna trecută.

— Rahat. Pe bune? Eu nici măcar nu l-am început.

Jack întârzia întotdeauna și profesorii îi îngăduiau asta de fiecare dată. Mama lui Johnny îl numise odată pe Jack canalie și cuvântul i se potrivea de minune. Fura țigări din cancelarie și în zilele de vineri își dădea părul cu gel. Bea mai mult alcool decât ar trebui să bea vreodată un copil și mințea ca un profesionist; dar păstra secretele atunci când promitea și îi apăra spatele când avea nevoie să stea cineva de șase. Era plăcut, era sincer când voia să fie și, pentru un moment, Johnny a simțit că i-a ridicat un pic moralul; apoi dimineața l-a copleșit iar.

Detectivul Hunt.

Grămada de bancnote mototolite de pe patul maică-sii.

— Trebuie să închid, a spus Johnny.

— Cum rămâne cu chiulul?

— Trebuie să închid.

Johnny a pus telefonul în furcă. Știa că și-a rănit prietenul, dar nu se putuse abține. A ridicat farfuria, s-a așezat pe verandă și a mâncat oul cu trei felii de pâine și un pahar cu lapte. Când a terminat se simțea încă flămând, dar nu mai erau decât patru ore și jumătate până la prânz.

Putea să aștepte.

A turnat într-o cană niște cafea cu lapte și a pornit pe holul întunecat spre camera maică-sii. Apa dispăruse, la fel și aspirinele. Femeia își dăduse părul de pe față și o dungă de lumină i se așternea pe ochi. Johnny a lăsat cana pe masă și a deschis o fereastră. Aerul rece a năvălit înăuntru dinspre partea umbrită a casei, iar Johnny a cercetat chipul maică-sii. Arăta mai palidă, mai obosită, mai tânără și mai pierdută. Nu s-a trezit pentru cafea, dar voia să i-o lase acolo, să fie. Ca să știe și ea.

A dat să se întoarcă, dar femeia a gemut în somn și a tresărit violent. A murmurat ceva și a lovit de două ori cu picioarele, apoi s-a ridicat în capul oaselor în pat, cu ochii căscați de groază.

— Iisuse Hristoase! a spus ea. Iisuse Hristoase!

Johnny stătea chiar în fața ei, dar ea nu-l vedea. Oricare-ar fi fost lucrul care o speriase, încă era sub stăpânirea lui. Băiatul s-a aplecat, i-a explicat că nu era decât un vis și în secunda aceea ochii ei au părut să-l recunoască. A ridicat mâna să-l mângâie pe obraz.

— Alyssa, a spus ea și în voce i s-a ghicit o întrebare.

Johnny a simțit furtuna venind.

— Sunt Johnny.

— Johnny?

Pleoapele i-au coborât și s-au ridicat, apoi ziua a izbit-o cu forță. Privirea ei disperată s-a prăbușit, mâna i-a căzut și s-a rostogolit la loc în așternuturi.

Johnny a lăsat-o câteva secunde, dar maică-sa nu a mai deschis ochii.

- Ești bine? a întrebat-o el în cele din urmă.
- Am visat urât.
- Uite niște cafea. Vrei să-ți pregătesc micul-dejun?
- Fir-ar al dracului!

A aruncat păturile de pe ea și a ieșit din cameră. Nu s-a uitat în urmă, dar Johnny a auzit cum se trăneste ușa de la baie.

A ieșit și s-a așezat pe verandă. După cinci minute, autobuzul școlar a tras la marginea drumului, în țărână. Johnny nu s-a ridicat, nu s-a clintit. În cele din urmă, autobuzul a plecat mai departe.

Maică-sii i-a luat mai mult de o oră să se îmbrace și să vină după el pe verandă. S-a așezat alături și și-a cuprins genunchii cu brațele ei subțiri. Zâmbetul mamei dădea greș orice-ar fi făcut și Johnny și-a amintit cum același zâmbet putea lumina o încăpere înainte.

- Îmi pare rău, a început ea, împungându-l cu umărul.

Johnny a ridicat privirea către drum. Ea l-a împuns din nou.

- Îmi pare rău. Înțelegi... îți cer iertare.

Băiatul nu știa ce să spună, nu-i putea explica felul în care s-a simțit când și-a dat seama că ei îi făcea rău să-l privească. A ridicat din umeri:

- Este în regulă.

A simțit-o că-și căuta cuvintele potrivite. A dat greș și cu asta.

- Ai pierdut autobuzul.
- Nu contează.
- Contează pentru școală.
- Am note foarte bune. Nimănui nu-i pasă dacă sunt sau nu acolo.
- Te mai duci la psihologul de la școală?

El a cercetat-o cu ochi necruțător.

— Nu mă mai duc de șase luni.

— Oh!

Johnny s-a uitat iar înspre drum și i-a simțit privirea. Înainte, ea știa totul. Înainte, stăteau de vorbă unul cu celălalt. Când a vorbit iar, vocea ei i s-a părut aproape să se frângă.

— Nu se mai întoarce.

Johnny a privit-o.

— Poftim?

— Te tot uiți la drum. Tot timpul, de parcă ai aștepta să-l vezi venind peste coama dealului.

Johnny a deschis gura, dar ea a vorbit în continuare, fără să-i lase răgaz.

— Ei bine, n-o să se întâmple.

— N-ai de unde să știi.

— Încerc doar să...

— N-ai de unde să știi!

Johnny s-a trezit că e în picioare, fără să-și amintească momentul în care se ridicase. Pumnii i s-au încleștat pentru a doua oară în dimineața aceea și a simțit că-l apasă ceva fierbinte, care încerca să-i iasă din piept. Maică-sa s-a lăsat pe spate, cu brațele încă încolăcite peste genunchi. Lumina din ochi i se stinsese și Johnny a știut ce se apropie. A întins mâna, apoi a lăsat-o în jos fără să fi ajuns să-l atingă cu adevărat.

— Ne-a părăsit, Johnny. Nu este vina ta.

Apoi a dat să se ridice. Buzele i se îmblânziseră și chipul alunecase într-o expresie de dureroasă înțelegere, genul acela pe care-l arată adulții copiilor care nu prea înțeleg cum funcționează lumea. Dar Johnny înțelesese. Știa privirea și o ura.

— N-ar fi trebuit să spui niciodată lucrurile pe care le-ai spus.

— Johnny...

— Nu a fost vina lui că au răpit-o. N-ar fi trebuit să-i spui niciodată asta.

Maică-sa a făcut un pas spre el. Johnny i-a ignorat gestul.

— A plecat din cauza ta.

Ea s-a oprit la jumătatea unui pas și l-a plesnit cu gheața din voce. Nota de înțelegere din glas i-a căzut de pe buze.

— *A fost* vina lui. Vina lui și a nimănui altcuiva. Acum ea nu mai este și eu n-am mai rămas cu nimic.

Johnny a simțit cum încep să-i tremure picioarele. În câteva secunde tremura tot. Era o ceartă veche, care îi frângea sufletul. Maică-sa s-a îndreptat și a dat să se întoarcă.

— Întotdeauna îi iei partea, i-a aruncat ea și apoi a plecat, a intrat în casă, departe de lume și de locul pe care-l avea în lumea asta ultimul ei copil.

Johnny s-a holbat la ușa decolorată și apoi la mâinile lui. Le-a văzut tremurând, dar și-a înghițit emoția. S-a așezat iar și a privit cum vântul suflă praful de pe drum. S-a gândit la cuvintele maică-sii, apoi s-a uitat în susul dealului. Nu era un deal prea drăguț. Avea o creastă cu păduri zdrențuite, punctate cu câteva căsuțe și drumuri de pământ, brăzdat de fire de telefon care se lăsau între stâlpi și păreau foarte negre pe cerul curat. Dealul ăsta n-avea nimic special, dar el l-a privit pentru multă vreme. L-a privit până când a simțit că-l doare gâtul, apoi a intrat în casă să vadă ce face maică-sa.

Capitolul doi

Flaconul cu Vicodin zăcea deschis pe blatul de la baie; ușa de la camera maică-sii era închisă. Johnny a crăpat-o ușor, a văzut că înăuntru era întuneric și că maică-sa era nemișcată, băgată sub pături. I-a auzit șuieratul aspru al respirației și, în rest, o liniște adâncă și desăvârșită. A închis ușa și s-a dus în camera lui.

Valiza de sub pat avea pielea crăpată și pete negre de uzură pe la balamale. Unul dintre mânerele de piele era rupt, dar Johnny o păstrase pentru că-i aparținuse cândva stră-străbunicului său. Valiza, mare și pătrată, avea o monogramă ștersă pe care Johnny o putea desluși încă, din unghiul potrivit. Scria *JPM*, John Pendleton Merrimon, același nume cu al său.

A tras valiza afară, a așezat-o pe pat și a desfăcut ultima cataramă. Capacul s-a deschis smucindu-se greoi și s-a izbit de perete. Pe interiorul lui se aflau 12 fotografii, un colaj. Cele mai multe ale surorii sale, dar în două dintre ele erau ei doi, împreună, arătând ca niște gemeni care împărțeau același zâmbet. A atins scurt una dintre poze, apoi s-a uitat și la celelalte, cu tatăl lui. Spencer Merrimon era un bărbat masiv, cu dinții pătrătoși și cu un zâmbet degajat, un constructor cu palme aspre, o încredere tăcută și o certitudine morală care-l făcuse mereu pe Johnny să se simtă norocos că e fiul lui. Îl învățase pe băiat multe lucruri: să conducă, să țină capul sus, să ia decizii corecte. Taică-său îl învățase cum funcționa lumea, îl învățase în ce să creadă și care sunt lucrurile pentru care să lupte: familia, Dumnezeu, comunitatea. Tot ce învățase Johnny despre ce însemna să fii bărbat de la el învățase.

Până într-o zi, când taică-său plecase.

Acum Johnny trebuia să pună totul la îndoială, tot ce fusese învățat cu atâta convingere. Lui Dumnezeu nu-i păsa de oamenii aflați în suferință. Nu de cei mici. Nu existau lucruri precum dreptate, răsplată sau comunitate; vecinii nu-i ajutau pe vecini și cei blajini n-aveau să moștenească lumea. Toate astea erau rahaturi. Biserica, polițiștii, mama lui – niciunul dintre ei nu putea îndrepta lucrurile, nimeni nu avea puterea asta. Timp de un an, Johnny trăise cu adevărul nou și brutal care îi aparținea lui și numai lui.

Dar așa stăteau lucrurile și asta era situația. Ceea ce părea beton într-o zi se dovedea în următoarea că nu fusese decât nisip; tăria era iluzie; credința nu făcea nici doi bani. Și ce? Lumea lui cândva strălucitoare și luminoasă se transformase într-o ceață rece și jilavă. Asta era viața, noua orânduială. Johnny nu se putea încrede decât în sine, așa că asta era modul în care mergea mai departe – pe drumul lui, cu alegerile lui, fără să privească înapoi.

A studiat fotografiile lui taică-său: într-una era la volanul unei furgonete, cu ochelari de soare, zâmbind; în alta stătea cu lejeritate pe vârful unui acoperiș, cu trusa de scule de la brâu atârând într-o parte. Părea puternic: maxilarul, umerii, mustățile bogate. Johnny a căutat o asemănare cât de neînsemnată cu propriile trăsături, dar el era prea delicat, cu pielea prea gingașă. Johnny nu părea puternic, dar asta nu era decât o aparență.

Era puternic.

Și-a spus sieși: *o să fiu puternic.*

Restul era mai greu de acceptat, așa că n-a făcut-o. A ignorat vocea mărunță din fundul minții, vocea lui de copil. A încleștat maxilarul și a atins fotografiile pentru ultima dată; apoi a închis ochii și, când i-a deschis, emoția dispăruse.

Nu era un singuratic.

În valiză se aflau toate lucrurile de care i-ar fi fost cel mai dor Alyssei, lucrurile pe care și le-ar fi dorit la întoarcerea acasă. Le-a scos pe rând: jurnalul ei, necitit; două jucării de pluș pe care le avea de când se știa; trei albume cu poze; albumul ei cu fotografii de la școală; CD-urile preferate; un mic cufăr cu note luate la școală, pe care le colecționa ca pe o comoară.

Maică-sa îl întrebase nu o dată despre obiectele din valiză, dar Johnny știa bine că nu trebuie să-i spună nimic. Dacă amesteca pilulele nepotrivite, se putea întâmpla orice. Ar fi aruncat lucrurile alea sau le-ar fi ars în grădină, stând acolo ca un zombi sau urlând despre cât de mult o făceau să sufere amintirile acelea. Asta s-a întâmplat cu celelalte fotografii ale tatei și cu nimicurile sacre ce umpluseră cândva odaia surorii lui. Dispăruseră în noapte sau fuseseră distruse de furtunile stârnite de maică-sa.

Pe fundul valizei se afla un dosar verde. Înăuntrul lui erau un teanc subțire de hărți și o fotografie a Alyssei făcută undeva, între opt și zece ani. Johnny a pus poza deoparte și a desfăcut hărțile. Una era la scară mare și arăta ținutul așa cum stătea cuibărit în estul Carolinei de Nord, nici pe dealurile nisipoase, nici în piemont, nici pe luncile mlăștinoase; la două ore de Raleigh și poate o oră de coastă. Partea de nord era o zonă aspră: păduri și mlaștini și o limbă de granit de 45 de kilometri, unde oamenii săpau pe vremuri după aur. Râul curgea dinspre nord și tăia în două ținutul, trecând la câțiva kilometri de oraș. În partea de vest era pământ negru, perfect pentru vii și ferme, iar la est erau dealurile nisipoase, care se mândreau cu un semicerc de terenuri de golf foarte bine cotate și, dincolo de ele, cu un șir lung de orașele sărace care abia reușeau să supraviețuiască. Johnny trecuse prin unele dintre ele și își amintea bălăriile care creșteau din

rigole, fabricile abandonate și magazinele de băuturi, bărbații prăbușiți pe scaune la umbră, care beau din sticlele ambalate în pungi de hârtie maro. La 75 de kilometri după ultimul dintre orașele acestea eșuate întâlneai așezarea Wilmington și Oceanul Atlantic. Carolina de Sud era un ținut străin, dincolo de marginea hârtiei.

Johnny a strâns harta mare și a vârat-o la loc în dosar. Restul hărților detaliau străzile din oraș. Numărul străzii era scris cu cerneală roșie, și niște „X”-uri mici marcau adrese individuale. Pe margini se înșirau însemnări scrise de mână. Unele cartiere erau încă neatinse; câteva erau bifate complet. S-a uitat în partea de vest a orașului, întrebându-se despre care zonă anume vorbea Jack. Trebuia să-l întrebe. Mai încolo.

Johnny a mai cercetat harta câteva clipe, apoi a împăturit-o și a lăsat-o deoparte. Lucrurile Alyssei au intrat la loc în valiză și valiza a intrat sub pat. A luat poza cea mare și a strecurat în buzunarul de la spate un pix roșu.

Tocmai ieșise pe ușă și era gata să încuie, când a cotit pe alee dubița. Avea vopseaua de pe capotă cojită în petice neregulate; aripa din dreapta, din față, era înfundată și ruginită. A pivotat pe alee cu o zguduitură și Johnny a simțit ceva ce semăna cu disperarea. S-a întors cu spatele, o făcut harta sul și a îndesat-o în buzunarul unde avea și pixul. Ținea încă fotografia în mână, ca să nu se mototolească. Și când dubița s-a oprit, Johnny a văzut prin geamul ei o fulgerare albastră; apoi geamul a coborât. Chipul din spatele lui era neobișnuit de palid și buhăit.

— Urcă, a spus bărbatul.

Johnny a coborât de pe verandă și a traversat peticul de iarbă și buruieni. S-a oprit înainte de a ajunge la marginea aleii.

— Ce cauți aici, Steve?

— Unchiule Steve.

— Nu ești unchiul meu.

Ușa s-a deschis scârțâind și bărbatul a coborât din dubiță. Purta o salopetă albastră cu o emblemă aurie pe umărul drept și o centură grea, neagră.

— Sunt văr primar cu taică-tu, așa că „unchi” e destul de corect. În plus, mi-ai zis „unchiule Steve” de când aveai trei ani.

— „Unchi” înseamnă familie, iar asta înseamnă că ne ajutam unii pe alții. Pe tine nu te-am mai văzut de o lună jumătate, iar înainte de asta nu te mai văzusem o lună. Unde ai fost?

Steve și-a îndesat degetele mari în centură, făcând vinilul rigid al acesteia să pâraie.

— De-acum, mama ta s-a înhăitat cu oameni bogați, Johnny. Călărește pe calul câștigător.

Steve a fluturat din mână.

— Casă pe gratis. Nu-i nevoie să muncească. Să dea naiba, fiule, eu nu pot face pentru ea nimic ce nu poate face iubitul ei de o mie de ori mai bine. Ăla are mallul, cinemaurile. Are jumătate de oraș, pentru numele lui Dumnezeu. Nu vrea să-i stea în drum d-ăștia ca mine.

— Să-i stea în drum?

Lui Johnny nu-i venea să-și creadă urechilor.

— Nu asta...

— Ți-e frică de el, a spus băiatul cu dezgust.

— El îmi plătește salariul, mie și altor 400. Acum, dacă i-ar face rău maică-tii sau ceva de genul ăsta, ar fi una. Dar el o ajută, nu? Așa că de ce i-aș sta în drum? Tatăl tău ar înțelege treaba asta.

Johnny și-a ferit privirea.

— Nu ai întârziat la tura ta de la mall?

— Ba da. Așa că urcă.

Johnny nu s-a clintit.

— Ce cauți aici, unchiule Steve?

— M-a sunat maică-ta și m-a întrebat dacă pot să te duc la școală. A spus că ai pierdut autobuzul.

— Nu merg la școală.

— Ba da, mergi.

— Ba nu, nu merg.

— Isuse, Johnny. De ce trebuie să complici totul, fir-ar al dracului să fie? Urcă naibii în dubă!

— De ce nu-i zici că m-ai dus și m-ai lăsat acolo, și gata?

— O să-i spun că te-am dus, așa că trebuie să te duc. Nu plec nicăieri până nu urci. O să te oblig dacă trebuie.

Johnny a rostit răspicat:

— Nu ești polițist, Steve. Nu ești decât un agent de pază de la mall. Nu mă poți obliga să fac nimic.

— Să-mi bag picioarele! Așteaptă aici.

Când a trecut pe lângă Johnny, i-a zdrăngănit ceva metalic la centură. Uniforma părea foarte apretată și i se freca între picioare fâșâind.

— Ce faci?

— Mă duc să vorbesc cu maică-ta.

— Doarme.

— Atunci o s-o trezesc. Nu pleca de-aici. Vorbesc serios.

A intrat în căsuța care mirosea a băutură și produse ieftine de curățenie. Johnny s-a uitat cum ușa se închide cu un clic și apoi a aruncat un ochi spre bicicletă. Putea s-o încalece și să plece înainte să apuce să iasă unchiul Steve, dar nu asta face un om puternic. Așa că a scos harta din buzunar și a netezit-o pe piept. A inspirat adânc și apoi a intrat în casă, ca să rezolve problema.

Înăuntru era liniște și lumina încă difuză. Johnny s-a oprit în holul mic. Ușa de la camera maică-sii era larg deschisă și unchiul Steve stătea în fața ei, nemișcat. Johnny l-a privit o clipă, dar Steve nici nu s-a mișcat, nici nu a vorbit. Când Johnny s-a apropiat mai mult, a zărit o fâșie îngustă din dormitor. Ea încă dormea, întinsă pe

spate, acoperindu-și ochii cu brațul. Pătura îi căzuse spre talie și Johnny a observat că era dezbrăcată, iar unchiul Steve rămăsese acolo, holbându-se. Apoi Johnny a înțeles.

— Ce mama dracului?

Apoi mai tare:

— Ce mama dracului, Steve?

Unchiul Steve s-a răsucit spre el, vinovat. A ridicat mâna, cu degetele rășchirate.

— Nu e ce crezi tu.

Dar Johnny nu-l asculta. A făcut în fugă cinci pași și a închis ușa de la camera maică-sii. Ea rămăsese în continuare nemișcată. Johnny s-a așezat cu spatele în ușă și a simțit cum îi ia foc privirea.

— Ești bolnav, Steve. E mama.

Johnny s-a uitat în jur, de parcă ar fi căutat un băț sau o bâtă, dar n-a găsit nimic.

— Ce naiba ai?

În privirea unchiului Steve se citea o disperare cum nu mai văzuse.

— Doar am deschis ușa, atât. N-aveam de gând nimic. Îți jur pe Dumnezeu, Johnny. Nu sunt așa. Nu sunt genul ăla de bărbat. Jur. Jur pe Dumnezeu.

Fața îi lucea de transpirație uleioasă. Era atât de speriat, încât ți se făcea milă. Lui Johnny îi venea să-i tragă un șut în boase. Îi venea să-l trântască la pământ, să ia țeava de la el de sub pat și să-i zdrobească ouăle până i le făcea una cu pământul. Dar s-a gândit la poza Alyssei și la lucrurile pe care trebuia să le facă. Și la ce învățase anul ăsta. Învățase cum să-și lase emoțiile deoparte. Vocea i s-a auzit rece și egală. Avea chestii de făcut și Steve urma să-l ajute.

— O să-i zici că m-ai dus la școală.

Johnny a dat din cap și s-a apropiat.

— Dacă te întreabă, asta o să-i zici.

- Și n-o să-i spui nimic?
 - Nu, dacă îi zici ce te-am învățat.
 - Juri?
 - Pleacă de-aici și gata, unchiule Steve. Du-te la serviciu.
- Unchiul Steve a trecut pe lângă el, cu mâinile încă ridicate.
- N-aveam de gând nimic.

Dar Johnny nu mai avea nimic de spus. A închis ușa, apoi a desfăcut harta pe blatul de la bucătărie. Pixul roșu îi aluneca între degete. A netezit cu palma hârtia mototolită și a alunecat cu degetul peste cartierul la care lucrase în ultimele trei săptămâni.

A ales o stradă la întâmplare.

Capitolul trei

Detectivul Hunt stătea așezat la masa supraîncărcată din biroul lui mic. Dosarele zăceau împrăștiate pe dulapuri și pe scaunele nefolosite. Căni murdare de cafea, înștiințări pe care nu le citise. Era 9:45. Locul arăta îngrozitor, însă îi lipsea energia să se ocupe de asta. S-a frecat cu palmele pe față insistând pe pungile de sub ochi până când a văzut stele verzi și dungi albe. Avea fața aspră, nebărbierită, și știa că-și arăta fiecare secundă din cei 41 de ani. Slăbise atât de mult, încât costumul atârna pe el. Nu mai trecuse de șase luni nici pe la sală, nici pe la poligonul de trageri. Rareori reușea să mănânce mai mult de o masă pe zi, dar nimic din toate astea nu părea să conteze.

În fața lui erau împrăștiate copiile actelor din dosarul Alyssa Merrimon. Un exemplar uzat de cât fusese de

răsfoit stătea încuiat într-un sertar al biroului de acasă. A dat paginile metodic, citind fiecare cuvânt: relatări, interogatorii, rezumate. Alyssa îl privea țintă dintr-o fotografie mărită după poza de la școală. Părul negru, la fel ca al fratelui ei. Aceeași conformație osoasă, aceiași ochi întunecați. Un soi de zâmbet misterios. O lumină pe care o avea și mama ei, un aer eteric pe care Hunt încercase fără succes să-l identifice. Felul în care își pleca ochii, poate? Urechile lipite de cap și pielea ca de porțelan? Inocența? Acesta era lucrul la care Hunt se întorcea cel mai des. Copila arăta de parcă n-ar fi avut niciodată un gând impur, de parcă n-ar fi făcut în viața ei o faptă rea.

Apoi mai erau și mama, și fratele ei. Aveau cu toții această inocență, într-o proporție sau alta; dar niciunul dintre ei în măsura în care o avea ea.

Hunt s-a mai frecat o dată pe față.

Era prea aproape, înțelegea asta; dar cazul nu-i dădea pace. O privire aruncată prin birou i-a arătat cât de mult se prăbușise. Aveau cazuri la care trebuia să lucreze. Cazuri ale altor oameni. Oameni reali, care sufereau la fel cum suferiseră și Merrimonii; dar toate cazurile acelea păleau și el tot nu înțelegea de ce. Fata își croise drum până în visele lui. Purta aceleași haine pe care le avusese și în ziua dispariției: pantaloni scurți galben-deschis și bluză albă. În visul lui era palidă. Avea părul scurt. Treizeci și șase de kilograme. O zi fierbinte de primăvară. N-avea nicio idee cum se întâmplase; visul începuse ca o bubuitură de tun, ca o explozie totală, colorată și sonoră. Ceva o trăgea într-un loc întunecat dintre copaci, târând-o peste frunzele calde și putrede. Avea mâna întinsă, gura deschisă, dinții foarte albi. A încercat s-o apuce de mână, însă n-a reușit, iar ea a țipat în timp ce niște degete lungi au târât-o într-un loc întunecos și nedefinit.

După aceea s-a trezit scăldat în sudoare, lovind cu brațele în jur, ca și când ar fi săpat prin frunze. Visul l-a urmărit două sau trei nopți într-o săptămână și a fost același de fiecare dată. Se dădea jos din pat pe la 3 dimineața, tremurând, treaz de-a binelea, apoi se spăla cu apă rece pe față și se holba lung în oglindă la ochii injectați înainte de a coborî la parter, ca să mai parcurgă o dată dosarul în orele care rămâneau până la trezirea fiului lui și înainte ca ziua să-i mângâie pielea cu degetele ei lungi.

Visul a devenit iadul său personal, dosarul a devenit un ritual, o religie; și îl mânca de viu.

— Bună dimineața!

Hunt a tresărit, apoi a ridicat privirea. În ușă stătea John Yoakum, partenerul și prietenul său.

— Hei, John! Bună dimineața!

Yoakum avea 63 de ani, părul șaten și rar și un barbișon înspicat cu gri. Slab, dar într-o formă fizică foarte bună, era periculos de deștept și extrem de cinic. Erau parteneri de patru ani, lucraseră împreună la mai mult de zece cazuri mari și Hunt îl plăcea. Era un bărbat discret și șmecher, dar aducea totodată și o perspectivă rară într-un job care exact de asta avea nevoie. Muncea mult atunci când era de lucru, apărându-i spatele partenerului său; și chiar dacă era un pic cam sumbru și un pic cam retras, Hunt n-avea nicio problemă.

Yoakum a clătinat din cap.

— Aș vrea să trăiesc și eu noaptea aia care te face să arăți în halul ăsta.

— Nu, n-ai vrea.

Lui Yoakum i-a dispărut zâmbetul de pe buze și cuvintele au căpătat un ritm mai rapid.

— Știu, Clyde. Făceam și eu mișto de tine.

A gesticulat peste umăr.

- Am un apel la care s-ar putea să vrei să răspunzi.
- Da? Și de ce crezi asta?
- Pentru că este despre Johnny Merrimon.
- Pe bune?
- O cucoană vrea să discute cu un polițist. I-am spus că azi eu sunt singurul polițist adevărat de aici. I-am zis: epavă emoțională, da, avem și una de-asta. Un obsesiv-compulsiv care arăta cândva ca un polițai. Pot să-i dau și pe unul din ăsta, da. Pe ambii, de fapt. În același timp.
- Pe ce linie, deșteptule?
- Yoakum și-a arătat dinții sclipitori de porțelan.
- Linia 3, a răspuns și a plecat cu un aer degajat de fanfaron.
- Hunt a ridicat receptorul și a apăsă pe butonul pâlpăitor al liniei 3:
- Sunt detectivul Hunt.
- La început, la capătul celălalt n-a fost decât tăcere, apoi s-a auzit o voce de femeie. Părea a unei persoane în vârstă.
- Detectiv? Nu știu dacă e nevoie de un detectiv. Nu este chiar atât de important, serios. M-am gândit doar că ar trebui să știe cineva de asta.
- Este în regulă, doamnă. Puteți să-mi spuneți cum vă numiți, vă rog?
- Louisa Sparrow¹, la fel ca pasărea.
- Vocea i se potrivea.
- Care este problema, doamnă Sparrow?
- E vorba despre băiatul acela, sărmanul. Știți, cel care și-a pierdut sora.
- Johnny Merrimon.
- Da, el. Sărmanul băiat...
- Vocea s-a frânt pentru o clipă, apoi a redevenit fermă.
- A fost la mine acasă... exact acum un minut.

¹ În engleză, *sparrow* înseamnă vrabie. (N.t.)

— Cu o fotografie a surorii lui, a întrerupt-o Hunt.

— Exact, da. De unde ați știut?

Hunt i-a ignorat întrebarea.

— Puteți să-mi dați adresa dumneavoastră, doamnă?

— Nu a dat de bucluc, nu? A trecut prin atâtea, știu. Doar că e zi de școală și e destul de supărător să vezi așa, tamesam, fotografia fetei și asemănarea dintre ei, de parcă băiatul n-ar fi crescut deloc; și toate întrebările alea pe care le pune, de parcă aș fi avut ceva de-a face cu asta.

Detectivul Hunt s-a gândit la băiatul mititel pe care-l găsisese la magazin. La ochii lui adânci. La privirea lui bănuitoare.

— Doamnă Sparrow...

— Da.

— Chiar aș vrea să-mi spuneți adresa.

Hunt l-a găsit pe Johnny Merrimon la o stradă distanță de locuința Louisei Sparrow. Băiatul stătea pe bordură, cu picioarele încrucișate și tălpile în rigolă. Cămașa era scăldată în sudoare și transpirația îi lipise părul pe frunte. O bicicletă rablagită zăcea acolo unde o abandonase, pe jumătate aruncată pe peluza cuiva. Rodea capătul unui pix, aplecat peste o hartă deschisă în poală, care-i acoperea picioarele ca o pătură. Era atât de concentrat, încât nu a ridicat privirea decât atunci când Hunt a trântit portiera. În clipa aceea, băiatul arăta ca un animal speriat, dar apoi s-a liniștit. Hunt a văzut în ochii lui cum îl recunoaște și ia o decizie, însă apoi a văzut ceva mai profund.

Acceptare.

Apoi viclenie.

A măsurat din priviri distanța, să vadă dacă ar putea sări pe bicicletă, să încerce să fugă. A riscat o privire și spre pădurea din apropiere, dar Hunt s-a apropiat de el și puștiul s-a resemnat.

— Bună ziua, domnule detectiv!

Hunt și-a scos ochelarii de soare. Umbra lui a căzut pe picioarele băiatului.

— Bună, Johnny!

Băiatul a început să împăturească harta.

— Știu ce o să spuneți, așa că nu trebuie să spuneți.

Hunt a ridicat o mână.

— Pot să văd harta?

Johnny a încremenit și expresia de animal hăituit i-a apărut iar pe chip. S-a uitat în lungul străzii, apoi la hartă. Hunt a continuat:

— După cum vezi, am aflat de hartă. La început n-am crezut, dar mi-a spus lumea despre ea.

Privirea lui Hunt a rămas ațintită asupra băiatului.

— A câta oară e, Johnny? De câte ori am vorbit cu tine despre asta? De patru ori? De cinci ori?

— De șapte.

Vocea băiatului abia dacă s-a ridicat din rigolă. Degetele i se albiseră, încleștate pe hartă.

— O să ți-o dau înapoi.

Băiatul a ridicat privirea, cu ochii negri scânteietori și viclenia ștearsă de pe chip. Impresia de viclenie a dispărut. Era doar un puști. Era speriat.

— Promiteți?

Părea foarte micuț.

— Îți promit, Johnny.

Băiatul a ridicat mâna și degetele lui Hunt au apucat harta. Se crâmpoșise de cât fusese folosită și urmele de la împăturire se albiseră. S-a așezat pe bordură, alături de băiat, și a despăturit-o. Era mare, cu semne de cerneală violet pe hârtia albă. Și-a dat seama că era o hartă din cele folosite pentru colectarea taxelor, cu nume și adrese. Acoperea doar o parte din oraș, poate o mie de proprietăți.

Aproape jumătate fuseseră tăiate cu „X”-uri cu cerneală roșie.

— De unde ai asta? a întrebat Hunt.

— De la taxe și impozite. Nu sunt scumpe.

— Le ai pe toate? Pentru tot ținutul?

Johnny a încuviințat, iar Hunt a continuat:

— Iar semnele roșii?

— Casele unde am fost. Oamenii cu care am vorbit.

Hunt a rămas tâmp. Nu-și putea imagina câte ore îi luase, cât teren acoperise pe o bicicletă prăpădită.

— Dar cele cu asterisc?

— Bărbați fără familie, care locuiesc singuri. Cei care-mi dau fiori.

Hunt a împăturit harta și i-a dat-o înapoi.

— Sunt semne și pe celelalte hărți?

— Pe unele dintre ele.

— Treaba asta trebuie să înceteze.

— Dar...

— Nu, Johnny. Trebuie să înceteze. Oamenii ăștia sunt persoane private. Primim plângeri.

Johnny s-a ridicat în picioare.

— Nu încalc nicio lege.

— Ești un chiulangiu, fiule. Chiulești de la școală chiar în momentul ăsta. În plus, e periculos. Habar n-ai cine locuiește prin casele alea.

A îndreptat un deget spre hartă, plesnind hârtia; Johnny a retras-o repede.

— Nu pot să pierd încă un copil.

— Pot avea grijă de mine.

— Da, mi-ai spus și azi-dimineață.

Johnny și-a ferit privirea, iar Hunt i-a studiat linia maxilarului îngust, mușchii care se zbăteau sub pielea netedă. A văzut o pană mică atârnată de un șnur la gâtul lui Johnny. Strălucirea ei cenușiu-albicioasă ieșea în

evidență pe cămașa decolorată a băiatului. Hunt a arătat cu degetul spre ea, încercând să detensioneze atmosfera.

— Ce-i aia?

Johnny și-a dus mâna la gât. A îndesat pana la loc sub cămașă.

— Este o pană abia crescută, a spus el.

— O pană abia crescută?

— Ca să-mi poarte noroc.

Hunt a văzut cum băiatului i se albesc degetele de la strânsoare și apoi a zărit încă o pană legată la bicicletă. Aceasta era mai mare și aproape toată cafenie.

— Dar aia? a arătat el din nou. Șoim? Bufniță?

Fața băiatului nu exprima nimic; a rămas tăcut.

— Și aia este tot ca să-ți poarte noroc?

— Nu.

Johnny a făcut o pauză și apoi și-a ferit privirea.

— Aia e altceva.

— Johnny...

— Ați văzut știrile de săptămâna trecută? Când au găsit-o pe fata aia răpită în Colorado? Știți care?

— Știu care.

— A fost dispărută timp de un an și au găsit-o la trei străzi de casa ei. În tot timpul ăsta, a fost la mai puțin de un kilometru și jumătate distanță. Un kilometru și jumătate de familia ei, încuiată într-o groapă de pământ săpată în peretele unei pivnițe. Îngropată acolo cu o găleată și o saltea.

— Johnny...

— Au arătat poze la știri. O găleată. O lumânare. O saltea împuțită. Pivnița avea doar 1,20 metri înălțime. Dar au găsit-o.

— ăsta a fost un caz, Johnny.

— Toate sunt așa.

Johnny s-a întors iar spre el, cu ochii adânci mai întunecați și mai liniștiți.

— Mereu este vorba despre un vecin sau un prieten, cineva pe care copilul îl cunoaște sau o casă pe lângă care trece în fiecare zi. Și când îi găsesc, mereu sunt în apropiere. Chiar dacă sunt morți, sunt în apropiere.

— Nu se întâmplă mereu așa.

— Dar uneori, da. Uneori așa se întâmplă.

S-a ridicat și Hunt și i-a răspuns cu voce împlânzită.

— Uneori.

— Doar pentru că voi ați renunțat nu înseamnă că trebuie să renunț și eu.

Privindu-l pe băiat și convingerea lui disperată, Hunt a fost copleșit de o uriașă tristețe. Era detectivul principal al departamentului pentru cazuri majore și, din această cauză, preluase și dispariția Alyssei. Hunt muncise mai mult decât oricare alt polițist ca s-o aducă pe sărmana fetiță acasă. Petrecuse astfel luni întregi și se îndepărtase de propria familie, până când soția lui, pradă disperării și unei furii tăcute, îl părăsise până la urmă. Și pentru ce? Alyssa era dispărută, atât de dispărută încât ar fi fost norocoși și dacă i-ar fi găsit măcar rămășițele. Nu conta ce se întâmplase în Colorado. Hunt știa statisticile: cei mai mulți copii erau morți după primele 24 de ore. Dar asta nu simplifica situația. Tot voia s-o aducă acasă. Într-un fel sau altul.

— Dosarul este încă deschis, Johnny. N-a renunțat nimeni.

Johnny și-a ridicat bicicleta. A rulat harta și a îndesat-o în buzunarul de la spate.

— Trebuie să plec.

Detectivul Hunt a pus palma pe ghidon și a simțit punctele de rugină și fierbințeala soarelui.

— Am fost foarte îngăduitor cu tine. Nu mai pot face asta. Trebuie să încetezi.

Johnny a tras de bicicletă, dar aceasta nu s-a clintit. A spus mai tare decât îl auzise vreodată Hunt:

— Pot să-mi port și singur de grijă.

— Dar tocmai asta e, Johnny. Nu e treaba ta să-ți porți de grijă. Este treaba mamei tale și, sincer să fiu, nu sunt sigur nici că își poate purta ei de grijă, ca să nu mai vorbim de un băiat de 13 ani.

— S-ar putea *să credeți* că așa e, dar nu *știți* nimic.

Timp de o clipă lungă, detectivul i-a susținut privirea. A văzut cum a trecut de la mândrie aprigă la spaimă și a înțeles cât de mult avea nevoie băiatul de speranța lui. Dar lumea nu era un loc potrivit pentru copii, iar el ajunsese la limită cu Johnny Merrimon.

— Dacă te pun acum să-ți ridici cămașa, câte vânătăi o să văd?

— Pot să-mi port și singur de grijă.

Cuvintele sunau slab și automat, așa încât Hunt a coborât vocea.

— Nu pot face nimic dacă nu vorbești cu mine.

Johnny s-a îndreptat de spate și a dat drumul bicicletei.

— O să merg pe jos, a spus el și s-a răsucit pe călcâie.

— Johnny.

Copilul și-a continuat drumul.

— Johnny!

Când s-a oprit, Hunt i-a adus bicicleta, auzind cum pocnesc spițele. Polițistul i-a oferit bicicleta și Johnny a apucat ghidonul.

— Mai ai cartea mea de vizită?

Johnny a dat din cap în semn de încuviințare, iar Hunt a expirat lung. Nici măcar lui însuși n-ar fi putut să-și explice pe de-a-ntregul afinitatea față de băiat. Poate că a văzut ceva în el. Poate că i-a simțit suferința mai mult decât ar fi trebuit.

— Ține-o la tine. Sună-mă oricând.

— OK.

— Nu vreau să mai aud că faci așa ceva.

Johnny nu a spus nimic.

— O să te duci direct la școală?

Tăcere.

Hunt s-a uitat spre cerul albastru, senin, apoi spre băiat. Avea părul negru și umed, maxilarele încordate.

— Ai grijă, Johnny.

Capitolul patru

Lumea nu era cum trebuie. Polițistul intuise corect. Johnny trăsesse cu ochiul peste mai multe garduri și prin mai multe ferestre decât putea să numere. Bătuse la uși la toate orele posibile și văzuse lucruri care nu erau în regulă. Lucruri pe care le făceau oamenii când își imaginau că erau singuri și nu-i vede nimeni. Văzuse copii trăgând droguri pe nas și bătrâni care mâncau de pe jos. Văzuse odată un pastor în chiloți, cu fața roșie, țipând la nevastă-sa în timp ce ea plângea. Asta era complet aiurea. Dar Johnny nu era idiot. Știa că oamenii nebuni pot arăta la fel ca toți ceilalți. Așa că ținea capul plecat. Avea șireturile bine legate și un briceag în buzunar.

Avea grijă.

Era isteț.

Johnny nu s-a uitat în urmă până când n-a parcurs două străzi întregi. Când a întors capul, l-a văzut pe detectivul Hunt stând tot în drum, o pată de culoare în depărtare, alături de o mașină neagră și iarba verde. Polițistul a mai rămas nemișcat o clipă, cu o mână ridicată în semn de

rămas-bun, iar Johnny a pedalat tot mai repede, având grijă să nu se mai uite înapoi.

Polițistul îl speriasse și s-a întrebat de unde știa lucrurile pe care le știa.

Cinci.

Numărul i-a răsarit în minte.

Cinci vânătăi.

A pedalat mai tare, împingând în picioare până când cămașa i s-a lipit de spate ca o a doua piele. A mers spre nord până la marginea îndepărtată a orașului, unde râul trecea pe sub pod și se lărgea până când curentul aproape că dispărea cu totul. A pedalat până pe mal și a aruncat bicicleta într-o parte. Își auzea pulsul în urechi și simțea gust de sare. Ochii îi ardeau, așa că și i-a șters cu mâneca zdrențăroasă. Aici pescuia pe vremuri împreună cu tatăl lui. Știa unde să găsească bibanii și somnii care stăteau în mâl, la un metru și jumătate adâncime, dar nimic din toate astea nu conta. Nu mai pescuia, dar încă venea aici.

Era încă locul lui.

S-a așezat în țărână ca să-și dezlege șireturile. Degetele îi tremurau și nu știa de ce. Și-a scos pantofii, apoi și-a dus pana la obraz și a învelit-o în tricou. Soarele i-a așternut pe piele o fierbințeală aprigă, iar băiatul și-a privit vânătăile; cea mai mare dintre ele era de mărimea și de forma genunchiului unui bărbat masiv. I se răsucea pe coastele din partea stângă și Johnny și-a amintit cum l-a ținut Ken cu genunchiul, mutându-și greutatea de câte ori încerca să se zvârcolească.

A ridicat din umeri, încercând să uite de toate, de genunchiul de pe piept și de degetul din față.

O să faci dracului ce-ți spun eu, fir-ar al dracului să fie...

Palma deschisă l-a plesnit peste față, mai întâi pe o parte, apoi pe cealaltă, în timp ce maică-sa zăcea inconștientă în camera din spatele casei.

Rahat cu ochi ce ești...

O altă palmă, de data asta și mai tare.

Unde-i tati acum?

Vânătaia se îngălbenise pe margini, se făcuse verde în mijloc; și îl durea când o împungea cu degetul. Pielea s-a albit pentru o clipă – un alt oval perfect –, apoi culoarea a năvălit înapoi. Johnny și-a frecat sarea din ochi, iar când s-a îndreptat spre râu, s-a împiedicat o dată. A intrat în apă și mâlul de pe fund i-a intrat printre degetele de la picioare; apoi s-a scufundat și apa caldă s-a închis deasupra lui. L-a înfășurat, a stins sunetele lumii și l-a purtat neobosită tot mai jos.

Johnny a petrecut două ore la râu, prea îngrijorat din cauza lui Hunt ca să mai riște să-și continue cercetarea, prea nehotărât în legătură cu școala ca să merite să se ducă la ore. A înotat de-a latul râului și înapoi, a făcut scufundări superficiale de pe pietrele încinse de soare. Pe mal erau stive argintii de lemne plutitoare și vântul mângâia apa. Până spre prânz, era deja răpus de oboseală, așa că s-a întins pe un bolovan turtit la vreo 12 metri în josul râului, după pod, invizibil în spatele unei sălcii ale cărei ramuri lungi se întindeau pe apa neagră. Mașinile făceau podul să zumzăie. La un moment dat, pe bolovanul de lângă capul lui a aterizat o pietricică. S-a ridicat și o altă pietricică l-a lovit în umăr. S-a uitat în jur și n-a văzut pe nimeni. O a treia piatră l-a țintit în picior, destul de mare ca să-l înțepe.

— Mai aruncă una și ești mort.

Tăcere.

— Știu că tu ești, Jack.

Johnny a auzit un hohot de râs și Jack și-a făcut apariția dinspre marginea pădurii. Purta pantaloni scurți făcuți din niște blugi tăiați și pantofi sport împutiți. Cămașa era de un galben murdar, cu o poză a lui Elvis în contur negru.

Căra în spate un rucsac, iar în pumn, mai multe pietre. Unul dintre colțurile gurii forma un unghi ascuțit și părul era dat cu gel și pieptănat pe spate. Johnny uitase că era vineri.

— Asta a fost pentru că ai chiulit fără mine.

Jack s-a îndreptat spre el, un băiețel blond cu ochi căprui și cu un braț grav deformat. Brațul drept era în regulă, dar pe celălalt era greu să nu-l vezi. Stafidit și mic, lăsa impresia că era brațul unui băiat de șase ani cusut pe trupul unui puști de două ori mai mare.

— Ești supărat? l-a întrebat Johnny.

— Da.

— Ai dreptul la o lovitură fără să ripostez, ca să fim chit.

Jack și-a reținut zâmbetul încordat.

— *Trei* lovituri, a spus el.

— Trei cu brațul de fată.

— Două cu ciocanul.

Jack a încordat pumnul bun și zâmbetul i s-a subțiat.

— Să nu te ferești.

S-a apropiat și Johnny a îndoit brațul, trăgându-l spre el. Jack și-a îndepărtat picioarele și a tras pumnul îndărăt.

— O să te doară.

— Fă-o, fătălăule!

Jack l-a pocnit de două ori în braț. L-a lovit cu putere și, când s-a dat înapoi, a părut satisfăcut.

— Așa meriți.

Johnny a rotit brațul, a aruncat o pietricică, iar Jack s-a lăsat pe vine, să nu-l nimerească.

— De unde ai știut c-o să fiu aici?

— Nu e astrofizică.

— Atunci ce ți-a luat atât?

Jack s-a așezat pe piatră, lângă Johnny. Și-a dat jos rucsacul și și-a scos și el cămașa. Avea pielea arsă și roșie, cojită pe umeri. La gât îi atârna o cruce argintie, prinsă pe

un lanț subțire de inox. Când a desfăcut rucsacul, crucea s-a răsucit, sclipind argintie în soare.

— A trebuit să mă duc acasă după provizii. Tata era tot acolo.

— Nu te-a văzut, nu?

Tatăl lui Jack era un polițist serios și sever, iar Johnny îl evita de parcă era ciumat.

— Ți se pare că-s idiot?

Mâna bună a lui Jack a dispărut în rucsac.

— E încă rece, a spus el și a scos de acolo o cutie de bere.

I-a dat-o lui Johnny, apoi a scos alta.

— Bere furată.

Johnny a clătinat din cap.

— O să arzi în focurile iadului.

Jack i-a aruncat același zâmbet subțire.

— Dumnezeu ne iartă micile păcate.

— Nu așa zice maică-ta.

Jack a hohotit scurt.

— Mama mai are puțin și se apucă de spălat picioare și umblat cu șerpii veninoși, omule! Știi și tu. Se roagă pentru sufletul meu de parcă mai am puțin și ard în flăcări. Se roagă acasă, se roagă în public.

— Du-te de-aici!

— Mai ții minte când m-au prins copiind?

Cu trei luni în urmă. Johnny își amintea.

— Da. La ora de istorie.

— Am avut o întâlnire cu directorul. Înainte să se termine, l-a pus să se așeze în genunchi și să se roage la Dumnezeu ca să-mi arate calea cea dreaptă.

— Minți de îngheață apele.

— Să mor eu. L-a speriat de moarte. Ar fi trebuit să-i vezi fața, era schimonosită toată și se uita cu un ochi la ea, printre gene, ca să vadă dacă-l privește în timpul rugăciunii.

Jack a desfăcut cutia de bere și a ridicat din umeri.

— Cu toate astea, nu pot să-l condamn. Maică-mea s-a dus la fund rău de tot și se străduiește din toate puterile să mă ia și pe mine cu ea. Săptămâna trecută l-a pus pe preot să se roage pentru mine.

— De ce?

— În caz că m-aș atinge singur. Știi tu.

— Nu te cred.

— Viața este o comedie, a spus Jack, dar pe chip nu-i rămăsese nici urmă de zâmbet.

Maică-sa era înfricoșător de religioasă, pocăită și necruțătoare. Stătea tot timpul pe capul lui Jack, amenințându-l cu focul iadului și cu damnarea. Jack reușise să-i facă jocul, dar începuseră să se vadă niște fisuri.

Johnny și-a deschis berea.

— Știe că taică-tu bea în continuare?

— Spune că Domnul nu e de acord, așa că tata a pus un frigider pentru bere în garaj, unde-și ține și spirtoasele. Asta pare să fi rezolvat lucrurile.

Jack a dat berea pe gât. Johnny a luat și el o înghițitură.

— Berea asta e de rahat, Jack.

— Muiieți-s posmagii, omule? Nu mă face să te pocnesc iar.

Jack a dat peste cap și restul berii, a băgat cutia goală în rucsac și a scos alta.

— Ți-ai făcut eseul la istorie?

— Ce ți-am zis despre micile păcate?

Johnny s-a uitat în spatele lui Jack.

— Unde ți-e bicicleta?

— Nu știu.

— Cum adică nu știi?

— N-am avut chef să vin cu ea.

— Este un Trek de 600 de dolari.

Jack s-a uitat în altă parte și a ridicat din umeri.

- Mi-e dor de aia veche. Asta-i tot.
- Tot niciun semn, ha?
- Furată, probabil. Pierdută pe veci.

Puterea sentimentului, și-a spus Johnny. Vechea bicicletă a lui Jack era de culoare galben-pipi, cu trei viteze și o șa alungită. Taică-su i-o cumpărase la mâna a doua și probabil că avea 15 ani. Dispăruse de mult.

- Ai sărit din tren?

Privirea lui Johnny a alunecat spre ciotul de braț. Jack căzuse din spatele unei camionete când avea patru ani și își zdrobise brațul, care se pare că avea un os pneumatic. Îl operaseră să-l umple cu os de vită, dar operația mersese probabil destul de prost, pentru că n-a mai crescut mai deloc după aceea. Nici degetele nu prea funcționau cum trebuie. Membrul nu era prea puternic. Johnny îi făcuse zile fripte pentru că așa devenise brațul o problemă inexistentă între ei doi. Însă era doar o acoperire. Când venea vorba despre asta, Jack nu prea știa de glumă. Și acum i-a văzut privirea.

- Nu crezi că m-aș descurca să sar din tren?

Furios.

- Mă gândeam doar la copilul ăla, să știi.

Știau amândoi povestea, un băiat de 14 ani de la o școală din regiune, care încercase să sară în același tren și nu reușise să se prindă cum trebuie. Căzuse sub roți și își pierduse ambele picioare: unul de la coapsă în jos, unul de sub genunchi. Era învățatură de minte pentru puștii ca Jack.

- Băiatul ăla era un pământău.

Jack a scotocit printr-unul dintre buzunarele exterioare ale rucsacului și a scos de acolo un pachet de țigări mentolate. A extras una dintre ele cu brațul beteag și a ținut-o între degetele de copil mic, în timp ce-a aprins-o cu

bricheta. A tras în piept și a încercat să sufle un inel de fum.

— Taică-tu cumpără și țigări de rahat.

Jack s-a uitat la cerul perfect albastru și a mai tras un fum. În mâna lui mică, țigara părea anormal de mare.

— Vrei și tu una? a întrebat el.

— De ce nu?

Jack i-a întins țigara, să tragă un fum, și l-a lăsat să aprindă și el una de la țigara lui. Johnny a tras un fum și a tușit. Jack a râs.

— Nu ești nici *pe departe* fumător.

Johnny a aruncat țigara în râu și a scuipat în țărână.

— Țigări de rahat, a repetat el.

Când a ridicat privirea, l-a surprins pe Jack uitându-se țintă la vânătăile de pe piept și coaste.

— Astea sunt noi, a spus Jack.

— Nu chiar așa de noi.

Johnny s-a uitat cum curentul purta un buștean pe lângă bolovanul lor.

— Mai spune-mi o dată.

— Ce să-ți spun?

— Despre dubiță.

— Ce dracu', Johnny, ce mai strici tu bucuria omului! De câte ori trebuie să mai trecem prin asta? Nu s-a schimbat nimic de ultima dată. Sau de data dinainte.

— Spune-mi și gata.

Jack a tras fumul în piept și și-a ferit privirea.

— Era doar o dubă și atât.

— Ce culoare?

— Știi ce culoare.

— Ce culoare?

Jack a oftat.

— Albă.

— Dar era lovită? Avea zgârieturi? Ce altceva îți mai amintești?

— A trecut un an, Johnny.

— Ce altceva?

— Băga-mi-aș să-mi bag, omule. Era o dubă albă. Albă. Așa cum ți-am zis. Așa cum le-am zis și polițailor.

Johnny a așteptat și, în cele din urmă, Jack s-a calmat.

— Era o dubă albă, simplă, a repetat el. Ca de zugrav.

— E prima oară când zici asta.

— Ba nu.

— Ba da. Ai descris-o: albă, fără geamuri în spate. N-ai zis niciodată că arăta ca duba unui zugrav. De ce zici acum? Avea urme de vopsea pe vreo parte?

— Nu.

— Avea scări pe acoperiș? Avea suport pentru scări?

Jack și-a terminat țigara și a aruncat și el chiștocul în râu.

— Era o dubă ca oricare alta, Johnny. Ea era la nici 200 de metri când s-a întâmplat. Nici măcar n-am fost sigur că a fost ea, până când n-am aflat că a dispărut. Veneam de la bibliotecă, la fel ca ea. În ziua aia, au fost la bibliotecă o grămadă de copii. Am văzut duba venind peste deal, apoi a oprit. S-a văzut o mână ieșită pe geam și ea s-a apropiat dintr-o parte. Nu părea speriată sau ceva de genul ăsta. Pur și simplu s-a apropiat fără ezitare.

A făcut o pauză.

— După aia s-a deschis ușa și a tras-o cineva înăuntru. Un tip alb. Cu cămașă neagră. Așa cum am zis de o sută de ori. Ușa s-a închis și au șters-o. Toată chestia a durat în jur de zece secunde. Pur și simplu nu mai am ce altceva să-mi amintesc.

Johnny s-a uitat în jos și dat cu șutul într-o piatră.

— Îmi pare rău, omule. Aș vrea să fi făcut ceva, dar n-am făcut și asta e. Nici măcar nu a părut real.

Johnny s-a ridicat și s-a uitat țintă la râu. După un minut, a dat o dată din cap, scurt.

— Mai dă-mi o bere.

Au băut bere și au înotat în râu. Jack a fumat. După o oră, l-a întrebat:

— Vrei să mai verificăm niște case?

Johnny a aruncat o piatră și a scuturat din cap. Lui Jack îi plăcea jocul ăsta, riscul. Îi plăcea să se strecoare ici și colo și să vadă lucruri pe care copiii n-ar fi trebuit să le vadă. Pentru el era o chestie de adrenalină.

— Azi nu, i-a răspuns Johnny.

Jack s-a îndreptat spre bicicleta lui Johnny, unde harta stătea îndesată între spițele roții din față. A scos-o și a ridicat-o.

— Dar cu asta ce-i?

Johnny s-a uitat la prietenul lui și apoi i-a povestit cum a dat peste el detectivul Hunt.

— Nu mă slăbește deloc.

Lui Jack i se părea că e o prostie.

— Nu e decât un polițai.

— Și taică-tu e polițai.

— Da, și eu îi fur berea din frigider. Ce-ți spune chestia asta?

Jack a scuipat în țărână, semnul universal de dezgust între cei doi băieți.

— Haide. Să facem ceva. O să te simți mai bine. Știm amândoi. Și, oricum, nu pot sta aici toată ziua.

— Nu.

— Cum vrei, a spus Jack, îndesând la loc harta între spițe.

A văzut pana legată la bicicleta lui Johnny, atârnată de o sfoară trecută în jurul șei. A apucat-o cu mâna.

— Hei, ce-i asta?

Johnny l-a țintuit cu privirea.

— Nimic, a răspuns.

Jack și-a trecut pana printre degete și a privit marginile poleite de lumină. A înclinat-o în soare.

— E mișto de tot, a spus el.

— Am zis s-o lași!

Jack a văzut cum umerii prietenului său se înclină ciudat și cum lasă pana să cadă. A văzut-o legănându-se pe sfoara ei.

— Isuse! Era doar o întrebare.

Johnny și-a relaxat degetele. Jack era Jack. N-avea intenții rele.

— Am auzit că fratele tău a ales Clemson.

— Pe bune, ai auzit?

— Este peste tot la știri.

Jack a ridicat o piatră și a aruncat-o cu mâna bună spre cea beteagă.

— Este deja curtat pentru profesioniști. Săptămâna trecută a doborât recordul.

— Ce record?

— De lovituri câștigătoare.

— Al școlii?

Jack a clătinat din cap.

— Al statului.

— Cred că bătrânul e mândru, a spus Johnny.

— Fiu-său o să fie faimos.

Zâmbetul lui Jack părea autentic, dar Johnny a văzut cum băiatul și-a lipit și mai tare de coaste brațul beteag.

— Normal că-i mândru.

S-au apucat iar să bea. Soarele se târa tot mai sus pe cer, dar lumina zilei părea să se posomorască. Aerul s-a răcit și chiar și râul s-a răcorit nițel. Johnny a băut jumătate din a treia bere, apoi a lăsat-o jos.

Jack s-a îmbătat.

N-au mai vorbit despre fratele lui.

Pe la prânz, au auzit mașina încetinind pe drum. S-a oprit pe pod, apoi a întors pe fostul drum forestier care ducea spre malul înalt de deasupra lor.

— Rahat.

Jack a ascuns cutiile de bere. Johnny și-a tras tricoul pe el, ca să nu i se vadă vânătăile, iar Jack s-a prefăcut că era un gest normal. Între ei exista acest vechi subiect de dispută, dacă să spună cuiva sau nu.

O mască metalică înaltă s-a ivit dintre bălăriile care creșteau între șleaurile drumului, iar Johnny a văzut că era o camionetă lucioasă. Ornamentele cromate sclipeau în lumina soarelui, iar parbrizul era din geam-oglină. Mașina s-a oprit, motorul s-a turat, apoi a murit și s-au deschis trei din cele patru uși. Jack s-a înălțat pe vârfuri.

Blugi albaștri. Bocanci. Brațe puternice. Johnny a văzut toate astea cât timp băieții mai mari s-au adunat în cerc în fața mașinii. Îi mai tot văzuse pe acolo. Erau liceeni. De 17, poate 18 ani. Bărbați în toată firea sau pe-aproape. Unul dintre ei avea în mână jumătate de bourbon. Toți fumau. Au rămas pe buza de pământ unde malul se surpa spre apă. S-au uitat în jos spre Johnny și unul dintre ei, un blond înalt cu un semn din naștere pe gât, de forma unei zmeure, i-a dat un cot șoferului.

— Ia uită-te la ăștia. O pereche de poponari juniori.

Chipul șoferului nu a lăsat să se vadă nicio emoție. Tipul cu bourbonul a luat o înghițitură din sticlă.

Jack a spus:

— Mai du-te dracului, Wayne!

Celui cu semnul din naștere i-a stat râsul în gât.

— Da, exact. Știu cine ești.

Șoferul i-a tras un dos de palmă în piept lui Semn din naștere. Era înalt și bine făcut, chipeș de pus pe o carte poștală. L-a privit calm pe Wayne, apoi a arătat spre Jack.

— Țsta-i fratele lui Gerald Cross, așa că ai putea să-i arăți un pic de respect.

Wayne s-a strâmbat.

— Răhățelul ăla cât o piticanie? Nu te cred.

A făcut un pas în față, aplecându-se peste mal, și a ridicat tonul.

— Frate-tu ar fi trebuit să semneze cu Carolina, a spus el. Să-i zici că Clemson este pentru fătălăi.

— Acolo o să te duci tu? a întrebat Johnny.

Șoferul a răs. La fel și tipul cu bourbonul. Chipul lui Wayne s-a întunecat, dar șoferul a înaintat și i-a tăiat fața.

— Te știi și pe tine, i-a spus el lui Johnny, apoi a făcut o pauză să tragă un fum din țigară. Îmi pare rău pentru sora ta.

— Ia stai așa, a anunțat Wayne arătându-l cu degetul. Țsta e?

— Da, el e.

Cuvintele erau lipsite de orice emoție, iar Johnny a simțit cum îi fuge sângele din obraji.

— Dar eu nu te știi pe tine, i-a răspuns el șoferului.

L-a simțit pe Jack atingându-i brațul.

— Este băiatul lui Hunt. Băiatul polițaiului. Îl cheamă Allen. E într-a XII-a.

Johnny a ridicat privirea și a văzut asemănarea. Aveau părul diferit, dar aceeași conformație. Aceiași ochi blânzi.

— Țsta-i locul nostru, a spus Johnny. Am venit primii.

Băiatul lui Hunt s-a aplecat peste margine, dar era evident că tonul de confruntare nu-l tulburase câtuși de puțin. I s-a adresat lui Jack:

— Nu te-am mai văzut de ceva timp.

— De ce să mă fi văzut? N-avem nimic să ne spunem unul altuia. Și nici lui Gerald, dacă ar avea vreo importanță.

Johnny s-a uitat la Jack.

— Îl cunoaște pe frati-tu?

— Îl cunoștea cândva.

Allen s-a îndreptat.

— Cândva, a repetat el, fără nicio emoție în cuvinte. O să găsim alt loc.

S-a întors pe călcâie, s-a oprit și i-a vorbit lui Jack.

— Transmite-i salutări lui frati-tu.

— Transmite-i singur.

Allen a făcut o pauză și apoi le-a aruncat un zâmbet gol. A gesticulat spre prietenii lui, apoi s-au urcat toți în camionetă și motorul a pornit. Au dat înapoi pe drumul de pământ și au dispărut; au rămas doar râul, vântul.

— Ăla era fiul lui Hunt? a întrebat Johnny.

— Da.

Jack a scuipat în țărână.

— Care-i treaba cu el și frati-tu?

— O fată, a spus Jack, întorcându-și privirea spre râu. A fost de mult, nu mai contează.

După asta, atmosfera s-a posomorât. Au prins un șarpe de grădină și apoi i-au dat drumul, au cojit cu bricegele lemne aduse de apă, dar fără niciun folos. Johnny vorbise destul și Jack și-a dat seama, așa că, atunci când un fluierat îndepărtat a anunțat marfarul spre sud, Jack s-a încălțat și și-a strâns catrafusele.

— Eu o s-o tai, a spus el.

— Ești sigur?

— Doar dacă nu vrei tu să mă duci înapoi în oraș cu bicicleta, iar eu să stau pe ghidon.

Johnny a urcat pe malul înalt, după Jack.

— Vrei s-o ardem mai încolo? La film? Un joc video? a întrebat Jack.

Șuieratul s-a auzit iar, de data asta mai aproape.

— Mai bine ai lua-o din loc.

— Sună-mă mai târziu.

Johnny a așteptat până l-a văzut plecând, apoi a dezvelit pana mică ascunsă în tricou și și-a trecut șnurul pe după cap. Și-a scufundat mâinile în râu și s-a tamponat pe față, apoi a netezit pana de la bicicletă. Apa a făcut-o să strălucească și a simțit-o alunecându-i printre degete, aspră, rece și perfectă.

Johnny a mai azvârlit niște pietre în apă, apoi s-a întors și s-a întins pe bolovan. Soarele era cald, aerul era ca o pătură și, la un moment dat, băiatul a ațipit. S-a trezit speriat. Ziua trebuie să fi alunecat zdravăn spre după-amiază: era ora 5, poate chiar 5 și jumătate. În depărtare, la orizont, se strângeau nori negri. Briza purta mirosul unei ploii îndepărtate.

Johnny a sărit de pe piatră și s-a dus să-și caute pantofii. Era cu ei în mână când a auzit scâncetul unui motorăș. Se apropia cu repeziciune din nord. Scâncetul a crescut până la urlat – era o motocicletă turată puternic. Aproape că ajunsese la pod când Johnny a auzit un alt motor. Asta era mare și rula nestingherit. A întins gâtul, a văzut culeele de beton ale podului și, dincolo de el, o frântură de frunziș verde și cer de culoarea cenușii. Podul a început să trepideze și Johnny a știut că nu auzise niciodată ceva intrând pe el cu o asemenea viteză.

Erau pe la mijlocul podului când metalul s-a izbit de metal. Johnny a văzut o jerbă de scânteii, partea de sus a unei mașini și o motocicletă care s-a dat peste cap, apoi corpul care a fost aruncat peste balustradă. Unul dintre picioare atârna într-o poziție imposibilă, brațele erau larg desfăcute și și-a dat seama că era ceva în neregulă: arăta ca o morișcă ce urla cu voce omenească.

Trupul a aterizat cu o bufnitură umedă la picioarele lui, apoi s-a auzit un pocnet dublu de oase rupte. Era un bărbat într-o cămașă plină de noroi și pantaloni maro. Avea un braț răsucit la spate într-un unghi absolut

nefiresc, iar pieptul părea căzut în interior. Ochii larg deschiși erau de un albastru absolut uluitor.

Pe drum s-a auzit scrâșnet de frâne. Johnny s-a apropiat de bărbatul rănit, i-a văzut pielea jupuită de pe jumătate de față și ochiul drept care începuse să sângereze. Ochiul bun a privit spre Johnny de parcă băiatul ar fi putut să-l salveze.

În susul drumului, motorul mare a ambalat, iar cauciucurile au scrâșnit când mașina a intrat în marșarier. Johnny a simțit vibrația când vehiculul a întors pe pod.

Maxilarul rănitului s-a mișcat.

— Se întoarce.

— Este OK, a spus Johnny. O să te ajutăm.

A îngenuncheat în țărână. Bărbatul a întins mâna și Johnny i-a luat-o.

— O să fie bine.

Dar bărbatul i-a ignorat vorbele. Cu o forță surprinzătoare, l-a tras mai aproape.

— Am găsit-o.

Johnny s-a concentrat asupra buzelor bărbatului.

— Pe cine ai găsit?

— Pe fata răpită.

Johnny a simțit cum îngheață. Trupul bărbatului s-a cutremurat și pe gură i-a ieșit un jet de sânge care a pătat cămașa lui Johnny, dar băiatul abia dacă a observat.

— Pe cine? a spus el din nou, apoi a repetat, de data asta mai tare: Pe cine?

— Am găsit-o...

Deasupra lor, motorul mare torcea la ralanti. Bărbatul rănit și-a dat ochii peste cap, evident înfricoșat. L-a tras pe Johnny atât de aproape, încât acesta a simțit mirosul de sânge și de organe strivite. Ochii bărbatului s-au îngustat și Johnny a auzit un singur cuvânt. O șoaptă.

— Fugi...

— Poftim?

Bărbatul l-a strâns mai tare. Johnny a auzit motorul mare ambalând și scuipând, apoi un zgomot de oțel pe asfalt. Mâna bărbatului s-a încleștat atât de tare, încât unghiile acestuia i-au intrat în piele lui Johnny.

— Pentru numele lui Dumnezeu...

Trupul s-a cutremurat din nou, coloana i-a înțepenit și brațele rupte s-au răsucit.

— Fugi...

Johnny s-a uitat în jos, a văzut călcâiul bocancului mușcând țărâna și atunci i-a picat fisa.

Asta nu era un accident.

Johnny s-a uitat la pod și a văzut o cocoasă care se mișca: un cap și un umăr, un bărbat ocolind mașina. Bărbatul era în umbră, doar un contur. Johnny a simțit sângele de pe mâini, lipicios, umed și aproape rece.

Nu a fost un accident.

Corpul bărbatului s-a zvârcolit, capul s-a izbit de pământ, iar vârful bocancului a răpăit în aer. Johnny a încercat să-și elibereze mâna; a trebuit să se scuture din toate puterile. Zgomote pe pod. Mișcare. Frica era ca un cuțit care-i intra încet în carne și atingea un loc adânc înăuntrul lui. Johnny nu fusese atât de speriat în viața lui, nici măcar în ziua în care se trezise și aflase că taică-su a plecat, nici în momentele în care maică-sa călca strâmb, iar Ken avea sclipirea aia în ochi.

Johnny era înspăimântat.

Încremenit.

Apoi s-a întors și a luat-o la fugă în lungul râului, pe cărare. A alergat până când gâtul i s-a strâns, până când inima a început să bată de aproape că-i spărga pieptul. A alergat repede și a alergat speriat. A alergat până când monstrul uriaș, negru, a ieșit dintre umbre și a pus mâna pe el.

Atunci Johnny a urlat.

Capitolul cinci

Levi Freemantle ducea pe umăr un lucru prețios. Era o cutie grea, învelită de două ori în plastic negru lipit bine cu bandă argintie. Puțini bărbați ar fi putut-o căra atât de departe ca Levi, dar Levi nu era un bărbat ca toți ceilalți. A ignorat durerea, apăsarea. A mers în continuare pe cărare și a mișcat buzele când i-au răsărit în minte cuvintele. A ascultat vocea Domnului în capul lui și a urmat cursul râului, așa cum îl învățase maică-sa pe când era doar un băiețel. Râul era râu, mereu neschimbat, iar Levi mersese pe cărarea de lângă el de o sută de ori, poate. Nu că ar fi știut să numere atâta.

Dar de o sută de ori era mult.

Mersese mult pe-acolo.

Levi l-a văzut pe băiatul alb înainte să-l audă. Venea drept spre el, rupând poteca în două de parcă diavolul însuși era pe urmele lui, flămând și dornic de băieți albi. Capul i se bălăngănea pe umerii slăbănogi, era roșu ca para focului la față, tălpile săreau peste pietre și goluri în timp ce crengile îl plesneau peste față fără să-l doboare. Băiatul nu s-a uitat nici măcar o dată înapoi, și lui Levi i s-a părut că parcă ar fi privit un animal hăituit care fugea ca să-și scape pielea.

Voia să-l lase să treacă, dar nu avea niciun loc unde să se ascundă. De-o parte era râul și de cealaltă pădurea, iar Levi avea doi metri și 135 de kilograme. Îl căutau oameni înarmați. Polițiști cu metal sclipitor aninat la brâu, gardieni cu bâte și zâmbete nerușinate. Așa că Levi l-a întrebat pe

Dumnezeu ce să facă, iar Dumnezeu i-a spus să-l prindă pe băiat. Nu-i face rău, a spus Dumnezeu. Doar prinde-l.

„Într-adevăr?”, a șoptit Levi, dar Dumnezeu nu i-a răspuns; așa că Levi a ridicat din umeri, apoi a ieșit din spatele unui copac și l-a înșfăcat pe băiat cu unul dintre brațele lui viguroase. Băiatul a țipat, dar Levi l-a ținut cât de blând a putut. A fost surprins când Dumnezeu i-a zis ce să-i spună băiatului.

— Dumnezeu zice..., a început el.

Dar Levi nu a vorbit destul de repede. Băiatul i-a înhățat unul dintre degete și l-a mușcat până când pielea a plesnit ca o boabă de strugure. L-a strâns între dinți până a dat de os, iar sângele a țâșnit cu putere. Durea, durea cu adevărat, iar Levi l-a aruncat pe băiat în țărână. L-a părut rău, de parcă l-ar fi dezamăgit pe Dumnezeu.

Dar îl duruse.

Băiatul s-a ridicat imediat și a luat-o la goană ca un iepure, însă lui Levi nici prin cap nu i-a trecut să-l urmărească. Nu putea să alerge cu lada grea de pe umăr și lada n-o putea părăsi nici măcar un minut. Așa că a strâns tare degetul însângerat și și-a dorit să nu-l mai doară cum îl durea. Durerea îl ducea cu gândul la nevastă-sa și asta îl cam făcea să sufere, așa că a cuprins degetul rănit cu palma cealaltă și a ascultat vocea Domnului. Când acesta i-a vorbit, în sfârșit, lui Levi, i-a spus că ar fi frumos să afle de ce anume fugea băiatul.

Levi a ridicat din umerii lui uriași.

— Dumnezeu vorbește și Levi îndeplinește.

Era amuzant.

I-a luat 20 de minute să ajungă la pod. Sângele de pe pietre era negru, deloc un semn bun, iar Levi a ascultat cu multă atenție înainte să lase jos povara din cârcă și să iasă din spatele salciei. Voia să-i spună cineva ce să facă, însă Dumnezeu amuțise. Vântul i-a așezat un deget fierbinte pe

obraz și fulgerele au scânteiat dinspre vest. Aerul era îngreunat de un miros uscat, prăfuit, care se ridica din colbul de sub pod și încărcă aerul cu electricitate.

Lui Levi i s-a părut că aude o voce venind dinspre râu. A înclinat capul și a ascultat un minut întreg înainte să decidă că nu era decât apa curgând la vale. Sau un șarpe prin iarbă. Sau un crap în păpurișul de la mal.

Dar nici urmă de Dumnezeu.

Când vorbea Dumnezeu, Levi simțea cum se adună deasupra lui aerul rece; se simțea împăcat, chiar și atunci când își amintea răul pe care-l făcuse.

Deci ăsta nu era Dumnezeu.

S-a aplecat deasupra cadavrului, însă capul nu-i mergea ca lumea. Nu că ar fi fost speriat – cu toate că simțea pe ceafă ciupitura unor unghii mici și ascuțite; era trist pentru bărbatul acela contorsionat. Vătămat cum era și sângerând – ăsta nu era semn bun. După cum nu erau nici neclintirea lui, nici ochii deschiși și privind spre nicăieri.

Levi s-a legănat de pe un picior pe altul. S-a frecat pe cicatricile de pe față, pe partea dreaptă, unde pielea părea topită. Nu știa ce să facă, așa că s-a așezat și a așteptat să-i spună Dumnezeu.

Dumnezeu ar ști.

Dumnezeu se pricepea la așa ceva.

Capitolul șase

Johnny a ajuns pe strada lui chiar când soarele apunea și lumina se dizolva în roșu-violet. Dinspre pădure se auzeau tot mai tare zgomotele nopții. Șchiopăta de durere,

dar mintea îi vuia de speranță. Speranța aceea aproape că-l ardea.

Am găsit-o.

Pe cine ai găsit?

Pe fata răpită.

Johnny a derulat în minte cuvintele iar și iar, căutând un motiv să pună la îndoială emoția simțită dincolo de durerea care radia dinspre picioare. Aproape 13 kilometri parcurși desculț, cea mai mare parte în fugă. Avea tălpile înțepate și tăiate, dar piciorul drept era cel mai rău, crestat de o sticlă spartă la vreo trei kilometri după ce arătarea aia cu o cutie neagră în cârcă pusese mâna pe el. Încă simțea gustul sângelui, mizeria de pe pielea bărbatului. A încercat să nu se gândească prea mult la asta. S-a gândit, în schimb, la sora lui, la mama lui.

Johnny a ajuns pe culmea penultimului deal și un vânt umed l-a învăluit. A văzut luminile înșirate pe marginea străzii. Ferestrele. Casele. Păreau micuțe sub cerul violet, înghesuite unde pădurea întunecată le împingea spre drumul negru, subțiratic. Încă un kilometru și jumătate, și-a spus el. Încă un deal.

Trebuia să audă și maică-sa ce auzise el.

A început să coboare și nu a auzit mașina care ajunsese pe culme în spatele lui. Își imagina ce impact ar putea avea veștile astea asupra maică-sii. Ar face-o să se dea jos din pat. Să renunțe la pastile. Ar putea fi un nou început. Întâi ei doi, apoi și Alyssa.

Tata s-ar întoarce acasă.

Și-ar putea lua casa înapoi.

Farurile l-au găsit și Johnny s-a dat la o parte din drum. Umbra lui a plutit spre stânga, apoi a pâlpâit și a dispărut de tot când mașina a tras lângă el și s-a oprit. Johnny a simțit ghimpele fricii, dar apoi a recunoscut mașina lui Ken. Era un Cadillac mare și alb, cu muchii ascuțite și litere

aurii care formau cuvântul „Escalade”. Ken a coborât geamul. Era suficient de bronzat ca să nu i se vadă pungile de sub ochi.

— Unde mama dracului ai fost?

Johnny a scuturat din cap, gâfâind.

— Urcă în mașină, Johnny! Acum.

Johnny s-a aplecat de la mijloc.

— Nu...

A strâns pumnul, cu mâna lipită de corp.

— Tu să nu-mi răspunzi mie, băiete! Urcă în mașină odată! Pe maică-ta a scos-o din minți treaba asta. Tot orașul vuiește.

Ken s-a dat jos. Era înalt și masiv, lipsit de formă cum Johnny credea că numai un om de vârstă mijlocie poate fi. Avea un ceas de aur, părul rărit și riduri de expresie care n-aveau niciun sens pentru Johnny.

Cuvintele au ieșit cu dificultate de pe buzele băiatului.

— Ce a scos-o din minți?

Ken a gesticulat cu mâna lui groasă.

— Urcă! Acum!

Johnny a urcat în mașină și s-a strecurat pe unul dintre scaunele de piele moale. Ken a băgat în viteză și Johnny s-a gândit la bărbatul mort.

Am găsit-o.

Casa era luminată ca un pom de Crăciun: lumini înăuntru, lumini afară, mașini de poliție care parcaseră pe alee și colorau curtea în fâșii de albastru. Polițiști în uniformă se conturau sub cerul tot mai întunecat, iar Johnny a văzut arme și stații radio, precum și vergele subțiri, negre, atârând de inele de metal.

— Ce se întâmplă?

Ken a deschis ușa mașinii și a lăsat palma lui mare și grea pe gâtul lui Johnny. Degetele bărbatului au săpat în fâșiile subțiri de mușchi, iar Johnny a ridicat din umeri.

- Mă doare.
- Nu pe cât de mult ar trebui.

Ken l-a tras de pe scaun și l-a scos din mașină. Apoi și-a retras mâna și i-a afișat polițistului un zâmbet perfect.

— L-am găsit, a anunțat el și s-au oprit cu toții pe alee, în timp ce mama lui Johnny a ieșit pe verandă.

Purta niște blugi albaștri și un tricou maro care se decolorase până la culoarea ciocolatei cu lapte. Unchiul Steve a ieșit odată cu ea. Johnny a mai făcut un pas, iar maică-sa a coborât scările valvârtej, cu părul fluturând sălbatic, cu ochii umezi și nebuni. L-a luat în brațe și a bâiguit:

- Oh, Dumnezeuule! Unde ai fost?

Johnny nu înțelegea. De multe ori ajunsese acasă după lăsarea întinericului. În cea mai mare parte a timpului, ea nici nu știa dacă băiatul era sau nu în pat seara. Peste umărul maică-sii, Johnny l-a văzut pe unul dintre polițiști apucând stația radio.

— Dispeceratul. Douăzeci și șapte. Te rog, informează-l pe detectivul Hunt că l-am localizat pe Johnny Merrimon. Este acasă.

O voce cu paraziți i-a confirmat polițistului că a înțeles mesajul. După doar câteva secunde, stația radio a hârâit iar.

— Douăzeci și șapte, ca să știi. Detectivul Hunt este în drum spre voi.

- Zece-patru, dispecerat.

Johnny a simțit cum strânsoarea mamei slăbește. L-a împins și dintr-odată a început să-l scuture cu putere, țipând:

— Să nu mai faci niciodată așa ceva! Niciodată! Mă auzi? Mă auzi? Spune că m-ai auzit! Spune!

Apoi l-a luat iar în brațe.

- Dumnezeuule, Johnny! Am fost așa de îngrijorată!

Johnny era scuturat și îmbrățișat, zguduit atât de tare, încât abia dacă mai putea să vorbească. Polițiștii au coborât scările, iar Johnny l-a zărit pe unchiul Steve, care îl implora din priviri. Apoi Johnny a înțeles.

— Au sunat de la școală?

Maică-sa a dat din cap, lipită de gâtul lui.

— Au închis toți copiii în școală imediat după prânz. Au sunat și au spus că pe tine nu te-au găsit, așa că eu l-am sunat pe unchiul Steve; însă el mi-a spus că te-a lăsat la școală. A jurat. Iar apoi n-ai ajuns acasă și am crezut...

Johnny s-a tras din îmbrățișarea ei.

— De ce i-au închis pe copii?

Maică-sa l-a mângâiat pe obraz.

— Oh, Johnny!

Avea degete calde și tremurătoare.

— S-a întâmplat din nou.

— Ce s-a întâmplat?

Maică-sa a răbufnit.

— A mai fost răpită o fată. Chiar din curtea școlii, se pare. Din clasa a șaptea. Tiffany Shore.

Johnny a clipit neîncrezător. A rostit automat:

— O știu pe Tiffany.

— Și eu o știu.

Vocea i s-a stins, dar Johnny știa la ce se gândește. Tiffany Shore era în clasa a șaptea. Exact ca Alyssa, atunci când dispăruse. Johnny a scuturat din cap. S-a gândit la cuvintele bărbatului care murise. Când spusese *Am găsit-o*, vorbea despre sora lui Johnny, despre Alyssa. Nu despre Tiffany. Nu despre altă fată.

— Nu se poate, a spus Johnny; dar maică-sa a dat din cap, plângând, și el a simțit cum speranța moare încetul cu încetul.

A simțit-o cum se transformă în cenușă.

— Nu se poate, a repetat el.

Maică-sa s-a clătinat pe călcâie, căutând cuvintele potrivite; dar, înainte să le găsească, unul dintre polițiști s-a apropiat de ei.

— Fiule, a spus el, iar Johnny a ridicat privirea, ăla de pe cămașa ta e sânge?

Capitolul șapte

Alături de trupul schilodit, Levi a așteptat să apună soarele. Îl supărau muștele și degetul îl durea atât de tare, încât se întreba dacă nu cumva Dumnezeu vrea să-l pună la încercare. Mersese la biserică și știa că El face astfel de lucruri; dar Levi nu avea nimic special. Mătura podele ca să câștige un bănuț. Lumea îl bulversa. Însă vocea lui Dumnezeu îi fusese alături timp de șapte zile. Venise ca o șoaptă și îl liniștea când lumea părea întunecată și nedreaptă. O săptămână de șoapte lăsase o gaură enormă în capul bărbatului când șoapta încetase, iar Levi trebuia să se întrebe de ce Dumnezeu tăcuse acum. Era un condamnat evadat care stătea în țărână, la trei metri de un cadavru. Hoinărise fără țință timp de șapte zile.

Eu am făcut lumea în șapte zile.

Vocea s-a revărsat în Levi ca un fluviu, dar suna diferit. A pâlpăit înăuntrul lui, apoi s-a stins, și gândul a rămas neterminat. Levi și-a ținut respirația, însă vocea n-a revenit. Levi știa că nu e deștept – nevastă-sa îi spusese asta –, dar nici prost nu era. Condamnații și cadavrele arătau rău împreună. Drumul era chiar deasupra capului său, iar Levi a decis că Dumnezeu va trebui să aștepte.

Numai de data asta.

A îngenuncheat lângă mort și l-a căutat prin buzunare. A găsit un portofel și a luat banii, fiindcă îi era foame. L-a rugat pe Dumnezeu să-l ierte, a aruncat portofelul în noroi și a îndreptat trupul bărbatului. L-a scos brațul rupt de sub el și i-a încrucișat mâinile pe piept. Și-a scufundat un deget în sângele lipicios și i-a făcut o cruce pe fruntea palidă, netedă, apoi i-a închis ochii. S-a rugat la Dumnezeu să ia sufletul bărbatului mort.

la-l.

Ai grijă de el.

Când s-a ridicat, a văzut o străfulgerare albă. Era în mâna mortului, o fâșie de pânză care răsărea dintre două degete. A ieșit ușor când a tras de ea. Decolorată și zdrențuită, părea ca un petic dintr-o cămașă care fusese tăiată sau ruptă. Era lungă cât un pantofior de copil mic, decolorată și murdară, cu o etichetă cusută pe ea. Levi nu știa să citească, literele nu însemnau nimic pentru el, dar materialul era oarecum alb și exact de mărimea potrivită. L-a răsucit pe degetul plin de sânge și și-a folosit dinții ca să-l lege și să-l strângă tare.

În umbra salciei, s-a oprit lângă pachetul greu, învelit în plastic. Și-a trecut peste el una dintre mâinile lui mari, apoi l-a aburcat pe umăr. Pentru oricare alt bărbat ar fi fost greu și numai gândul la el ar fi fost copleșitor. Dar nu și pentru Levi. El era puternic, avea un țel; și când plasticul i-a foșnit la ureche, a auzit vocea lui Dumnezeu. Îi spunea lui Levi că procedase bine și îi mai spunea și să pornească mai departe.

Plecase deja de 50 de minute când și-au făcut apariția și polițiștii.

* * *

Detectivul Hunt a oprit mașina pe pod. La distanța asta de oraș nu erau nici becuri pe stradă, nici case. Cerul de

deasupra era negru, cu o dungă adâncă, purpurie, în partea de vest a orizontului. Deasupra lor, norii de furtună coborâseră apăsător și un fulger puternic și uscat a luminat de două ori înainte să se audă tunetul. Un șir de mașini de poliție cu girofarurile pornite au tras în spatele mașinii detectivului Hunt. Reflectoarele s-au aprins și au luminat podul. Hunt s-a întors spre Johnny, care stătea în spate alături de maică-sa. Chipurile lor erau în umbră și Hunt a văzut doar niște șuvițe de păr zbârlite, luminate din spate de farurile celorlalte mașini.

— Ești bine? a întrebat el.

N-a primit niciun răspuns. Mama lui Johnny l-a tras pe băiat lângă ea.

— Țsta e locul, Johnny?

Johnny a înghițit.

— Țsta e, a arătat el. Pe partea asta de pod. Fix dedesubt.

— Mai spune-mi o dată ce a zis. Cuvânt cu cuvânt.

Vocea lui Johnny a sunat stins.

— Am găsit-o. Pe fata răpită.

— Nimic altceva?

— Mi-a spus să fug. Vorbea despre tipul din mașină.

Hunt a dat din cap. Deja reluaseră totul de șase, șapte ori. Tot ce se întâmplase.

— Nimic altceva care să te facă să te gândești că vorbea despre sora ta? Nu i-a spus numele și nici n-a făcut o descriere sau ceva de genul ăsta?

— Vorbea despre Alyssa.

— Johnny...

— Despre ea vorbea!

Johnny a plecat capul sub lumina orbitoare, iar Hunt și-a dorit să-l atingă pe umăr, să-i spună că o să fie în regulă; dar nu era treaba lui să repare absolut fiecare lucru defect, indiferent cât și-ar fi dorit. A aruncat o privire spre

Katherine Merrimon. Stătea acolo, micuță și neclintită, iar lui Hunt îi venea s-o mângâie și pe ea; dar aceste sentimente erau mai complicate. Era frumoasă, blândă și distrusă, dar era o victimă și aici existau reguli. Așa încât Hunt a rămas concentrat asupra cazului, iar când a deschis gura, avea vocea aspră.

— Șansele sunt potrivnice, Johnny. Trebuie să fii pregătit. A trecut un an. Probabil că vorbea despre Tiffany Shore.

Johnny a clătinat din cap, dar a rămas tăcut. În schimb a vorbit Katherine, tot cu voce ca de copil:

— O știu pe Tiffany.

O spusese deja de două ori, dar nu i-a atras nimeni atenția. Johnny a clipit și a văzut imaginea fetei dispărute. Tiffany era micuță și blondă, cu ochii verzi și o cicatrice pe mâna stângă; știa un banc prostesc pe care-l spunea oricui. Ceva despre trei maimuțe, un elefant și un dop de plută. Era o fată drăguță. Întotdeauna fusese.

— Bărbatul de pe pod, a început Hunt. Îți amintești și altceva? Îl poți identifica?

— Era doar o formă. O idee de mișcare. Nu i-am văzut fața.

— Dar mașina?

— Nici mașina. Cum am zis.

Hunt s-a uitat pe geam la ceilalți polițiști care începuseră să iasă din mașini și să arunce umbre pe zidul de ciment al podului. Era nemulțumit.

— Stai aici, i-a spus el. Să nu ieși din mașină.

A ieșit, a trântit portiera și a privit întreaga scenă. Aerul greu și umed aducea mirosul râului. De sub pod izvora întunericul și Hunt a aruncat o privire spre nord, ca și cum ar fi putut vedea marea fâșie de ținut accidentat care se întindea până jos, spre Ținutul Corbilor: pădurile pietroase și, la poalele dealurilor, întinderea de 43 de kilometri de mlaștini din care ieșea râul. O picătură de ploaie i-a atins

obrazul, iar el a făcut un semn spre cel mai apropiat polițist.

— Îndreaptă un reflector peste margine, a spus el. Acolo, jos.

S-a îndreptat spre culee, în timp ce polițistul a tras de un reflector de pe camionetă și a aruncat în noapte o rază de lumină, care tăia tipare zdrențuite în întuneric. Polițistul a mers spre marginea podului și, când lumina a atins malul, a dezvăluit cadavrul din noroi.

Bicicleta lui Johnny Merrimon zăcea pe jos, la un metru și jumătate mai încolo.

Isuse.

Puștiul a avut dreptate.

Hunt a simțit cum oamenii lui încep să se agite prin jur. Avea patru polițiști în uniformă și un loc al crimei care-i aștepta. A auzit cum pe parbriz răpăie un staccato și a simțit stropii de apă pe creștet. Venea ploaia și venea tare. A gesticulat cu un singur braț.

— Puneți o prelată pe cadavrul ăla. Mai repede. Mai vreau niște prelate și peste balustradă, exact aici.

Se gândea la zgârieturile în vopsea și la cioburile de sticlă care căzuseră pe asfalt.

— Pe undeva, pe-aproape, trebuie să fie o motocicletă. Găsiți-o. Și să sune cineva după un cort.

S-a auzit bubuitul unui tunet și Hunt a ridicat privirea spre cer.

— O să fie urât de tot.

În mașină, Johnny a simțit cum maică-sa începe să tremure. A început cu brațele și a continuat cu umerii.

— Mamă?

Ea l-a ignorat și a scotocit prin geantă. În partea de jos a mașinii era întuneric, așa că și-a ridicat geanta până când a intrat în lumina farurilor. Johnny a văzut-o cu un ochi cum înclină capul, apoi a auzit zornăitul pastilelor în

flaconul de plastic. Maică-sa a scuturat câteva în palmă, a dat capul pe spate și le-a înghițit fără apă. Geanta a revenit în întuneric și capul ei s-a izbit suficient de tare de tetieră încât să ricoșeze. Când a vorbit, vocea i-a sunat golită de orice emoție.

— Să nu mai faci așa niciodată, a spus ea.

— Să chiulesc de la școală?

— Nu.

O pauză dificilă. Gheață în pieptul lui Johnny.

— Să nu mă mai faci să sper.

Maică-sa a întors capul.

— Să nu-mi mai faci niciodată așa ceva.

Au adus cortul înainte să înceapă potopul. Hunt s-a ghemuit lângă cadavru, în timp ce pe pânza scuturată de vânt se auzea răpăiala ploii. Plesnea așa de zgomotos, încât trebuia să strigi ca să fii auzit. Doi polițiști în uniformă țineau luminile; un legist îngenunchease de cealaltă parte a mortului. Unul dintre polițiști a spus, peste umărul lui Hunt:

— Curând o să ajungă apa sub el.

Hunt era de acord. Primăvara târziu, furtunile se năpusteau cu violență și plecau ca și când n-ar fi fost, dar puteau aduce cu ele cantități mari de apă. Aveau ghinion.

A cercetat fața brăzdată de dâre de sânge, apoi fractura unde brațul părea îndoit în poziția corectă. Pe hainele bărbatului se depusese un strat de mizerie; era de un verde-închis, aproape negru, îmbibat în țesătură și în materialul încălțărilor. În aer persista un miros, ceva organic, ceva care mergea dincolo de apele râului și de moartea aceasta recentă.

— Ce știm? l-a întrebat Hunt pe legist.

— Este într-o formă fizică foarte bună. În jur de 35 de ani, aș zice. Portofelul e la unul dintre oamenii tăi.

Hunt s-a uitat la detectivul Cross, care pusese portofelul într-o pungă de plastic pentru dovezi. Cross era un bărbat masiv, a cărui față părea foarte ridată și mare, profilată în lumina puternică. Avea 38 de ani și era polițist de mai mult de zece ani. Ca sergent de patrulă, își făcuse o reputație de încăpățânat ce demonstrase mult curaj în schimburile de focuri. Era detectiv de mai puțin de șase luni. Cross i-a întins lui Hunt portofelul:

— Permisul de conducere spune că omul e David Wilson. Donator de organe. Nu poartă ochelari. Locuiește într-o zonă scumpă, are permis de bibliotecă și un teanc de bonuri de la restaurante: unele din Raleigh, altele din Wilmington. Nicio urmă de verighetă. N-avea bani gheață. Două cărți de credit, încă rămase în portofel.

Hunt a privit portofelul.

— Tu l-ai atins?

— Da.

— Sunt detectivul principal în cazul ăsta, Cross. Pricepi, da?

Avea vocea încordată; se vedea că abia reușește să se controleze.

Cross și-a tras umerii înapoi.

— Da, domnule.

— Ești nou în chestia asta. Înțeleg. Dar când ești detectiv principal înseamnă că ai o responsabilitate. Prindem criminalul sau nu. Găsim fata sau nu.

Privirea i-a rămas la fel de aprigă. A ridicat un deget.

— Indiferent cum se termină, va trebui să mă împac cu asta. Noapte de noapte, este în contul meu. Înțelegi?

— Da, domnule.

— Să nu mai atingi niciodată fără permisiune dovezile de la locul crimei. Încă o dată să mai faci asta și ți-o trag de nu te vezi.

— Nu încercam decât să fiu de ajutor.

— Ieși din cortul meu!

Hunt tremura de furie. Dacă mai pierdea încă o fată...

Cross a plecat spăsit. Hunt s-a străduit să tragă adânc aer în piept, apoi și-a îndreptat din nou atenția spre cadavru. Era îmbrăcat cu un tricou cenușiu, care mirosea a transpirație, a sânge, a mizerie de un negru verzui; cureaua era un maro banal și nedefinit, cu o cataramă din alamă cu zgârieturi groase. Purta pantaloni din bumbac gros, uzat. Unul dintre ochi stătea deschis pe jumătate și lumina puternică a reflectoarelor îl arăta inexpressiv și mort.

— E cald ca dracu' în cortul ăsta.

Pe legist îl chema Trenton Moore. Mic de statură și destul de firav, omul avea părul des, porii deschiși și o sâsâială care devenea tot mai pronunțată cu cât vorbea mai tare. Era tânăr, deștept și la tribunal era dinamită curată, chiar și în ciuda sâsâielii.

— Cred că este alpinist.

— Poftim?

Doctorul Moore a făcut un gest cu bărbia.

— Uită-te la mâinile lui.

Hunt a cercetat cu atenție palmele lui David Wilson. Erau pline de bătăături, zgârieturi și abraziuni. Unghiile erau tăiate scurt, dar murdare. Ar fi putut fi mâini de constructor.

— Ce-i cu ele?

Legistul a îndreptat unul dintre degete.

— Vezi bătătura aia?

Hunt s-a uitat la vârful degetului, unde se zărea o porțiune groasă de piele întărită. Doctorul Moore a îndreptat și celelalte degete; aveau toate aceleași bătăături.

— Am avut în facultate un coleg alpinist. Făcea tracțiuni în vârfurile degetelor sprijinindu-se în tocul ușii. Câteodată

stătea pur și simplu atârnat acolo în timp ce pălăvrăgeam vrute și nevrute. Era o nebunie. Uite, pune mâna aici.

Doctorul Moore i-a întins mâna mortului și Hunt a atins bățaturile. Se simțeau tari ca o piele de pantof.

— Și colegul meu de cameră avea vârfurile degetelor exact la fel.

A arătat cu degetul spre cadavru.

— Musculatura din partea de sus a corpului este puternică. Antebrațe suprad dezvoltate. Cicatrici semnificative pe mâini. Sigur, acum încercăm marea cu degetul. Nu pot face nicio observație oficială până când nu-l văd pe masă.

Hunt a cercetat așezarea mâinilor încrucișate pe pieptul mortului. Picioarele drepte, apropiate.

— L-a mișcat cineva, a spus el.

— Poate. Nu o să știm nimic sigur până la autopsie.

Pe fruntea lui Hunt au apărut câteva cute de încruntare. A arătat spre cadavru.

— Doar nu crezi că a aterizat în poziția asta, nu?

Legistul a rânjit, ceea ce l-a făcut să pară de 25 de ani.

— Glumesc, domnule detectiv. Încerc să destind un pic atmosfera.

— Mai bine nu mai încerca.

Hunt a făcut semn spre brațul zdrobit și spre piciorul încovoiat.

— Crezi că astea erau rupte când l-a lovit mașina sau a pățit-o după ce a căzut de pe pod?

— Știi tu sigur că a fost lovit pe pod?

— Este clar că motocicleta a fost mutată după impact. Cineva l-a împins în terasament. Am văzut câteva crengi rupte dintr-un copac, care au căzut peste el. Cineva l-ar fi găsit până la urmă. Am depistat urme de vopsea pe pod, în aceeași culoare cu vopseaua rezervorului. Cred că

analiza chimică o să confirme potrivirea. Și mai este și copilul. A văzut totul.

— E aici? a întrebat doctorul Moore.

Hunt a scuturat din cap.

— L-am trimis acasă cu un polițist. Și pe el, și pe maicăsa. Nu era nevoie să rămână aici.

— Ce vârstă are?

— Treisprezece ani.

— Te poți baza pe ce spune?

Hunt s-a gândit un pic.

— Nu știu. Cred că da, poate. E isteț puștiul. Un pic deranjat, dar isteț.

— El cum încadrează evenimentul în timp?

— A văzut corpul căzând acum două ore, poate două ore și jumătate.

Legistul s-a îndreptat de spate.

— Se susține. Încă nu sunt semne de lividitate.

Și-a întors iar atenția spre cadavru, aplecându-se mult asupra feței. A arătat spre crucea de sânge desenată pe frunte.

— Nu vezi prea des așa ceva.

— Pe asta cum ți-o explici?

— Eu lucrez cu cadavre, nu cu motive. Sunt urme de sânge și pe pleoape. S-ar putea să prindem o amprentă.

— De ce crezi asta?

— E doar o bănuială. Aceeși mărime, aceeași formă.

Doctorul Moore a mai ridicat o dată din umeri.

— Oricine l-ar fi ucis pe tipul ăsta nu cred că e prea deștept.

Când a ieșit din cort, Hunt a fost muiat până la piele de ploaie. S-a uitat spre pod și a încercat să-și imagineze metalul strivit, arcul descris de trup prin aer și cum trebuie să fi fost pentru băiatul ales de soartă să fie martorul acestei orori. Hunt s-a oprit să ia bicicleta lui Johnny,

abandonată într-o parte când ridicaseră cortul. A tras-o din noroi cu un plescăit. Pe metalul deteriorat se prelinsese o apă maronie și Hunt a dus-o până în zona uscată de sub pod. Acolo se adăposteau și câțiva polițiști, unii fumând; doar unul dintre ei părea foarte ocupat. Stătea la distanță de ceilalți, cu o lanternă într-o mână și cu harta lui Johnny Merrimon în cealaltă.

Hunt s-a dus spre el, încă furios din pricina incidentului cu portofelul, dar Cross i-a luat-o înainte.

— Îmi pare rău, a spus el, și chiar așa părea.

Hunt s-a gândit la anul care trecuse de când o pierduse pe Alyssa: coșmarurile, sentimentul de inutilitate. Nu era corect să-și verse nervii pe Cross. Era nou în treaba asta și, atunci când va veni timpul, va avea propriile nopți nedormite. Hunt s-a străduit să zâmbească. Nu i-a reușit prea bine, dar asta era tot ce putea.

— Unde ai găsit aia? a arătat el spre hartă.

Sub părul tuns periuță, Cross etala un maxilar pătrat. A lăsat harta jos și a înfipt raza lanternei în josul râului.

— Era lângă bicicleta puștiului, a ezitat el. Nu e probă, nu?

Era, dar Hunt și-a spus că trebuie să se relaxeze un pic.

— O să am nevoie de ea.

— Nicio problemă.

Hunt s-a răsucit pe călcâie să plece, dar Cross l-a oprit.

— Domnule detectiv...

Hunt s-a oprit și s-a întors spre el. În întuneric, Cross părea înalt, cu pielea măslinie și ochi pătrunzători.

— Uitați, a continuat el. Asta n-are nicio legătură, OK, dar probabil ar trebui să știți și dumneavoastră. Îl știți pe băiatul meu?

— Gerald? Fotbalistul? Da, îl știu.

Lui Cross i-au coborât colțurile gurii.

— Nu, nu Gerald. Celălalt băiat. Jack. Fiul meu mai mic.

— Nu. Pe Jack nu-l știu.

— Ei bine, a fost azi cu puștiul Merrimon. A chiulit și el de la școală. Dar uitați, Jack plecase de mult când s-a întâmplat. M-au sunat după ce au închis școala. L-am găsit acasă, se uita la desene animate.

Hunt s-a gândit un pic.

— Trebuie să stau de vorbă cu el?

— Habar n-are de nimic, dar sunteți binevenit dacă vreți să discutați.

— Nu pare relevant.

— În regulă. Fiindcă mi-a spus că a fost acolo și băiatul dumneavoastră.

Hunt a clătinat din cap.

— Nu prea cred.

— Pe la prânz, sau așa ceva. Băiatul dumneavoastră și câțiva prieteni de-ai lui.

Fața lui Cross a rămas indescifrabilă.

— M-am gândit doar că trebuie să știți.

— Și Jack este sigur că...

— Băiatul meu e leneș, nu idiot.

— OK, Cross. Mulțumesc.

Hunt a dat să se întoarcă, dar Cross l-a oprit din nou.

— Ascultați, apropo de relevant. Țsta care l-a agresat pe puștiul Merrimon, bărbatul de culoare cu cicatrici pe față.

— Ce-i cu el?

— Presupuneți că n-a avut nimic de-a face cu tot ce s-a petrecut aici? Cu victima de acolo? E corect?

— Cu crima asta?

— Exact.

— Nu, a spus Hunt. Nu văd cum ar putea avea. Era la o milă sau mai mult în aval când s-a întâmplat.

— Sunteți sigur?

— Ce vrei să spui, de fapt?

— Noi presupunem că Johnny Merrimon a venit în contact cu trei bărbați: mortul, Wilson; șoferul mașinii care l-a aruncat pe Wilson de pe pod, oricare ar fi acela; și tipul masiv cu fața brăzdată de cicatrici. E corect?

— Asta-i teoria de lucru, da.

— Dar puștiul nu l-a văzut pe șoferul mașinii. A văzut un contur, o umbră, și nu-l poate identifica efectiv pe șofer, nu poate spune dacă era tipul de culoare sau nu.

Cross a ridicat harta.

— Asta este o hartă de la taxe și impozite pentru această parte de oraș și aici sunt și detaliile. În oraș. Străzi, cartiere. Dar aici, în dreapta sus, chiar la margine, ăsta este râul și ăsta – a arătat cu degetul – ăsta este locul unde ne aflăm. Vedeți podul?

— Îl văd.

— Acum urmați cursul râului.

Hunt a văzut imediat ce voia să spună Cross. Chiar la sud de pod, râul făcea un cot strâns; se răsucea în jurul unui deget îngust de pământ cam de un kilometru și jumătate lungime, care nu putea avea însă o lățime mai mare de o jumătate de kilometru. Hunt a simțit o împunsătură dureroasă de furie, dar nu împotriva lui Cross, ci împotriva lui.

— Cărarea urmează râul, a spus el.

— Dacă puștiul Merrimon a rămas pe cărare, a trebuit să meargă mai mult ca să ajungă în locul unde a fost prins, să zicem 10 sau 15 minute de alergare nebunească.

Cross a bătut cu degetul în hartă.

— Dacă ies de pe cărare și o tai pe-aici, pot ajunge la pas în același loc în cinci minute.

— O tai prin pădure și e aproape.

— Foarte aproape.

Hunt s-a uitat spre cort, un contur nedefinit prin ploaia care răpăia încontinuu. Bărbatul fusese aruncat de pe drum, strivit.

— Dacă David Wilson a fost ucis pentru că aflase ceva...

— Știa ceva despre fata dispărută...

Hunt și-a încheștat maxilarele.

— Cel care l-a ucis l-ar fi vrut mort și pe Johnny. Și dacă știa meandrele râului...

— Putea să traverseze pe aici și să-l aștepte pe băiat. Johnny a alergat 12, 15 minute. Ucigașul a mers la pas cinci minute și iată-l aici tocmai când Johnny apare de după colț.

— Să dea dracu'!

Hunt s-a îndreptat de spate.

— Anunță prin stație. Vreau puncte de control peste tot pentru un bărbat de culoare, masiv, între 40 și 60 de ani, cu cicatrici urâte pe partea dreaptă a feței. Mașina lui trebuie să aibă daune vizibile, probabil în bară și aripa din stânga din față. Informează dispeceratul că este căutat în legătură cu uciderea lui David Wilson, dar poate avea legătură și cu răpirea lui Tiffany Shore. Se recomandă să fie abordat cu precauție. Trebuie să-l interogăm. Anunță acum.

Cross și-a scos stația și a transmis mesajul.

Hunt a așteptat, străbătut de un alt val de furie. Anul care trecuse îl epuizase, îl făcuse să fie neglijent. Ar fi trebuit să vadă treaba cu râul – felul în care cotea –, nu s-o audă de la un amețit de detectiv începător. Dar ce se întâmplase se întâmplase. Fata era cea care conta, așa că lucrurile trebuiau făcute. A depășit momentul, prins în ceea ce era de făcut acum. Tiffany lipsea de mai puțin de o zi, de opt ore, aproape nouă. De data asta, avea să aducă fetița acasă. Și-a încheștat pumnii și a jurat că așa va fi.

De data asta, lucrurile urmau să stea altfel.

S-a uitat la bicicleta lui Johnny și a auzit în minte vocea băiatului.

Promiți?

A întins mâna după pana mare, cafenie, care atârna sub șa. Arăta tristă și zdrențuită, aspră între degetele lui. A netezit-o.

Promit.

În spatele lui, Cross a lăsat jos stația radio.

— Gata, a anunțat el.

Hunt a dat din cap.

— Ce aveți acolo?

Hunt a lăsat pana să cadă la loc pe șiretul de care era legată. Aceasta s-a legănat o dată, apoi s-a lipit de metalul ud.

— Nimic, a spus el. O pană.

Cross s-a apropiat și a ridicat pana.

— Asta e o pană de vultur.

— De unde știi?

Cross a ridicat din umeri, stânjenit.

— M-am născut la munte. Bunica mea este pe jumătate Cherokee. Știa toate chestiile alea totemice.

— Chestii totemice?

— Știți la ce mă refer. Ritualuri și plante sacre.

A ridicat o mână spre râu.

— Râul pentru puritate. Șarpele pentru înțelepciune. Chestii de genul ăsta.

A ridicat iar din umeri.

— Întotdeauna le-am considerat niște prostii.

— Totemuri?

— Da.

Cross a făcut semn spre pană.

— E magie puternică.

— Ce fel de magie?

- Forță. Putere.
- S-a auzit un trăsnet și Cross a dat drumul penei.
- Doar șefii de trib poartă pene de vultur.

Capitolul opt

Pe bancheta din spate a mașinii de patrulă, mama lui Johnny se sprijinea prăbușită de umărul lui. Capul femeii se bălăngănea când venea câte o curbă, se zdruncina când cauciucurile loveau câte un dâmb de asfalt dur. Râul era în spatele lor, la fel și tipul mort, precum și ce mai rămăsese din încrederea lui Johnny în înțelepciunea polițiștilor. Hunt refuza să ia în considerare că putea fi vorba și despre Alyssa, ceea ce îl înfuria pe Johnny.

Poate!

O spusese cu voce tare, apoi o repetase când privirea lui Hunt se îmblânzise.

Poate că este!

Dar Hunt era ocupat și avea propriile idei. Devenise iritat de insistența lui Johnny, apoi refuzase orice discuție și-i trimisese acasă.

Termină cu asta, a spus el. Nu e problema ta.

Dar polițistul greșea. Johnny o simțea în sufletul lui. Chiar *era* problema lui.

Mașina de poliție a oprit pe alee. Ploaia răpăia pe acoperișul de metal și Johnny a cercetat casa din priviri, lumina șovăitoare de peste curtea mică și noroioasă. Înăuntru se mișcau niște umbre. Mașina lui Ken era parcată în drum; la fel și a unchiului Steve. Pilulele luate de maică-sa își făcuseră efectul și acum avea ochii închiși, iar de pe buze îi răzbăteau zgomote mărunte. Johnny a

ezitat, iar polițistul s-a întors în scaun, cu fața distorsionată de geamul separator acoperit cu urme de degete și scuipat uscat.

— E OK?

Johnny a dat din cap.

— Atunci asta este, puștiule, am ajuns.

Polițistul a ezitat, cu ochii încă la mama lui Johnny.

— Are nevoie de ajutor?

Mecanismul de apărare al lui Johnny a intrat în acțiune.

— Este bine.

— Atunci haide, dați-i drumul.

Johnny a scuturat-o pe maică-sa de umăr. Capul femeii s-a bălăngănit, așa că a scuturat-o și mai tare. Când a deschis ochii, Johnny a strâns-o de braț.

— Trebuie să mergem, i-a spus el. Am ajuns acasă.

— Acasă, a repetat ea.

— Da. Acasă. Hai să mergem.

Johnny a deschis ușa și sunetul ploii s-a transformat din zdrăngănit metalic în muget înfundat. Perdele de apă loveau pământul umed și frunzele căzute din copaci. Aerul cald a năvălit în mașină.

— Să nu-ți uiți geanta, i-a atras el atenția.

Johnny a scos-o din mașină și s-a îndreptat spre adăpostul oferit de verandă, în timp ce mașina de poliție dădea înapoi prin noroi și cauciucurile se învârtteau pe asfaltul alunecos ca o clisă. Ajunsesse pe verandă când și-a dat seama că maică-sa nu era lângă el. Stătea în ploaie cu fața întoarsă spre ceruri, cu palmele deschise în sus. Geanta zăcea în noroi, acolo unde o aruncase, iar apa curgea în șuvoaie negre în jurul ei.

Johnny a alergat spre ea plescăind prin băltoace, sub pișcăturile ploii căzute de sus de tot, din înalt.

— Mamă?

A apucat-o iar de braț.

— Haide. Hai să intrăm în casă.

Ea a rămas cu ochii închiși, dar a vorbit prea încet s-o audă.

— Ce-ai zis? a întrebat-o Johnny.

— Vreau să plec.

— Mamă...

— Vreau să se deschidă pământul și să dispar pentru totdeauna din locul ăsta.

Johnny i-a ridicat geanta și a strâns-o tare de braț.

— Treci înăuntru. Acum.

Și-a dat seama că vorbește cum vorbea și Ken, dar ea l-a urmat.

Înăuntru, becurile împrăștiu o lumină ca de sulf. Unchiul Steve stătea la masa din bucătărie cu un șir de cutii de bere în față. Ken bătea încăperea în lung și-n lat, cu un pahar de bourbon între degetele carnoase. Când Johnny a condus-o pe maică-sa înăuntru, au ridicat amândoi privirea.

— Era și timpul, a spus Ken. Ce tupeu pe polițaiul ăla arogant, să-mi spună că nu pot veni și eu. Să-mi spună că pot să plec acasă sau să aștept aici, cu el.

A arătat spre unchiul Steve și în vocea lui s-a simțit un dispreț total. Steve și-a vârât capul între umeri.

— O să vorbesc eu cu cineva despre asta. Ar trebui să știe cine sunt.

— Știe cine ești. Doar că nu-i pasă.

Vorbele i-au scăpat lui Johnny înainte să le poată reține. Ken s-a oprit și l-a privit țintă, iar Johnny a știut că lucrurile pot merge în două direcții. Dar chiar atunci a intrat și maică-sa după el. Avea privirea goală și era udă din cap până-n picioare; hainele i se lipiseră de corp. Johnny a apucat-o de braț în timp ce Ken îl privea fix.

— Haide, i-a spus el. Te duc în camera ta.

— O duc eu.

Ken s-a îndreptat spre ei, iar Johnny a simțit cum se revoltă ceva în el.

— Nu, a ripostat. Dă-te la o parte, Ken. Nu are nevoie de tine acum. Nu trebuie decât să se bage în pat. Are nevoie de somn și de liniște, fără să-și bată cineva joc de ea.

Ken s-a făcut roșu ca racul la față.

— Să-și bată joc de ea...

Lui Johnny i-a fulgerat în minte gândul la briceagul din buzunar. S-a așezat între Ken și maică-sa. Momentul s-a dilatat până când Ken s-a decis să-și rânjească dinții dreپți și sclipitori.

— Katherine? Zi-i lui fii-tu că e în regulă.

— E în regulă, Johnny.

Cuvintele ei veneau dintr-un loc foarte îndepărtat. S-a clătinat un pic pe picioare, apoi a spus:

— Sunt bine.

S-a întors cu spatele la fiu-său și s-a împleticit pe holul scurt și întunecat.

— Hai să mergem la culcare și gata.

A pus o mână pe zid, s-a oprit trei secunde lungi și Johnny a văzut cum i se prelinge apa pe față. Când s-a întors, din vocea ei nu mai rămăsese nimic.

— Du-te acasă, Steve.

Ken a urmat-o până la capătul holului, s-a uitat o dată în spate și a trântit ușa în urma lui. Deși n-a auzit cum zăvorul cade în locaș, Johnny a știut totuși că ușa trebuie să fi fost încuiată. Îi venea să tragă un pumn în perete; în schimb l-a privit pe unchiul Steve, care își aduna în tăcere cutiile cu bere. Le-a aruncat la gunoi și și-a luat cheile, un inel uriaș de chei care deschideau toate ușile de la mall. Un paradis pentru orice copil. Doar niște bucăți de metal pentru Johnny. Unchiul Steve s-a oprit la ușă. Avea ochii tulburi și l-a privit altfel pe Johnny. A pus o mână pe clanță.

— Așa se întâmplă lucrurile? a întrebat el deschizându-și palma într-un gest care îl cuprindea pe Johnny și deopotrivă și holul cel mic către ușa încuiată.

— În cea mai mare parte.

— Fir-ar al dracului.

Unchiul Steve a dat din cap, iar Johnny și-a imaginat că asta era tot ce putea face el vreodată.

— În legătură cu azi-dimineață...

— Ce e cu azi-dimineață?

— E chiar drăguță de tot.

Johnny s-a întors cu spatele.

— Îți mulțumesc că nu ai spus.

Dar lui Johnny nu-i mai rămăsese nimic. S-a dus la el în cameră și s-a așezat pe marginea patului. S-a uitat la ceasul de pe masă și a privit îndelung acul mic ticăind de la o liniuță albă la alta. A numărat secunde până când tăblia patului din cealaltă parte a holului și-a început bufnetul regulat; apoi s-a dus să caute cheile maică-sii.

Nouăzeci și patru, și-a spus el încuind în urmă ușa de la intrare.

Nouăzeci și patru de secunde.

A leorpăit prin noroi până la mașină, apoi a pornit motorul. La capătul aleii a deschis poarta, s-a aplecat în afară și a apucat o piatră de mărimea unei mingi de tenis.

Johnny a lăsat casa în urmă, conducând cu prudență. Parbrizul era aburit și nu ardea decât un far. A văzut asfaltul ud și o margine de șanț. L-a șters cu mâna și s-a uitat atent după virajul care îl ducea în zona bogată a orașului.

A încetinit când a intrat pe strada lui Ken. Casele se întrezăreau așezate pe niște peluze imense. Alei lungi se arcuiau pe lângă iarba de catifea și căile de acces erau străjuite de porți de metal atât de negre, încât păreau reci. Când cauciucurile s-au hârjâit de bordură, Johnny a stins

farurile. A lăsat motorul pornit. Avea să-i ia doar o secundă.

Piatra i se potrivea perfect în palmă.

Capitolul nouă

Detectivul Hunt conducea cu viteză pe drumuri înguste și umede. Lăsase la cinci kilometri în spate locul crimei, unde legistul pregătea cadavrul pentru transport; oamenii lui erau încă acolo. Lucrurile se schimbaseră după ce Cross îi arătase harta. În mintea lui Hunt se modificaseră piese, posibilități, variabile. Credea că David Wilson fusese ucis pentru că o găsisese cumva pe Tiffany Shore.

Am găsit-o, îi spusese el băiatului, iar acum era mort.

Dar unde o găsisese? Cum? În ce împrejurări? Și, cel mai important, cine îl ucisese? Hunt căuta cu disperare mașina care îl aruncase de pe pod și pe bărbatul care o conducea. Așa era logic, însă cotul râului modifica logica asta. Hunt presupusese că în preajmă erau trei bărbați când fusese săvârșită nelegiuirea: Wilson, acum mort; șoferul mașinii care îl ucisese; un bărbat oarecare de culoare aflat la trei kilometri în aval. Acum, Hunt trebuia să pună la îndoială această teorie. Poate că uriașul lui Johnny nu fusese defel în locul potrivit, la momentul potrivit. Poate că el condusese mașina care l-a ucis pe David Wilson. Sau poate că nu.

Doi sau trei bărbați?

Fir-ar al dracului!

Hunt trebuia să stea de vorbă cu Johnny, nu mai târziu, ci chiar acum, în momentul ăsta. Avea întrebări noi. A contactat dispeceratul prin stația radio și a cerut să fie pus

în legătură cu patrula care-i dusesese acasă pe Johnny și pe Katherine. S-a uitat la ceas și a înjurat cât timp a fost redirecționată conectarea. Aproape zece ore, atâta trecuse de când dispăruse Tiffany, iar statisticile erau reci și exacte, cum doar numerele pot fi. Puțini răpiți trec de prima zi; pur și simplu, așa merg lucrurile.

Viteză.

Totul se rezuma la viteză.

Am găsit-o.

Hunt trebuia să-l întrebe pe Johnny despre bărbatul cu cicatrici pe față, despre ce a văzut pe pod. Trebuia să știe dacă cei doi bărbați erau unul și același. Nu speculații sau teorii, ci fapte.

— Vă fac acum legătura, l-a anunțat dispeceratul.

O a doua voce a bâzâit prin stație. Hunt s-a prezentat și l-a întrebat pe polițist unde se afla Johnny.

— Tocmai am plecat de la el de acasă. L-am lăsat pe alea de acces.

— Acum cât timp, mai exact?

Pauză.

— Douăzeci de minute.

— Douăzeci de minute. Am înțeles.

Hunt a încheiat convorbirea. În cinci minute avea să ajungă acasă la băiat. *Haide, haide*. A accelerat până când mașina a început să plutească sub el, condusă cu o viteză periculoasă pe străzile negre, alunecoase.

Trecuseră mai mult de trei ore de când fusese lovită motocicletă. Oricine fusese cel care îl lovise pe David Wilson putea fi de-acum oriunde, plecat din zonă, plecat din stat, dar Hunt nu prea credea că așa se întâmplase. Era riscant să parcurgi asemenea distanțe cu un copil răpit. Odată ce era declanșată Alerta Amber², oamenii deveneau foarte atenți. Cei mai mulți dintre perversii ăștia

² Alertarea populației în cazul răpirii de copii. (*N.t.*)

nu voiau decât să pună mâna pe copil și să se dea la fund. În privința asta, Johnny Merrimon avea dreptate. Și cu toate că unele răpiri erau foarte atent orchestrate, cele mai multe dintre ele erau chestiuni de oportunitate. Un copil lăsat într-o mașină sau uitat nesupravegheat într-un magazin aglomerat. Un copil care mergea singur spre casă.

Ca Alyssa Merrimon.

Plecaseră spre casă pe înserat, singură pe un drum pustiu. Nimeni n-avea cum să știe că era acolo. Nimeni n-avea cum să fi planificat așa ceva. La fel și cu Tiffany Shore. Zăboviseră pe lângă parcare după ce sunaseră clopoțelul. Era o chestiune de oportunitate. Și de dorință.

Hunt a frânat la un semafor, apoi a făcut stânga fără să se oprească și a simțit cum derapează cu partea din spate a mașinii. A îndreptat volanul și a redresat-o. S-a gândit la ce era mai rău și la umflătura tare din tocul de la subsuoară.

Când primise vestea despre dispariția lui Tiffany, Hunt ordonase o mobilizare masivă. Trimisese mașini de patrulă să verifice toate locurile unde se știa că stăteau agresorii sexuali. Cei mai mulți dintre ei erau considerați cu probabilitate mică de risc: voyeuri, exhibiționiști; dar mai erau și o grămadă de condamnați pentru viol, abuz sexual asupra minorilor sau alte asemenea acte abominabile. Hunt avea o listă scurtă cu cei mai răi: indivizi tulburați, sadici, capabili de aproape orice. Bărbații aceștia nu scăpaseră niciodată de răul care-i domina. Nu exista vindecare, nici reabilitare. Pentru nemernicii ăștia, nu era decât o chestiune de timp, așa încât Hunt stătea cu ochii pe ei.

Știa unde locuiau și ce mașini aveau; le știa obiceiurile și înclinațiile. Văzuse fotografiile, vorbise cu victimele și le

văzuse cicatricile. Niciunul dintre nemernicii ăștia n-ar fi trebuit să iasă din închisoare.

Nu încă.

Niciodată.

Cei mai mulți fuseseră verificați; au fost localizați și interogați. Aproape toți fuseseră de acord să li se percheziționeze casele și nu se găsisese nimic. Cei care refuzaseră erau sub supraveghere continuă și Hunt primea rapoarte periodice. Știa ce mănâncă oamenii ăștia și când; dacă erau singuri sau nu și, dacă nu, cu cine erau. Știa unde sunt, știa ce fac. Dacă erau treji sau dormeau. Dacă stăteau pe loc sau erau în mișcare. Hunt primea apeluri și își ținea echipa în alertă în timp ce continuau cu toții să lucreze la lista suspectilor.

Hunt a recapitulat numele în minte. Nimeni din listă nu avea doi metri înălțime. Nimeni nu avea cicatricile descrise de puștiul Merrimon. Dacă Cross avea dreptate, asta însemna că exista un jucător nou, cineva din afara rețelei cunoscute. Iar dacă se înșela...

Posibilitățile erau nenumărate.

Hunt a scos din buzunarul hainei o fotografie a lui Tiffany Shore și a privit-o. O luase cu doar câteva ore în urmă de la mama fetei, care era distrusă de durere. Era o poză pentru școală, unde Tiffany zâmbea sfioasă. A căutat asemănări cu Alyssa, dar erau extrem de puține. Alyssa avea părul negru și trăsături delicate; părea mică de vârstă și de statură, inocentă, cu aceiași ochi negri ca ai fratelui ei. Tiffany avea buze pline, un nas perfect și părul ca o mătase galbenă. Fotografia arăta un gât grațios, sâni abia înmuguriți și un zâmbet cunoscător, un indiciu despre femeia ce avea să devină într-o zi. Fetele păreau să aibă prea puține în comun, însă aveau totuși ceva.

Amândouă erau nevinovate și amândouă erau responsabilitatea lui.

A lui.

A nimănui altcuiva.

Gândul acesta îi bolborosea în minte când a auzit telefonul sunând. S-a uitat cine îl apela. Era comandantul. Șeful lui. A lăsat telefonul să sune de patru ori și apoi, deși știa că nu ar trebui, a răspuns.

— Unde ești?

Comandantul nu pierdea vremea. Abia dacă trecuseră 12 luni de la dispariția Alyssei și acum aveau o altă fată dispărută. Era și el presat, la rândul-i. Hunt știa de cine: familia lui Tiffany, administrația orașului, presa.

— Sunt pe drum spre locuința lui Katherine Merrimon. O să ajung acolo în câteva minute.

— Tu ești detectivul meu principal. Ar trebui să fii acasă la David Wilson sau la locul crimei. Chiar trebuie să-ți zic pe litere?

— Nu.

Dar comandantul i-a spus oricum pe litere.

— Dacă presupunem că Wilson a găsit-o pe Tiffany Shore – și asta *este* ceea ce presupunem –, atunci trebuie să-i reconstituim traseul. Unde a fost. Cu cine a vorbit. Orice decizie pe care a luat-o azi, orice cărare ce s-ar fi putut intersecta cu a lui Tiffany Shore...

— Știu toate astea, l-a întrerupt Hunt aspru. L-am trimis pe Yoakum acasă la el. O să ne întâlnim acolo în scurt timp, dar trebuie să fac asta înainte.

— Vreau să știu de ce te duci acasă la Katherine Merrimon.

Hunt a auzit îndoiala din glasul lui, neîncrederea spontană.

— Fiul ei s-ar putea să aibă niște informații.

Hunt și l-a imaginat pe comandant: înconjurat de lacheii din birou, un bărbat gras pătându-și cămașa de transpirație. Vocea lui era vocea unui politician.

— Trebuie să știi că te ocupi cum trebuie de asta, Hunt. Te ocupi?

— Asta e o întrebare de tot rahatul.

Hunt știa care e sursa îndoielilor comandantului, dar n-a putut să-și ascundă furia pe care o simțea. OK, alocă timp pentru cazul Merrimon. Și ce? Poate că simțea mai mult decât ar fi simțit majoritatea polițiștilor. Era un caz important; dar nu așa vedea comandantul lucrurile. Nu. Auzise de Hunt, despre cum se trezea la 3 dimineața; Hunt, care se iveau odată cu zorile, duminică dimineața, doar ca să cerceteze cu insistență o dovadă pe care o văzuse deja de 100 de ori; care hărțuise judecătorii să semneze mandate în urma cărora nu găsiseră nimic; care lucrase ore întregi peste program, apoi și în timpul liber; care folosiseră polițiști și resurse ce ar fi trebuit folosite în alte cazuri. Îl văzuse pe Hunt lucrând până la epuizare. L-a văzut palid și tot mai slab, cu ochii injectați de nesomn și cu teancuri de dosare pe podeaua din birou. Și mai erau și altele.

Zvonuri.

— Nu e o întrebare. Este o cerință, un ordin.

Hunt a strâns din dinți, abia reușind să scoată o vorbă din cauza emoțiilor care-l înecau. Se ocupa de dosare importante de crime. Era detectiv principal. Țăsta era jobul lui, viața lui.

— Am spus că mă ocup.

La celălalt capăt, Hunt a auzit o respirație, apoi o voce estompată, în fundal. Când s-a auzit din nou vocea comandantului, Hunt a simțit precizia cuvintelor.

— N-o să permit s-o iei personal, Hunt. Nu și în cazul ăsta.

Hunt s-a uitat drept înainte.

— Am priceput. N-o iau personal.

— Aici este vorba despre Tiffany Shore. Despre familia ei. Nu despre Alyssa Merrimon. Nu despre fratele ei. Și nu despre mama ei. E limpede?

— Ca lacrima.

A urmat o pauză lungă, apoi o voce cu o undă de regret.

— Implicarea personală o să-ți aducă o concediere, Clyde. O să te scoată în șuturi din departamentul meu. Nu mă obliga să fac asta.

— N-am nevoie de o prelegere.

A lăsat restul nerostit: *Nu din partea unui polițist gras, care se mai poartă și ca un politician, pe deasupra.*

— Ți-ai pierdut deja nevasta. Nu-ți pierde și jobul.

Hunt s-a uitat în oglindă și a văzut furia din propriii ochi. A tras adânc aer în plămâni.

— Doar să nu-mi stai în drum, a spus el, încercând să sune cât putea de rezonabil. Arată-mi un pic de încredere.

— Ai distrus încrederea asta timp de un an și acum nu prea a mai rămas nimic din ea. Măine-seară, când se închid edițiile ziarelor, vreau să văd o poză a lui Tiffany Shore stând în poala maică-sii. Pe prima pagină. Așa ne păstrăm joburile.

A urmat o pauză, întrucât Hunt nu avea încredere în propria voce și prefera să tacă.

— Dă-mi un final fericit, Clyde. Dă-mi asta și o să mă prefac că ești același polițist care erai acum un an.

Apoi comandantul a închis.

Hunt a lovit cu pumnul în plafonul mașinii, apoi a întors pe aleea de acces spre casa lui Johnny. A observat imediat că mașina dispăruse. A bătut la ușă suficient de tare încât să răsunе în toată casa. S-a uitat prin gemulețul ușii și l-a zărit pe Ken Holloway apărând din holul întunecat. Era încălțat cu pantofi lustruiți, ieșit de sub pantalonii ușor șifonați în care tocmai își îndesa cămașa. Și-a închis centura din piele de aligator, apoi s-a oprit în fața oglinzii

să-și netezească părul și să-și verifice dinții. În mână dreaptă îi atârna un revolver.

— Poliția, domnule Holloway. Lăsați arma jos și deschideți ușa.

Holloway a tresărit, dându-și brusc seama că putea fi văzut prin ferestruică. Pe față i-a înflorit un zâmbet disprețuitor.

— Care poliție?

— Detectivul Clyde Hunt. Trebuie să vorbesc cu Johnny.

Zâmbetul a dispărut.

— Pot să văd o legitimație?

Hunt și-a lipit insigna de geam, apoi s-a îndepărtat de ușă și a coborât mâna pe tocul armei de serviciu. Holloway dona bani pentru cauze nobile. Era prin tot felul de comitete directoare și juca golf cu oameni puternici.

Însă Hunt îl cunoștea bine.

Îi supraveghea de un an pe Katherine și Johnny: întâlniri ciudate, cum fusese cea de la băcănie; lucruri spuse și nespuse; un șchiopătat sau o vânătaie; ochii goi ai băiatului când credea că e un dur. Hunt făcuse presiuni, dar Katherine era pierdută în cea mai mare parte a timpului, iar Johnny era speriat. Hunt nu avea nicio dovadă solidă.

Dar știa.

Un alt pas înapoi a pus un metru între Hunt și ușă. Masa întunecată a pieptului lui Holloway era vizibilă prin tăietura ferestrei. Arăta îndesat și bronzat, cu un piept lat deasupra burdihanului masiv. Fața bărbatului s-a ivit dincolo de sticlă.

— Este miezul nopții, domnule detectiv.

— Abia dacă e ora 9, domnule Holloway. A fost răpit un copil. Vă rog să deschideți ușa.

S-a auzit încuietoarea și ușa s-a deschis 30 de centimetri. Pielea de pe chipul lui Holloway s-a încrețit, dar

Hunt a văzut punctele umede de la rădăcina părului, acolo unde încercase să se răcorească. N-avea nimic în mâini.

— Ce-are a face dispariția lui Tiffany Shore cu Johnny?

— Puteți să vă dați la o parte din ușă, vă rog?

Hunt a păstrat tonul profesionist, destul de aspru. Mai curând l-ar fi împușcat pe Ken Holloway decât să stea să se uite la el.

— Nicio problemă.

Holloway a deschis larg ușa și s-a dat la o parte plesnindu-și palmele de coapse. Hunt a intrat și s-a uitat de jur împrejur, până când a zărit arma, un revolver de calibru 38 de milimetri. Din oțel. Era așezat pe televizor, cu încărcătorul spre perete.

— E înregistrat, a spus Holloway.

— Sunt convins. Trebuie să vorbesc cu Johnny.

— Este vorba despre ce s-a întâmplat azi?

Hunt a simțit mirosul de alcool.

— Chiar vă pasă?

Holloway a zâmbit, dar fără să fie amuzat.

— Doar o clipă.

A ridicat vocea.

— Johnny.

Niciun răspuns. A strigat din nou, apoi a înjurat în barbă. Holul l-a înghițit în întunericul lui și Hunt a auzit cum se deschide o ușă, apoi cum se trânteste. Bărbatul s-a întors singur.

— Nu este aici.

— Unde e?

— Habar n-am.

În vocea lui Hunt se simțea mânia.

— Are 13 ani. Afară e întuneric și plouă. Mașina a dispărut și dumneavoastră habar n-aveți unde este? În ceea ce mă privește, asta reprezintă neglijență.

— Și, după cum înțeleg eu legea, domnule detectiv, asta este problema mamei lui. Eu sunt musafir în casa asta.

S-au privit în ochi, iar Hunt a făcut un pas în față. Holloway era un profitor cu două fețe, alunecos și conciliant, însă numai când îi servea interesele. Poate că existau la facultate câteva corpuri de clădire care îi purtau numele, dar Hunt nu-și putea ascunde antipatia.

— Trebuie să aveți mare grijă cu mine.

— Asta e o amenințare?

Hunt nu a spus nimic.

— Habar n-ai cine sunt, a continuat Holloway.

— Dacă băiatul pățește ceva...

Holloway a zâmbit cu răceală.

— Cum ziceai că te cheamă? Am mâine o întâlnire cu primarul și cu managerul municipal. Aș vrea să nu greșesc.

Hunt și-a spus numele pe litere, apoi a continuat:

— În legătură cu băiatul.

— E un delincvent. Ce vrei să fac eu? Nu-i nici copilul meu, nici responsabilitatea mea. Spune, vrei s-o aduc pe maică-sa? Poate reușesc s-o trezesc. N-o să știe nici ea unde e, dar o s-o târăsc aici, dacă așa ești mulțumit.

Hunt o admirase pe mama lui Johnny din prima zi în care o văzuse. Micuță, dar plină de viață, arătase mult curaj și încredere în împrejurări îngrozitoare. Rămăsese puternică până în ziua în care se prăbușise complet până într-un punct în care colapsul era total. Poate că era vorba despre durere, poate despre vină, dar era o faptură tragică și pierdută, aflată în derivă într-un soi de oroare pe care puțini părinți și-o pot imagina. Gândul la ea alături de un profitor precum Ken Holloway era oricum destul de rău. S-o mai vadă și târâtă din pat de el ar fi fost și mai rău, degradant de-a dreptul.

— O să-l găsesc singur, a spus el, îndreptându-se spre ușă.

- Nu am terminat, detectivule.
- Nu, a spus Hunt, nu am terminat.

Era cu mâna pe clanță când lui Holloway i-a sunat telefonul. A rămas în ușă cât timp a răspuns acesta:

- Da.

Holloway s-a întors cu spatele la Hunt.

— Ești sigur? Foarte bine. Da, cheamă poliția. Vin și eu în zece minute.

A încheiat apelul și s-a întors spre Hunt.

— Compania mea de securitate. Dacă mai vrei să-l găsești pe Johnny, poți să-ncepi de-acasă de la mine.

- De ce?

— Pentru că rahatul ăla cu ochi tocmai mi-a spart o fereastră cu pietre.

- Și ce te face să crezi că a fost vorba despre Johnny?

Holloway și-a luat cheile.

- De fiecare dată e vorba despre Johnny.

- Mereu?

- E a cincea oară, băga-mi-aș.

Johnny a condus înapoi pe străzile întunecate, iar ploaia i-a imprimat pe geamuri dăre de mercur. Părinții lui Tiffany Shore erau bogați și locuiau la doar trei străzi de Ken Holloway. Fusese și el odată la o petrecere aici. A încetinit când s-a apropiat de casă, apoi s-a oprit în mijlocul străzii. A văzut mașini de poliție și umbre care se mișcau în spatele ferestrelor acoperite cu perdele. A privit casa timp îndelungat, apoi s-a uitat la clădirile învecinate de pe ambele părți ale străzii. Dinăuntru se revărsa în întunericul străzii o lumină caldă, iar Johnny s-a simțit foarte singur, pentru că nu mai știa nimeni altcineva. Nimeni nu putea înțelege ce se petrecea dincolo de zidurile casei lui Tiffany, prin ce trecea familia ei: frica și furia, lenta epuizare a speranței și sfârșitul tuturor lucrurilor.

Nimeni nu știa ce știa Johnny.

*În afară de părinții ei, și-a spus băiatul.
Părinții ei știau.*

* * *

Hunt stătea în mașina lui, privindu-l pe Holloway cum iese din casă. Acesta i-a aruncat o privire rece pe care el i-a întors-o bucuros, apoi a urcat în mașină. Motorul puternic a pornit și uriașul Escalade a ieșit în stradă legănându-se. Hunt a ascultat ploaia răpăind pe mașină și s-a uitat la lumina care se revărsa din casa lui Johnny. Katherine dormea acolo, iar el și-a imaginat-o îngropată în așternuturi, arcuită cu spatele către noapte.

A deschis laptopul și a scris numele lui Johnny Merrimon. Ken depusese câteva plângeri, dar nu fusese înregistrată nicio arestare. Nici mandate de aducere. Orice-ar fi crezut Holloway despre implicarea lui Johnny în vandalizarea repetată a casei sale, nu avea nicio dovadă.

Hunt s-a gândit la motivul pentru care Johnny i-ar sparge ferestrele cu pietre lui Holloway. Un singur lucru avea sens. Johnny voia să-l facă să plece de la el de-acasă, să-l îndepărteze de maică-sa, și găsisese singura cale care funcționa de fiecare dată. Un om ca Holloway nu și-ar fi lăsat niciodată casa nesupravegheată. În niciun caz peste noapte.

De cinci ori și n-a fost prins niciodată. Hunt a clătinat din cap și a încercat să nu zâmbească.

Chiar îi plăcea puștiul.

Hunt a rămas în mașină încă două minute și a cercetat iar dosarul lui Tiffany Shore. Era subțire. Știa cu ce era îmbrăcată ultima dată când fusese văzută. Avea o listă de semne particulare. Un semn din naștere de mărimea unui bănuț, pe clavicula dreaptă; o cicatrice roz lăsată de un cârlig de pescuit pe gamba stângă. Avea 12 ani, era

blondă, fără lucrări dentare majore sau intervenții chirurgicale. Hunt îi știa înălțimea, greutatea și data nașterii. Avea telefon mobil, dar lista de apeluri arăta că nu mai sunase pe nimeni de ieri. Nu prea erau informații de la care să pornească. Mai aveau mărturiile a câțiva copii care o auziseră țipând, dar nu reușeau să se pună de acord ce culoare avea mașina în care fusese trasă. Hunt le interogase și pe prietenele ei apropiate. Din câte știau până acum, Tiffany nu avea un iubit secret și nici acasă nu erau probleme. Lua note bune, îi plăceau caii și poate se sărutase odată cu un băiat. O fată obișnuită.

Hunt și-a notat ceva în dosar: *Tiffany și Alyssa erau prietene?* Poate cunoscuseră amândouă tipul nepotrivit.

S-a gândit la lucrurile care lipseau. Nu avea nicio descriere a răpitorului, nu avea indicii de activitate suspectă și nici nu putea identifica mașina. Pe fond, nu avea nimic. Îl avea totuși pe Johnny Merrimon și lucrurile pe care i le spusese David Wilson înainte să moară. Acesta pretinsese că o găsisse pe fata răpită. Unde o găsisse? Cum o găsisse? Era moartă sau în viață? Oricine ar fi fost cel care îl aruncase pe David Wilson de pe pod o făcuse intenționat. Dar era acest om uriașul lui Johnny Merrimon, așa cum bănuia Cross? Sau altcineva?

Hunt trebuia să-l găsească pe puști.

A sunat la secție și a dat peste unul dintre detectivii lui.

— Sunt Hunt. Ce-ați mai aflat?

— Nimic bun. Myers și Holiday sunt încă la părinții lui Tiffany.

— Fac față? I-a întrerupt Hunt.

— E doctorul lor acolo. Mama, înțelegi. Au sedat-o.

— Ceva din telefonul lui Tiffany?

— Nimic. Și nici pe GPS nu poate fi localizat.

— Yoakum lucrează tot la reconstituirea traseului lui David Wilson?

— Acum este la el acasă.
— Știm ceva?
— Doar că Wilson era profesor la facultate. De biologie sau așa ceva.

— Dar amprente? a întrebat Hunt.
— Am obținut urma degetului de pe pleoapa victimei. Acum încercăm s-o identificăm. Ar trebui să aflăm ceva destul de repede.

— Voluntari?
— Peste 100 până acum. Încercăm să ne organizăm ca să începem cât mai repede. Ar trebui să ieșim pe teren până la 6.

Între cei doi bărbați s-a lăsat tăcerea; amândoi se gândeau la același lucru: *este un teritoriu al dracului de mare*.

— Ne trebuie mai mulți oameni, a spus Hunt. Implicați bisericele, asociațiile civice. Când a dispărut Alyssa Merrimon, am avut 100 de studenți. Sunați-l pe decan.

Hunt a extras un număr de telefon din memorie.

— Este o persoană empatică. Vedeți dacă poate să facă ceva. De asemenea, mâine vreau să periați iar școala lui Tiffany. Trimiteți polițiștii care intimidază cel mai puțin. Tineri. Femei. Știți cum merge treaba. Nu vreau să oitem ceva doar pentru că vreun puști e prea speriat să stea de vorbă cu noi.

— Am înțeles. Mai pot face ceva?

— Stai un pic.

Hunt a accesat în laptop talonul mașinii lui Katherine Merrimon.

— Scrie datele astea și dă mașina în urmărire.

A dat modelul, marca și numărul de înregistrare ale vehiculului.

— Puștiul e cu mașina maică-sii. A vandalizat ceva. N-ar trebui să fie prea greu de localizat. Verificați mai întâi

strada Tate, pe lângă casa lui Ken Holloway. Mă îndoiesc că va mai fi acolo, dar merită să aruncăm o privire. Dacă vede cineva mașina, vreau să știu imediat. Opriți-l și rețineți-l. Apoi sunați-mă pe mine.

— S-a făcut.

— Bine. Dă-mi adresa lui David Wilson.

Hunt s-a întins să-și ia pixul, însă a văzut semne de viață pe veranda casei. Un braț palid întinzându-se.

Ce mama dracului?

A auzit un urlet amuțit de ploaie. Degetele lui au găsit maneta farurilor și raza strălucitoare a tăiat perdeaua ploii.

— Rahat!

— Domnule detectiv...

Hunt a lipit telefonul de ureche.

— Trebuie să închid, a spus el.

— Dar...

Hunt a închis telefonul. A dus mâna spre ușă și a spus iar, chiar când ploaia i-a atins obrazul.

— Rahat!

Însă un alt țipăt i-a înecat cuvintele.

Capitolul zece

Johnny a ținut-o numai pe străzi lăturalnice și a condus dintr-o parte a orașului în cealaltă. Jack locuia într-un cartier cu căsuțe mici și curți îngrijite, un loc plin de polițiști, băcani și curieri. Iarba era punctată de leagăne și jucării uitate afară. În zilele însorite, copiii se jucau de-a v-ați ascunselea în stradă. Era un cartier bun în care să locuiești, însă, în același timp, o mașină străină ar fi ieșit în evidență, așa că Johnny a parcat la două străzi distanță și

a luat-o la picior prin ploaie. În camera lui Jack era lumina aprinsă.

S-a uitat peste pervaz și și-a văzut prietenul. Stătea întins de-a curmezișul în pat, având împrăștiate peste tot în jur cărți cu benzi desenate. Se scărpină în timp ce citea.

Johnny era cât pe ce să bată în geam, când a văzut că se deschide ușa camerei și intră Gerald. Era înalt și musculos, la bustul gol și îmbrăcat în blugi, cu o șapcă de la Clemson întoarsă invers. A spus ceva care l-a enervat pe frate-său, pentru că Jack a aruncat după el cu una dintre cărți, apoi l-a împins afară din cameră și a încuiat ușa.

Johnny a bătut în geam și l-a văzut pe Jack cum ridică privirea. A bătut iar și prietenul lui a traversat încăperea. Fereastra s-a deschis câțiva centimetri, iar Jack s-a lăsat în genunchi și s-a aplecat în afară.

— Isuse, Johnny. Ești bine? Am auzit ce s-a întâmplat. Rahat! Nu-mi vine să cred că am ratat. Un mort adevărat, în direct.

Johnny a verificat ușa peste umărul lui Jack.

— Poți să ieși un pic?

— Nu cred, a răspuns Jack rușinat. Știi despre închiderea școlii, nu? Tiffany Shore?

— Știu.

— L-au sunat pe tata de la școală când au văzut că nu pot să dea de mine.

— Au sunat-o și pe mama.

— Da. Mă rog. M-a prins cu berea lui și eram încă mort de beat. Sunt în rahat rău de tot. Mama e la biserică, să se roage pentru viața lui Tiffany și pentru sufletul meu veșnic.

Și-a dat ochii peste cap, apoi a arătat spre ușă cu degetul mare.

— Dobitocul ăsta e pus responsabil. Ar trebui să stea cu ochii pe mine.

Jack s-a aplecat mai mult prin deschizătură.

— Dar mortul ăla! Trebuie să fi fost palpitant. Acum ce-o să se întâmple? Am auzit câte ceva din ce a zis tata. Chiar avea ceva de-a face cu dispariția lui Tiffany?

— Sau a surorii mele.

— Mă îndoiesc.

— Putea fi vorba despre ea.

— A trecut un an, Johnny. Trebuie să fii realist. Șansele sunt...

— Nu-mi zice mie de șanse!

Jack a ezitat.

— O să ieși, nu-i așa?

— Trebuie.

Jack a clătinat din cap și expresia i-a devenit serioasă.

— Nu face asta, omule. Asta nu-i noapte să te furișezi pe afară. Au scos pe teren toți polițaii din oraș. O să fie căutat ăla care a făcut chestia asta, oricine o fi el. Și o să fie în alertă.

Johnny a scuturat din cap.

— Tiffany a fost răpită azi. E devreme. E momentul când oamenii fac greșeli.

— Unde te duci?

— Știi bine unde mă duc.

— N-o face, omule. Vorbesc serios. Am un sentiment nasol.

Johnny nu a dat înapoi.

— Vreau să vii cu mine.

Jack s-a uitat peste umăr. Ușa era tot închisă. Johnny a pus degetele pe pervaz.

— Am nevoie de ajutor.

— N-am fost niciodată de acord să merg în casele alea. Asta a fost mereu limita și știi foarte bine.

— Acum e altceva.

— O să fii ucis. Vreun ciudat nebun o să pună mâna pe tine și o să te omoare.

Lui Jack îi fugise sângele din obraji și implora cu tot corpul.

— Nu te duce.

Johnny a privit în altă parte, în întunericul cartierului.

— M-am blocat, Jack.

— Cum adică?

— A căzut la picioarele mele. Am auzit cum i s-au frânt oasele. Era sânge peste tot. Un ochi stătea să-i iasă din cap.

— Fugi de-aici. Serios?

— Știa unde este. Pricepi? Ăla care l-a azvârlit de pe drum a făcut-o intenționat, ca omul să nu poată spune.

Johnny a ridicat pumnul în aer.

— Eu eram chiar acolo.

— Și?

— Și m-am speriat. Am fugit.

— Așa, ai fugit. Și ce? Eu aș fi ajuns în Virginia până acum.

Johnny nu l-a auzit. Cuvintele au ieșit din el de parcă revedea totul.

— Tipul tocmai ocolea mașina, a spus el clătinând din cap. Am auzit un zgomot metalic, ca și când ar fi târât după el o țeavă. Avea un motor mare, care mârâia. Iar ăsta, frate, era mort de frică. Mi-a zis să fug.

— Iată, poftim. El ți-a zis.

— Nu pricepi, omule? Știa unde este și eu am fugit! E sora mea. Sora mea geamănă.

— Johnny, nu te duce!

— Trebuie să îndrept lucrurile.

Chipul lui Johnny a umplut deschizătura ferestrei.

— Și trebuie s-o fac în noaptea asta. E șansa mea, Jack. Pot s-o rezolv, dar nu știu dacă pot singur. Trebuie să vii cu mine.

Jack s-a fuit și a aruncat o privire disperată spre ușa închisă.

— Nu-mi cere așa ceva, Johnny. Nu pot. Nu în noaptea asta.

Johnny s-a dat înapoi, dezamăgit și furios.

— Ce-i cu tine, Jack? Azi, ceva mai devreme, tot ce voiai era să ieșim și să căutăm. Tu erai ăla care abia aștepta să ne jucăm de-a infractorii.

Jack și-a continuat pledoaria.

— Dar nu-i o joacă, nu-i așa? Tocmai s-a întâmplat. E proaspătă. E reală. Să zicem că-l găsești... O să te ucidă, să-mi trag una.

— ăsta e momentul. Acum. Exact în secunda asta.

— Johnny...

— Da sau nu, Jack.

— Frate...

Răspunsul era în toată ființa lui.

Johnny l-a văzut, limpede ca lumina zilei.

— Nu te mai obosi, a spus el și dus a fost.

Katherine Merrimon s-a împleticit pe ultima treaptă și a ieșit în ploaie. S-a aplecat de mijloc, împotmolită în grădină.

— Johnny!

Buzele îi străluceau, palide și roz. Era desculță, cu ochii sălbatici și pupilele dilatate. S-a împleticit iar și a căzut în noroi. Un tricou mult prea mare îi atârna până la genunchi și în câteva clipe a fost murată până la piele. Noroiul îi scliffea pe picioare.

Era înspăimântată, probabil drogată, așa că Hunt s-a mișcat cu prudență. Mai văzuse și altă dată căderi nervoase și așa arăta și ea acum, de parcă era complet

scăpată de sub control. A ridicat mâinile, cu degetele rășchirate.

— Doamnă Merrimon!

— Johnny!

Irațională. Cu fața în sus, sub ploaia care o biciuia.

Hunt a bănuț că răpirea lui Tiffany Shore răsise pământul de pe mormântul sarsăcăsios în care reusise să îngroape gândurile la soarta fetei ei. Se trezise într-o casă pustie, într-un pat pustiu.

— Doamnă Merrimon, i s-a adresat Hunt cu blândețe.

Femeia a ridicat privirea și, în ciuda luminii proiectate din plin pe chipul ei, ochii i-au rămas mari și pustiiți.

— Unde e fiul meu?

Hunt a ingenuncheat și i-a pus mâinile pe umeri.

— Este în regulă, a spus el. Totul o să fie în regulă.

Femeia s-a calmat preț de o secundă; apoi fața i s-a descompus și, când a vorbit iar, a vorbit așa de încet, încât abia dacă a auzit-o.

— Unde este Alyssa? a întrebat ea, dar Hunt nu avea niciun răspuns.

A văzut cum suferința a doborât-o. A rupt-o în două, de la mijloc. Și-a proptit palmele în țărână, sapsând cu degetele în tina moale.

— Fă ceva să se oprească, a șoptit ea.

Lui Hunt îi era clar ce are de făcut. Femeia avea nevoie de ajutor. Johnny trebuia să-i fie luat din îngrijire și plasat într-un mediu stabil. Acum ar fi trebuit să fie deja la telefon cu Asistența socială; atâta lucru știa și el. Dar mai știa la fel de bine și altceva. Dacă îi luau fiul, ar fi distrus și ultima fărâmă bună din ea, iar el nu-i putea face așa ceva. Femeia s-a legănat în noroi.

— Te rog, fă ceva să se oprească.

— Katherine...

— Copiii mei...

Hunt s-a lăsat pe călcâie și i-a pus o mână pe umăr.

— Ai încredere în mine, a spus el.

Când ea a ridicat privirea, cu ochi chinuiți și pierduți, Hunt i-a rostit iar numele, apoi a prins-o de braț și a ajutat-o să se ridice.

Ploaia s-a oprit 20 de minute mai târziu. O mașină de poliție a virat spre alee și Hunt a văzut o fulgerare blondă sub pâlpâirea luminii din plafon, iar polițista Laura Taylor s-a îndreptat spre verandă. Avea aproape 30 de ani, un trup masiv și fața îngustă. Cândva făcuse o pasiune pentru Hunt, dar asta era deja poveste veche. Acum era îndrăgostită de un pilot NASCAR din Charlotte. Șoferul n-avea nicio idee de existența ei, ceea ce n-o deranja câtuși de puțin. Perseverența, potrivit polițistei Taylor, era o calitate.

S-a repezit pe scări și a spus, încruntându-se:

— Arăți impresionant, Hunt.

— Ce vrei să zici?

Polițista a făcut semn spre hainele lui.

— Haine ude. Noroi pe costum.

Gesturile au inclus și capul.

— Ce, te-ai făcut surfer?

— Surfer?

Hunt s-a pipăit pe păr. Ud flească, îi atârna peste guler.

— Mă ofer să ți-l tund, dacă vrei.

— Este în regulă.

— Cum dorești.

A trecut pe lângă el, ca să se uite prin ușa deschisă.

— Ai fost cam vag la telefon.

Taylor era obsedată de reguli, dar Hunt avusese un motiv s-o aleagă pe ea. Sub tot învelișul ei, meseria de polițist, regulile și atitudinea de bulldozer, Taylor avea suflet bun. Hunt avea încredere că va face ce trebuia.

— Am nevoie să stai cu ochii pe ea, a spus el. Asigură-te că nu face nicio prostie.

— Cât de rău e?

— Este în pat, calmă pentru moment; dar e pe ceva, probabil pastile. Și-a pierdut cumpătul o dată. Poate face oricând o criză. Însă este un om bun și mâine urmează o nouă zi. Cred că merită o șansă.

Taylor s-a lăsat pe spate, fără să pară impresionată.

— Umblă vorba prin oraș că e cam praf femeia.

— În ce sens e praf?

— Nu deveni defensiv.

— Nu devin.

Sub ochii ei strălucitori s-a ivit un zâmbet.

— Rahat. Uită-te la tine. Buze albe, funiile alea încordate de pe gât. Arăți de parcă aș vorbi despre maică-ta. Sau despre nevastă-ta.

Hunt a coborât vocea și s-a străduit să se relaxeze.

— În ce sens praf?

Taylor a ridicat din umeri cu înțelegere și a înclinat capul spre casă.

— A venit odată la școală s-o ia pe fiică-sa. La patru luni după răpirea fetei. Când i-au spus că Alyssa nu era acolo, a refuzat să plece. A cerut s-o vadă. A început să țipe când au încercat să-i explice. A scăpat rău de sub control când polițistul responsabil a scos-o afară din curtea școlii. A stat trei ore în mașina ei, plângând. Și îl știi pe Daniels?

— Tipul ăla nou?

— Acum vreo șase săptămâni a răspuns la un apel de intrare prin efracție și a găsit-o dormind în fosta ei casă, ghemuită pe canapea. În poziție fetală, a spus el.

Taylor a privit în jur, prin casa în paragină.

— Praf, ce să mai.

Hunt s-a abținut să spună ceva câteva secunde lungi și, când a început să vorbească, a încercat din răspuțeri s-o facă să înțeleagă.

— Ai copii, Laura?

— Știi și tu că n-am, i-a răspuns arătându-și dinții mici. Copiii ar interfera cu jobul.

— Atunci ai încredere în mine cu treaba asta. Are nevoie de o pauză.

Taylor a susținut privirea lui Hunt și el a știut că polițista cântărește lucrurile. Era polițistă de teren, nu babysitter; iar cererea lui nu avea legătură cu ierarhia sau procedurile.

— Trebuie să fie cineva aici în caz că se întoarce băiatul ei. Asta e legal.

— Și restul?

— Tu asigură-te că nu pleacă de nebună și nu mai ia și alte pastile.

— Îți pui pielea-n băț cu asta, Hunt, și vrei să-mi jupoi și eu formele minunate și frumos sculptate.

— Știu.

— Dacă e în halul ăsta - băutură, pastile, ce-o fi -, atunci puștiul ar trebui să fie în custodia statului. Dacă i se întâmplă ceva din cauză că tu refuzi să iei măsuri...

— ăsta e riscul meu.

Laura s-a uitat la ploaie și pe chip i s-a văzut îngrijorarea.

— Oamenii vorbesc, să știi. Despre tine și ea.

— E un zvon nefondat.

Privirea ei s-a asprit.

— Oare?

— Este o victimă, a spus Hunt cu răceală. Și este căsătorită. N-am niciun interes în afară de cel profesional.

— Cred că minți.

— Poate. Dar nu pe tine.

Taylor a bătut darabana cu degetele pe cureaua lucioasă de vinil de care-și atârname arma, cătușele și spray-ul paralizant.

— Asta e adâncă rău, Hunt. Așa de profundă, încât e de-a dreptul feminină.

Cuvintele ei nu erau răutăcioase.

— O să mă ajuți?

— Sunt prietena ta. Nu mă târî în ceva sordid.

— Este o femeie cumsecade, iar eu i-am pierdut copilul. Asta e.

Clipa s-a dilatat.

— Johnny Merrimon, a spus Hunt. Îl recunoști dacă-l vezi?

— Dacă-și face apariția un copil, o să presupun că el e.

Hunt a dat din cap.

— Îți rămân dator.

S-a întors, dar ea l-a oprit.

— Tipa trebuie să aibă ceva special.

Hunt a ezitat, dar n-avea niciun motiv să mintă.

— Amândoi au, a spus el. Și ea, și băiatul ei.

— Nu că i-aș disprețui în vreun fel pe oamenii ăștia, dar de ce?

Hunt și l-a imaginat pe puști, felul în care înțelesese vulnerabilitatea mamei și făcea ce putea ca s-o protejeze când nu era nimeni altcineva care s-o facă. Hunt l-a văzut făcând cumpărăturile la 6 dimineața, știa că dăduse cu piatra în fereastra lui Ken Holloway, și nu o dată, ci de cinci ori, doar ca să-l facă să plece de lângă mamă-sa.

— Îi vedeam prin oraș înainte. Erau mereu împreună, toți patru. La biserică. În parc. La concertele în aer liber. Erau o familie minunată.

Hunt a ridicat din umeri și au știut amândoi că au rămas lucruri nerostite.

— Nu-mi plac tragediile, a completat el.

Taylor a râs fără urmă de amuzament.

- Ce-i? a întrebat Hunt.
- Ești polițist. Totul este o tragedie.
- Poate.
- Da, sigur, i-a răspuns ea cu un ton neîncrezător. Poate.

La aproape 100 de metri în josul drumului, parcat pe o alee întunecată, Johnny a văzut mașina lui Hunt plecând de la el de-acasă. S-a lăsat în jos când a trecut pe lângă el, dar a găsit altă mașină parcată pe locul unde, de obicei, stătea breakul maică-sii. Johnny văzuse mașinile la timp, a lui Hunt și cea a poliției, cu girofarul stins pe plafon. Și-a ros o unghie și a simțit gust de murdărie. Tot ce voia era să verifice cum era maică-sa. Măcar o dată. Dar polițistii...

Fir-ar al dracului!

În casa lângă care parcase Johnny locuia un cuplu în vârstă. În zilele călduroase, soțul stătea pe verandă fumând țigări rulate de el și privind-o pe nevastă-sa cum grădinărea, îmbrăcată într-un capot decolorat care se căska în față și arăta mai multă piele și vene albastre decât se gândise Johnny că ar putea avea un corp. Cei doi îi făceau întotdeauna cu mâna și îi zâmbeau când trecea cu bicicleta, femeia cu mâinile ei pătate, bărbatul cu dinții lui pătați.

Johnny a coborât din mașină și a închis portiera. A auzit foșnete și susurul apei, orăcăitul broaștelor printre copaci și scârțâitul cauciucurilor unei alte mașini care virase la poalele dealului și-și aruncase lumina farurilor peste căsuța joasă. S-a lăsat pe vine și s-a strecurat pe lângă casă, croindu-și drum prin curtea din spate, apoi strecurându-se printre mașină și casa lui. A trecut de barăci care miroseau a resturi de iarbă tunsă și a putregai, pe lângă o trambulină cu arcuri ruginite și o înclinare periculoasă. A ferit sârma de rufe, a sărit gardurile și a

prins cu coada ochiului imaginea unor vecini pe care abia dacă-i ştia.

A încetinit când a ajuns lângă fereastra maică-sii. Becurile din camera ei ardeau cu o lumină galbenă şi, când a ridicat capul, a văzut-o stând pe marginea patului. Avea dăre de lacrimi pe faţă şi era stropită cu noroi; se cocârjase de parcă îi fusese tăiată o legătură vitală. Ținea în mână o fotografie înrămată şi buzele i se mişcau în timp ce-şi trecea degetul peste sticlă; apoi s-a rostogolit pe spate, ca apăsată de o greutate nevăzută. Însă Johnny nu a simţit nici urmă de compasiune. Ceea ce i-a răscolit pieptul a fost o mânie subită. Maică-sa se purta de parcă Alyssa era pierdută pentru totdeauna, de parcă nu mai rămăsese nicio urmă de speranţă.

Era atât de slabă!

Însă când fotografia s-a înclinat, Johnny a văzut că nu poza surorii lui era cea care o doborâse pe maică-sa.

Era poza lui taică-său.

Johnny s-a lăsat sub pervaz. Ea le arsese. Johnny îşi amintea ziua aceea, o după-amiază luminoasă cu un foc aprins în curtea din spate şi cu mirosul înţepător al fotografiilor transformate în cenuşă. A văzut-o de parcă ar fi fost ieri, s-a văzut pe el cum smulsese trei fotografii din mâna maică-sii şi cum alerga nebuneşte în cerc, în timp ce ea se împleticea în urma lui, plângea şi striga să i le dea înapoi. Ştia unde se aflau toate cele trei poze: una în sertarul cu şosete, două în valiza pe care o păstra pentru Alyssa.

Cea din mâna mamei nu făcea parte dintre ele. În poza aceea, taică-su era tânăr, cu buzele deschise într-un zâmbet care-i descoperea dinţii sclipitori. Purta costum şi cravată şi arăta ca un star de cinema.

Preţ de o clipă, imaginea i s-a înţeţoşat în minte, apoi Johnny şi-a îndepărtat cu nodurile degetelor umezeala din

ochiul drept și a pornit prin curtea păraginită spre copaci. A înaintat mult în întuneric, încercând să uite imaginea mamei cu fotografia aceea în mână. Îl întrista, iar tristețea îl făcea să fie slab.

Johnny a scuiat în țărână.

Asta nu era o noapte potrivită pentru slăbiciune.

O căruie l-a dus sub copacii care scrijeleau cerul nopții cu coroanele lor atât de ample și dese, încât întunericul căpăta un cu totul alt sens. Dincolo de hățurile bătrâne era o plantație de tutun rămasă în paragină. Copacii înalți dispăreau. Iedera otrăvitoare acoperise pământul sterp și tulpinile de floare-de-ceară se înălțaseră mai sus decât el. A mai mers 100 de metri și a sărit peste un pârâiaș cafeniu care se rostogolea la vale. Mărăcinii i-au zgâriat pielea de pe brațe. Când a ajuns la hambarul vechii ferme de tutun, s-a oprit și a ascultat. Odată dăduse peste doi băieți mai mari care fumau iarbă înăuntru. Se întâmplase cu luni în urmă, dar Johnny nu putea să uite cum îl fugăriseră atunci. A lipit palma de peretele hambarului. Buștenii pătrăuși erau încrețiți de vreme și ipsosul de la îmbinări se fărâmițase aproape de tot, dar era încă destul de solid. Johnny s-a uitat înăuntru printr-o crăpătură. Întuneric. Liniște. S-a îndreptat spre ușă.

Odată intrat, s-a urcat pe o găleată veche și a întins mâna spre partea de sus a tocului ușii. A fost nevoie să întindă brațul cât de mult a putut, până l-a simțit acolo unde îl lăsase. Rucsacul a căzut cu o bufnitură și cu o ploaie de căcăreze de șoarece. Era albastru și mucegăit, încă pătat cu puncte maronii-roșcate spre cusăturile de la bază. Johnny i-a tras în piept mirosul, putoarea de murdărie, pasăre și plante moarte. A sărit pe pământ, afară, și a simțit cum respirația începe să-i tremure. S-a uitat țintă în mărăciniș și a ascultat cu urechile ciulite.

Apoi a scos lemne uscate din hambar și a făcut un foc.

Unul mare de tot.

Capitolul unsprezece

Hunt a tras mașina pe aleea de acces a lui David Wilson chiar când o rafală puternică a spulberat ultimii nori de furtună. Când a privit în jos, a văzut cum fragmente de lume se poleiseră în alb-argintiu: un ochi de apă de pe asfalt, picăturile de pe capota mașinii. Strada se termina în spatele unor clădiri fără chip care marcau marginea campusului facultății. Case bine întreținute găzduiau familiile profesorilor și câțiva studenți cu părinți suficient de avuți încât să le achite chiria. Parcărilor erau strâmte, copacii, înalți și groși. Fâșii înguste de iarbă marcau vechile îmbinări ale dalelor de beton de pe trotuar. Buruieni. Mușchi. Aerul mirosea a plante care cresc.

Ploaia care-i ținea pe vecini înăuntru făcea ca prezența poliției să fie discretă, dar Hunt a văzut semne că asta n-avea să mai dureze mult. Un bărbat stătea pe bordură, patru case mai încolo, cu o pungă de plastic în mână, și privea țintă undeva. Peste drum, vârful unei țigări strălucea în întuneric. Hunt a înjurat în barbă și s-a îndreptat spre ușă. Era o casă mică, în stil Tudor, cu bârne pătate de timp, încastrate în cărămida neagră. O fâșie de iarbă o separa de casa vecină, o construcție individuală cu garaj pentru două mașini, care umplea tot colțul din spate. Printr-o fereastră fără perdele, Hunt l-a văzut pe Yoakum și s-a îndreptat spre ușa de la intrare.

Înăuntru, podelele de lemn păstrau urmele neglijenței și ale folosinței îndelungate. În partea dreaptă se vedeau scările cu balustrada netedă și închisă la culoare.

Bucătăria era în spate, o sclipire de oțel și linoleum alb care lucea sub luminile puternice. Un polițist în uniformă a dat din cap spre living, iar Hunt i-a răspuns. S-a întors încă unul, apoi al treilea. Niciunul dintre ei nu l-a privit pe Hunt în ochi, dar el a înțeles.

Totul părea extrem de cunoscut.

David Wilson fusese profesor și casa așa și arăta: lemn întunecat la culoare, cărămizi la vedere, un miros care părea ori tutun proaspăt, ori marijuana veche. Yoakum a venit dinspre dining și i-a oferit un zâmbet deopotrivă superficial și lipsit de semnificație.

— Nu sunt purtător de vești bune, a spus el.

Hunt a studiat interiorul casei.

— Începe cu începutul.

— Casa aparține facultății. Wilson a primit-o ca bonus. Stă aici de trei ani.

— Bun bonus.

Hunt a reevaluat casa, observând că polițiștii îi aruncau tot mai multe priviri furișe. A observat și Yoakum, care a coborât vocea.

— Sunt îngrijorați pentru tine.

— Îngrijorați?

— Alyssa a dispărut acum un an, împlinit ieri. N-a uitat nimeni.

Hunt a aruncat o privire prin cameră, cu ochii mijiți și buzele strânse. Yoakum a ridicat din umeri, aruncându-i și el priviri tulburate și îngrijorate.

— Tu spune-mi despre David Wilson și gata, a zis Hunt.

— Este șeful catedrei de biologie. Foarte respectat, din câte mi-am dat seama. Foarte publicat. Puștii îl admiră. Și conducerea îl admiră.

— Ai explicat limpede la facultate că Wilson nu este suspect? Nu vreau să distrug fără motiv reputația unui om.

— Le-am spus că a fost martor. Că a văzut ceva care l-a ucis.

— Bine. Spune-mi ce-ai mai aflat despre el.

— Poți începe cu asta.

Yoakum a pășit pe un covor oriental care era probabil mai vechi decât casa. L-a condus pe Hunt spre un perete pe care erau expuse câteva fotografii înrămate, fiecare dintre ele arătând pe fond același lucru: David Wilson împreună cu o femeie frumoasă, alta în fiecare poză.

— Burlac? a întrebat Hunt.

— Tu să-mi zici. Componente de motor pe masa din dining. Fripturi și bere în frigider, în rest nu mare lucru. Șaptesprezece prezervative în sertarul noptierei.

— Le-ai numărat?

Yoakum a ridicat din umeri.

— Asta mă caracterizează.

— Ah, amuzant.

— Cine glumește?

— Vreun indiciu despre locul sau modul în care și-ar fi putut încrucișa drumurile cu Tiffany Shore?

— Dacă există vreun indiciu major și important pe undeva, prin casa asta, eu nu l-am descoperit încă. Dacă chiar a găsit-o pe fată, presupun că a fost accidental.

— În regulă. Hai să le punem cap la cap. Știm că stătea aici de trei ani. Este athletic, bine plătit și deștept.

— Athletic?

— Legistul crede că ar putea fi alpinist amator.

— Deștept om, Trenton Moore ăla.

— Da?

— Vino cu mine, i-a zis Yoakum trecând prin bucătărie spre o ușă îngustă care ducea în spatele casei.

A deschis-o și aerul cald a năvălit înăuntru.

— Garajul este în curtea din spate.

Au ieșit pe iarba udă. Un gard destinat să asigure o oarecare intimitate ascundea mare parte din curte și garajul se contura, pătrat și butucănos, în colțul cel mai îndepărtat. Construit din aceleași cărămizi ca și casa, era suficient de mare încât să aibă loc înăuntru cel puțin două mașini. Yoakum a intrat primul și a aprins luminile.

— la uite.

Căpriorii se întindeau de la un capăt la altul sub unghiul acoperișului ascuțit. Podeaua din ciment tocit era plină de pete de ulei. Doi dintre pereți erau făcuți din panouri perforate și în orificii atârnavă tot felul de instrumente pentru cățărat: colaci de frânghie, carabine, pitoane, lanterne frontale și căști.

— Aș zice că era alpinist.

— Cu niște încălțări tâmpite, a comentat Yoakum, iar Hunt s-a întors spre el.

Ghetele erau înalte până la gleznă, din piele moale, cu tălpi de cauciuc negru care se curba pe părți și la vârf. Trei perechi stăteau atârnavate în diferite cuie, iar Hunt a luat una dintre ele.

— Încălțări antiaderente. Sunt bune pe stânci.

Yoakum a arătat spre căpriori.

— Tipul nu era speriat nici de apă.

— Caiace.

Hunt a arătat spre cel mai lung dintre caiace.

— Țsta merge pe ocean.

Apoi a arătat spre cel scurt.

— Țsta merge pe râu.

— Nu există nicio mașină înmatriculată pe numele lui, a spus Yoakum.

— Dar sunt pete de ulei pe podea.

Hunt a ridicat un set de chei dintr-un cui înfipt în ușă: la capătul mai gros erau îmbrăcate în plastic negru.

— Cred că e setul de rezervă. O Toyota.

S-a uitat la urmele de cauciucuri de pe ciment.

— Ampatament mare. Poate o camionetă sau un Land Cruiser. Verifică și la facultate. Poate este înmatriculat de catedra de biologie.

— Am găsit o remorcă înregistrată pe numele David Wilson.

— Probabil pentru motocicletă lui de teren. Aia pe care mergea când a fost ucis nu era autorizată pentru șosele, așa că probabil o transporta pe remorcă. Întrebarea este ce făcea în cel mai îngrozitor colț din ținut. Ce făcea și unde era când făcea ce făcea.

Au ieșit din garaj și au tras ușa după ei, apoi au pornit înapoi de-a curmezișul curții.

— Este un ținut sălbatic acolo. Pădure mare. Trasee multe.

— Un loc bun să mergi cu motocicletă de teren.

— Crezi că este și mașina pe acolo, pe undeva?

Au urcat treptele spre ușa din spate, au intrat în casă și au trecut prin bucătărie.

— Trebuie să fie.

Hunt și-a imaginat ținutul. Erau la 150 de kilometri distanță de capitala statului, la 90 de kilometri de coastă. În oraș veneau bani din industrie, turism și golf; dar nordul ținutului era sălbatic, înțesat de mlaștini și defileuri înguste, păduri dese și colți de granit. Dacă David Wilson mergea cu motocicletă de teren pe acolo, atunci mașina putea fi oriunde: pe drumuri lăturalnice, pe cărări nemarcate pe hartă, în câmp. Oriunde.

— Avem nevoie de niște unități dedicate aici.

Hunt a rulat niște numere în minte.

— Hai să zicem patru mașini de patrulare. Cheamă-le încoace.

— E cam întuneric.

— Acum, a spus Hunt. Și trimite numărul remorcii la patrula de autostradă.

Yoakum a pocnit din degete și și-a făcut apariția un polițist în uniformă.

— Asigură-te că poliția statală are numărul de înmatriculare al lui Wilson. Spune-le că e în legătură cu cazul Shore. Au deja o alertă Amber.

Polițistul a dispărut ca să transmită informațiile. Yoakum s-a întors spre Hunt.

— Acum ce mai facem?

Hunt s-a răsucit ușor în cerc, a cercetat pozele lui David Wilson și colecția lui de femei frumoase.

— Dormitorul. Subsolul. Mansarda. Arată-mi tot.

Capitolul doisprezece

Levi s-a mișcat cu grijă prin noroi, peste bolovanii alunecoși. Râul arunca frânturi de lumină care îi aminteau de ceva de pe vremea când era doar un puști. Era un ritm anume, un tipar, ca un caleidoscop pe care taică-său i-l dăduse cu un an înainte să moară de cancer. Cărarea se încovoia la urcuș, iar Levi și-a folosit mâna liberă să se țină de rădăcini și crengi, pentru a urca poteca alunecoasă. A împins în lateralele pantofilor, pentru tracțiune. Când a ajuns pe teren drept, mai înalt, s-a oprit să-și tragă sufletul; iar când a luat-o iar din loc, sclipirile râului i-au făcut cu ochiul din spatele sălciilor, frasinilor, arborilor de gumă și al pinilor cu degete lungi. Se făcuse întuneric de-a binelea când a văzut fețele. Nevastă-sa râzând de el și apoi oprindu-se brusc, chipul ei înroșindu-se, apoi înnegrindu-se și umezindu-se tot, aproape de la sine. L-a

văzut și pe bărbatul care era cu ea și felul în care și chipul lui s-a deformat, roșu tot, încovoiat și turtit pe o parte.

Și sunetele.

Levi a încercat să nu se mai gândească; voia să-și spele imaginile acelea din minte, să pompeze apă într-o ureche și să clătească toată murdăria, s-o scoată pe cealaltă ureche. Voia să se golească, voia să facă loc pentru când îi va vorbi Dumnezeu. Atunci era fericit, chiar dacă exista un singur cuvânt care se repeta iar și iar. Chiar dacă era doar un nume care-i răsună în cap precum clopotul unei biserici.

Sofia.

Levi l-a auzit din nou.

Numele ei.

Și-a văzut de drum și și-a simțit fața scăldată de o apă caldă. L-a luat mai mult de un kilometru ca să înțeleagă că plângea. Nu-i păsa. Aici nu-l putea vedea nimeni, nici nevasta lui, nici vecinii, niciunul dintre cei care făceau glume pe seama lui când oamenii spuneau lucruri pe care el nu le înțelegea, sau care râdeau când îl vedeau tăcut pentru că găsisse animale moarte pe marginea drumului. Așa că a lăsat lacrimile să vină. L-a ascultat pe Dumnezeu și a lăsat lacrimile să-i curgă pe fața distrusă.

A încercat să-și amintească ultima noapte în care dormise, dar n-a putut. Săptămâna pe care o lăsase în urmă era un șir colorat de imagini neclare. Săpa în țărână. Mergea.

Lucrul acela pe care îl făcuse...

Lucrul acela.

Levi a închis ochii, foarte ostenit; și când piciorul i-a fugit de sub el, a simțit cum patinează pe lutul alunecos. A căzut pe spate și a luat-o la vale spre mal, peste pietrele care îi spintecau adânc pielea și-l tăiau. S-a lovit cu țeasta de ceva tare, a văzut o izbucnire de lumină și durerea i-a

explodat într-o tâmplă. L-a înjunghiat îngrozitor, colțuroasă și sălbatică. A simțit cum se rupe ceva, apoi s-a auzit o bufnitură violentă și și-a dat seama că a pierdut cutia. Brațele i s-au zbatut în aer, au atins pentru ultima dată plasticul ei și au scăpat-o.

Era în râu.

Dumnezeule mare, era pierdută în întuneric.

Levi s-a holbat la apele negre și la punctele de lumină. Mâinile lui mari s-au încleștat.

Nu știa să înoate.

S-a îngrijorat doar o secundă, apoi s-a trezit în râu chiar înainte să-i spună Dumnezeu să sară. A aterizat cu picioarele desfăcute și mâinile întinse și a simțit cum apa murdară îi intră în gură. A început să scuie, apoi s-a dus iar la fund, cu mâinile plesnind râul, ale cărui ape i se strecurau reci și iuți printre degete. S-a zbatut, s-a înecat și s-a temut că va muri, apoi a descoperit că putea sta în picioare în apa care-i ajungea la piept. Așa că s-a ridicat și și-a croit drum la vale, spintecând fărâmele de lumină, până când și-a găsit bagajul învârtindu-se în loc în spatele unui copac căzut.

S-a luptat să-l aducă la țărm, să-l urce pe mal, și n-a băgat în seamă durerea care încerca să-l doboare. S-a gândit iar la soția lui.

N-ar fi trebuit să facă lucrurile pe care le-a făcut.

S-a încolăcit în jurul cutiei. Durerea îl sfârteca. Ceva nu era în regulă în trupul lui.

N-ar fi trebuit să le facă.

În cele din urmă, a adormit încolăcit încă pe cutie, gemând tare în timp ce membrele lui gigantice se zvârcoleau.

Capitolul treisprezece

— Nimic.

Hunt stătea în subsolul scund al casei lui David Wilson, iar John Yoakum se ghemuise alături de el. Două becuri atârneau în fasungurile pătate de rugină, înșurubate direct în scândurile podelei de la parter; o sobă neagră și rece zăcea neclintită în colțul îndepărtat. Hunt a bătut cu piciorul în podea, de unde s-a ridicat un norișor de mucegai și praf, care apoi s-a așternut la loc. Încăperea mirosea a pământ și ciment ud.

— La ce te așteptai? I-a întrebat Yoakum.

Hunt s-a uitat la spațiul de sub casă, care mergea de sub living până în spate.

— La puțin noroc. Măcar o dată.

— Nu există noroc, bine sau rău.

— Spune-i asta lui Tiffany.

Deja trecuseră 15 ore de când un individ necunoscut o trăsesese pe fată în mașina lui, iar polițiștii nu erau cu nimic mai aproape de găsirea ei. Cercetaseră fiecare centimetru din casă și din curte, dar nu aflaseră nimic. Hunt a bătut cu palma în lemnul scărilor ce duceau la subsol, stârnind un nor de praf care s-a așternut pe pământ.

— Trebuie să văd ce face fiu-meu, a spus el. Am uitat să-i spun că întârzii.

— Păi și nu poți să-l suni?

Hunt a scuturat din cap.

— N-o să răspundă.

— Așa de rău merge?

— Prefer să nu discut subiectul.

— Ce vrei să fac?

Hunt a gesticulat spre scări.

— Curăță aici. Termină treaba. Ne vedem la secție într-o jumătate de oră.

— Și acolo ce-o să facem?

— O să analizăm toate unghiurile. O să ne rugăm să avem noroc.

Hunt a îndreptat un deget spre fața lui Yoakum.

— Și să nu-ndrăznești să zici.

Yoakum a ridicat mâinile.

— Ce?

— Niciun nenorocit de cuvîntel.

Afară, Hunt a găsit o grămadă de vecini adunați pe trotuar. Doi polițiști în uniformă îi țineau la distanță, dar tot a trebuit să treacă printre ei în drum spre mașină. Aproape că ajunsese când un bărbat subțire, cu o expresie mânioasă, l-a întrebat:

— Este în legătură cu Tiffany Shore? a ridicat el vocea. Nu ne spune nimeni nimic.

Hunt a trecut pe lângă el și bărbatul a arătat spre casa lui Wilson, vorbind tot mai tare.

— Omul ăla este implicat?

Hunt a fost tentat să se oprească, dar n-a făcut-o.

Nimic din ce le-ar fi putut spune n-ar fi îmbunătățit situația.

A urcat în mașină și a dat aerul pe ventilație mare, apoi a ieșit din mulțime. Trebuia să ajungă acasă, să vadă ce face fiu-său, să-și dea cu niște apă pe față, dar s-a trezit îndreptându-se către periferia orașului, apoi căutând panta lungă și abruptă care ducea spre casa lui Katherine Merrimon. Taylor i-a deschis ușa înainte să apuce să bată. Era trasă la față, cu buzele strânse. Hunt a observat că își sprijinea mâna pe arma băgată în toc. S-a relaxat când a văzut cine este, apoi a ieșit pe verandă și a închis ușa în spatele ei.

Hunt a dat din cap.

- Vreun semn?
- De la puști? Nu. Dar de nemernicul ăla de Ken Holloway, da.
- Probleme?
- S-a arătat pe-aici, chipurile căutându-l pe Johnny. Era foarte enervat, roșu la față, tot îndruga ceva despre un pian distrus. Un Steinman, Steinbeck, ceva de genul ăsta.
- Steinway.
- Da, așa. Piatra care i-a spart geamul a lovit și pianul, a zâmbit Taylor. Probabil că e scump.
- Ceva asemănător cu zâmbetul ei îl trăgea și pe Hunt de colțurile buzelor.
- Probabil. Ți-a făcut necazuri?
- Oh, da. Când am refuzat să-l las înăuntru, a început s-o strige pe mama băiatului. I-am spus să se calmeze și atunci m-a amenințat că poate să aranjeze să fiu concediată.
- Hunt simțea furia polițistei.
- Îți spun, dacă băiatul ăla ar fi fost aici, cred că l-ar fi bătut.
- Când s-a întâmplat?
- Hunt a aruncat o privire spre stradă.
- În urmă cu o oră, poate. A spus că se întoarce cu avocatul.
- Vorbești serios?
- Femeia a ridicat din umeri.
- Voia să intre în casă, și încă foarte insistent.
- Dacă se întoarce și dacă îți dă cel mai mic motiv, pune-i cătușele.
- Pe bune?
- N-o să-l las să-mi sperie martorul sau să intervină în investigație.
- Și ăsta ar fi singurul motiv?

Hunt și-a mușcat buza de jos, privind casa din spatele lui. Se simțea mirosul de putregai al scafelor de lemn și al sindrilei, vedea găurile din plasele de la ferestre, crăpăturile geamurilor. Și-a amintit de casa în care locuia Katherine când fusese răpită Alyssa, a văzut ochii ei negri și inima din care fusese smulsă credința că Dumnezeu îi va aduce copilul înapoi. Adeseori se ruga în dreptul unei ferestre orientate spre sud, iar lumina îi cădea atât de pură pe tenul perfect, încât părea ea însăși un înger. Iar Ken Holloway fusese acolo în tot acest timp, oferind un zâmbet, bani, susținere. Chestia asta durase o lună. Odată ce femeia căzuse la pământ, se repezise asupra ei ca un hoitar. Acum, Katherine ajunsese dependentă. Hunt era aproape sigur că știa cine îi alimentează dependența.

— Îl urăsc pe individ, a spus el privind undeva, în depărtare. Îl urăsc atât de tare, încât îmi vine să-l ucid.

Taylor și-a mutat privirea.

— Nu-mi vine să cred că am auzit așa ceva.

Hunt a simțit cum i se ridică umerii și sângele îi năvălește în obraji.

— Las-o moartă.

Taylor s-a holbat la el.

— Ești sigur?

— Da.

— Ești în regulă?

— Da. În regulă.

— Asta-i bine, a dat ea din cap.

Hunt a ridicat privirea spre drum și a spus:

— Hai că e chiar bătaie de joc.

Escalade-ul alb al lui Ken Holloway a încetinit la intrarea pe stradă, apoi a virat pe alee, alunecând cu o roată în șanțul de pe margine. Pentru o secundă, mașina s-a împotmolit; apoi motorul s-a ambalat și roata s-a învârtit, eliberându-se. O dâră urâtă se contura pe marginea

șanțului. În partea dreaptă a șasiului atârneau bulgări de noroi și de iarbă. Hunt a văzut prin geam fața lui Holloway: maxilare încleștate, obraji roșii ca focul. Alături de el stătea un bărbat resemnat, pe care și-a amintit că-l mai văzuse pe la tribunal o dată sau de două ori, un avocat cu ceva talent. Fața îi strălucea, palidă și umedă. A deschis ușa și a privit cu dezgust peisajul din jur: casa, noroiul, polițiștii. A ieșit cu o scârbă cum Hunt nu mai văzuse vreodată.

Detectivul a coborât în curte însoțit de Taylor. Holloway purta o cămașă roz îndesată în blugi și bocanci mai scumpi decât arma de serviciu a lui Hunt. Era masiv, trecut bine de 90 de kilograme, iar furia îl făcea să pară înalt și amenințător, mai ales cu avocatul târât după el prin noroi.

— Spune-le, i-a țintuit el cu degetul, în timp ce brățara de cupru îi dansa la încheietură. Spune-le cum merge treaba.

Avocatul și-a îndreptat sacoul. Avea pielea netedă, unghiile perfecte și o voce care se potrivea cu ținuta.

— Nici măcar nu știu de ce m-ai adus până aici, a spus el. Ți-am explicat deja...

Holloway i-a tăiat-o scurt.

— Ești avocatul meu. Îți plătesc taxă lunară. Acum spune-le.

Avocatul și-a mutat privirea dinspre Holloway către polițiști. S-a tras de manșete, de parcă ar fi fost în sala de judecată.

— Domnul Holloway este proprietarul clădirilor. Dorește să aibă acces pe proprietatea dumnealui.

— Solicit acces, l-a întrerupt Holloway. Este casa mea.

Hunt și-a păstrat vocea calmă.

— Adineauri, când am fost aici, ați spus că sunteți musafir în această casă.

— Chestie de semantică. Sunt proprietar.

— Dar Katherine Merrimon este chiriaș legal.

— Domnul Holloway încasează un dolar pe lună, a intervenit avocatul. Cu greu doamna poate fi considerată chiriaș.

— Chiria e chirie, a spus Hunt uitându-se la avocat. Știi și tu asta.

— Totuși, clientul meu are dreptul să verifice proprietatea.

— La o oră rezonabilă și cu aviz prealabil, l-a corectat polițista. Nu la miezul nopții. Dacă dorește s-o sune la telefon pe doamna Merrimon, n-are decât.

— Nu răspunde la telefon, a spus avocatul.

Holloway a făcut câțiva pași în față.

— Vreau să-l văd pe copilul ăla. A deteriorat o piesă valoroasă aflată pe o proprietate privată și trebuie să răspundă pentru asta. Nu vreau decât să vorbesc cu el.

— Așa să fie?

Hunt nu-și putea ascunde nici neplăcerea, nici dezgustul.

— Desigur. Ce altceva?

— Și dacă îți spun că nu este aici? a insistat Hunt, apropiindu-se până când între ei n-au mai rămas decât 15 centimetri.

Știa că individul ăla, Holloway, era temperamental. Știa. Acum voia s-o și vadă.

Se ruga s-o vadă.

Holloway a îngustat ochii și Hunt a recunoscut prima fisură în fațadă. Omului nu-i plăcea să fie încolțit, nu-i plăcea provocarea, așa că Hunt s-a aplecat și mai tare spre el. l-a arătat disprețul în privire și l-a văzut mușcând momeala. În ultima secundă, avocatul și-a dat și el seama ce era pe cale să se întâmple. A deschis gura:

— Domnule Holloway...

— Ai idee cine sunt eu?

Holloway a ridicat un deget și l-a plantat drept în pieptul lui Hunt. N-a fost nevoie de mai mult. Cu o mișcare lentă, fără efort, Hunt i-a prins încheietura, l-a răsucit și i-a ridicat mâna la spate, până în dreptul omoplatului. Holloway s-a îndepărtat câțiva pași, ca să elibereze presiunea, dar Hunt nu și-a pierdut elanul și a folosit mișcarea. L-a condus spre Escalade și l-a lipit cu fața de capotă.

— Tocmai ați agresat un polițist, domnule Holloway. Cu martori.

— Asta n-a fost agresiune.

— Întrebați-vă avocatul.

Holloway a pus palma pe mașină și a încercat să se ridice, împingându-se în ea. Hunt a trebuit să se lase pe el și i-a vorbit iar, pe același ton:

— Iar asta înseamnă că vă opuneți acțiunii polițistului.

A scos cătușele și i le-a închis cu un pocnet pe încheietura groasă, strângând oțelul cât de tare a putut și presând carnea din toate puterile, pentru un ultim clic. Holloway a urlat, iar Hunt i-a tras la spate și cealaltă mână. Și-a folosit toată greutatea să-l țină pe Holloway lipit de mașină, apoi l-a încătușat.

— Acestea sunt acuzații grave, domnule Holloway. Vi le poate explica avocatul mai târziu.

Hunt l-a ajutat să se îndrepte. Aroganța lui Holloway dispăruse ca prin farmec, dar furia i se citea vie pe chip.

— N-ai ce să-mi faci.

Hunt a apucat lanțul cătușelor și l-a ghidat spre mașina polițistei Taylor. A deschis ușa și i-a pus o mână pe creștet.

— Nu e nimic personal, a spus el, împingându-l înăuntru.

Privirea i s-a intersectat cu a lui Taylor și a vorbit fără urmă de zâmbet sau ironie.

— Taylor, îl duci, te rog, pe domnul Holloway la secție, să-i întocmești dosarul?

Pe chipul femeii nu s-a clintit un mușchi, dar cu toate astea nu și-a putut ascunde sentimentele.

— Da, domnule.

Hunt i-a privit plecând: mașina de patrulă cu chipul stacojiu al lui Holloway înfipt în geam și Cadillacul uriaș avându-l în spatele volanului îmbrăcat în piele pe avocatul cu chip de fetișcană. Au urcat dealul și au dispărut din câmpul vizual; deveniseră deja o problemă de rezolvat mâine. Furia s-a stins, lăsând locul unei scânteii fierbinți de satisfacție. A rămas singur în curte, gândindu-se la Katherine, apoi s-a întors. Intrat în casă, a lipit urechea de ușa dormitorului ei. Și-a desfăcut degetele pe lemnul ca șmirghelul și, preț de o secundă, și-a imaginat cum ar fi să intre în cameră. Ea ar fi micuță și palidă, stând nemișcată în pat, dar ar zâmbi și ar ridica mâna spre el.

Hunt a simțit momentul acela rostogolindu-se ca un kilometru de nisip cald, dar asta a fost tot, doar un moment. O iluzie. El era polițistul care dăduse greș și n-o adusese acasă pe fata ei. Nu putea schimba acest fapt, după cum ea nu-l putea uita. Ar fi fost nedrept chiar și să-i ceară să uite.

Și-a desprins mâna de pe ușa și s-a îndreptat spre camera lui Johnny. Ușa era larg deschisă și o lampă mică arunca un cerc galben peste patul făcut cu grijă. Camera era foarte diferită de ale altor băieți. Era foarte goală. Hunt n-a văzut nici jucării, nici jocuri, nici postere pe pereți. O carte deschisă zăcea cu fața în jos pe pat. Mai erau și altele pe noptieră, un șir lung înghesuit între două cărămizi. Și o fotografie a mamei lui Johnny și trei poze cu Alyssa. Hunt a ridicat cea mai apropiată poză a fetei. Avea un zâmbet misterios și reținut. Părul negru îi cădea peste ochiul stâng, dar dreptul purta în el o lumină

extraordinară; arăta de parcă ar fi știut ceva special, de parcă aștepta să întrebe cineva și ar fi fost pe cale să explodeze în așteptarea aceasta. Energia ei îl făcea pe Johnny să pară rigid și înghesuit, iar Hunt s-a întrebat dacă băiatul fusese dintotdeauna așa. Sau s-a schimbat pur și simplu?

Pur și simplu.

Hunt a scuturat din cap din cauza absurdității cuvintelor. Nu era nimic *simplu* în ce devenise băiatul Johnny. Dovezile se vedeau peste tot: în acțiunile lui, atitudinile lui, în camera cu pereții goi și chiar și în cărțile pe care le avea. Nu erau cărțile unui băiat. Johnny avea volume de istorie și cărți despre vechi religii, călătorii spirituale și ritualuri de vânătoare ale amerindienilor din nord. Avea un tom de un kilogram și jumătate despre tradiții druide. Încă două despre religia Cherokee. Erau cărți împrumutate de la bibliotecă, ștampilate pe cotoare cu plachete albe, pătrate. Hunt a ridicat-o pe cea deschisă de pe pat și a văzut că Johnny prelungise împrumutul de 14 ori la rând. Fără să depășească termenul de predare. Nici măcar o dată. Și l-a imaginat pe bicicletă, pedalând 12 kilometri dus și tot atâția întors doar ca să arate abonamentul și să semneze unde îl puneau să semneze.

A cercetat titlul – *O istorie ilustrată a Ținutului Corbilor* –, apoi s-a uitat la pagina unde rămăsese deschisă. În partea dreaptă se găsea o litografie în alb și negru a unui bărbat mai în vârstă, într-un costum perfect călcat la dungă. O barbă aproape albă îi acoperea partea din față a gulerului, iar ochii păreau stropi de cremene. Explicația era: „John Pendleton Merrimon, chirurg și abolitionist, 1858”. Hunt și-a dat seama că era strămoșul lui Johnny. Semăna un pic cu tatăl lui, dar deloc cu băiatul.

A mai dat câteva pagini și a pus cartea la loc pe pat, fără să-și dea seama că mama lui Johnny era în hol, până

când nu s-a întors și a văzut-o. De sub cămașa care abia o acoperea i se iveau picioarele pe care se ținea cu greu; se sprijinea cu o palmă lipită de perete, iar umerii îi conturau elipse mici în aer. Avea ochii ca două răni dezgolite, iar vocea, șocant de calmă.

— Te rog să faci ceva pentru mine, Johnny.

A întors palma, să prindă lumina gălbuie.

— Când se întoarce acasă, spune-i Alyssei că trebuie să vorbesc cu ea.

— Katherine...

Hunt s-a oprit, nesigur.

— Nu te certa cu mine, Johnny. Ar fi trebuit să ajungă deja.

S-a răsucit pe călcâie, și-a lăsat mâna să alunece de-a lungul peretelui și a tras ușa după ea. Arcurile patului au gemut și apoi s-a așternut tăcerea în toată casa.

Înainte să plece, Hunt a aprins luminile și a verificat ușile. Ajuns în curte, a încercat să se concentreze. Încă existau Tiffany Shore și ruina părinților ei; un uriaș cu chip de ceară, care putea să fi fugit sau nu până acum. Încă exista Ken Holloway, dorința lui Hunt de a-și vedea fiul și Johnny, încă pe-afară, în noapte, făcând Dumnezeu știe ce. Hunt a simțit toate astea ca pe un vârtej, o greutate mare pe care a împins-o însă deoparte și a mai furat o clipă. Asta era tot ce-avea să fie vreodată și și-a însușit-o, egoist. A rămas sub plapuma de cerneală a cerului, gândindu-se la Katherine Merrimon, la ochii ei vineți și la pustietatea din sufletul ei.

Nimic altceva nu mai părea să conteze.

Capitolul paisprezece

La mai puțin de un kilometru și jumătate distanță, focul făcut de Johnny se înălța în noapte, încolăcindu-se în limbi portocalii și aruncând scânteii spre cer. S-a ghemuit lângă el, desculț, dezbrăcat. Dungii galbene i se răsuceau în sudoarea de pe piept și funinginea îi păta chipul, pe unde-și trecuse degetele înnegrite, de la pomeți până spre bărbie. Umbra lui era un gigant aplecat peste peretele hambarului din spate. S-a întins după rucsacul albastru, care mirosea a sânge de pasăre, mucegai și vegetație uscată. Cataramele erau ruginite, țepene sub degetele sale, și una dintre baieri începuse să putrezească. L-a deschis și a scos un teanc de hârtii mototolite. Scrisul le acoperea pe ambele fețe, dar nu s-a uitat la cuvinte. Acestea erau pentru mai târziu, așa că a așezat hârtiile pe pământ și a pus deasupra lor o pietricică de mărimea unui ou de prepeliță.

Apoi au venit la rând o curea de piele închisă la culoare cu clopoței de șarpe-cu-clopoței și un craniu de șarpe cu cap arămiu. Clopoței îi cumpărase de la un puști de la școală. Șarpele cu cap arămiu îl ucisese cu mâna lui. Petrecuse patru zile în pădure căutându-l, apoi l-a găsit stând la soare pe o bucată veche de tablă, la 30 de metri în spatele casei lor. Așa a fost să fie, a decis el. Șarpele a vrut să fie găsit. L-a ucis cu o bucată de lemn de plop alb, apoi i-a tăiat căpățâna cu un cuțit primit de la taică-su când împlinise zece ani.

A doua curea avea înșirate pe ea încă cinci pene de vultur. Erau de două ori mai mari decât cea de la bicicletă: trei pene maroniu-aurii de pe aripi și încă două perfect albe, cu capete tari și ascuțite, groase cât degetul lui

mijlociu. Încă miroseau a pasăre și trei dintre ele erau tivite pe margini cu sânge uscat; sângele vulturului, sângele lui.

A închis ochii și și-a atârnat curelele la gât. Penele au foșnit, iar clopoțelii i-au zornăit pe piele.

Apoi a scos Biblia.

Era neagră și ferfenițită. Numele lui Johnny se vedea scris în relief pe copertă, auriu și sclipitor. Cartea era un dar din copilărie, oferit într-o cutie satinată de un preot baptist care-i spusese că vorbele din ea erau un dar de la Dumnezeu.

Un dar, copile.

Spune-o cu mine.

Același preot venise și după răpirea Alyssei. Vocea lui nu șovăise când îi predicase lui Johnny că, da, Dumnezeu încă își iubea copiii, că tot ce-avea Johnny de făcut era să se roage. Roagă-te suficient de fierbinte, și Dumnezeu o va aduce acasă, îl asigurase el. Așa că Johnny se rugase. Se rugase cu toată puterea și cu tot sufletul lui. Își promisese viața lui Dumnezeu, numai s-o aducă înapoi.

Și-o promisese.

Promisese totul.

Johnny și-a amintit nopțile lungi de rugăciune și degetele maică-sii pe brațul lui, cu vârfurile lor fierbinți. Și-a amintit vocea ei și felul în care vocea aceea i-a arătat cele din urmă rămășițe ale puterii ei, ultimele pe care a mai apucat să le vadă.

Roagă-te cu mine, Johnny.

Credința disperată și flămândă.

Roagă-te pentru sora ta.

Când a venit iar preotul, cu unghiile lui lustruite și cu fața lucind de grăsime, i-a spus lui Johnny că nu s-a rugat suficient.

— Roagă-te mai bine, a zis el. Cu mai multă credință.

Johnny s-a lăsat de pe un picior pe altul în țărâna umedă, apropiindu-se de foc. A rupt coperta Bibliei și lumina flăcărilor a sclipit auriu pe literele care formau numele lui. A simțit un val de frică superstițioasă, apoi a aruncat coperta pe foc și s-a uitat cum arde. A privit-o până când a devenit cenușă, apoi a ridicat rucsacul cu o singură mână și l-a răsturnat pe jos. Pe pământ a căzut o ploaie de frunze moarte, grămăjoare de rămurele și surcele. Cedru și pin, molid și dafin.

Imaginea unui copil sculptată pe scoarță de mesteacăn.

O panglică roșie care îi aparținuse Alyssei.

Și-a legat panglica la încheietură, apoi a ridicat privirea de la crengile uscate la Biblia pe care o ținea încă în mână. A cântărit-o și a lăsat-o pe pământ, iar paginile s-au ridicat de la căldură de parcă ar fi știut că și ele erau destinate să ardă.

Vederea lor i-a dat lui Johnny o satisfacție sumbră.

Avea nevoie de zei mai vechi.

Nevoia asta începuse cu luni în urmă, de la o rugăciune. Era iarnă, soba se stricase, n-aveau căldură în casă și frigul îi ardea cuvintele în fum, în timp ce se ruga pentru întoarcerea acasă a surorii lui. S-a trezit la 4 dimineața, cu lame de aer rece pe spatele gol, și s-a rugat pentru maicăsa. S-a rugat să se termine cu pastilele, s-a rugat ca tatăl lui să se întoarcă la ea. S-a rugat pentru moartea înceată și dureroasă a lui Ken Holloway. Asta era ceea ce îl susținea, gândurile mântuirii și pledoariile trecute, dulci și fierbinți, pentru răzbunare.

O oră mai târziu, în timp ce soarele se apleca spre orizontul îndepărtat, Ken a bătut-o pe mama lui Johnny până a umplut-o de sânge, pentru niște motive pe care Johnny nu le-a înțeles niciodată. Băiatul a încercat să-l oprească, așa că a urmat el. Și așa a început: neputință și

sânge, o rugăciune ratată și o carte poleită care vorbea despre smerenie și supunere.

Niciunul dintre lucrurile astea nu i-a dat tărie lui Johnny. Niciunul nu i-a dat putere.

A aruncat pe foc cedrul, apoi pinul, molidul și dafinul. A rămas aproape de foc și a lăsat fumul să-l învăluie. Ochii îi lacrimau și plămânii îi ardeau, dar a tras fumul în piept și apoi l-a dat afară, mai întâi spre cer și apoi spre pământ, apoi spre cele patru orizonturi nevăzute. A cuprins fumul în căușul palmelor și și l-a azvârlit pe față. A spus cuvintele pe care le învățase dintr-o carte, apoi a strivit fructe de ienupăr în palme și s-a mânjit pe piept cu sucul lor. Și-a îndesat în buzunare mănunchiuri de ghimbir sălbatic, a ridicat coaja de mesteacăn în care era scrijelit chipul de copil și a aruncat-o în flăcări. A fost cuprinsă imediat de o răbufnire de flăcări și fum alb, palid, iar el nu și-a ferit ochii până când nu și-a luat și aceea zborul spre cer. Apoi a aruncat în foc ce mai rămăsese din Biblia copilăriei lui.

A recunoscut fracțiunea de secundă în care ar fi putut face cale-ntoarsă, când ar fi putut smulge cartea din degetele flămânde ale flăcărilor și s-ar fi putut întoarce acasă, fiind încă fiul mamei sale, fiind încă slab; dar a lăsat momentul să treacă. Paginile s-au încovoiat, în foc a înflorit un trandafir negru și asta a fost.

Era pregătit.

Mașina se afla încă în curtea întunecată a cuplului de bătrâni care locuia în josul străzii. Johnny a văzut-o când a tăiat-o prin curtea unui vecin. Mirosul de fum îi impregnase pielea umedă și era negru de la suculele fructelor de ienupăr și de la cenușă. A sărit gardul și s-a trezit lângă un petic de pământ proaspăt săpat, sădit cu lăstari delicați. A pornit spre mașină, dar a încremenit când o lumină a pâlpâit în fereastra din spatele casei. Bătrâna era acolo, cu mâinile

străbătute de vene, ca niște frunze, sprijinite în nemișcare pe blatul galben al lavoarului din baie. A plecat capul și lacrimile au alunecat printr-o zbârcitură, apoi prin alta. În spatele ei a apărut bătrânul, care a mângâiat-o pe gât și i-a șoptit ceva la ureche. Preț de o clipă, pe chip i-a trecut o expresie mai luminoasă, ceva ca un surâs. Femeia s-a lăsat pe spate, s-a sprijinit pe pieptul lui fragil și au încremenit amândoi așa, în pace.

Johnny și-a atins pieptul și a simțit sudoarea, cenușa și bubuitul înfundat al inimii. S-a întrebat o secundă de ce plângea bătrâna și ce i-a spus soțul ei de a reușit să-i aducă pe chip acel zâmbet trecător. S-a gândit la tatăl lui și la felul în care și el știa întotdeauna ce să facă și ce să spună. Privindu-i pe cei doi bătrâni, Johnny a simțit un nod amar în stomac, dar l-a zdrobit cu forța voinței sale neclintite. Dinții i-au strălucit albi preț de o clipă, apoi s-a strecurat pe lângă fereastră și dus a fost.

Cei doi nu l-au văzut.

Puțini îl văzuseră vreodată.

Mașina mirosea a vechi și stătut. Lăsându-se pe pielea țeapănă a banchetei, Johnny și-a arcuit spatele și a băgat o mână în buzunar. Hârtiile erau mototolite și crâmpoțite, mirosul lor amintea de rășină de pin și de foc. Le-a netezit pe picior și a aprins o lanternă. Numele erau scrise de el de mână, la fel și adresele. Pe margini erau mâzgălite note și date.

Șase bărbați. Șase adrese. Înregistrați ca agresori sexuali. Oameni răi. Îl speriau, dar trecuse mai puțin de o zi de când fusese răpită Tiffany Shore, iar Johnny își imagina că era vorba, probabil, de același bărbat care o luase și pe Alyssa. Aceștia erau cei mai răi de care fusese în stare Johnny să afle, și căutase din răspuțeri. Le știa obiceiurile și locurile de muncă, ce emisiuni le plăceau și la

ce oră mergeau la culcare. Dacă vreunul dintre ei se purta diferit, Johnny și-ar fi dat seama.

A alungat spaima și a pus mâna pe chei. S-a privit în oglindă și și-a văzut ochii cu vinișoare roșii și pleoapele înnegrite. *Era de neatins, și-a spus el, un luptător.*

A pornit motorul și a băgat în viteză.

Era o căpetenie indiană.

Capitolul cincisprezece

Hunt l-a sunat pe Yoakum din mașină. Era în toiul nopții, iar drumurile se așterneau pustii, spălate de ploaie.

Telefonul a sunat de două ori. Și a treia oară.

După scurtul său moment de slăbiciune, Hunt fusese obligat să-și mute gândurile de la Katherine Merrimon. Nu zăbovisе mult la ea în curte, dar se simțea vinovat. Tiffany era încă dispărută, așa că și-a îndreptat energia spre acest caz: întrebări puse, acțiuni întreprinse. Ce le scăpa din vedere? Ce se mai putea face?

Telefonul a mai sunat o dată.

Haide, Yoakum.

Yoakum i-a răspuns într-un final și s-a scuzat.

— Este o nebunie aici.

Se referea la secția de poliție.

— Zi-mi ce se întâmplă.

— Facem ce ne-ai spus să facem.

— Povestește-mi.

— Amprenta pe care am luat-o de pe pleoapa lui David Wilson e înregistrată în sistem. Încă nu i-am găsit corespondentul, dar e încă devreme. Avem patru mașini care patrulează drumurile lăturalnice în căutarea Land

Cruiserului lui Wilson, care este, așa cum ai presupus, înmatriculat de facultate. Lucrăm cu o listă a prietenilor și rudelor lui Wilson, oricine ne-ar putea spune unde a fost azi, ce a făcut. Deja i-am verificat pe colegii de la facultate, dar nu sunt de niciun ajutor. Există și câțiva agresori sexuali pe care n-am reușit să-i localizăm, dar avem unități care se ocupă de asta. Doi dintre cei pe care-i căutăm par să fie plecați din oraș. Casele sunt încuiate și e întuneric. S-au adunat ziare în fața ușilor. Am auzit că unul dintre ei este închis în Wilmington și ar trebui să primim cât de curând confirmarea. Doi polițiști alocați suplimentar lucrează la împărțirea zonei de căutare pentru dimineață...

— Apropo de asta...

— Așa cum ai zis. O să urmărim același tipar de căutare ca în cazul Alyssei Merrimon. A fost logic atunci, e logic și acum. Ne trebuie doar oameni.

Yoakum a făcut o pauză.

— Uite, Clyde. Știi toate astea. Tu ai dat ordinele. De ce nu te duci acasă să dormi un pic? Cât e ceasul? Vreo 2 dimineața? Ai apucat să vezi ce face băiatul tău?

Liniște.

— Isuse, Hunt. Măcar l-ai sunat?

— Sunt pe drum spre tine.

— Îți vorbesc ca prieten, OK? Ar trebui să te duci acasă. Să dormi un pic.

— Te ții de bancuri?

— Nu, chiar nu. Erai praf de dimineață și mă îndoiesc că acum ești mai bine. Ce facem noi aici e munca de jos. Nu e necesară prezența ta pentru asta, așa că du-te la culcare. Măine am nevoie de tine cu mintea limpede. Tiffany are nevoie de tine cu mintea limpede.

Hunt a ascultat zgomotul cauciucurilor pe asfalt. Copacii pâlpâiau, umbre negre la marginea farurilor lui.

— Poate o oră, a răspuns el.

— Poate două. Ce dracu'! Fă și tu o nebunie și zi să fie trei ore. Te sun dacă se întâmplă ceva.

— OK. De acord.

Hunt era gata să închidă, când Yoakum a adăugat:

— Uite, Clyde. Ești bun la treaba asta. În meseria asta, vreau să zic. Dar trebuie să te aduni.

— Ce vrei să zici?

Yoakum a expirat și sunetul a vorbit de la sine.

— Frate, ține-te bine.

Yoakum a închis și Hunt a întors mașina să meargă acasă. Știa că n-o să reușească să adoarmă, dar mai știa și că Yoakum avea dreptate. Trebuia măcar să încerce. Iar fiul lui...

Fir-ar să fie.

Asta era cu totul altă poveste.

A parcat pe alee și a oprit motorul. Cartierul era liniștit, așa că a auzit muzica înainte să deschidă ușa. Un bubuit înfundat. Vaietul unor corzi puternice. A intrat și a urcat scările, frecându-și umerii de tapetul decolorat și tocit. A bătut la ușa băiatului, îndoindu-se că-l va auzi peste muzică. În cele din urmă, a deschis singur.

Primul lucru pe care l-a văzut au fost o piele palidă și o ușoară agitație, fluturarea părului blond și a ochilor care semănau atât de mult cu ai săi. Băiatul avea să împlinească 18 ani în două săptămâni. Era masiv, athletic. Fusesse aproape tot timpul un elev bun. Un copil bun. Dar în ultimul an, lucrurile se schimbaseră. Era lipsit de respect, intolerant. Stătea pe marginea patului îmbrăcat într-un șort galben, șosete de sport și un tricou pe care scria *BOMBOANELE FAC TOATĂ TREABA, DAR SEXUL N-O*

*SĂ-ȚI STRICE DINȚII*³. Avea în mână o revistă și bătea din picior în ritmul muzicii care urla.

Hunt a traversat camera și a oprit sonorul din boxe. Băiatul a ridicat privirea și în clipa aceea polițistul a văzut ceva ce putea trece cu ușurință drept ură.

— Nu știi să bați?

— Am bătut.

Băiatul a dat pagina, cu ochii în revistă.

— Ce vrei?

— Știi ce s-a întâmplat azi?

— Da. Am auzit. Dar nu de la tine, mulțumesc. Am auzit așa cum a auzit toată lumea.

Hunt a venit spre mijlocul camerei.

— Ai fost acolo? La râu?

Fiu-său nu a spus nimic, doar a mai dat o pagină.

— Iar ai chiulit? Am vorbit despre asta.

— Lasă-mă-n pace și gata.

Hunt se uita la un străin.

— Am zis să mă lași în pace.

Hunt a ezitat și băiatul s-a ridicat. Sub piele i se vedeau mușchii tresăltând și răsucindu-se. O clipă, Hunt a simțit cum se zbârlește și el. În atitudinea băiatului era provocare pură. Dar impresia nu a durat mai mult de câteva secunde. A clipit și și-a văzut băiatul așa cum nu-l văzuse de multă vreme. Un puști stângaci, plin de curiozitate și entuziasm nevinovat. Un puști care se trezea la 6 să-și pregătească singur micul-dejun, care construia

³ În original *Candy is dandy but sex won't rot your teeth*, parafrază a expresiei *Candy is dandy but liquor is quicker*, citat din poemul „Reflections on Ice Breaking” scris de poetul american Ogden Nash în 1931. Semnificația expresiei este că poți oferi bomboane cuiva pentru a-l convinge să facă un anumit lucru, dar alcoolul îl va convinge mai repede. (N.t.)

zmeie din lemn ușor de balsa și hârtie de împachetat. Hunt și-a alungat încordarea.

— O să fiu jos. Trebuie să vorbim, așa că stai câteva minute să te gândești la ce vrei să-mi zici.

Băiatul l-a ignorat. A traversat încăperea și a pornit iar boxele, iar muzica l-a urmat pe Hunt tot drumul până în bucătărie.

Polițistul s-a așezat pe un scaun, la masă, și l-a sunat pe Yoakum.

— Vreo noutate?

— N-am vorbit adineauri?

— Ba da. Și vreau să știu dacă s-a schimbat ceva de atunci.

— Nimic. Cum e băiatul?

Hunt a întins mâna după o sticlă de scotch.

— Cred că vrea să mă ucidă...

— Are nevoie de un alibi? Spune-i să mă sune.

Hunt și-a turnat două degete într-un pahar, apoi s-a așezat.

— De maică-sa are el nevoie. Nu mai pot să mă conectez cu el.

Hunt a luat o înghițitură.

— Ar fi trebuit să plece cu ea.

— Puștiul n-a avut de ales, Clyde. Nevastă-ta a plecat și nu-mi amintesc să-l fi invitat să meargă cu ea.

— Aș fi putut forța problema.

— N-ar fi ținut cont.

— Ascultă muzică *grunge* și e gata să dea de pământ cu propriul tată.

— *Grunge*. Uau. Să sune cineva la știrile de seară.

— Ha-ha, a făcut Hunt, dar n-a fost râsul lui.

— Stai acasă, i-a replicat Yoakum. Ai grijă de băiat.

— Timpul trece, John. O să fiu acolo în zece minute.

— Nu face iar asta.

— Ce să fac?

Hunt a auzit furia din propria voce. A auzit-o și Yoakum.

— N-ai pierdut destul, Clyde? Serios acum.

— Ce vrei să spui?

— Pentru numele lui Dumnezeu, omule. Fă și tu o schimbare și pune-ți băiatul pe primul loc.

Hunt a vrut să riposteze. A vrut să spună ceva cumplit și tăios, dar Yoakum i-a închis telefonul în nas. A așezat și el receptorul în furcă, a mai luat o înghițitură de scotch, apoi a turnat restul în chiuvetă. Yoakum încerca să facă bine. Hunt înțelegea, așa că a plecat capul și s-a gândit la adevărata problemă. Era dependent de jobul lui, dar nu era doar asta. În liniștea și întunericul bucătăriei, Hunt a recunoscut, măcar o dată, că nu-i prea plăcea propriul copil. Îl iubea, desigur, dar nu-l plăcea. Nu-i plăceau atitudinea lui, convingerile sau alegerile.

Băiatul se schimbuse.

Hunt a clătit paharul și, când s-a întors, l-a văzut pe Allen stând în prag. S-au uitat fix unul în ochii celuilalt, iar băiatul a fost primul care și-a ferit privirea.

— Așa, am chiulit. Și ce?

— În primul rând, e ilegal.

— Poți să faci și tu o dată abstracție de asta?

A trecut cu palma peste brațul scaunului.

— De ce trebuie să fii polițist tot timpul? De ce nu poți fi și tu un tată normal?

— Taților normali nu le pasă când copiii lor chiulesc de la școală?

Allen a întors capul.

— Știi ce vreau să zic.

— A fost ucis un bărbat, aruncat de pe pod. Zici că ai aflat. Ucis chiar acolo unde fuseși și tu.

— La câteva ore după ce fusesem eu acolo.

— Dacă ți se întâmpla ceva? Ce-o să-i spun maică-tii dacă ți se întâmplă ceva?

— Păi, nu mi s-a întâmplat nimic, deci ai scăpat.

— L-ai văzut acolo pe Johnny Merrimon? Pe Jack Cross?

— Știi că i-am văzut, altminteri nu m-ai întreba. Asta fac polițiștii, nu-i așa? Așa-i interoghează pe suspecti.

— L-ai mai văzut pe Johnny Merrimon și altă dată?

— El este la gimnaziu. Eu sunt în clasa a XII-a.

— Știu, a răspuns Hunt. Dar l-ai mai văzut pe undeva? Vorbești vreodată cu el?

— Nimeni nu vorbește cu el. E un ciudat.

Hunt s-a îndreptat, cu un grăunte aprins de furie în locul scobit din spatele ochilor.

— Cum adică e ciudat?

— Știi tu, nu vorbește niciodată; și a căpătat privirea aia fără viață.

Allen a ridicat din umeri.

— E distrus. Adică, na, gemeni, înțelegi. Cum să treci peste așa ceva?

— Dar Tiffany Shore? Pe ea o știai? a întrebat Hunt.

Băiatul a întors capul și l-a privit cu ochi necruțători.

— Cu tine nu se termină niciodată, nu?

— Ce anume?

— Nenorocita aia de meserie.

Tonul vocii i s-a ascuțit.

— Nenorocita aia de meserie, băga-mi-aș picioarele în ea!

— Fiule...

— Așa m-am săturat să aud de Alyssa și Johnny și ce tragedie îngrozitoare este totul. M-am săturat să te văd cu dosarul ăla, uitându-te la poza ei, citindu-l iar și iar, noapte de noapte.

A împuns cu un deget spre biroul lui Hunt, unde o copie a dosarului Merrimon căpătase loc permanent în sertarul de sus, mereu încuiat.

— M-am săturat să văd cum ți se înceteșează ochii și de faptul că *pe mine* nu mă auzi niciodată vorbind. M-am săturat să te aud la 3 dimineața măsurând camera cu pasul și bombănind. M-am săturat de vinovăția ta și de mâncarea la pachet și m-am săturat să-mi spăl singur rufele. Mama a plecat din cauza obsesiei tale.

— Ia stai un pic!

— Este cuvântul potrivit, nu-i așa?

— Maică-ta a înțeles cerințele jobului meu.

— Nu vorbesc despre job. Vorbesc despre ce aduci acasă în fiecare seară. Vorbesc despre obsesia pentru mama lui Johnny.

Hunt a simțit cum i-o ia inima la goană.

— De-aia a plecat.

— Nu ai dreptate, a spus Hunt.

— A plecat pentru că erai obsedat de mama puștiului ăluia!

Hunt a făcut un pas în față și și-a dat seama că strânsese pumnul drept. Fiul lui a văzut și el și a ridicat și el pumnii. Avea umeri lați și Hunt și-a dat seama că puștiul era suficient de mare ca să-l pună jos.

— O să mă lovești?

Allen s-a șters cu dosul palmei în colțul gurii.

— Dă-i drumul. Fă-o. Te provoc.

Hunt s-a dat înapoi și și-a descleștat pumnul.

— Nimeni nu lovește pe nimeni.

— Familia aia e singurul lucru de care îți pasă. Alyssa. Johnny. Femeia aia. Și acum a intervenit și asta cu Tiffany Shore și o s-o luăm iar și iar de la capăt.

— Copiii ăștia...

— Știu totul despre copiii ăștia! Nu aud decât despre asta! Și n-o să înceteze niciodată.

— Este meseria mea, a spus Hunt.

— Iar eu sunt fiul tău.

Vorbea pe un ton scăzut, iar cuvintele parcă explodau. S-au uitat fix unul la celălalt, tată și fiu; apoi telefonul lui Hunt s-a auzit cântând în mijlocul liniștii. Era numărul lui Yoakum. Hunt a ridicat un deget.

— Trebuie să răspund.

A preluat apelul.

— Sper să ai vești bune.

Yoakum a fost scurt.

— Avem amprenta de pe pleoapa lui David Wilson.

— Ați reușit s-o identificați?

— Da, și e din ce în ce mai bine.

— Cât de bine?

— N-o să-ți vină să crezi.

Hunt s-a uitat la ceas, apoi s-a întors spre fiul său. I-a susținut privirea și a detestat cuvintele chiar în momentul în care le-a spus.

— Ajung în zece minute.

A închis telefonul și a ridicat o mână.

— Allen...

Dar băiatul se întorsese deja cu spatele. A urcat treptele și a trântit ușa. Hunt s-a holbat la tavan, înjurând în șoaptă, apoi a ieșit din casă în timp ce fiu-său dădea la maximum volumul piesei deprimante pe care o asculta.

Capitolul șaisprezece

Secția de poliție se afla pe o stradă lăturalnică din centru. O clădire cu două etaje, din cărămizi roșii, funcțională. Hunt a năvălit pe ușă și l-a găsit pe Yoakum la etajul al doilea, aplecat asupra hărții orașului.

— Spune-mi.

— Amprenta e bună. Levi Freemantle. 43 de ani. Bărbat de culoare. Doi metri înălțime. 136 de kilograme.

— Să dea dracu'. Am crezut că puștiul exagera.

— Nu. E mare.

— De ce mi se pare cunoscut numele ăsta?

— Freemantle?

Yoakum s-a lăsat pe spate în scaun.

— Nu l-am mai auzit până în noaptea asta.

— Avem o fotografie?

— Nu de la Poliția Rutieră. Nu are permis de conducere. Nu are nici card de credit sau cont în bancă. Cel puțin, eu n-am găsit.

— David Wilson a fost aruncat de pe pod de o mașină.

— Poate are permis emis de alt stat. Poate că pur și simplu nu dă doi bani pe asta.

— Ce mai știm?

Yoakum a frunzărit niște hârtii.

— A atras atenția acum câțiva ani. Nimic înainte de asta. Nicio arestare. N-are conturi la bancă, nici contracte de utilități sau abonament de telefon. Tipul a fost o fantomă. Probabil că s-a mutat aici din altă jurisdicție. De atunci, avem un număr de arestări, câteva condamnări. Și-a ispășit pedepsele, dar nimic serios. O lună aici. Două luni acolo. Însă fii atent la asta, acum o săptămână a fugit pe când făcea muncă în folosul comunității.

— Este deținut evadat? De ce n-am aflat de asta?

— A fost săptămâna trecută în ziar, dar îngropat în pagina a noua. Este considerat neprioritar, agresor nonviolent. Nu a fost considerat o amenințare. În plus, este o problemă regională.

— Ce fel de muncă în folosul comunității?

— Cu pază minimă. Muncă la drumuri pe o șosea cu două benzi, la țară. Strâns gunoi, tăiat buruieni. Pur și simplu a tăiat-o în pădure.

— Incredibil.

Yoakum a zâmbit arătându-și dinții atât de netezi și albi, de parcă erau pictați.

— Ești gata pentru vestea cea mare?

— Ce veste?

— Și-a ispășit pedepsele corect. A intrat și a ieșit. Ei bine, ia uite aici. A fost eliberat ultima dată doar cu trei zile înainte de răpirea Alyssei Merrimon.

Hunt a simțit un ghimpe de incitare.

— Să nu faci bancuri cu mine, Yoakum.

— Avem o adresă. E din partea locului.

— Și mandat?

— L-am trimis pe Cross să-l scoată pe judecător din pat.

— Judecătorul n-a semnat încă?

— O să semneze.

— Ești sigur?

— Este albă. Părinții ei sunt bogați.

Yoakum a ridicat din umeri.

— E doar o chestiune de timp.

Hunt s-a uitat prin încăpere, catalogând chipurile.

— Haide, Yoakum. Nu poți spune asemenea lucruri. Am vorbit despre asta.

Yoakum a ridicat iar din umeri, iar vocea i-a sunat surprinzător de dură.

— Lumea este cum este, nedreaptă, tragică și plină de nefericire. Nu-mi purta mie pică pentru asta.

— Într-o bună zi, gura aia a ta o să te bage în necazuri. Așa că mai tacă-ți nenorocita aia de meliță stricată!

Yoakum a făcut un balon de gumă și s-a uitat în altă parte. Hunt a început să treacă în revistă informațiile pe care le aveau. Levi Freemantle locuia pe strada Huron, împreună cu Ronda Jeffries, o femeie albă de 32 de ani. Hunt i-a introdus numele în computer. Arestată de două ori pentru racolare de clienți. Fără condamnări. O reținere

pentru posesie de narcotice de mare risc. Condamnată. A ispășit șapte luni din pedeapsa de un an și jumătate de închisoare. Bună purtare. O condamnare pentru atentat la bunele moravuri. Agresiune fără circumstanțe agravante.

— Ronda Jeffries, a spus Hunt, care este relația ei cu Freemantle?

— Tot ce știm până acum este că locuiesc la aceeași adresă. Ar putea fi colegi de locuință. Ar putea fi mai mult.

Hunt a studiat foaia de arest pentru Levi Freemantle. Părea incompletă.

— Astea sunt arestări pentru chestii de doi bani. Încălcarea proprietății. Vagabondaj. Furturi din magazine, pentru Dumnezeu. Nimic violent. Nimic sexual.

— Asta e.

Foaia arăta ca o sută altele, atât de greu de descris, încât lui Hunt i se părea că-l știe pe tip, așa cum știa alți o mie ca el; dar doi metri și 135 de kilograme nu erau ceva ce să uiți ușor. A verificat din nou informațiile și a confirmat că Levi Freemantle fusese eliberat din închisoare cu trei zile înainte de răpirea Alyssei Merrimon. A fugit dintr-un grup de deținuți scoși la muncă pe șosea cu o săptămână înainte de dispariția lui Tiffany Shore. Dacă era vorba despre o coincidență, atunci era una mare de tot. Apoi mai era și David Wilson, cel ucis, care pretindea că a găsit-o pe fata dispărută. Amprenta lui Freemantle a fost găsită pe trupul lui. Descrierea lui Johnny se potrivea. La fel și momentul. Cotul râului.

Hunt a lăsat hârtiile jos.

— Sună-l pe Cross. Află cum stăm.

— Știe ce are de făcut.

— Sună-l, John.

Yoakum a format numărul lui Cross și l-a întrebat în cât timp aduce mandatul. Când a închis, a spus cu voce plată:

— Zice că nu știe. Judecătorul nu se lasă grăbit.

— Fir-ar al dracului!

Hunt s-a ridicat.

— Hai să facem o plimbare.

Yoakum și-a luat haina și a ridicat din umeri, grăbindu-se după Hunt.

— Nu intrăm fără mandat, nu?

— Ar fi o tâmpenie.

— Țsta nu e un răspuns.

Hunt l-a ignorat; doar pașii i se auzeau zgomotoși pe scările tari și denivelate.

Yoakum a vorbit mai tare.

— Fir-ar al dracului, Clyde, ăsta nu-i un răspuns!

Strada Huron cotea brusc la stânga dintr-o arteră principală, apoi se sfârșea la fel de brusc într-o cale ferată aflată la șase kilometri de piața centrală a orașului. Această parte a orașului era aproape de poalele dunelor de nisip; îți dădeai seama după temperatură și vegetație. Nisipul reține căldura, așa că aerul era mai fierbinte. Copacii deveneau tot mai mici în solul instabil. Strada curgea îngustă și scurtă, printre curți pline de bălării, mizerie și câini legați în lanțuri solide. Hunt știa bine că trebuie s-o ia în serios. Cu doi ani în urmă, cercetase un loc al crimei aflat cam în al treilea cvartal de-aici: o femeie înjunghiată mortal în cadă. S-a dovedit că ucigașul era chiar fiul ei, supărat că maică-sa refuzase să-i împrumute niște bani. Femeia murise pentru 50 de dolari.

Oameni cruzi.

Stradă periculoasă.

Hunt a apucat-o la stânga și a încetinit după ce au trecut de primele două case. A stins farurile, a derapat pe o sticlă spartă și s-a oprit. Strada se întindea ca un râu de întuneric și sărăcie care se oprea în niște șine argintii ce duceau spre locuri mai bune. Lumini mici și albastre se

strecurau printre draperii dintr-o casă aflată în stânga. Greierii țârâiau în bălării.

— E o idee proastă, a spus Yoakum.

Hunt a făcut semn cu capul.

— Ultimul cvartal. La dreapta.

Yoakum a răsucit brusc capul. A privit spre fâșia îngustă de drum și a strâns buzele.

— Isuse.

Hunt a cercetat strada, la rândul lui. A văzut curți neîngrijite, cu alei de pământ care duceau de la veranda din față până la stradă, o saltea abandonată pe trotuar, canapele în pridvoare. Mașini parcate în stradă. Chiar și cerul părea mai greu decât ar fi trebuit să fie.

La două case mai jos, un pitbull bătea curtea dintr-o parte în alta și îi privea insistent de la capătul lanțului.

— Deloc nu-mi place rahatul ăsta, a spus Yoakum.

— Hai să ne mai apropiem un pic.

— De ce?

— Vreau să văd dacă este vreo mașină acasă la Freemantle. Sau vreo lumină.

Hunt a lăsat farurile stinse și a băgat mașina în viteză. Au mai avansat încă cinci-șase metri și pitbullul s-a oprit. Yoakum s-a scufundat în scaun.

— Proastă idee, a spus el, iar câinele a tras de toată lungimea lanțului, lătrând așa de înverșunat, încât părea că este cu ei în mașină.

Pe toată strada au început să se audă lanțuri zuruind când pitbullului i s-au alăturat și alți câini. În două case s-au aprins luminile.

— Proastă idee, a fost de acord și Hunt, băgând în marșarier.

A cotit cu spatele, apoi a băgat maneta schimbătorului de viteze în poziția de deplasare.

După un minut de tăcere, Yoakum a spus:

- Asta s-ar putea să fie o problemă.
- Căinii?
- Omul o să ne audă venind de la o poștă.
- Hunt s-a uitat la ceas.
- Sau poate că nu.
- Cum adică?
- Ai încredere în mine.

Yoakum s-a uitat pe fereastră. Hunt a deschis telefonul și a format numărul lui Cross, care a răspuns la primul apel.

— Am nevoie de mandatul ăla. Am nevoie de el în 20 de minute.

— E din cauza judecătorului, i-a replicat Cross, frustrat. Citește a treia oară cererea.

— Poftim? Documentul ăla e limpede ca lumina zilei. Se văd cu ochiul liber motivele pe care ne-am întemeiat solicitarea. Presează-l.

— Am încercat deja.

— Ce judecător este? Dă-mi-l la telefon, a cerut Hunt, iar Cross s-a supus.

— N-o să vrea să vorbească.

— Tu încearcă.

Hunt a așteptat. Yoakum se uita în altă parte.

— O să-l presezi pe judecător?

— O să-l ameninț.

La capătul celălalt s-a auzit vocea judecătorului.

— Este foarte nepotrivit ce faceți, domnule detectiv.

— Este vreo problemă cu solicitarea noastră de mandat? a întrebat Hunt.

— Am declarația pe care ați pregătit-o și o să iau decizia odată ce voi avea oportunitatea...

Hunt i-a retezat-o.

— Mor copii de 12 ani, în timp ce judecătorii tergiversează emiterea mandatului. Astea vor fi titlurile dacă întârziem

prea mult. Am conexiuni pe la ziare, oameni care îmi sunt datori. O să mă asigur că așa va fi.

— N-ai îndrăzni.

— Încearcă-mă, fir-aș al naibii!

Treizeci de minute mai târziu, polițiștii s-au adunat pe un teren viran din spatele unui terasament din zonă. Aveau și mandatul. Era 3 și 10 dimineața, întuneric și liniște. Deasupra capetelor lor, un bec de pe stradă a plesnit și a sâsâit, apoi s-a ars cu un „poc” sonor. Erau cinci polițiști, șase cu Hunt, care și-a tras peste cap o vestă antiglonț, a prins clapetele cu arici și și-a mai verificat o dată arma. Yoakum îl aștepta în spatele camionului albastru-închis, cu un scut micuț, auriu, imprimat pe ușa din spate.

— Ești gata?

Yoakum părea îngrijorat.

— Ar trebui să așteptăm.

— Nu.

— E un risc inutil să mergem pe întuneric. Casă ciudată, stradă ostilă. O să audă câinii de la o poștă.

— Mergem acum.

Yoakum a clătinat din cap.

— Din cauza ta, cineva o să fie rănit.

— Toți cei de aici știu la ce s-au înhămat. Nu suntem brigada de cercetași.

— Iar aici nu e vorba despre vreun judecător nenorocit care te calcă pe nervi. Aici suntem pe străzi. Aici tu pui în pericol niște polițiști buni, deși câteva ore în plus ar schimba cu totul situația. Comandantul caută motive ca să te ardă de să nu te vezi și, dacă iese cineva rănit de aici, e cel mai bun cadou pe care i-l poți face. Fii deștept, Clyde. Măcar o dată. Privește și tu lucrurile în ansamblu.

Hunt a strâns brațul prietenului său. L-a strâns tare, până i-a simțit oasele.

— Dar dacă ar fi vorba de fiica *ta*? De sora *ta*? Asta e privirea de ansamblu și tu trebuie să te aliniezi cu ea.

Hunt i-a dat drumul și a încercat să se întoarcă, dar Yoakum nu terminase.

— Te lași dus de sentimente.

Hunt a studiat chipul prietenului său, ochii lui negri în noapte, fața palidă și încordată.

— Nu te întoarce împotriva mea, John. O s-o gălesc pe fata asta și o s-o gălesc în viață.

— Dacă pățește cineva ceva, răspunderea îți aparține.

— Iar dacă moare cât ne foim noi pe-aici, prin parcare, îți aparține ție. Gata, am terminat?

Trăsăturile lui Yoakum s-au fixat într-o expresie hotărâtă. Și-a trosnit degetele și a dat din cap.

— Oricum m-am săturat de vorbit.

Hunt a pocnit din degete și ceilalți polițiști s-au strâns roată în jurul lui. Yoakum, Cross și alți trei bărbați în echipament complet de intervenție.

— Pe ăsta îl vrem.

A ridicat o copie neclară a unei fotografii de arest, scoasă dintr-unul dintre dosarele vechi.

— Are niște cicatrici urâte pe partea dreaptă a feței. Copilul l-a identificat și a spus că pielea părea topită, parcă ar fi fost de ceară. Are aproape doi metri înălțime și 135 de kilograme. Nu cred că vom găsi mai mult de un individ cu descrierea asta, așa că ar trebui să fie ușor.

S-au auzit câteva râsete nervoase. Hunt le-a trecut cu vederea.

— Este ultimul cvartal înainte de calea ferată, ultima casă pe dreapta. E așezată cu spatele la stradă, cu un teren viran în spate, are calea ferată de o parte și o casă locuită în cealaltă. Vreau să acoperiți laturile astea trei înainte să intrăm. Cele mai multe dintre becurile de pe stradă sunt arse, așa că o să fie întuneric. În curți este iarbă uscată și

teren plat, mai puțin acolo unde îl denivelează rădăcinile și gunoiul. Așa că aveți grijă. În momentul în care s-a oprit dubița, Yoakum iese primul. Doi dintre voi o să meargă cu el.

Hunt a arătat spre doi dintre polițiștii în uniformă.

— O să acoperiți spatele și lateralele, în caz că fuge. Eu o să-i iau pe ceilalți și o să mă duc prin față. Cross duce berbecul, dar eu intru primul. Aveți grijă, tipul e uriaș, așa că nu vă pierdeți vremea. Puneți-l jos și asta cât mai repede. Fata trebuie să fie ghemuită pe undeva, așa că aveți grijă cum trageți. Avem nevoie de el în viață, ca să vorbească.

— Și câinii? I-a întrerupt Yoakum.

Hunt s-a uitat la ceas.

— Dă-i dracului de câini!

A deschis ușa din spatele dubei; unul dintre polițiștii în uniformă a trecut la volan. Înăuntru se simțea miros de transpirație și ulei pentru arme. Bărbații stăteau umăr la umăr.

— Nu-mi place deloc rahatul ăsta, a spus Yoakum și doi dintre polițiști au zâmbit.

Așa spunea întotdeauna.

Motorul a pornit și camioneta s-a răsucit strâns pe loc, apoi a alunecat pe strada pustie. Prin fereastra din spate, asfaltul se vedea așa de lucios și negru, încât părea sticlă vulcanică. Hunt i s-a adresat șoferului.

— Oprește la un cvartal înainte de capăt. Este un magazin universal. E închis.

Nouăzeci de secunde mai târziu, camioneta a intrat pe un teren viran și s-a oprit brusc, la trei metri de un container de gunoi ruginit. Hunt s-a uitat la ceas.

— Trei minute.

— De ce așteptăm?

Hunt a ignorat întrebarea.

— Trei minute.

Degetele s-au încordat și s-au relaxat. Bărbații și-au privit țintă încălțările. Cross și-a încleștat degetele pe berbecul greoi.

— Izbești direct în încuietoare, a spus Hunt. Apoi te dai la o parte din calea mea.

Cross a dat din cap. Două minute mai târziu, Yoakum l-a înghiontit pe Hunt cu cotul.

— *Grunge*, ha?

— Nu acum, Yoakum.

A mai trecut un minut. Primul șuierat al trenului a venit ca un val, atât de subțire, încât era transparent.

— Simți? a întrebat Yoakum.

Hunt a privit în jur, prin spațiul întunecat.

— Asta e.

L-a bătut pe șofer pe umăr.

— La semnalul meu.

Șoferul a dat din cap și aerul nopții a început să tremure. Un murmur se apropia din sud, crescând tot mai adânc și tot mai tare. Vibrația a urcat ca o avalanșă de sunet și, când s-a auzit șuieratul acela ascuțit, unul dintre ei a tresărit.

— Ești un nemernic genial, a comentat Yoakum.

Hunt a pus o mână pe umărul șoferului.

— Acum.

Camioneta a pornit, a luat-o la stânga și încă o dată la stânga, a ajuns chiar în mijlocul străzii Huron și a parcurs-o pe toată lungimea, în timp ce câinii se repezeau și urlau, sugrumându-se cu lanțurile lor țepene. Apoi au ajuns. Hunt a văzut o mașină pe alee și lumină la una dintre ferestre. Camioneta s-a oprit cu o frână bruscă, iar ușile s-au deschis și polițiștii s-au revărsat în stradă. Yoakum și oamenii lui au pornit pe laterale, cu armele pregătite, cu

bocancii negri atât de ușori pe pământul negru, încât păreau că aproape plutesc.

La zece metri distanță, trenul străpungea noaptea cu un tunet care zguduia pământul. Hunt i-a dat și șoferului timp să-l prindă din urmă, apoi a simțit cum aerul îi sfâșie gâtul în timp ce aleargă. Cross a venit din cealaltă parte și au străbătut curtea cu pași mari, înghițind sub tălpi țărâna și iarba moartă până când au ajuns pe veranda care s-a lăsat sub greutatea lor. Hunt a arătat înspre spațiul dintre mânerul ușii și ramă, apoi s-a dat înapoi ținând lanterna într-o mână și arma de serviciu în cealaltă. A dat din cap o singură dată și nici măcar n-a auzit lovitura barosului. A trecut prin ușă cu un jet de așchii despicate și cu o sclipire de metal lucios strivit. Apoi a trecut și restul, aducând sunetul de vacuum și un clinchet stins; după aceea a intrat și Hunt.

Înăuntru ardea un bec deasupra unui scaun cu perne ponosite; ceva fluorescent venit de undeva, din spate, împrăștia o lumină albă spre capătul holului. Hunt a verificat în dreapta, apoi a ridicat arma spre stânga. Golurile din perete arătau intrările în camerele întunecoase și cocoșele mobilierului. În stânga a șuiert ceva, un soi de paraziți dintr-un difuzor, bufnetul unui ac la capătul unui șanț lung de vinil. Hunt s-a dat la o parte și Cross a trecut în viteză pe lângă el, apoi a trecut și șoferul. Încăperea era încinsă și strâmtă. Pe zidurile de culoarea tutunului dansau umbre, dar nu s-a mișcat nimic altceva.

Hunt a simțit primul mirosul ca de ulei ars care i-a umplut sinusurile. Cross i-a atras atenția, în timp ce șoferul a icnit de două ori și și-a îngropat nasul în îndoitura cotului.

— Calm, a șoptit Hunt, apoi a arătat spre încăperea întunecată din stânga și i-a trimis pe ceilalți în direcția aceea.

Și-a îndreptat lanterna spre coridorul îngust, a verificat la ușă dacă are cale liberă și apoi a pășit în beznă. Spațiul era îngust și părea mai lung decât te-ai fi așteptat. În față, o muchie ascuțită de lumină albă tăia un triunghi pe covor. Hunt a strigat:

— Poliția. Avem mandat.

Liniște. Nemișcare. Hunt a înaintat pe culoar și a ajuns într-o bucătărie aflată în dreapta lui. Un tub lung care dădea lumină albă pâlpâia deasupra unei chiuvete pline cu vase. A verificat încăperea și a găsit o sticlă goală de alcool și o fereastră deschisă, cu plasa ruptă. S-a întors cu spatele, afundându-se și mai mult în beznă, și a văzut dâra de sânge de pe rigips. A intrat pe ușa deschisă, a rotit lanterna prin încăpere și muștele au țâșnit din cadavre.

Femeia era albă, probabil pe la 30 de ani, posibil Ronda Jeffries. Era greu de spus, pentru că îi dispăruse cea mai mare parte din față. Purta lenjerie din voal pe care se întărise sângele. Un sân îi atârna în afară, cu pielea mai mult cenușie decât albă. Avea fața zdrobită, maxilarul fracturat în mai multe locuri, ochiul stâng umflat și ieșit din orbita sfărâmată. Trunchiul era îndreptat spre culoar, cu picioarele aproape de pat. Avea un braț îndoit deasupra capului și două degete de la mână evident rupte.

Bărbatul de culoare nu era desfigurat chiar atât de oribil. Pe când trăia, trebuie să fi fost masiv; dar nu și acum. Acum se micșorase. Gazele din corp îi umflaseră stomacul, făcând ca brațele și picioarele să pară neobișnuit de mici. Avea capul spart în partea dreaptă și din cauza asta fața părea neterminată, destrămată. Era dezbrăcat, prăbușit într-un fotoliu bombat, de parcă s-ar fi hotărât pur și simplu să se așeze acolo.

Hunt s-a întins spre comutator și a aprins lumina din plafon. Totul a părut mult mai rău, violența era și mai

cumplită. Hunt i-a simțit pe ceilalți polițiști venind în spatele lui.

— Nu intră nimeni, a spus el.

A îngenuncheat lângă femeie, având grijă unde pune piciorul. A cercetat cadavrul din creștet până-n tălpi. Avea pedichiura făcută, cu mărgeluțe din acrilic lipite în lacul roșu aprins. În tălpi se vedeau niște bătăture și era rasă pe picioare până la genunchi. Unghiile false, lungi de aproape doi centimetri și jumătate, transformau fiecare deget într-o sulită. Fără cicatrici sau tatuaje vizibile. Treizeci și doi de ani păreau vârsta perfectă.

A făcut la fel și cu bărbatul mort; s-a ghemuit lângă fotoliu și l-a cercetat cu atenție. Negru. Cam la 40 de ani. Puternic. Poate de 1,90. La ambii genunchi se vedeau urmele unor operații vechi. Fără bijuterii. Plombe de aur. Avea nevoie de un bărbierit.

Hunt s-a ridicat. O privire aruncată spre ușa dulapului i-a arătat bocancii de lucru, blugii, boxerii satinați de culoarea merelor glazurate. Lângă pat a găsit și cărămida.

— Yoakum.

I-a făcut semn, iar el a traversat încăperea. Hunt a arătat spre cărămidă. Pe o parte era mânjită cu sânge întărit.

— Eu zic că asta e arma crimei.

— Așa pare.

Hunt s-a îndreptat de spate.

— Așteaptă.

A pășit peste picioarele bărbatului și peste brațele femeii. Ceilalți polițiști se îngheșuiau în pragul ușii, dar Hunt i-a ignorat. A îngenuncheat la ușă și și-a trecut degetele peste covorul unde adâncituri paralele încadrau exact lungimea unei cărămizi. Când s-a ridicat, a dat peste Cross la ușă.

— Eu ce pot să fac? l-a întrebat el.

— Izolează curtea și strada cu niște bandă. Cheamă-i pe cei de la criminalistică și medicină legală.

Hunt s-a frecat pe față.

— Și fă-mi rost și mie de o Cola dietetică.

S-a întors și l-a apucat pe Cross de mânecă.

— Nu din frigiderul din casa asta. Și eliberează holul.

Hunt s-a uitat cum se golește holul; l-a simțit pe Yoakum în spatele lui și s-a întors. Pe fundalul morții și al violenței, prietenul său se profila roșu la față și foarte viu. Hunt s-a uitat dincolo de el și, când a vorbit, a făcut-o cu voce joasă.

— Este devreme să mă pronunț, dar nu cred că a fost premeditat.

— Și asta pentru că?

Hunt a îndreptat degetul spre baza ușii.

— Adânciturile din covor. Pare că foloseau cărămida pe post de opritor.

A ridicat din umeri.

— Ucigașii care au un plan își aduc de obicei arma cu ei.

— Poate. Poate știa că va găsi cărămida aici.

— Prea devreme, a fost de acord Hunt. Ai dreptate.

— Și care e planul?

Hunt a arătat cu palma deschisă spre cameră.

— Izolează asta până când ajung cei de la criminalistică. Cercetează strada. Adu și un câine pentru depistarea cadavrelor, să fie.

Hunt s-a oprit din vorbit și s-a întors în hol.

— Fir-ar să fie!

I-a venit din rărunchi, ca o explozie. A lovit cu pumnul în perete, apoi a pornit tropăind spre living. Când a intrat în cameră, Yoakum l-a găsit pe Hunt cu ambele palme lipite de rama ușii de la intrare. Se dădea cu capul de toc și fruntea lui scotea un bubuit înfundat.

— Fir-ar să fie!

S-a dat și mai tare cu capul de rama din lemn.

— Dacă vrei să sângerezi, a spus Yoakum, există modalități mai bune.

Hunt s-a întors și s-a sprijinit cu spatele de ușa sfărâmată. Știa că fața lui spunea totul.

— Ceva nu e în regulă aici.

— Moartea nu este niciodată în regulă.

— Ar fi trebuit să fie și ea aici, John.

Hunt a simțit nevoia subită de aer proaspăt. A deschis ușa larg și a aruncat cuvintele peste umăr, cu ceva ce suna a ură.

— Ar fi trebuit să se termine totul azi.

— Cu Tiffany?

— Toate astea. Totul.

La început, Yoakum nu a priceput, dar a înțeles după aceea.

Iadul prin care a trecut Hunt.

Viața lui, așa cum o știa.

Capitolul șaptesprezece

Vechiul break a tras pe dreapta pe o bandă de refugiu neagră și îngustă. Drumul era pustiu, o fâșie întunecată și părăsită, dincolo de marginea orașului, înconjurată de pădure și liniște. Johnny a ochit casa; pe una dintre ferestre se strecura afară o lumină cețoasă. Trecuseră două săptămâni de când fusese ultima dată aici; aceleași mașini ruginind sub aceiași copaci, aceleași cutii de bere stând în echilibru pe cutia poștală.

Casa în sine reprezenta un indiciu clar: o licărire galbenă și o colecție de muchii tari care nu păreau să se

alinieze cum trebuie. O miasmă otrăvită, de putregai dulceag, se ridica din groapa de gunoi aflată la un kilometru și jumătate. La lumina zilei, corbii se strâneau grămadă și o armă lătra în depărtare, când drogatul ăla trăgea în șobolani și cutii de bere. Noaptea cântau greierii; dar, uneori, fără motiv, tăceau și ei. Era ca și când lumea ar fi închis brusc gura. Johnny încremenea întotdeauna în tăcerea aceea, iar aerul din jurul lui părea rece și irespirabil. Visa la acea senzație mai mult decât voia să admită, dar continua să vină aici.

La miezul nopții. În zori.

De șase ori.

De 12 ori.

Burton Jarvis se afla pe listă pentru că era recidivist. Țsta era cel mai important cuvânt pe care-l știa Johnny: însemna *nemernic bolnav, capabil s-o mai facă o dată*. Era înregistrat ca agresor sexual care-și câștiga traiul împăind căprioare împușcate în măruntaie și transportând deșeuri cu o remorcă. Era poreclit Jar, în replici de tipul: „Uite ce mare e cerbul ăsta nenorocit, Jar. Crezi că poți împăia un exemplar așa mare?”

Jar nu avea ceea ce Johnny ar fi considerat prieteni, dar mai veneau pe la el din când în când niște bărbați, aceiași. Își pasau CD-uri cu palmele lor soioase și pălăvrăgeau despre cum Thailanda rămăsese în continuare cel mai bun loc unde să ți-o tragi. Johnny îi găsise și pe ei. Știa unde locuiesc. Știa unde lucrează.

Erau și ei pe listă.

Unul venea mai des decât alții. Uneori avea cu el o armă, alteori, nu. Înalt, deșirat și bătrân, părea mereu nerăbdător, cu ochi strălucitori și degete lungi. El și Jar beau tărie din aceeași sticlă și discutau despre ce făcuseră împreună lângă un sat din Vietnam. Li se încețosau amândurora ochii când vorbeau despre o fată căreia-i

spuneau Gălbioara. Petrecuseră trei zile cu ea într-o colibă spulberată de focuri de armă, plină cu morții din familia ei. *Gălbioara*, spuneau ei dând din cap și sticla se ridica spre gură. *Să mi-o bag, ce păcat!*

Râsul lor nu era deloc drăguț.

Johnny a venit de două ori până să intre la bănuiele în privința magaziei din spatele casei lui Jar. Se afla la capătul unei alei înguste croite printre copacii deși și nu se vedea nici dinspre drum, nici dinspre casă. Pereții erau de cărămidă, ferestrele, bine bătute în cuie și acoperite cu o izolație roz și plastic negru.

Johnny nu putea vedea înăuntru. Nu se zărea niciodată vreo lumină aprinsă. Lacătul era cât jumătate din capul lui.

Acolo s-a dus întâi.

La magazie.

Capitolul optsprezece

Până la ora 6, cadavrele erau deja în saci. Hunt stătea pe terasă când au ieșit târgile, zdrăngănind; plasticul negru al sacilor arăta ciudat, alunecos. A cercetat din priviri strada și curtea, ambele lipsite de culoare sub cerul mohorât și întunecat. Încă nu răsărise soarele, dar îl simțea că se apropie. Lumina cenușie se aduna în coroanele copacilor de dincolo de calea ferată și spre est se zărea o tentă vagă de ceva nou. Se vedeau peste tot mașini de poliție care blocau strada, oprite pieziș la bordură. Duba legistului era parcată în buza curții, cu ușile din spate larg deschise. Câțiva reporteri stăteau în spatele benzii galbene, dar Hunt era atent mai ales la vecini. Strada era strâmtă, iar parcelele înguste înghesuiau casele

una în alta. Cineva știa ceva. Trebuia să știe. Ochii lui au săgetat în stânga și-n dreapta, au zăbovit asupra unui bătrân alb, îmbrăcat cu o cămașă îngălbenită, asupra unui copil de culoare cu ochi alunecoși, asupra celor îmbrăcați în culorile găștilor de cartier și celor cu tatuaje făcute acasă. A cercetat fața lată a unei femei cu sânii atârând, cu un copil pe fiecare braț. Locuia alături, dar pretindea că nu știe nimic.

N-a auzit nimic.

Ochi plini de ură.

N-a văzut nimic.

Unul dintre instructorii câinilor și-a făcut apariția de după colțul casei, cu hainele murdare și tras la față. Câinele, o corcitură neagră, stătea lipit de coapsa lui. Limba îi atârna din gură și se uita ținută la sacii cu cadavre. Dresorul a clătinat din cap.

— Nimic sub casă sau prin curte. Dacă mai există vreun cadavru, e în altă parte.

— Ești sigur? a insistat Hunt.

— Absolut sigur.

L-a bătut prietenește pe câine pe cap. Hunt a simțit un soi de ușurare, dar nu prea îi venea să-și pună speranța în acest sentiment. Doar pentru că Tiffany Shore nu era aici nu însemna că era încă în viață. Era în continuare conștient visceral de cadavrele din spatele lui.

— Nicio șansă ca astea să fi deturnat câinele? a întrebat el arătând spre saci.

— Absolut niciuna.

Hunt a dat din cap.

— OK, Mike. Îți mulțumesc că ai verificat.

Dresorul a plescăit din limbă și câinele l-a urmat spre ieșirea din curte.

Nimic. Nu aveau nimic. Hunt s-a gândit la ce spusese Johnny Merrimon despre fetița pe care o găsiseră în

Colorado: înghesuită într-o groapă săpată într-o parte a pivniței, închisă un an, doar cu o saltea, o găleată și o lumânare. În măruntaiele lui Hunt, dezgustul era un organ. Cu cât se gândea mai mult, cu atât organul se agita mai tare. A încercat să-și imagineze cum ar fi fost dacă ar fi găsit-o el pe fată. Ce-ar fi făcut mai întâi: ar fi ridicat-o de pe salteaua murdară sau ar fi tras tot încărcătorul în fața nenorocitului? S-a întrebat dacă o putea face, dacă ar uita de cei 17 ani în poliție și ar apăsa pur și simplu pe trăgaci.

Poate.

Nu numai poate.

Hunt s-a uitat cum Trenton Moore asigura cadavrele în partea din spate a dubei. Legistul arăta exact așa cum se simțea și Hunt: obosit și mohorât, slab ca lumina dimineții. Când doctorul a revenit pe verandă, Hunt a simțit miros de cafea și formaldehidă, miros de morgă.

— Scuze că ți-am mai adus doi atât de repede, i s-a adresat Hunt.

Moore a fluturat din mână în semn că nu contează.

— Voiam oricum să te sun. Am un raport preliminar la David Wilson.

— Te-ai mișcat repede.

— Ce pot să zic? Îmi place meseria mea.

Hunt s-a îndreptat spre cealaltă parte a verandei, departe de ușă și de cei care se foiau încolo și înapoi. Moore l-a urmat.

— Spune-mi.

— Era în viață când a căzut peste balustradă. Așa ne-a spus și băiatul, iar constatările mele au confirmat. Ai văzut și tu cele mai multe dintre răni. Un braț și un picior rupte; de fapt, fracturi multiple. O să ai toate detaliile în raportul final. Abraziuni extinse de la contactul cu cimentul și pământul. Orbita stângă fracturată. Avea șapte coaste rupte, iar pe partea stângă, o traumă internă majoră,

hemoragie internă, un plămân perforat; dar nu l-a ucis nimic din toate astea.

— Explică-mi.

— Am găsit o singură contuzie mare în gât.

Moore a arătat spre partea din față a gâtului lui, chiar deasupra gulerului.

— Avea laringele zdrobit, ca și esofagul. I-a fost aplicată o apăsare cu o greutate mare de tot, până când au fost obstrucționate complet căile respiratorii.

A urmat o pauză.

— S-a sufocat, domnule detectiv.

— Dar era în viață când l-a lăsat Johnny acolo. Respira și putea vorbi.

— Contuzia din gât are o urmă. Este foarte ștersă, vizibilă doar sub lupă și insuficientă pentru a obține o imagine sau o potrivire, dar este categoric acolo.

— O urmă?

Moore avea o expresie îndurerată.

— O urmă de talpă.

Hunt a simțit cum îi îngheață sudoarea pe ceafă.

— Cineva l-a călcat pe gât, domnule detectiv. Cineva l-a apăsat pe gât până când a murit.

Raportul lui Moore a schimbat nota dimineții lui Hunt, fiindcă presupunea o răutate cumva mai rece, mai crudă și mai personală.

Hunt a intrat în casă, neliniștit și furios. Cadavrele nu mai erau acolo, dar răsăritul întunecat părea și mai mohorât decât înainte. La 6 și 25, i-a sunat telefonul. Era fiul lui. Hunt a recunoscut numărul și a tresărit. Cu toate că se petrecuseră, nu se mai gândise la el. Nici măcar o dată.

— Salut, Allen!

— Nu te-ai mai întors acasă.

Hunt a ieșit pe verandă. S-a uitat spre cerul plat și cenușiu, imaginându-și chipul fiului său.

— Așa e. Îmi pare rău.

— Ajungi la micul-dejun?

Vinovăția lui Hunt s-a accentuat. Băiatul încerca să îndrepte lucrurile.

— N-am cum.

A urmat o tăcere scurtă.

— Normal că n-ai.

Degetele lui Hunt s-au încleștat pe telefon. A simțit cum băiatul se îndepărtează, dar n-avea nicio idee ce-ar putea face în privința asta.

— Fiule. În legătură cu seara trecută...

— Da.

— N-aș fi dat în tine.

Hunt a auzit respirația de la capătul celălalt, apoi băiatul a închis. *Fir-ar să fie.* A băgat telefonul în buzunar și și-a îndreptat din nou privirea spre curioșii adunați la fața locului. Priveau cu toții duba legistului cu un fel de fascinație morbidă; toți, mai puțin unul. Bătrânul cu cămașă pătată stătea pe șinele de cale ferată, strângând cu o mână brăcinarele pantalonilor zdrențuiți. Avea ochii destul de obosiți încât să i se vadă pielea roșie a pleoapelor de jos, iar cealaltă mână îi tremura ca paralizată, în timp ce trăgea dintr-o țigară jilavă. S-a holbat la Hunt, apoi a gesticulat spre el cu degetele încovoiate.

— Yoakum, a spus Hunt și colegul lui a scos capul pe ușă. Revin imediat.

Hunt a arătat spre bărbatul de pe șine, iar Yoakum a cercetat chipul acela decrepit.

— Ai nevoie de întăriri?

— Mai dă-te-n mă-ta, Yoakum!

Terasamentul s-a surpat sub tălpile lui când a urcat spre șine. Fumul se încolăcea în jurul nasului de un roșu întunecat al bătrânului și, de aproape, Hunt a văzut că paralizia îi afectase o mare parte din corp. Avea cam 1,70 și stătea aplecat de umeri și înclinat spre dreapta, ca și cum piciorul din partea aceea ar fi fost mai scurt. Briza îi ciufulea părul alb. A ridicat o mână și vocea lui l-a făcut pe Hunt să se gândească la niște biscuiți sărați.

— Îmi dai un dolar?

Hunt a cercetat mâna întinsă și a văzut tatuajul șters de pe dosul ei.

— Nu vrei mai bine cinci?

Bătrânul a urmărit bancnota ieșind din portofelul detectivului, a luat-o și a strecurat-o într-un buzunar. Și-a umezit buzele palide și a aruncat o uitătură rapidă dincolo de terasament, la șinele de pe partea cealaltă. Urmărindu-i privirea, Hunt a zărit o prelată verde zdrențuită agățată în tufărișul de dincolo de tulpinile târâtoare de kudzu. Între copaci, se confunda cu vegetația, aproape invizibilă. A văzut o grămadă de cutii goale, un cerc înnegrit pe pământ. Omul era fără adăpost.

În ochii acestuia s-a întrezărit o frică subită și brutală, iar încordarea i-a crestat adâncituri noi în obrajii scobiți.

— Este în regulă, i-a spus Hunt. Fără probleme.

A mai luat o bancnotă din portofel și bătrânul a scos un fel de gâlgâit, bălăngănindu-și capul, un hârâit care s-a terminat într-o tuse spartă. O spută maronie a lovit una dintre șinele sclipitoare. Hunt a trebuit să se uite în altă parte și atunci a văzut sticlele împrăștiate în josul terasamentului. Vin ieftin, bere la litru, câteva sticle de jumătate de litru de bourbon ieftin.

— Ai văzut ce s-a întâmplat aici? l-a întrebat Hunt, arătând spre casă.

Bărbatul a părut mai întâi absent, apoi pierdut și înfricoșat. S-a întors cu spatele și Hunt l-a prins de brațul subțire ca o trestie. I-a vorbit cu blândețe:

— Domnule. Mi-ai făcut semn. Îți amintești?

Bătrânul s-a foit pe loc, încârligându-și degetele cu vârfuli îngălbenite.

— E... e... ei îi plăcea să umble dezbrăcată.

A gesticulat spre fereastra băii.

— Râdea la mine.

I s-a zbătut un ochi.

— Cu... curvă nenorocită.

Hunt a vorbit cu prudență.

— Te referi la Ronda Jeffries?

Bărbia bărbatului a zvâcnit violent, dar el nu părea să fi înțeles întrebarea.

— Ești în regulă? I-a întrebat Hunt.

Bărbatul a ridicat ambele brațe.

— Nu-s io regele lumii?

A dat să plece, dar Hunt i-a așezat două degete pe osul dur al umărului.

— Domnule, poți să-mi spui ce s-a petrecut aici?

Ochiul stâng al bărbatului s-a închis.

— Eu am văzut doar lopata, a răspuns el și a ridicat un picior, ca să-și scarpine gamba cu vârful pantofului. El a luat lopata aia.

A arătat cu degetul.

— A scos-o direct din magazia aia.

— Te referi la Levi Freemantle? Tipul de culoare. De 135 de kile.

Hunt s-a uitat spre magazie. Când și-a mutat privirea înapoi, chipul bărbatului devenise iar inert.

— Domnule, deci ce spuneai?

— Nu te cunosc. Ce vrei? a întrebat el și și-a fluturat mâna de parcă și-ar fi alungat niște muște de pe față.

S-a întors și a plecat șontăcând în lungul liniilor, aruncând o ultimă privire înapoi, apoi strivind și alte muște imagine.

Hunt a oftat.

— Cross, a strigat el, făcând semn cu mâna în susul pantei.

— Da, domnule?

— Du-te și adu-l. S-ar putea să fi văzut ceva. Sau poate nu. Vezi ce poți scoate, dar ia-l ușor. După ce termini, sună la Asistența socială și spitalul veteranilor. Pune-i să-l ajute pe omul ăsta.

— Spitalul veteranilor?

Hunt a arătat spre dosul mâinii drepte.

— Are un tatuaj. Marina Statelor Unite. Omul e marinar. Tratează-l cu respect.

— Da, domnule.

Când l-a văzut pe Hunt revenind pe verandă, Yoakum a scos iar capul pe ușă.

— Cred că trebuie să vezi ceva.

— Ce anume?

— Îți amintești de camera aia goală din colțul de sud-vest?

— Dormitorul? a întrebat Hunt, încercând să-l vizualizeze.

Era o încăpăre mică, aproape goală. Un stor galben la geam. Urme de bandă adezivă pe perete. Se remarcă doar prin cât de sărăcăcioasă era.

— Ce-i cu el?

Yoakum a coborât vocea.

— Trebuie să vii să vezi.

Hunt l-a urmat pe Yoakum prin casă. A trecut pe lângă tehnicienii care prelevau amprente și pe lângă un fotograf în geacă de polițist. Doi polițiști în uniformă i-au făcut loc când l-au văzut apropiindu-se.

— E în dulap.

Yoakum a deschis ușile dulapului și a răsucit comutatorul. Lumina a inundat încăperea năvălind în dulap și făcând ca pereții albi să pară și mai deschiși decât erau. Imaginea, desenată cu creioane pe zidul din spate, avea peste doi metri înălțime și era copilărească și distorsionată. Conturul bărbatului fusese trasat cu negru. Avea buze roșii, izmene largi, violet, și mâini uriașe, cu degete subțiri. Ochii căprui erau perfect rotunzi, ca trasați cu fundul unui borcan. O serie de linii întretăiate îi brăzdau partea dreaptă a feței, dar păreau sinuoase și neamenințătoare. Ținea la pieptul lui o fetiță și făcea semn cu mâna, parcă unui prieten din depărtare. Fata avea ochii migdalați și o fundă în păr, un strop de roz aproape pierdut la pieptul lui lat. Avea și ea o mână ridicată; purta o fustiță galbenă, iar zâmbetul era o dâră violentă de roșu.

— Ce mama dracului?

— Exact, a replicat Yoakum. Exact așa am reacționat și eu.

Hunt a cercetat restul camerei.

— Nu mai sunt și alte desene?

— Nimic.

— Cineva trebuie să știe ceva.

— Am luat la pas tot cartierul, dar nu vrea nimeni să discute cu polițiștii. Cel puțin nu pe strada asta.

— E vreun semn că în casă a fost ținută o fată?

— În cameră a fost făcut curat, a răspuns Yoakum. Chestia asta e ciudată în sine. Restul casei arată dezgustător.

Hunt și-a plimbat ochii pe pereții goi, observând locurile de unde fusese desprinsă banda adezivă. Urmele erau înclinate, ca și când ar fi ținut coli de hârtie prinse la colțuri. A început într-un colț și s-a deplasat încet de-a lungul fiecărui perete. A cercetat rigipsul pătat, podeaua. A găsit urme de creioane pe pereți. Nu mai era niciun alt

desen, nici urmă de ceva cu sens. A descoperit niște linii serpuite și alte linii scurte, apăsate, ca și când cineva ar fi depășit marginea hârtiei. S-a uitat în spatele storului galben, apoi s-a ghemuit să vadă ceva într-un colț îndepărtat. A ridicat obiectul de o margine și Yoakum s-a apropiat să-l examineze.

— Asta este un nasture?

Hunt l-a înclinat și a mijit ochii.

— E de la o jucărie de pluș.

— Poftim?

Hunt s-a uitat mai îndeaproape.

— Cred că este un ochi.

A ridicat mâna.

— Dă-mi o pungă.

Yoakum i-a dat o pungă de plastic, iar Hunt a pus înăuntru ochiul de plastic și a sigilat-o.

— Vreau să dați cu praf toată camera, a spus el, ridicându-se.

— Unde te duci? l-a întrebat Yoakum.

— M-am săturat de porcăria asta.

Hunt a ieșit valvârtej pe verandă. Oamenii stăteau încă adunați în grupuri compacte, captivați de vederea unor polițiști care nu reprezentau nicio amenințare imediată. Privindu-i, văzându-le satisfacția și desconsiderarea, Hunt a simțit cum furia îi dă în clocot, transformându-se în mânie crâncenă. Ridicând vocea să fie auzit, a spus:

— Vreau să vorbesc cu cineva care știe ce s-a petrecut în casa asta.

Oamenii au încremenit și absolut toate chipurile au rămas fără expresie. Hunt văzuse asta de un milion de ori.

— Au murit oameni. A dispărut o fată. Poate cineva să-mi spună ce se petrecea aici?

Privirea lui Hunt a găsit-o pe cea a femeii furioase cu un copil pe fiecare șold. S-a concentrat asupra ei pentru că era mamă și pentru că locuia exact în casa de alături.

— Orice informație ar putea fi de ajutor.

Femeia l-a privit ținută, cu o expresie rece și distantă. Hunt și-a plimbat privirea peste mulțime, a văzut furia și neîncrederea oamenilor.

— A dispărut o fată!

Dar nu era decât un polițist nimerit pe strada nepotrivită. A văzut în colțul verandei o cutie de vopsea cu eticheta decolorată complet, cu capacul sudat de rugină. Cu o violență care l-a surprins chiar și pe el, a dat un șut cutiei. Aceasta s-a arcuit peste curte, s-a izbit de pământ și a explodat într-un jet cenușiu. Hunt s-a holbat la stropii împrăștiați și, când a ridicat privirea, l-a văzut pe comandant stând pe trotuar. Abia ajunsese la fața locului; mașina lui avea încă motorul pornit. Stătea în fața portierei deschise, cu brațele încrucișate și privirea ațintită asupra lui Hunt. Ochii li s-au întâlnit preț de o clipă lungă, apoi comandantul a clătinat din cap. Încet. Resemnat.

Hunt a numărat două bătăi de inimă, apoi s-a întors pe călcăie și a intrat în casă.

Mirosul morții l-a învăluit din toate părțile.

Capitolul nouăsprezece

Burton Jarvis a ieșit din magazie la 6 și 20 de minute. Stătuse treaz toată noaptea, torpilat cu tequila și metamfetamină, iar acum în spatele ochilor îi ardea un fitil, ceva fierbinte și strălucitor. Ceva ca frica. Era furios și nemulțumit, plin de regrete amare care n-aveau nimic de-

a face cu binele și cu răul. Avea în minte ideea de consecințe și de risc, fiind conștient de lucruri pe care probabil că n-ar fi trebuit să le facă. Lucruri din cauza cărora putea fi prins.

Și totuși...

S-a clătinat pe picioare în locul jilav și cenușiu din spatele arborilor, simțind creștătura rânjetului lăbărțat pe chip.

Și totuși...

Zâmbetul i s-a ofilit când a început să manevreze lacătul uriaș și a murit de tot când transpirația i-a țâșnit din piele. S-a împleticit pe cărarea ce ducea de la șopron la casă. Îl înțepau ochii și se simțea de parcă i-ar fi turnat cineva ceară în sinusuri.

Jar nu era un om bun. Știa și el, dar nu-i păsa. De fapt, trăia o mândrie perversă când vedea cum mamele tinere își trăgeau copiii pe carosabil, printre mașini, doar ca să evite să treacă pe lângă el pe trotuar. După nouă arestări și 13 ani după gratii, grija pentru nevoile lui îi devenise religie. Avea 68 de ani, părul aspru, doi dinți lipsă și ochi ca stridiile crude. Trei pachete pe zi îl mențineau suplu; drogurile și băutura îl țineau departe de pușcărie. Toceau impulsurile, domoleau arsura locurilor în care îi plăcea minții lui să călătorească. Dacă avea suficientă marfă, reușea să supraviețuiască.

De obicei.

Jar păstra o casă părăginită pe 12 acri de pământ la marginea orașului. Pe lângă casă trecea drumul cu două benzi spre groapa de gunoi. În curtea din față se găseau copaci și pământ, un Pontiac vechi de 19 ani și o camionetă care scuipa fum negru pe țeava de eșapament. În spate ținea butoaie cu sticle goale și un șanț plin cu gunoi.

Și mai avea și magazia ridicată în fundul curții, într-un petic de pădure atât de adânc și des, încât era posibil să-l fi crescut exact ca să servească acestui unic scop: de a ascunde magazia. Nu exista pe nicio hartă de la taxe și impozite, pe niciun plan cadastral. Nu avea autorizație. Acolo era magazia, așezată în cei trei kilometri de pădure, dincolo de care era râul.

Desigur, Jar îl mai văzuse pe copil pe acolo: o fulgerare în fereastră, o pâlpâire de culoare în adâncul desișurilor. Habar n-avea ce voia rahatul ăla cu ochi, dar odată aproape că-l prinsese. Îl văzuse printr-un geam din spate, apoi se strecurase pe ușa de la intrare și-l așteptase în tăcere, nemișcat. Apucase să-l prindă de chică, dar băiatul se smulsese și fugise înainte să apuce el să pună mâna pe partea cărnoasă. Jar îl fugărise aproape o jumătate de kilometru, până când îl lăsaseră plămânii. Își aducea aminte momentul: căzuse în genunchi în țărână și striga cu câtă respirație îi mai rămăsese: *Dacă te mai întorci aici, te omor. O să te omor, nenorocitul.*

Dar puștiul se întorsese, ba chiar de două ori, din ce văzuse Jar. Nu se așteptase niciodată să-l vadă așa. Nu la lumina zilei.

Mașina a fost cea care i-a atras atenția. Era parcată la marginea drumului, cu roțile din stânga aproape în șanț. Jar a zărit printre copaci o frântură de crom și a ieșit pe verandă. Era în niște izmene vechi și mulate pe picioare, dar nu-i păsa. Asta era o stradă de obicei pustie, cel mai apropiat vecin se afla la aproape o jumătate de kilometru distanță. Mașinile treceau doar în drum spre groapa de gunoi, mai veneau și copii cu mașini gălăgioase, dar cam atât. Țăsta era peticul lui de rai și aici făcea orice mama dracului voia el să facă. În plus, era devreme. Soarele nu se înălțase încă peste vârful copacilor.

Ce dracului făcea mașina aia parcată în fața casei lui?

Cei mai mulți știau cu cine au de-a face.

A întins mâna și a apucat bâta sprijinită lângă tocul ușii. Era ciobită și zgâriată de când distrusese televizorul, după o minge greșită într-un meci de baraj. Jar s-a poticnit pe prima treaptă, cu șalele cuprinse de o durere surdă și un junghi ciudat, ascuțit. A înaintat, iar copacii păreau că se apleacă asupra lui. O ramură s-a legănat, zgâriindu-l pe obraz.

Băga-mi-aș în el de copac.

L-a lovit cu bâta și aproape că s-a prăbușit.

Mașina era un break vechi: vopsea galbenă, panouri laterale cu textură de lemn. Cauciucurile erau tocite și chederele erau desprinse la două dintre geamuri. Înăuntru nu părea să fie nimeni. Jar s-a oprit în capătul aleii și și-a blejdit ochii încă lipiți de somn în josul și-n susul drumului. Nu se vedea nimeni. Pe drum nu mai era nimic în afară de break. Capătul negru al bâtei era cald și neted, lemnul ei purta urme de lovituri și era plin de așchii. Și-a frecat-o de picior și i-au intrat în piele așchii de lemn. S-a oprit și a văzut punctișoare de sânge, sclipitoare ca niște bombonele pe pielea albă și spână a gambei.

Băga-mi-aș în ea de bătă.

Mașina avea geamurile lăsate, iar băiatul se ghemuise pe locul din față. Era îmbrăcat într-o pereche de blugi soioși și avea în picioare încălțări jerpelite, iar în jurul gâtului îi atârnavă niște pene sau ceva de genul ăsta. Era ciudat rău stând acolo, cu pieptul și umerii goi, brăzdați de ceva ce semăna cu funinginea. Chipul era același pe care Jar îl văzuse pe fereastră, murdar, slab și pus pe rele. Stătea întins pe-o parte, adormit, iar Jar aproape că-și simțea degetele înfipite în gâtul lui osos.

El era. Șarpele care-l făcuse pe Jar să se uite peste umăr nopți de-a rândul. Bărbatul a fulgerat cu privirea în josul și-n susul drumului, apoi s-a uitat iar în mașină. A văzut

binoclul pe podea, o sticlă cu apă pe jumătate goală și un nenorocit de aparat foto. Pentru ce dracului îi trebuia aparatul ăla? Puștiul avea în mână un cuțit, un briceag de buzunar pe care-l desfăcuse.

Poate că Jar ar fi râs, dar era prea ocupat să-și facă socotelile.

Nu se vede nimeni în preajmă. Treizeci de secunde să-l scoată pe băiat din mașină, alt minut ca să-l târască în casă.

Putea s-o facă.

Dar era beat și împleticit, extenuat; iar cei ca Jar n-o duceau prea bine în pușcărie. În plus, mai era și mașina pentru care trebuia să-și facă griji. Trebuia s-o rezolve repede și fără urme. Dacă puștiul sărea la bătaie, putea să se termine urât. Jar se pierdea repede cu firea – nu putea nega lucrul ăsta. Exista riscul să apară cineva pe drum: vreun șofer aflat în trecere. După curba pe care o făcea drumul, mașinile se iveau destul de repede, pe neașteptate. Dacă l-ar fi văzut cineva trăgându-l pe băiat afară din mașină, ar fi sunat în mod sigur la poliție. Iar poliția era deja ambalată pe tema fetei dispărute.

Și parcă nu i-ar veni să-și forțeze atât de tare norocul.

În mintea lui Jar se dădea o bătălie. Țsta era puștiul și sigur știa ceva. Trebuie să fi știut ceva. Altminteri, de ce se tot întorcea aici? Numai vederea lui îi dădea lui Jar mâncărimi de piele. Era ceva cu copilul ăsta...

Dar lui Jar îi mergea bine acum. Avea băutură și spațiu, nopți lungi în care să-și amintească zilele de dinainte. Avea magazia lui și mai avea și unele ocazii, din când în când. Trei kilometri zdraveni de pădure pustie.

Însă numai dacă era atent.

S-a clătinat pe asfaltul negru, simțind cum frica începe să câștige teren. Erau prea multe în joc. Era beat și nesigur pe picioare.

Însă era același băiat.

Și-a dat seama că se holba la puști de mai bine de un minut, stătea acolo și se holba, îmbrăcat doar în izmene, pe un drum public. Ceea ce l-a făcut să se hotărască. Gândurile îi ticăiau încet, iar asta era semn de belele. Învățase pe pielea lui, în cel mai dur mod cu putință. Nouă arestări și 13 ani, toți din cauza unor greșeli stupide. Dar nu mai conta. Avea să noteze numărul de înmatriculare și să-l găsească pe băiat altă dată.

Dar băiatul a deschis ochii. A clipit o dată și a început să urle.

Jar a intrat pe geam ca un șobolan în borta lui.

Capitolul douăzeci

Johnny s-a trezit într-un coșmar îmbâcsit cu cenușiu. A văzut cerul prin geam, apoi ochii ca mânjiți cu lăture și împăienjeniți cu firicele de sânge, degetele mânjite cu ipsos galben. Știa că este un coșmar fiindcă îl mai văzuse și înainte – același chip, aceleași unghii crăpate. A clipit, dar nu s-a schimbat nimic. Bărbatul murdar era tot acolo, încheștându-și tot mai tare degetele, iar Johnny și-a dat seama unde se afla. Urletul i-a sfâșiat gâtul și Burton Jarvis a intrat pe geam atât de repede, încât Johnny abia dacă a avut timp să facă o mișcare. S-a tras din calea lui, dar degetele osoase l-au prins de gleznă. Băiatul a urlat iar și Jar a icnit, un sunet venit din același loc adânc și spurcat de unde veneau și visele lui Johnny. Încă o mână i s-a încheștat pe gleznă și băiatul a zburat peste scaune.

S-a repezit cu briceagul și a tăiat într-un braț, apoi în celălalt. Au apărut niște linii roșii și Johnny a încercat să

mai taie o dată; Jar l-a împins însă atât de tare, încât l-a dat cu capul de volan. Ușa a clănțănit și Johnny s-a trezit în stradă. Capul i s-a izbit de asfalt. O talpă i-a țintuit mâna la pământ și briceagul a căzut zdrăngănind.

A încercat să se bage sub mașină, dar Jar l-a prins de gât și l-a trântit pe spate. Pietrișul drumului i-a săpat în țeastă. Degetele bărbatului s-au strâns și mai tare și Johnny a simțit o sabie lungă de gheață străbătându-i pieptul. Preț de o clipă i-a fost frig, dar apoi a venit și fierbințeala, durerea, iar Johnny a știut că a fost spintecat cu propriul cuțit. Jar îi urla în față, îi arunca vorbe murdare și bolnave, șiroaie de salivă. S-a mai deschis o vergea rece, preschimbată apoi în foc. Johnny știa că moare. Nemernicul ăla bătrân îl ucidea în mijlocul drumului.

Lama cuțitului a sclipit.

— Ia zi, îți place?

L-a mai tăiat o dată pe băiat.

Și încă o dată.

— Acum îți place, piticanie nenorocită?

Era nebun de furie; apoi cerul a bubuit și Johnny a simțit că plutește, cu o floare roșie în piept. Sunetul i se comprima în timpane, bubuitul ca prin vată al tunetului și bufnetul făcut de trupul lui Jar prăbușindu-se pe asfalt. Johnny a închis ochii și a văzut cum bătrânul se desprinde de la pământ, a văzut plesnetul ca de bici lăsat în aer de o dâră de salivă. Nimic din toate astea nu avea sens, dar adăstau acolo – zugrăvite cu vopsea proaspătă în mintea lui Johnny –, iar atunci a lovit și durerea. Johnny s-a ridicat în șezut și agonia i-a învăluit pieptul. Mâna i s-a ridicat în aer, mânjită de un roșu înțepător. Și-a privit degetele, apoi s-a uitat în altă parte. A văzut vârful tălpilor lui Jar. Un zvâcnet al picioarelor bărbatului.

Ce s-a întâmplat?

O piatră s-a rostogolit pe drum, în spatele lui Johnny. Mai întâi a văzut arma, mare și neagră, tremurând între degete albite de încordare. Erau niște degete mici, cu unghiile înnegrite. Brațele erau slăbănoage, mușchii încordați și abia puteau să țină arma. Țeava trasa în aer cercuri sălbatice. O cămașă murdară, albastră, atârna până mai jos de genunchi. Pe un petic de deasupra buzunarului se vedea scris numele lui Jar. La poale avea o pată de ulei și un nasture lipsă. Cătușele îi zdrăngăneau la încheieturi. Buzele îi sângerau de cât și le mușcase.

A trecut pe lângă Johnny fără să-l privească. S-a uitat la Burton Jarvis, ale cărui picioare zvâcneau încă, ale cărui degete se încârligaseră.

Johnny a înțeles.

— Tiffany.

Ea l-a ignorat. I-a văzut vânătăile de pe picioare, tăieturile urâte de sub cătușele strălucitoare.

— Tiffany, nu.

Degetele ei au găsit trăgaciul. Metalul a scos un clinchet dublu și picioarele lui Jar au încremenit. Când s-a ridicat, Johnny i-a zărit fața, ochii larg deschiși, argintii. Bătrânul a ridicat mâna.

— Nu, a repetat el.

Lui Tiffany îi curgea sânge dintr-o nară, iar firicelul subțire îi tremura pe marginea buzei.

Era hotărâtă s-o facă.

— Trebuie să vorbesc cu el, a insistat Johnny, ridicând ambele mâini. Știe unde este sora mea.

Tiffany a ezitat. Sângele i s-a prelins de pe buză pe unul dintre dinții ei perfecți. A întins brațele.

— Nu, a spus Johnny.

Dar fata a apăsat pe trăgaci. Glonțul a trecut prin palma lui Jar și i-a străpuns dinții. Capul i s-a ridicat, apoi a tresăltat. Picioarul a rămas încremenit.

Tiffany s-a așezat pe jos, privind în gol. A pus arma lângă ea, în timp ce sângele lui Jar i se aduna lângă picior. Johnny a alergat spre bărbat și s-a lăsat în genunchi. A apucat țeasta sfărâmată a lui Jar, ca și când ar fi putut ține înăuntru toate lucrurile care se scurgeau acum din ea, însă bătrânul avea ochii morți și pustii, iar argintiul lor se preschimba în plumb. Preț de o clipă, Johnny a văzut negru înaintea ochilor, apoi a urlat.

— Unde este?

Și-a urlat întrebarea și a continuat s-o urle, iar apoi l-a izbit pe Jar cu capul de asfaltul drumului, plesnindu-l repetat, până când sunetul s-a transformat dintr-o bufnitură puternică într-un plescăit umed. În cele din urmă, Johnny s-a oprit.

Ajunsesese prea târziu.

Capitolul douăzeci și unu

Levi s-a trezit dezorientat, cu vederea înceteșată, iar ceea ce îl trezise era un foc de armă. Nu credea că fusese tras în apropiere, dar sunetul avea o acustică stranie pe râu. Împușcătura putea veni de oriunde.

A clipit până când i s-a limpezit vederea. Avea amintirea unei dureri și, când s-a ridicat în capul oaselor, a revenit și durerea. Ceva îi săgeta măruntaiele și, când a dus mâna acolo, a retras-o roșie. S-a uitat și a văzut capătul unei ramuri rupte înfipse în abdomen. Era groasă cât un tac de biliard, un ciot zimțat care se înfipsese în partea dreaptă a trunchiului, chiar sub ultima coastă. A pus un deget pe capătul aspru și a simțit țărșul mișcându-se undeva, în

adâncul lui. Și-a alungat lacrimile clipind des și a încercat să-l scoată.

Următoarea dată când s-a trezit știa deja ce nu trebuie să facă, așa că l-a lăsat cum era. Îl durea când se mișca, însă nu cât să nu se poată clinti din loc. Nu trebuia să se mai gândească la el – așa că s-a gândit să nu se gândească. S-a chinuit să se ridice în genunchi, a pus fruntea pe cutie și a desfăcut larg palmele. S-a rugat la Dumnezeu să-i dea puterea să mai treacă o zi, ca să facă ceea ce trebuia făcut. Era sigur că Dumnezeu o să-i vorbească, dar când a deschis ochii, a văzut un corb pe o ramură. Cu ochii lui negri, nemișcat, se uita ținând la cutie, iar Levi a simțit ghimpele fricii. Nu avea încredere în păsări. Erau prea neclintite, prea atente la ce făceau oamenii. Și mai erau și poveștile despre corbi, pe care le știa de la bunica lui, venite din vremuri de demult – povești despre corbi și sufletele celor care abia muriseră.

Povești despre suflete care se zvârcoleau și ardeau în lungă lor cădere.

Levi și-a întins mâinile și s-a aplecat protector peste cutie. Timp de o secundă lungă, corbul l-a cercetat și apoi și-a luat zborul spre vârful unui alt copac cu trunchiul ars de un trăsnet și ramurile bifurcate înspre râu, albite și moarte. Pasărea a aterizat printre o duzină de alți corbi, a cârâit o dată și apoi a tăcut. Nu i s-a clintit nici măcar o pană. S-au uitat la Levi, care a simțit cum îi îngheață inima. Erau niște cobe, piază rea, pe coroana unui copac mort. A auzit-o ca o șoaptă.

Piază rea.

A tresărit la auzul vocii. Nu era a lui Dumnezeu. Era dulce și alunecoasă ca uleiul. l-a umplut mintea și i-a adus pe limbă gust de zahăr. A încercat să se ridice, însă durerea l-a sfâșiat din nou și glezna i-a cedat. Și-a mușcat tare buza de jos, apoi s-a rostogolit pe spate. În jurul lui s-

a înălțat aerul fierbinte și, când a ridicat privirea, păsările își luaseră zborul cu foșnet de aripi care a făcut să geamă coroana moartă. Levi s-a prins de gleznă și a simțit cât de nefirească părea, un pepene de carne umflată. Era scrântită sau poate chiar ruptă și a bănuț că trebuie să se fi întâmplat când a alunecat pe mal. Atunci nici măcar nu simțise. Dar simțea acum; s-a împins în picioare și lama durerii l-a fulgerat prin nervi, atât de ascuțită și agresivă, încât i-au dat lacrimile.

A privit fâșia de cer metalic și a auzit aceeași șoaptă stranie.

Piază rea.

Vocea l-a speriat.

— Unde ești? a insistat el, adresându-i-se lui Dumnezeu.

Dar nu i-a răspuns nimeni. Cerul se golise de corbi și lemnul mort se mișca încă dintr-o parte în alta, la mult timp după ce păsările pleaseră.

A durat un ceas până să-și adune destul curaj să plece mai departe. Când aceeași lamă ascuțită i-a retezat glezna, a hotărât că n-are încotro și trebuie să se târască. Așa că asta a și făcut, apucând-o de-a lungul malului, în susul râului, plângând încet în timp ce trăgea cutia după el.

Capitolul douăzeci și doi

Parcarea spitalului nu era destul de încăpătoare pentru toate dubele de la știri. Parcaseră atât de înghesuit, încât Charlie a trebuit să se lupte să păstreze o bandă liberă pentru cazul în care venea vreo ambulanță să aducă un pacient. Țsta era jobul lui, să păzească parcarea, să

supravegheze intrarea și să nu lase oameni înăuntru. Stătea sub portic, clipind din cauza luminilor puternice.

Era al cincilea interviu pe care-l dădea.

A ridicat o mână, fără să-i pese de mulțime, cu ochii doar la reportera de la Channel Four. Și în realitate era la fel de frumoasă ca la televizor. Arăta ca un star de cinema.

— Chiar acolo, a arătat el. Mașina a venit pe intrarea aceea, mergând haotic. Nu ținea drumul drept. A lovit bucata aia de ciment, a ricoșat și a ajuns aici.

Charlie a mișcat iar brațul, arătând spre locul în care stătea.

— Din fericire, sunt iute de picior.

Reportera a dat din cap, iar pe chipul ei nu se zărea nici urmă de îndoială. Bărbatul avea un burdihan suficient pentru trei bărbați.

— Spune mai departe, l-a încurajat ea.

Charlie s-a scărpinat într-un punct de pe țeastă.

— Păi, asta e tot.

Reportera i-a aruncat un zâmbet atât de luminos, încât Charlie i-a simțit strălucirea.

— La volan era Johnny Merrimon?

— Exact așa. Mi-am amintit fața lui de anul trecut. E greu să-l uiți, serios. Pozele alea cu sora lui geamănă au fost cam peste tot. Seamănă bine. Dar era tăiat zdravăn și murdar. Mașina era plină de sânge.

Reportera a aruncat o privire spre cameră.

— Johnny va împlini 13 ani...

— N-avea ce să caute la volan...

— Dar fata de lângă el era Tiffany Shore.

Charlie a încuviințat.

— Aia care a dispărut. Da. Ea era. Și pe ea au dat-o prin ziare.

— Tiffany părea să fie rănită?

În ochii reporterei s-a aprins o lumină. Buzele ei rujate s-au deschis ușor, lăsând la vedere șirurile de dinți perfecți și sclipitori.

Charlie și-a luat mâna de pe cap.

— Nu știi nimic de răni. Era încătușată și absentă. Urla. A început să țipe când am încercat s-o scoatem din mașină. Se ținea de brațul lui Johnny și nu voia să-i dea drumul.

— Dar Johnny Merrimon în ce stare era?

— În ce stare? Să dea dracu'! Arăta ca un indian sălbatic.

— Un indian sălbatic?

Reportera a împins microfonul mai aproape. Charlie a înghițit, încercând să-și ia ochii de la gura ei.

— Da. Are părul ăla negru de tot, știți, și ochii ăia negri. Este zvelt ca o nevăstuică și era la bustul gol. Avea în jurul gâtului pene și oase - am văzut un craniu, jur pe Dumnezeu, un craniu - și se vopsise pe față cu negru și roșu, un fel de dungi.

A făcut un gest cu degetele desfăcute.

— Știți, ca pictura pe față.

Reportera era din ce în ce mai încântată.

— Ca niște însemne de luptă?

— Mie mi s-a părut doar murdar. Murdar, cu ochii albi și înfățișare sălbatică, și găfâia de parcă ar fi alergat 15 kilometri.

— Era rănit?

— Tăiat, în mare parte. Crestat, așa zice. Doar crestat și plin de sânge și noroi. A fost greu să-l facem să lase volanul din mână. Și pe el au trebuit să-l tragă afară din mașină. Era distrus, vă spun.

A dat din cap.

— Distrus.

Femeia a apropiat și mai mult microfonul.

— Impresia dumneavoastră este că Johnny Merrimon a salvat-o pe Tiffany Shore de bărbatul care a răpit-o?

— Asta nu știu.

A făcut o pauză ca să se holbeze în decolteul reporterei.

— Niciunul dintre ei nu părea cu adevărat salvat.

Hunt stătea în holul luminos, iar reflecția lui forma o curbă răsucită pe luciul podelei bine frecate. O venă îi zvâcnea la tâmplă și din piept i se ridica un val acid fierbinte. Vorbea cu șeful lui, comandantul poliției, și încerca din răspuțuri să nu-i zică vreo două verde-n față.

— Cum mama dracului ai ratat chestia asta?

Comandantul era un bărbat cu umerii căzuți și o burtă tot mai mare, cu reputație de intolerant și cu instinctul de supraviețuire al unui politician. În mod normal, avea inspirația să nu-i stea în cale lui Hunt, dar acum nu era o zi normală.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Hunt, omul este un pedofil cunoscut.

Hunt a numărat în gând până la trei. A trecut un medic, apoi o asistentă slăbuță care împingea o targă goală.

— L-am interogat de două ori. Ne-a lăsat să-i percheziționăm casa și asta am și făcut. Era curată. Nu este singurul agresor cunoscut. Erau alții considerați cu risc mai mare. Avem efective limitate.

— Explicația asta nu-i suficientă.

Hunt a început să bifeze pe degete.

— Ultima lui agresiune a fost acum 19 ani. Din ăștia 19 ani, 16 a fost în afara sistemului de eliberare condiționată. Sunt alți agresori înregistrați cu caziere mai rele de-atât, iar noi n-aveam cum să știm de magazine. N-are autorizație și nici utilități. Nimic pe harta de taxe și impozite. Este în afara rețelei, ascunsă complet. Ar putea fi 10 000 de magazine exact ca asta în țară și noi habar să n-avem de ele. Și mai este și Levi Freemantle. N-am văzut în viața mea o pistă mai solidă decât asta. David Wilson a spus că

a găsit fata. Amprenta lui Freemantle era pe trupul lui Wilson...

— Pe mine mă crucifică acolo.

Comandantul a împuns cu degetul spre intrarea în spital.

— La televiziunea națională.

— Ei bine, asta n-am cum să controlez.

Comandatul a mijit ochii, iar tonul i-a scăzut periculos.

— Te distrează, nu?

— Nu fi absurd.

— Vor să știe cum de băiatul ăla a găsit-o pe Tiffany Shore, iar noi n-am putut. Are 13 ani, pentru numele lui Dumnezeu, și ăștia vor să-l facă erou.

— Nu știm ce s-a întâmplat acolo.

— Arăt ca un idiot! Și că tot veni vorba despre puști, îți mulțumesc că i-ai dat lui Ken Holloway motiv să mă muște de cur. Am primit patru telefoane de la primărie. Patru, dintre care două de la primar. Holloway face acuzații serioase. Ne amenință cu un proces.

Aici, furia lui Hunt a atins un alt nivel.

— Tipul ți-a agresat un polițist. De asta ar trebui să-ți pese.

— Poți să plângi până nu mai poți, Hunt. Ți-a pus un deget în piept, ce să zic.

— S-a amestecat în ancheta mea.

— S-a amestecat el în ceva, da.

Chipul comandantului arăta limpede că rămăseseră lucruri nespuse.

Hunt s-a îndreptat de spate.

— Asta ce mai înseamnă?

— Holloway susține că ai un interes personal față de Katherine Merrimon. O implicare emoțională.

— Este ridicol.

— Chiar este? Spune că l-ai hărțuit. Spune că l-ai provocat.

— Devenea agresiv. Am acționat cum am considerat potrivit.

— Polițista Taylor a confirmat varianta lui Holloway.

— Taylor n-ar spune niciodată așa ceva.

— N-a trebuit s-o spună, idiotule. În scurta, dar întreaga ei existență, Taylor n-a fost capabilă nici măcar o dată să ascundă o emoție sinceră. N-a trebuit decât să-i pun întrebarea.

Hunt s-a îndepărtat, însă comandatul a vorbit mai departe.

— Lucrul de care-mi pasă mie este felul cum acțiunile voastre se reflectă asupra mea, așa că o să te întreb direct. Ai vreo chestie cu Katherine Merrimon?

— Spune-mi ce vrei să fac și gata.

— Vreau să-mi răspunzi la nenorocita asta de întrebare.

— Întrebarea este dezgustătoare.

Secundele s-au dilatat. Comandantul respira greu.

— Poate ar trebui să-ți iei câteva zile libere.

— Nici vorbă.

Comandantul a mai respirat o dată, cu greutate, și preț de o clipă a părut înțelegător.

— Uite, Clyde. N-am reușit s-o găsim pe Alyssa. Și modul în care s-a desfășurat cazul ăsta... oamenii își pun întrebări.

— Despre ce?

Aceeși privire înțelegătoare.

— Despre competența ta. Ți-am mai spus și altă dată, iei chestiile astea prea personal.

— Nu mai mult decât ar face-o oricare alt polițist.

— În dimineața asta urlai la niște gură-cască. Ai dat cu șutul într-o cutie cu vopsea care s-a împrăștiat peste tot, chiar la locul crimei.

Comandantul și-a ferit privirea, apoi a clătinat din cap.

— A fost un an lung. Cred că ai nevoie de o pauză.

— Adică mă concediezi?

— Îți cer doar să-ți iei vreo două săptămâni libere. Cel mult o lună.

— Nu.

— Pur și simplu?

— Pur și simplu.

Înțelegerea s-a evaporat și în locul ei s-a întors furia.

— Atunci hai să-ți spun ce *vei face*. Mai întâi, o să preiei orice cartof fierbinte ar veni din toată afacerea asta dată-n bară. Dacă presa vrea un țap ispășitor, intenționez să te ofer pe tine și mă aștept să preiei rolul. La fel și cu municipalitatea. La fel și cu părinții lui Tiffany Shore.

— De ce-aș accepta așa ceva?

— Pentru că ți-am purtat de grijă timp de un an.

— Rahat.

— În al doilea rând.

A ridicat vocea și a plesnit două degete în palma desfăcută.

— Vreau să dai înapoi în privința lui Ken Holloway. Omul are mai mulți bani decât Dumnezeu, mai mulți prieteni suspuși decât am putea visa oricare dintre noi și nu am nevoie de o asemenea bătaie de cap. În afară de faptul că se culcă cu o femeie care se pare că te cam interesează, n-a făcut în viața lui vreo chestie diabolică, din câte știu eu. N-a fost arestat. N-a fost acuzat de nimic. Așa că, dacă vrea să-ți pună un deget în piept, ia-o și tu bărbătește. Și dacă vrea să și-o tragă cu Katherine Merrimon – comandantul a pus un deget drept în pieptul lui Hunt și l-a apăsat tare – o să-l lași.

Hunt s-a uitat după el cum pleacă în trombă. Era un om mic, cu prioritățile unui om mic, dar detectivul avea griji

mult mai mari; așa că a îngropat conversația, a tras apa peste ea. A uitat-o.

Ah, rahat! Pe cine credea el că păcălește?

Urmându-și drumul pe coridoarele întortocheate ale spitalului, a ajuns în cele din urmă în secția de pediatrie unde îl internaseră pe Johnny. Nu avea voie să-l vadă pe băiat, dar spera să-l găsească pe doctor și să-l înduplece. A dat, în schimb, peste o femeie sobră care stătea cu genunchii strânși pe o bancă de pe culoarul unde se afla și salonul lui Johnny. Avea părul cărunț, strâns la spate, și un costum cu croială austeră. Hunt a recunoscut-o.

Asistența socială.

Rahat.

Femeia i-a văzut privirea și a dat să se ridice, însă detectivul s-a întors pe călcâie înainte să apuce ea să spună ceva. A ajuns în hol, dar s-a oprit când a auzit vocea lui Katherine.

— Domnule detectiv Hunt?

Stătea lângă lifturi și arăta groaznic. Hunt s-a îndreptat spre ea și s-au trezit ciudat de singuri într-o sală aglomerată.

— Katherine. Cum e Johnny?

Ea s-a frecat pe mână, și-a dat părul la o parte din ochi și Hunt a observat că era în pragul unei căderi nervoase.

— Nu e bine. L-a crestat de câteva ori, iar două dintre tăieturi sunt destul de adânci.

S-a șters cu degetul sub fiecare ochi, apoi lacrimile i-au țâșnit nestăpânit.

— A fost nevoie de 206 copci ca să-i închidă rănila. O să rămână cu cicatrici toată viața.

Hunt s-a uitat undeva, în spatele ei.

— Acum e treaz?

— Nu mai e. A fost, puțin.

— A spus ceva?

— A întrebat de Alyssa. Voia să știe dacă am găsit-o.

Hunt și-a ferit privirea, dar ea i-a pus o mână pe braț.

— Este același bărbat?

Întreba dacă Burton Jarvis era bărbatul care îi luase fata.

— E prea devreme ca să ne pronunțăm.

— Chiar așa?

L-a strâns mai tare și Hunt a văzut speranța și groaza care își făceau loc în sufletul ei.

— Nu știu. O să cercetăm. Verificăm. Când o să știu ceva, o să te anunț, îți promit.

Femeia a plecat fruntea.

— Ar trebui să mă întorc... în caz că se trezește.

A dat să plece, dar Hunt a oprit-o. S-a gândit bine înainte să vorbească.

— Katherine.

— Da?

— Cei de la Asistența socială vor dori să discute cu tine.

— Vrei să zici Protecția copilului? Nu înțeleg.

— Johnny a fost plecat toată noaptea. Cu mașina ta. Aproape că a fost ucis de un pedofil cunoscut.

Hunt a făcut o pauză.

— Nu cred că-l vor mai lăsa să stea cu tine.

— Nu înțeleg.

Apoi a adăugat repede:

— Nu voi permite așa ceva.

— A fost internat purtând niște pene la gât. Avea atârdate, tot la gât, un craniu și clopoței de la un șarpe-cu-clopoței. Nu știu niciun judecător care l-ar lăsa să mai rămână cu tine. Ai văzut presa de afară? Sunt televiziuni naționale. CNN. FOX. Îl numesc Micul Șef de Trib, Indianul Sălbatic. Acum este la știri și din cauza asta situația devine deja politică. Protecția copilului va trece la acțiune, pentru că n-are de ales.

Atitudinea ei sfidătoare s-a topit îndată.

— Ce pot face?

— Nu știu.

— Te rog.

Degetele i s-au încleștat pe brațul bărbatului.

— Te rog.

Hunt s-a uitat în stânga și-n dreapta prin sală. În 17 ani nu trecuse niciodată granița, dar iată-l aici, în fața unei granițe clare ca lumina zilei. Perfect conștient, Hunt a pășit peste ea. De ce? Pentru că unele lucruri contau mai mult.

— Vor face o evaluare completă, a spus el. Asta începe cu o inspecție-surpriză la tine acasă.

— Dar nu...

— Trebuie să te duci acasă acum. Trebuie să faci curat.

Ea a ridicat mâna și și-a atins o șuviță din părul pleoștit. Hunt a făcut o pauză, dar unele lucruri trebuiau să doară.

— Trebuie să scapi de droguri.

— Dar nu...

Hunt a oprit-o.

— Te rog să nu mă minți, Katherine. În momentul ăsta, sunt prietenul tău, nu sunt polițist. Sunt un prieten care încearcă să ajute alt prieten.

Ea i-a susținut privirea cât de mult a putut, apoi s-a uitat în jos.

— Katherine, uită-te la mine.

Femeia a înclinat capul și a rămas dezgolită în lumina aspră.

— Ai încredere în mine.

A clipit ca să-și alunge lacrimile din ochi, apoi cuvintele i-au ieșit cu greutate.

— Am nevoie să mă ducă cineva.

Hunt s-a uitat prin ușile de sticlă și a evaluat mulțimea. Reporterii. Camerele video. Mâna lui a găsit-o pe a lui Katherine.

— Pe aici.

Hunt a condus-o prin mai multe coridoare spre un lift, iar afară au apucat-o pe o ușă dublă pe spatele căreia scria *NUMAI PENTRU LIVRĂRI*.

— Mașina este în direcția asta.

— Și mașina mea?

— Reținută ca probă.

După cinci metri sub soarele fierbinte, Katherine și-a tras mâna din a lui.

— Mă descurc.

Dar când au ajuns la mașină, Hunt a văzut limpede că nu se descurca. Îmbujorarea îi ardea obraji și-și încleștase degetele. S-a sprijinit de portieră, cu capul plecat.

Când au ajuns la ea acasă, Hunt a tras mașina cât mai aproape de ușa de la intrare.

— Ai bani de taxi? Ca să ajungi înapoi la spital?

Ea a încuviințat.

— Ai și numărul meu?

Și-a dat părul la o parte de pe față și l-a privit în ochi cu un soi de mândrie sclipindu-i în irisuri.

— Am vreo câteva cărți de vizită de la tine.

A deschis portiera și căldura a năvălit înăuntru. A azvârlit picioarele afară și a ieșit, sprijinindu-se cu mâna de muchia portierei. S-a aplecat spre el și i-a spus cu voce stinsă.

— Îmi iubesc fiul, domnule detectiv.

— Știu.

— Sunt o mamă bună.

Încerca să se convingă singură, dar puțurile largi ale pupilelor transformau afirmația ei într-o minciună. Johnny era în spital și ea era încă drogată.

— Știi că ești, i-a spus Hunt, deși nu credea.

Știu că ai fost.

Sper că vei fi din nou.

Hunt a băgat mașina în marșarier.

Ea a rămas în țărână, privindu-l cum pleacă.

Treizeci de minute mai târziu, Hunt era la magazie, lucrând alături de Yoakum și câțiva tehnicieni criminaliști. Stătea cu spatele la casă.

— Atenție, i-a zis Yoakum.

— Ce e?

— Comandantul.

Hunt s-a uitat în jos, pe cărare, și l-a văzut pe comandant înaintând cu greu prin ultimii metri de tufăriș. Era urmat de doi asistenți. Un polițist în uniformă îi dădea crengile la o parte din cale.

— Tocmai ce ne-am văzut, a spus Hunt.

— Lucrurile bune vin în pachete consistente.

Hunt și-a încrucișat brațele la piept. Era în regulă dacă șeful decisese să-i verifice la treabă, dar n-avea de gând să se și bucure. Comandantul s-a oprit la patru-cinci metri ca să măsoare din ochi locul faptei, cu mâinile în șolduri și cu bărbia ridicată.

— Oare a văzut chestia asta într-un film? a șoptit Yoakum.

— Ciocu' mic, John.

— Este Patton. Rahat. Omul se crede George C. Scott.

Comandantul s-a pus în mișcare și a parcurs și ultimii metri, cu micul anturaj grăbindu-se în urma lui. A dat o dată din cap spre Yoakum și i-a aruncat lui Hunt o privire serioasă.

— Vino cu mine.

Hunt a ridicat palmele desfăcute, cercetând pădurea și desișul.

— Unde?

La rându-i, comandantul a cercetat vegetația densă.

— Lăsați-ne o clipă.

Asistenții au dispărut ca prin farmec.

— Și tu, Yoakum.

— Eu? și-a pus Yoakum mâna pe piept, privindu-i șocat.

— Cară-te!

După ce a trecut de el, Yoakum a început să imite un mers de rață, însă Hunt n-avea chef de râs. S-a holbat la comandant și comandantul s-a holbat la el. Încordarea a crescut, dar comandantul a cedat primul.

— În legătură cu ce s-a întâmplat mai devreme. Poate că am depășit limita.

— Poate.

— Dar poate că n-am depășit-o.

Comandantul a privit copacii înalți, zidul pădurii. Șopronul era un punct într-o mare de verde.

— Dacă-mi spui că nu ești mult prea implicat personal în asta, o să accept.

I-a susținut privirea.

— Nu e decât un caz ca toate celelalte.

— OK.

A dat scurt din cap.

— Atunci o să jucăm așa, dar consideră că asta este absolut ultima ta nenorocită de șansă, băga-mi-aș. Acum, înainte să mă răzgândesc și să te concediez pentru că minți atât de prost, spune-mi ce ați aflat aici.

Hunt a arătat spre casă, invizibilă în spatele copacilor.

— Am aflat unde s-a legat Jarvis la panoul de siguranțe. Cablul este îngropat la cinci centimetri sub pământ. Șopronul este complet în afara rețelei. Și ai văzut cărarea care duce aici. Abia dacă are loc o persoană. Nu se vede nimic dinspre drum sau casă. N-are autorizație. N-are utilități. Este o fantomă. O zonă moartă.

— Ai avut noroc cu copiii?

— Sunt sedați. Doctorul nu mă lasă să-i văd.

Comandantul a intrat în șopron și Hunt l-a urmat. A simțit cum se încrețește carnea pe el.

— După cum poți vedea, pereții sunt căptușiți cu saltele, probabil pentru izolare fonică. Ferestrele sunt placate cu o

izolație din fibră de sticlă și sunt etanșate cu plastic industrial. Din nou, ca să înăbușe zgomotele, dar și ca să nu se vadă lumină în afară. Uite aici.

Hunt s-a îndreptat spre peretele mai îndepărtat și a arătat spre o gaură mică, neregulată.

— De aici a smuls fata cârligul care ținea cătușele.

Cârligul fusese pus într-o pungă sigilată și numerotat. Hunt l-a ridicat și a simțit metalul rece prin plasticul alunecos. I l-a întins și comandantului, care l-a atins scurt, apoi a îngenuncheat și a băgat un deget în gaura din zid. Era superficială. Cimentul din jur era uscat și sfărâmicios.

— Dură copila, a spus Hunt.

— Și cum a reușit să iasă din șopron?

Hunt l-a condus pe comandant spre ușă și a ieșit. A arătat spre lacăt. Era un Yale mare, de bronz, foarte solid. Era închis, fixat pe oțel, într-o buclă în formă de U care trecea prin fanta unei lame metalice.

— A închis lacătul, dar a uitat să-l treacă prin buclă, să încuie ușa.

— A fost un accident?

Comandantul a ridicat lacătul, apoi l-a lăsat să cadă și acesta s-a bălăngănit în bucla metalică.

— Sau aroganță?

— Mai contează?

O ridicare din umeri.

— Și arma?

— Nu se știe. Poate că a fost tot timpul acolo, în șopron. Poate că a găsit-o în casă. Dar nici ușa casei nu era încuiată.

Și-au întors amândoi privirea în direcția casei. Printre copaci nu se zărea nimic. Totuși, înainte de răsărit, când lumina era aprinsă înăuntru, Tiffany trebuie s-o fi văzut.

— Cred că era beat. Am găsit alcool și droguri. O să știm după autopsie.

— Vreun semn că e posibil să fi fost aici și alți copii?

Comandantul și-a menținut tonul profesional.

— Mă întrebi de Alyssa Merrimon?

— Nu în mod special.

Comandantul era impasibil și ochii lui, neîndurători, iar Hunt s-a uitat în adâncul pădurii impenetrabile.

— O să avem nevoie de câine, a spus el. Dacă este îngropată acolo, o s-o gădesc.

— Nu prea e lumină.

— I-am chemat deja, a spus Hunt cu voce sumbră.

Capitolul douăzeci și trei

Între pereții subțiri ai unei case care nu era a ei, Katherine Merrimon se privea fix în oglinda de la baie. Recunoscuse minciuna pe chipul polițistului; o simțise ca pe o palmă peste față. Așa că și-a pus cea mai dificilă întrebare.

Era sau nu o mamă bună?

Pielea i se întinsese pe oasele feței, spălăcită și mult prea palidă. Părul îi atârna mai greu decât ar fi trebuit și degetele i-au tremurat când le-a ridicat să-și atingă obrazul. A văzut cât de ciobite îi erau unghiile, felul în care se adânciseră cearcănele din jurul ochilor. Căuta ceva familiar, dar avea ochii ca de carton.

În minte i-a răsărit imaginea lui Johnny. Era bandajat, alb la față din cauza hemoragiei; iar primul gând fusese la sora lui.

Alyssa.

Numele și-a făcut loc printre buzele ei, aproape doborând-o. S-a prins cu putere de chiuveță, apoi a ridicat

o mână. A găsit ușa cu oglindă și a deschis-o plină de dezgust. Flacoanele cu pastile se aliniau pe trei rafturi. Plastic portocaliu. Etichete albe. A ales una la întâmplare: Vicodin. A scos capacul și a vărsat trei pastile în palmă. Puteau să o scape de toate, de caleidoscopul amintirilor, de pierdere.

A simțit transpirația curgându-i pe spate. Avea gura dureros de uscată și a simțit cum ar fi pastilele pe limbă – le-ar înghiți cu greu, apoi ar urma o așteptare scurtă, amară. Dar când a ridicat iar privirea spre oglindă, a văzut ochii absenți care păreau stinși cu totul, ca niște copii ale unor copii. Erau la fel ca ochii lui Johnny, dar nu arătaseră mereu așa. Nici ai ei, nici ai lui.

A înclinat mâna și a lăsat pastilele să cadă. Când au atins porțelanul, au scos un clinchet ușor. Pradă unei agitații bruște, a scos toate flacoanele și le-a aruncat în chiuvetă. Le-a smuls rând pe rând capacele și a azvârlit pastilele în veceu. Un flacon. Douăzeci. Le-a golit pe toate, apoi a tras apa.

Repede.

Trebuia să se miște repede.

A dus toate flacoanele goale în bucătărie, le-a aruncat în gunoi și a cărat sacul afară. Cât a curățat și a frecat totul, timpul s-a contractat. Podelele. Frigiderul. Ferestrele. Orele au devenit o ceață fierbinte de sudoare și amoniac. A îndesat așternuturile în mașina de spălat, a vărsat alcoolul între buruieni și a aruncat sticlele în containerul de gunoi cu capacul ridicat, unde le-a auzit spărgându-se și făcându-se zob, apoi s-a răsucit pe călcâie și a adus altele. La final și-a înfruntat în aceeași oglindă propria imagine. Sângele îi pulsa cu putere în locul delicat de sub maxilar. A dat drumul la apă și a lăsat-o să se înfierbânte, apoi s-a frecat pe față până a început s-o usture, dar ochii nu

arătau nici acum mai bine. Și-a smuls hainele de pe ea și s-a băgat sub duș; însă tot nu era destul.

Murdăria era în interior.

* * *

Johnny s-a trezit singur într-o încăpere ciudată. A auzit pași în spatele unei uși, o voce înfundată. Un medic a fost chemat prin intercom și băiatului au început să-i revină frânturi de amintiri. Și-a atins bandajele de pe piept, a simțit durerea, apoi a încercat să se ridice, copleșit de greutate. Culoarele i-au împuns marginile vederii: roșu mohorât prin fereastră, alb neutru pe sub ușă. A căutat-o din priviri pe maică-sa și pereții s-au contorsionat. Când s-a ridicat în capul oaselor, a văzut sub unghii rămășițe de funingine, urme de suc din fructele de ienupăr, iar pe degete, pete de sânge. Nu mai avea penele, dar nici nu mai conta. A închis ochii și a simțit strânsoarea imposibilă a lui Jar. A simțit mirosul tapițeriei de piele din mașină, tăieturile lungi și reci în timp ce Jar îi strivea gâtul și-l creștea cu briceagul lui.

Johnny a băgat mâinile sub cearșaf, dar tot a simțit gaura caldă și spongioasă din ceafa lui Jar. A auzit sunetele loviturilor, întâi dure, apoi umede, și și-a amintit că Jar era mort. S-a răsucit pe-o parte și a alungat lumina.

Ușa s-a deschis atât de încet, încât băiatul nici n-a auzit-o. A simțit doar mișcarea aerului, prezența cuiva lângă patul lui. A deschis ochii și l-a văzut pe detectivul Hunt; părea tras la față, cu un zâmbet forțat.

— N-ar trebui să fiu aici, a spus el, apoi a făcut semn spre scaun. Îmi dai voie?

Johnny s-a îndreptat în perne. A încercat să vorbească, dar lumea era învelită în vată.

— Cum te simți? l-a întrebat Hunt.

Privirea lui Johnny a poposit pe arma al cărei pat se întrezărea de sub haina detectivului.

— Sunt bine.

Cuvintele au fost pronunțate greoi, lente și au sunat fals. Hunt s-a așezat.

— Putem să stăm de vorbă?

Johnny nu i-a răspuns, iar detectivul s-a aplecat în față, cu vârfurile degetelor adunate și coatele pe genunchi. Haina s-a desfăcut atât de mult, încât Johnny a văzut cu totul tocul tocit al armei, lacul negru care părea să poleiască oțelul.

— Trebuie să știu ce s-a întâmplat.

Johnny n-a răspuns. Era încremenit.

— Poți să te uiți la mine, fiule?

Johnny a dat din cap, dar părea că ochii sunt prea grei ca să-i ridice.

— Johnny?

Băiatul a privit fix arma. Patul cu striații. Mărgica albă a piedicii.

Mâna i s-a mișcat ca de una singură și imaginea polițistului parcă se întuneca în timp ce Johnny se întindea după armă. Nu voia decât s-o țină în mână, să vadă dacă era pe cât de grea părea, dar arma s-a refugiat într-o minge de lumină blândă, iar el a simțit pe piept o greutate care l-a înfundat în saltea. A auzit ca din depărtare vocea polițistului.

— Johnny. Rămâi cu mine, Johnny.

Apoi a simțit cum se prăbușește și cineva i-a înfipt în ochi sulite negre.

Katherine și-a călcat hainele și s-a îmbrăcat. Se lupta să-și stăpânească tremurul degetelor, dar nasturii păreau tare mici. Și-a uscat părul, l-a descurcat și s-a gândit dacă să se fardeze sau nu. Până la urmă a reușit să arate ca o femeie obișnuită care îmbracă scheletul cuiva foarte

bolnav. Și-a chemat un taxi și a trebuit să se gândească mult să-și amintească numărul casei; apoi s-a așezat pe marginea canapelei și a așteptat.

În bucătărie ticăia un ceas.

Katherine s-a străduit să stea cu spatele drept.

Când a început să transpire, a simțit cum se formează primele picături între omoplați. Și-a imaginat gustul unui pahar cu băutură și a auzit cântecul de leagăn al încă unei zile de uitare.

Ar fi ușor.

Atât, atât de ușor.

Hotărârea de a se ruga a planat deasupra ei ca o umbră. A fost ca și când ar fi clipit, apoi ar fi deschis ochii, iar absența luminii a fost atât de limpede, încât a făcut-o să ridice privirea. Tentația creștea dintr-un cotlon atât de adânc al sufletului ei, o dogoare cândva aprigă, acum redusă la ceva negru și rece. Se luptase cu ispita și pierduse, iar când a îngenunchat s-a simțit ca o mincinoasă și o prefăcută, o călătoare pierdută într-o noapte de ploaie nesfârșită.

La început, cuvintele au refuzat să vină și i s-a părut că însuși Dumnezeu îi astupase gâtul. Dar a îngropat bărbia în piept și s-a luptat să-și aducă aminte cum se simțise cândva. Să-și amintească pustiul. Credința. Umilința de a implora. Și asta a făcut. S-a rugat pentru putere, pentru ca fiul ei să fie bine. L-a rugat pe Dumnezeu s-o ajute. În tăcere, cu ardoare. S-a rugat să păstreze ce avea: pe fiul ei, viața lor împreună. Când s-a ridicat, a auzit zgomotul unor cauciucuri pe pietriș, și semăna cu ploaia. Apoi zgomotul s-a oprit.

Ken Holloway a dat peste ea în ușă.

Avea costumul șifonat, iar cravata violet-închis îi atârna lărgită la gât. Katherine a încremenit când i-a văzut

nemulțumirea de pe față, transpirația din jurul gulerului. S-a uitat ținând la pârul de pe mâna lui.

— Ce faci? Pentru cine te-ai gătit așa? a întrebat-o el, prinzându-i bărbia cu degetele lui puternice.

Katherine n-a putut să-i răspundă. El a strâns-o și mai tare.

— Am întrebat pentru cine te-ai gătit.

— Mă duc la spital, i-a răspuns cu voce mică.

Ken s-a uitat la ceas.

— Orele de vizită se termină într-un ceas. Ce zici să ne punem ceva de băut și să te duci mâine? La prima oră.

— O să se întrebe de ce nu-s acolo.

— Cine o să se întrebe?

A înghițit în sec.

— Protecția copilului.

— Birocrați. N-au ce să-ți facă.

Femeia a ridicat capul.

— Trebuie să mă duc.

— Pune-mi ceva de băut.

— Nu mai am nimic aici.

— Poftim?

— Nu mai e nimic. Absolut nimic.

A încercat să treacă pe lângă el. Ken a oprit-o cu brațul lui masiv.

— E târziu.

Și-a trecut o mână pe după talia femeii.

— Nu pot.

— Am fost în arest toată noaptea.

A strâns-o de braț.

— Din vina lui Johnny, știi bine. Din vina lui fii-tu. Dacă n-ar fi aruncat cu piatra aia în fereastra mea...

— Nu știi dacă el a fost.

— Mi s-a părut mie sau tocmai ce m-ai contrazis?

Katherine a simțit cum durerea îi străpunge brațul și și-a coborât privirea spre degetele lui.

— la mâna de pe mine.

Ken a râs și l-a simțit cum o înghesuie, i-a simțit greutatea pieptului care umplea spațiul ușii. A început s-o împingă înapoi.

— Dă-mi drumul.

Dar Ken o împingea în casă; i-a văzut buzele subțiri deasupra ochilor neîndurători. În mintea lui Katherine și-a făcut loc brusc imaginea fiului ei, bărbia lui mică în mâna încremenită, în timp ce stătea pe verandă privind spre creasta dealului și așteptând vrun semn că se întoarce taică-su. Îl muștrase, însă acum înțelegea speranța pe care trebuie s-o fi avut în suflet. Privirea i-a alunecat dinspre brațul lui Ken spre culmea aceluiași deal. Și-a imaginat cum camioneta soțului ei îl urcă și-l coboară, însă dealul era pustiu, iar drumul, doar o fâșie de negru tăcut. Ken a slobozit din gât același mârâit crud; când a ridicat privirea, Katherine a văzut cum un zâmbet îi crestează fața.

— Mâine, a zis el. Johnny. La prima oră.

Femeia s-a uitat iar spre vârful dealului și a văzut sclipirea metalică a unei mașini care ajungea pe culme. Și-a ținut respirația, apoi a recunoscut mașina.

— E taxiul meu.

Taxiul a încetinit, iar Ken s-a dat înapoi. Katherine și-a eliberat brațul din strânsoarea lui, însă i-a simțit prezența – înalt, masiv și furios.

— Trebuie să plec, a spus ea, apoi a trecut pe lângă el și a așteptat taxiul pe alee.

— Katherine.

Avea pe chip un zâmbet larg, care oricui altcuiva i s-ar fi putut părea nevinovat.

— O să vorbim noi mâine.

Katherine s-a urcat în taxi și a simțit spătarul scaunului mirosind a țigări, haine nespălate și tonic de păr. Șoferul avea pielea de pe ceafă adunată în pliuri, cu o cicatrice de culoarea fildeșului umed.

— Încotro?

Katherine rămăsese cu ochii la Ken Holloway.

— Doamnă?

Ken continua să zâmbească.

— La spital.

Șoferul a privit-o în oglindă. Ea a simțit și l-a privit și ea.

— Sunteți bine? a întrebat-o bărbatul.

Katherine era transpirată și tremura.

— O să fiu bine.

Dar se înșela.

Capitolul douăzeci și patru

Johnny stătea cu spatele la pădure, iar în fața lui se ivea un luminiș îngust. Era ca o zgârietură într-o mare de copaci, o imperfecțiune; însă de unde stătea el era totul, o unduire moale de stuf aplecată în briza tăcută.

Sora lui îl fixa cu privirea din mijlocul poienitei. A ridicat mâna și Johnny s-a trezit mergând, cu iarba înfășurându-i-se pe glezne, apoi pe genunchi. Alyssa arăta exact ca ultima dată când o văzuse: pantaloni scurți galben-deschis, bluză albă. Avea părul negru ca pana corbului și pielea foarte bronzată. Ținea o mână la spate și înclinase capul în așa fel încât șuvițele de păr îi cădeau peste ochi. S-a urcat pe o cutie de tablă ruginită care strivea iarba. Johnny simțea mirosul firelor zdrobite, pângul verii.

Șarpele s-a încolăcit la picioarele fetei. Era arămiul ucis de el. Lung de un metru și jumătate, maro cu galben, tăcut. Gusta aerul cu limba lui bifurcată și, când Johnny s-a oprit, a ridicat capul.

Își amintea cum îl lovise în ziua în care îl ucisese. Cât de aproape de el ajunsese.

Centimetri.

Poate mai puțin.

Alyssa s-a aplecat spre șarpe și l-a apucat de mijloc. Coada i s-a înfășurat pe încheietură, iar capul s-a înălțat tot mai sus, pe măsură ce fata se îndrepta, iar în cele din urmă șarpele i-a întâlnit privirea. Limba i s-a ivit scurt.

— Asta nu e forță, a spus ea.

Șarpele s-a repezit spre fața ei și, când s-a retras, Johnny a văzut două găuri deasupra cărora s-au ivit picături de sânge ca niște mere mici, perfecte. Fata a ridicat șarpele și mai sus, a făcut un pas, iar cutia de tablă s-a clătinat sub tălpile ei.

— Asta este slăbiciune.

Șarpele s-a mai repezit o dată, o ceață care a încetinit abia după ce colții s-au agățat de fața ei. Ea s-a clătinat și șarpele a mușcat-o iar. De două ori. O dată de frunte, o dată de buza de jos. Alte găuri. Și mai mult sânge. Ea s-a oprit din mers și, brusc, ochii au început să-i strălucească atât de căprui, încât păreau negri, atât de liniștiți, încât puteau trece drept goi. Erau ochii lui Johnny, ochii mamei lor. Mâna fetei s-a încleștat pe trupul șarpelui și el a văzut că nu era speriată. Chipul îi radia violență și furie. Buzele i se albiseră și șarpele a început să se zbată. L-a strâns și mai tare, iar vocea i-a devenit tot mai puternică.

— Slăbiciune, a repetat ea cu degetele albite; șarpele se zbătea disperat, în timp ce ea îl zdrobea între degete.

A mușcat-o de mână, de față. A mușcat-o de gât și a rămas agățat de ea, pompându-și veninul chiar în timp ce

se zvârcolea. Alyssa l-a ignorat și a scos cealaltă mână de la spate. Ținea o armă neagră, strălucitoare în lumina dură și fierbinte.

— *Putere, a spus ea.*

Și și-a smuls șarpele de la gât.

* * *

Johnny s-a trezit brusc. Efectul medicamentelor trecuse, dar visul îl ținea încă prizonier; sora lui dispărută și felul în care îi zâmbise când Johnny întinsese degetele spre metalul cald și strălucitor din mâna ei. Și-a pipăit bandajele de pe piept, apoi a văzut-o pe maică-sa. Era singură, așezată pe unul dintre scaunele aliniate la perete. Rimelul i se întinsese sub ochi și îi zvâcnea un genunchi.

— Mamă.

Katherine a întors capul și a încercat să-și recapete vocea.

— Johnny.

A sărit imediat în picioare, a traversat încăperea și a venit lângă el. I-a netezit părul cu mâna, apoi s-a aplecat și l-a luat în brațe.

— Copilașul meu.

Detectivul Hunt a venit la două ore după micul-dejun. A apărut în prag, i-a zâmbit scurt lui Johnny, apoi i-a făcut semn lui Katherine și a ieșit iar pe culoar.

Băiatul s-a uitat la ei prin geam. Orice ar fi spus Hunt, maică-sii nu i-a plăcut deloc. Au avut o dispută aprinsă. Ea a clătinat din cap, s-a uitat de două ori lung pe fereastră, apoi a lăsat bărbia în piept. Hunt a atins-o de două ori cu mâna pe umăr, dar ea l-a îndepărtat.

Când ușa s-a deschis în cele din urmă, Hunt a intrat primul, apoi mama lui Johnny imediat în spatele lui. Ea i-a zâmbit neconvincător, apoi s-a lăsat pe marginea

scaunului acoperit cu vinilin neted din colțul camerei. Arăta de parcă i-ar fi venit să vomite.

— Hei, Johnny.

Hunt a tras un scaun mai aproape de pat.

— Cum te simți?

Johnny și-a mutat privirea de la maică-sa spre sclipirea metalică de sub brațul lui Hunt, la oțelul negru și strălucitor.

— Tiffany este bine?

Hunt și-a strâns haina pe lângă el.

— Cred că va fi.

Johnny a închis ochii și a văzut-o pe fată stând în sângele mortului; simțea pielea uscată și fierbinte a brațului ei, când a încercat s-o urce în mașină.

— Nu știa cine sunt. Am fost amândoi șapte ani la aceeași școală.

A clătinat din cap.

— Pe la jumătatea drumului spre spital, în sfârșit m-a recunoscut. N-a mai vrut să-mi dea drumul. Plângea. Urla.

— O să aflu cum se simte. Îndată.

Hunt a făcut o pauză și vocea i-a devenit serioasă, de adult.

— Ai făcut un lucru foarte curajos.

Johnny a clipit.

— Dar n-am salvat pe nimeni.

— Nu?

— Asta se spune, nu?

— Unii așa spun. Da.

— Urma să mă ucidă. Tiffany este eroina. Știrile asta ar trebui să spună, nu invers.

— Așa sunt ziariștii, Johnny. Nu-i lua în serios.

Johnny s-a uitat țintă la peretele alb și a pipăit cu o mână bandajele de pe piept.

— Urma să mă ucidă.

Katherine a scos un sunet care semăna cu un suspin, iar Hunt s-a răsucit în scaun.

— Chiar nu e nevoie să stai și tu aici.

Ea s-a ridicat de pe marginea scaunului.

— Nu poți să mă obligi să plec.

— Nimeni nu sugerează...

— Nu plec.

Ridicase tonul și îi tremurau mâinile.

Hunt s-a întors iar spre Johnny cu un zâmbet care părea autentic, deși profund tulburat.

— Ești suficient de întremat ca să-mi răspunzi la câteva întrebări?

Johnny a dat din cap în semn de încuviințare.

— O să începem cu începutul. Vreau să ți-l reamintești pe bărbatul de pe pod, cel care conducea mașina care a lovit motocicleta. Ai înțeles?

— Da.

— Acum, amintește-ți-l și pe cel care te-a atacat după ce ai fugit.

— Nu m-a atacat. Pur și simplu m-a prins, cumva m-a ținut lângă el.

— Te-a ținut lângă el?

— Ca și când ar fi așteptat ceva.

— E posibil să fi fost aceeași persoană? Bărbatul de pe pod și cel care te-a prins.

— Au fost persoane diferite.

— Abia dacă l-ai zărit pe cel de pe pod. Ai spus că era doar o siluetă.

— Contururi diferite, mărimi diferite. Erau diferiți ca de la cer la pământ, poate și mai mult.

Hunt i-a explicat despre cotul pe care îl făcea râul.

— E posibil să fi fost aceeași persoană.

— Știu bine cursul râului. La mijlocul cotului este mlaștină. Dacă încerci să traversezi pe acolo, te scufunzi

până la brâu. Poteca are un motiv să urmeze albia. Erau persoane diferite, credeți-mă. Cel de pe pod nu părea destul de mare ca să poată căra cutia aia.

— Ce cutie?

— Ca un cufăr, a spus Johnny. Învelită în plastic. O ținea pe umăr și părea foarte grea.

— Descrie-o.

— Plastic negru. Bandă adezivă argintie. Lungă. Masivă. Ca un cufăr. Pe mine m-a ținut cu o mână, cutia cu alta. Nu făcea decât să stea acolo, cum am zis, iar apoi mi-a vorbit.

— Asta nu mi-ai spus-o prima dată. Ce a zis?

— Dumnezeu zice.

— Și ce înseamnă?

— Nu știu.

Hunt s-a ridicat în picioare și s-a îndreptat spre fereastră. Timp de un minut lung, s-a uitat fix prin geam.

— Numele David Wilson îți spune ceva?

— Nu.

— Dar Levi Freemantle?

— David Wilson este bărbatul aruncat de pe pod. Levi Freemantle este cel care m-a prins pe cărare.

— Ai zis că numele nu-ți spun nimic.

Johnny a ridicat din umeri.

— Nu-mi spun. Dar Freemantle este un nume mustee și așa era și tipul ăla mare. Asta înseamnă că David Wilson este mortul.

— Mustee?

— Da.

— Ce-i aia „mustee”?

— Sânge indian amestecat cu sânge african.

Hunt părea perplex.

— Lumbee, saponă, cherokee, catawba. Au existat și sclavi indieni. Nu știați?

Hunt l-a cercetat pe puști, neștiind dacă să-l creadă sau nu.

— De unde știi că Freemantle este un nume mustee?

— Primul sclav eliberat din Ținutul Corbilor a fost un mustee pe nume Isaac. Când a fost eliberat, și-a ales numele Freemantle ca nume de familie. Mantia libertății. Asta înseamnă numele.

— Înainte de cazul ăsta, n-am mai auzit de niciun Freemantle în Ținutul Corbilor.

Johnny a ridicat din umeri.

— Dar ei au fost în regiune. De ce credeți că Levi Freemantle este același cu bărbatul de pe pod?

— Hai să vorbim despre Burton Jarvis.

— Nu, a spus Johnny.

— Poftim?

— Nu, până când nu-mi răspundeți la întrebare. Nu e corect.

— Aici nu e teren de joacă, Johnny. Nu e vorba despre ce-i corect și ce nu.

— Este foarte încăpățânat, a intervenit Katherine.

— Foarte bine, a replicat Hunt. O întrebare. O singură dată.

Johnny a lăsat bărbia în piept, iar privirea nu i s-a dezlipit nicio clipă de pe chipul lui Hunt.

— De ce credeți că Levi Freemantle este același cu bărbatul de pe pod?

— Freemantle a lăsat o amprentă pe cadavrul lui David Wilson. Ne-a făcut să ne întrebăm dacă nu cumva el a fost cel care l-a aruncat de pe pod. Dacă tu ne-ai fi confirmat că Freemantle și cel pe care l-ai văzut pe pod sunt una și aceeași persoană, am fi lămurit lucrurile.

Hunt nu a pomenit de cadavrele găsite acasă la Freemantle, nici de desenul uriaș făcut din linii și cercuri în

care apărea o fetiță cu rochie galbenă și gura de un roșu ca sângele.

Johnny s-a îndreptat și ceva s-a mișcat sub bandaje.

— David Wilson era încă în viață când l-a găsit Freemantle?

— Nu se știe.

— Dar e posibil.

Hunt și-a amintit de amprenteles însângerate de pe pleoapele bărbatului mort.

— Mă îndoiesc, a spus el.

— Poate că i-a spus lui Freemantle unde e.

— N-aș merge până acolo, Johnny.

— Dar dacă vorbea despre Alyssa? Poate că i-a spus lui Freemantle unde a găsit-o.

— Nu.

— Dar poate...

— E greu de crezut că a vorbit ceva despre Alyssa, orice, după cum la fel de greu de crezut este că David trăia încă atunci când a dat peste el Freemantle.

Hunt l-a studiat pe puști și a văzut cum pune lucrurile cap la cap.

— Nici prin cap să nu-ți treacă, a spus el.

— Ce să-mi treacă prin cap?

Avea ochii atât de mari și inocenți, încât orice polițist s-ar fi lăsat păcălit.

— S-a terminat cu joaca de-a polițistul, Johnny. Fără hărți. Fără alte aventuri. M-ai înțeles?

Johnny a întors capul.

— M-ați întrebat despre Burton Jarvis. Ce vreți să știți?

— Ia-o de la început. Cum i-ai găsit casa? De ce erai acolo? Ce ai văzut? Ce s-a întâmplat? Tot. Absolut tot.

Johnny și-a adus aminte de primele dăți când se apropiase de casă: întunericul și magazia, cum se vedea casa printre copaci și zgomotul făcut de animalele mici din

adâncul pădurii. S-a gândit la cuiele bătute în pereți și la lunile de coșmaruri, la prietenul îngrozitor al lui Jar și la pălăvrăgeala lor despre Gălbioara. La râsul care-i tăia genunchii lui Johnny. Nu putea să-și reprime anxietatea, iar maică-sa a simțit-o. S-a ridicat și a început să bată încăperea în lung și-n lat, îngrijorată, dar agitația ei l-a enervat pe detectiv.

— Vrei să iei loc, Katherine?

Ea l-a ignorat.

— Katherine.

— Cum aş putea să stau ca și când totul ar fi OK?

A tresărit și i-au sclipit ochii.

— Asistența socială.

A aruncat o privire spre Hunt.

— N-o să permit așa ceva!

Hunt a coborât vocea.

— Am căzut de acord ca deocamdată să nu-l băgăm pe Johnny în asta.

— Nu mai pot să rezist!

— Fac tot ce pot, Katherine. Trebuie să mă crezi.

— Mi-ai spus c-o s-o aduci pe Alyssa acasă. Și atunci mi-ai cerut să te cred.

Hunt a pălit.

— Nu folosește la nimic.

— Despre asta vorbiți? a gesticulat Johnny spre culoar. Protecția copilului?

— Asistența socială e preocupată de situația ta, Johnny. Având în vedere tot ce s-a întâmplat, au cerut să se facă o evaluare completă. Asta înseamnă interviuri, inspecții acasă. O să vorbească și la școală. Dar toate lucrurile astea vor dura o vreme. Între timp, o să vrea să te ia din custodia mamei. Temporar. Ca să te protejeze.

— Să mă protejeze?

— Ei cred că ești în pericol.

- Cu mine, a spus Katherine.
- Nimeni n-a zis așa ceva! și-a pierdut Hunt răbdarea.
- E complet greșit, a intervenit Johnny.
- Ia-o ușor, băiete.

Hunt s-a uitat spre mama lui Johnny, care era aproape să izbucnească în lacrimi, apoi s-a concentrat asupra băiatului.

— O să vorbesc cu unchiul Steve. Cred că putem aranja să stai cu el o vreme, până își urmează cursul lucrurile astea.

- Steve e un nemernic.
- Johnny!
- Serios, mamă, așa este.

Hunt s-a aplecat mai aproape de el.

— Fie e Steve, fie cineva numit de instanță. În cazul lui Steve, maică-ta poate să te viziteze oricând dorește. O să rămâi în familie, cel puțin până când se ia decizia finală. Dacă treaba ajunge la instanță, nu mai am ce să fac. Judecătorul ia decizia și aia e, accepti ce zice. Și nu se termină mereu bine.

Johnny s-a uitat la maică-sa, dar ea își ținea fața în palme.

— Mamă?

Ea a clătinat din cap.

— Îmi pare rău, a spus Hunt. Dar era clar că așa o să se întâmple până la urmă. Poate că tot răul e spre bine.

— Trebuie să-l găsim pe tata.

N-a auzit pașii maică-sii. Dintr-odată s-a trezit cu ea alături, lângă pat. Ochii îi străluceau, mari, întunecați și triști.

- Nimeni nu știe unde l-am putea găsi, Johnny.
- Dar ai spus că ne-a scris. Ai spus ceva de Chicago sau poate California.
- N-a scris.

— Dar...

— Am mințit.

A desfăcut palma și era albă ca varul.

— N-a scris niciodată.

Lui Johnny i s-a închețoșat vederea.

— Vreau să merg acasă, a izbucnit el.

— Nici vorbă de așa ceva, a răspuns Hunt categoric.

Katherine a venit lângă fiul ei. A ridicat bărbia și polițistul a văzut cât de protectoare era, cu o nuanță subțire de mândrie.

— Te rog, a spus ea luându-și fiul de mână.

— Vreau să merg acasă, a repetat Johnny.

Preț de o clipă, Hunt a fost suficient de blând încât să-și ferească privirea; dar n-avea încotro, asta era jobul lui. Admira multe lucruri la puștiul ăsta, însă oricare ar fi fost fantezia în care trăia, era timpul s-o spulbere înainte ca altcineva să fie rănit sau băiatul să facă vreo imprudență care să-l ucidă.

A traversat încăperea și a luat plicul de hârtie în care se găseau penele pe care le avusese la gât băiatul, clopoței și craniul singuratic și îngălbenit. A scos colierul și l-a răsucit, așa încât să-i vină la nivelul ochilor.

— Ai vrea să-mi povestești despre asta?

— Ce-i aia? a întrebat Katherine.

— Când a ajuns la spital, Johnny purta cheștiile astea la gât. Era pictat cu funingine și suc de fructe de ienupăr, pe jumătate dezbrăcat, și avea îndesat prin buzunare ceva ce mi-au zis că se cheamă ghimbir sălbatic, ce-o mai fi și aia. Protecția copilului o să te întrebe și despre asta, despre toate. O să te preseze, și încă tare, și cred că ar trebui ca Johnny să înceapă prin a-mi spune mie.

Johnny s-a uitat la pene și a văzut că Jar tăiașe una dintre ele exact pe jumătate. Și-a dat seama că nu se schimbaseră nimic. Polițistul era în continuare o amenințare,

iar maică-sa era în continuare o ființă slabă. Nimeni nu avea să priceapă.

- Nu este normal, a subliniat Hunt.
- Nu vreau să vorbesc despre asta.
- Spune-mi despre Burton Jarvis.
- Nu.
- Cum l-ai găsit? De câte ori te-ai dus acolo?

Johnny s-a uitat afară, pe fereastră.

Hunt a lăsat jos colierul și a frunzărit paginile care conțineau însemnările lui Johnny.

— Notele astea sunt corecte? Arată mai mult de 12 vizite. Și la alții. Nu doar acasă la Jarvis.

Johnny a aruncat o privire spre însemnări.

- Doar m-am prefăcut.
- Poftim?
- Ca un joc.
- Johnny...

În trăsăturile detectivului se citea dezamăgirea.

Johnny nici măcar n-a clipit.

— Noaptea trecută a fost prima dată.

— Înțeleg nevoia ta de a mă minți, fiule, dar trebuie să știu ce ai văzut. Ai aici cinci nume, oameni de care știm și noi, agresori sexuali cunoscuți pe care îi ținem sub observație. Și mai este și un al șaselea bărbat. Cel care a venit de mai multe ori la Burton Jarvis.

Hunt a cercetat foaia respectivă.

— Este o pagină întreagă cu însemnări despre bărbatul acesta. Ai o descriere generală: înălțime, greutate, culoarea părului. Ai marca mașinii și trei plăcuțe de înmatriculare diferite, toate raportate ca fiind furate la un moment în cursul ultimului an. Trebuie să știu cine e omul ăsta. Cred că ai putea să mă ajuți.

- Nu.
- Ce este „gălbioara”? Ce înseamnă?

- Lucrați pentru aceiași oameni ca Protecția copilului.
- Fir-ar al dracului să fie!

Răbdarea lui Hunt se evaporase, iar Katherine s-a băgat între fiul ei și polițist. Și-a desfăcut palma cu degetele ei subțiri, iar cuvintele au ieșit cu o convingere cum nu mai avusese de mult.

— Destul, a spus ea.

— Jumătate dintre însemnările astea sunt ilizibile. Aici ar putea fi informații importante în moduri pe care Johnny nu le înțelege pe deplin. Trebuie să stea de vorbă cu mine.

Katherine s-a uitat la scrisul fiului ei. A cercetat rapid însemnările, apoi le-a citit mai atent. I-a luat ceva timp, dar Hunt a așteptat. Când a terminat, arăta înfricoșată.

— Dacă îți răspunde la întrebări, chestia asta o să ne fie de folos cu Protecția socială? Sau o să ne facă și mai rău?

— Trebuie să ai încredere în mine.

— Nimic nu este mai important decât să-mi păstrez fiul.

— Nici măcar aducerea Alyssei înapoi?

— Vrei să spui că astea ar putea face posibil așa ceva?

— Fiul tău, crede-mă, a descoperit un pedofil neidentificat până acum, care operează în zonă. Unul deștept. Unul grijuliu. Ar putea exista o legătură.

— Este posibil?

În vocea lui Hunt s-a simțit îndoiala.

— Nu știu.

— Atunci trebuie să mă gândesc la copilul pe care încă îl mai am.

— Sunt îngrijorat pentru fiul tău.

Ea i-a susținut privirea și vocea i s-a auzit ascuțită și tăioasă ca un ciob de sticlă.

— Ai vrea să avem încredere în tine?

— Da.

— Să avem încredere în poliție?

— Da.

Katherine a pășit în față și l-a împuns pe Hunt cu foile scrise de Johnny.

— Vrei să vorbești despre acest pedofil necunoscut. Țăla deștept. Țăla grijuliu. Țăla asociat cu bărbatul care aproape că mi-a ucis fiul...

Hunt a înclinat capul, iar ea a îndreptat un deget spre o mâzgălitură cu cerneală pe care numai o mamă o putea citi. Fața femeii avea paloarea unei măști de porțelan exprimând furie și frică.

— Cuvântul ăla, a spus ea, nu este „cană” sau „capă” sau ceva sigur. Este „copoi”. Zice că omul care venea la Burton Jarvis este copoi.

A îndesat paginile în pieptul lui Hunt și s-a apropiat de fiul ei.

— Interogatoriul ăsta s-a terminat.

După plecarea lui Hunt, Katherine a venit lângă patul fiului ei. L-a privit multă vreme, dar n-a întrebat nimic despre pene, însemnări sau lucrurile pe care le spusese polițistul.

— Roagă-te cu mine, Johnny.

Băiatul a privit-o îngenunchind și a simțit cum furia se agită undeva, în adâncul lui. Preț de o clipă fusese puternică și, pentru încă o clipă, fusese și el foarte mândru de ea.

— Să ne rugăm?

— Da.

— De când?

Ea și-a frecat palmele de blugi.

— Cred că uitasem cât de bine te simți când te rogi.

Johnny a auzit cuvintele de parcă le spusese un străin. Maică-sii îi fusese foarte ușor să renunțe, să se descurajeze și să facă ceva ca să se simtă mai bine.

— Nu ne ascultă, a spus Johnny.

— Poate că ar trebui să-i mai dăm o șansă.

Johnny s-a holbat la ea, atât de dezgustat și dezamăgit încât nu s-a mai putut ascunde. S-a prins de bara de metal a patului și i s-a părut că ar putea s-o îndoiaie cu mâna goală.

— Știi pentru ce m-am rugat? În fiecare noapte, până când mi-am dat seama că lui Dumnezeu nu-i pasă? Că n-o să-i pese niciodată? Știi?

Vocea lui era brutală și Katherine a clătinat din cap, cu ochii deopotrivă triști și speriați.

— Doar pentru trei lucruri, a continuat Johnny. M-am rugat să vină acasă restul familiei noastre. M-am rugat să nu mai iei tu pastile.

Maică-sa a deschis gura, dar Johnny nu s-a lăsat întrerupt. Cuvintele îi ieșeau repede, cu răceală.

— M-am rugat să moară Ken.

— Johnny!

— În fiecare seară m-am rugat pentru asta. Familia acasă. Gata cu pastilele. Ken Holloway să aibă o moarte lentă și dureroasă.

— Te rog, nu vorbi așa.

— Care parte? Aia cu moartea lui Ken? Lentă și dureroasă?

— Încetează.

— Vreau să moară în spaima pe care ne-o provoacă nouă. Vreau să știe cum e să te simți neajutorat și speriat, și apoi vreau să meargă într-un loc de unde să nu ne mai poată ajunge.

Cu lacrimi în ochii triști, Katherine i-a atins părul cu un deget, dar băiatul i-a împins mâna.

— Dar Dumnezeu n-are treabă cu astea, nu-i așa?

Johnny s-a ridicat și mai mult în pat, mânia a devenit furie, iar furia l-a făcut să izbucnească în plâns.

— Rugăciunile n-au adus-o pe Alyssa acasă. Sau pe tata. Nu ne-au păstrat casa caldă și nu l-au împiedicat pe Ken

să-ți faci rău. Dumnezeu ne-a întors spatele. Chiar tu mi-ai spus. Îți amintești?

Își amintea. Într-o noapte rece, pe podeaua unei case sărăcăcioase, cu sânge pe dinți și cu sunetul băuturii pe care Ken și-o turna în camera de alături.

— Cred că este posibil să fi greșit.

— Cum poți spune așa ceva după tot ce-am pierdut?

— Ceea ce ne dă Dumnezeu nu poate fi desăvârșit, Johnny. Nu poate fi tot ce vrem. Nu așa funcționează lucrurile. Ar fi mult prea ușor.

— Nimic n-a fost ușor!

— Nu vezi? I-a implorat ea din ochi. Mereu ai ceva de pierdut, mai ai ceva de pierdut.

S-a întins să-l apuce de mână, dar băiatul s-a smuls. Atunci ea s-a prins cu ambele mâini de bara patului și lumina i-a sclipit în păr, poleindu-i-l.

— Roagă-te cu mine, Johnny.

— Pentru ce?

— Să rămânem împreună. Să ne ajute să lăsăm totul în urmă.

Și degetele ei s-au albit încleștate pe bară.

— Roagă-te pentru iertare.

I-a susținut privirea pentru o secundă lungă, dar a refuzat să mai aștepte un răspuns. A înclinat capul și cuvintele au venit aproape neauzite. Nici măcar o dată nu s-a uitat să vadă dacă Johnny ținea ochii închiși, dacă, de fapt, i se alăturase în rugăciune; era în regulă oricum.

Pe chipul lui Johnny nu era nimic care să semene a iertare.

Nimic care să sugereze că va lăsa totul în urmă.

Capitolul douăzeci și cinci

Hunt a plecat din salon cu sentimente amestecate: confuzie și îndoială în legătură cu ce susținea Katherine că a descifrat în notițele lui Johnny; furie și frustrare că băiatul nu voia să-i vorbească; ușurare că puștiul era în viață și că Tiffany supraviețuise și ea. S-a rezemat cu spatele de zidul rece și i-a ignorat pe cei care treceau pe lângă el, privirile pe care i le aruncau.

Era epuizat și îngrijorat, dar spera ca moartea lui Burton Jarvis să fie începutul sfârșitului, ca finalul violent al bătrânului să fie primul pas și în lămurirea dispariției Alyssei. A încercat să se convingă că nemernicul ăla bolnav făcuse singur toate nelegiuirile; dar undeva, în străfundul minții, simțea îngrijorarea că era ceva nelalocul lui.

Un polițist?

Să fie oare posibil?

Hunt a încercat încă o dată să descifreze mâzgălelele îngrămădite din însemnările lui Johnny. Unele erau scrise cu stiloul și cerneala se întinsese. O parte erau pătate de apă, altele erau mânjite de funingine, rășină de pin sau hârtia era ruptă. Hunt putea descifra exact cât să-și dea seama că era mai mult de-atât. Îi venea să scoată ușa din tâțâni și să smulgă un răspuns de la băiat.

Fir-ar al dracului!

Puștiul știa chestii. Hunt era convins. Și-a imaginat iar, așa cum o făcuse în repetate rânduri, ochii lui negri și circumspecți, calmul adânc al gândirii lui profunde și minuțioase. Johnny era dat peste cap în multe privințe, era confuz și o apucase pe căi greșite; dar limpezimea cu care vedea anumite lucruri...

Loialitate. Înverșunare. Hotărâre.

Calități care făceau din băiat mult mai mult decât un simplu obstacol. Ele îl determinau pe detectiv să fie mândru și protector. Johnny trebuia să știe cât de rare deveniseră aceste lucruri, cât de prețioase erau în lumea aceasta. Hunt ar fi vrut să-l ia pe după umeri și să-l facă să înțeleagă și, în același timp, voia să-l facă să se oprească.

Când a ajuns în parcare, soarele strălucea mult prea tare și aerul era mult prea curat. Iarba verde și lumina aurie a razelor n-aveau niciun sens într-o astfel de zi. A ridicat privirea spre etajul șase. Salonul lui Johnny era într-un capăt, cel al lui Tiffany în celălalt. Clădirea strălucea albă, iar ferestrele oglindeau un albastru perfect.

Hunt se îndrepta spre mașină când, pe la jumătatea drumului, l-a observat pe bărbatul în costum. Înalt ca o prăjină, adus de umeri, a ieșit dintr-o nișă aflată în apropierea colțului îndepărtat al clădirii, s-a strecurat printre două mașini și s-a apropiat de Hunt prin dreapta. Detectivul l-a catalogat din reflex. Avea mâinile la vedere și un zâmbet afabil. Într-o mână ținea niște foi împăturite. Probabil cineva din administrația spitalului. Sau vreo rudă aflată în vizită.

— Domnul detectiv Hunt?

Cam la 30 de ani, părul rar, pielea ușor ciupită. Avea dinții albi și drepți.

— Da.

Zâmbetul bărbatului s-a lărgit și acesta a ridicat un deget. Arăta de parcă ar fi încercat să evoce un chip familiar.

— Domnul detectiv Clyde Lafayette Hunt?

— Da.

I-a întins lui Hunt paginile împăturite și zâmbetul i s-a topit imediat ce le-a văzut în mâinile lui Hunt.

— Ești citat.

Hunt l-a privit plecând, apoi a cercetat actele. Ken Holloway îl dăduse în judecată.

Rahat.

Ofițerul supraveghetor pentru eliberarea condiționată a lui Levi Freemantle lucra într-un labirint de birouri înghesuie, la etajul al treilea din clădirea tribunalului regional, o clădire cu linoleumul desprins de pe podele și cu 80 de ani de nicotină îmbibați în pereți. Ușile din stejar închis la culoare ale birourilor se înșirau sub oberlihturile deschise, aninate în balamale de alamă. Dindărătul ușilor răzbăteau tot felul de sunete: dispute, scuze, lacrimi. Toate mai fuseseră auzite și până atunci. De o sută de ori. De un milion. Minciunile veneau în cascadă, ceea ce făcea ca ofițerul de carieră să fie unul dintre cei mai perspicace judecători ai naturii umane pe care-i întâlnise vreodată Hunt.

Pe supraveghetorul lui Freemantle l-a găsit în al nouălea birou de pe culoar. Placheta de lângă tocul ușii menționa numele Calvin Tremont, iar ușa era deschisă. Dosarele se strânseseră vrafuri pe scaune și pe jos. Din locul său, de pe un dulap metalic, zgâriat, un ventilator agita aerul cald. Bărbatul din spatele biroului îi era cunoscut lui Hunt. De înălțime medie, burtos, în vârstă de aproape 60 de ani, cu părul înspicat și cu riduri care păreau aproape negre acolo unde îi brăzdau pielea închisă la culoare. Hunt a ciocănit la ușă.

Când a ridicat ochii, Tremont purta deja pe chip o urmă de încruntare, dar aceasta nu a durat mult. Avea o relație solidă cu Hunt.

- Salut, domnule detectiv. Ce te aduce pe aici?
- Unul dintre mușteriii tăi.
- Ți-aș oferi un loc, dar...

A deschis palma, într-un gest spre dosarele de pe ambele scaune.

— N-o să dureze mult, a spus Hunt, intrând în birou. Ți-am lăsat ieri un mesaj. Și vizita de azi este despre aceeași chestiune.

— E prima zi de serviciu după concediu.

Tremont a gesticulat iar.

— Și nici măcar n-am apucat să-mi verific e-mailurile.

— Vacanță frumoasă?

— Am fost cu familia pe coastă.

A spus-o în așa fel, încât putea să nu însemne aproape nimic. Hunt a dat din cap și a lăsat-o cum a căzut. Ofițerii de supraveghere a eliberării condiționate erau la fel ca polițiștii; rareori intrau în discuții de natură personală.

— Trebuie să vorbim despre Levi Freemantle.

Pe chipul lui Tremont s-a ivit primul zâmbet adevărat pe care-l văzuse vreodată Hunt.

— Levi? Ce mai face băiatul meu?

— Băiatul tău?

— E un copil bun.

— Are 43 de ani.

— Crede-mă, e un copil.

— Credem că a ucis doi oameni. Poate chiar trei.

Tremont a ridicat capul ca și când ar fi avut vertebrele gâtului date cu vaselină.

— Cred că ați făcut o greșeală.

— Pari destul de sigur.

— Levi Freemantle pare cel mai mare nemernic de pe stradă, care te-ar uide pentru un joint, ceea ce nu-i mereu un lucru rău când nu mai ai nimic pe lume. Dar o să ți-o spun direct, domnule detectiv. Levi n-ar uide pe nimeni. În niciun caz. Ați făcut o greșeală.

— Ai adresa lui? a întrebat Hunt.

Tremont a dat din cap și a spus adresa fără să caute în hârtii.

— Stă acolo de vreo trei ani.

— La adresa aia am găsit două cadavre, i-a replicat Hunt. O femeie albă, cam până în 35 de ani. Un bărbat de culoare, în jur de 45 de ani. I-am găsit ieri. Erau morți de aproape o săptămână.

Hunt l-a lăsat un moment, să absoarbă informația.

— Îl știi pe un anume Clinton Rhodes?

— E tipul mort?

Hunt a încuviințat.

— Nu face parte dintre cazurile mele, a spus Tremont. Dar a tot intrat și ieșit din pușcărie de-a lungul timpului. Unul dintre ăia răi. Violent. Pe el, da, îl văd comițând o crimă. Nu pe Levi.

— Ești destul de convins.

Tremont s-a foit în scaun.

— Levi Freemantle execută o pedeapsă de trei luni pentru încălcarea eliberării condiționate. Mai are de stat acolo încă nouă săptămâni.

— A fugit acum opt zile, pe când executa muncă în folosul comunității.

— Nu cred așa ceva.

— A plecat pur și simplu și de atunci nu l-a mai văzut nimeni în afară de un bețiv terminat, care abia dacă știe cum îl cheamă, și un puști care l-a plasat în apropiere de locul unei alte crime. Asta s-a întâmplat acum două zile. Așa că, vezi tu, am trei cadavre și toate legate într-un fel sau altul de băiatul tău.

Tremont a scos dosarul lui Freemantle și l-a deschis.

— Levi n-a fost niciodată condamnat pentru agresiuni cu violență. Să dea dracu', nici n-a fost acuzat vreodată de așa ceva. Violare de proprietate, furt din magazine.

A închis dosarul cu un pocnet.

— Uite ce-i, a continuat el. Levi nu e cel mai deștept dintre cei pe care-i am în supraveghere. Cele mai multe dintre infracțiuni, să dea naiba - dacă ar zice cineva Levi,

intră acolo și adu-mi o sticlă cu vin, ar intra pur și simplu în magazin și ar lua-o. N-are niciun fel de simț al consecinței.

— Așa cum nu au nici cei mai mulți dintre criminali.

— Nu-i așa. Levi...

A clătinat din cap.

— E ca un copil.

— Am cadavrul unei femei albe. De 30 și ceva de ani. Ai vreo idee?

— A fost într-o relație cu o anume Ronda Jeffries. Este albă, mare petrecăreață. Și-o mai trage din când în când pe bani. Dacă vrea să se distreze, preferă tipii masivi și răi. Mai ales bărbații de culoare masivi și răi. S-a încurcat cu Levi pentru că așa arată și el, cel mai șmecher din parcare. Îl ține pe lângă ea fiindcă e ușor de manevrat și face tot ce-i spune ea să facă. Câștigă niște bănuți, îi dă ei. Are grijă de casă. O face să pară femeie la casa ei. Când vrea o pauză sau un alt bărbat, găsește în general o cale să-l bage pe Levi la zdup pentru o perioadă. Așa cum am zis, el face tot ce-i spune ea. Prima dată l-am arestat pentru că a furat din magazin. Ea a luat un parfum de pe teighea și l-a pus pe el să-l țină; apoi a trecut pe lângă pază și a ieșit pe ușă.

— Sunt căsătoriți?

— Nu, dar Levi crede că sunt.

— De ce?

Un zâmbet.

— Pentru că s-au culcat unul cu altul și pentru că...

Vorbele au sfârșit ca secerate.

— Oh, rahat.

— Ce e?

— Cine are grijă de copilul lor?

Hunt a simțit un fior rece.

— Copilul lor?

— O fetiță. De doi ani, a zis el și a scos telefonul. O să-ți arăt un zâmbet care să-ți topească inima.

Capitolul douăzeci și șase

La 9 seara, asistentele au obligat-o pe Katherine să plece din salonul lui Johnny. Într-un fel i-a fost dificil, dar în altul a fost o binecuvântare. Ken Holloway sunase de patru ori în salon și refuzase să închidă până când nu acceptase să se întâlnească. El fusese insistent și ea puternică, respingându-l de fiecare dată, explicându-i că acum, în fine, trebuie să-și pună fiul pe primul plan. În cele din urmă, fusese obligată să-i închidă. De două ori. După aceea, tresărise de fiecare dată când se deschisese ușa sau când de pe hol venea brusc vreun zgomot prea puternic.

Și mai era și uscăciunea. Trebuia să se țină tare, însă o simțea în fiecare fibră a corpului.

Nevoia.

A zăbovit încă o clipă lângă patul băiatului. Dormea, iar fața lui, ca întotdeauna, semăna cu a surorii sale. Aceeași gură. Aceleași trăsături. L-a sărutat pe cap, apoi a coborât să ia taxiul care o aștepta la intrarea din spate a spitalului.

Tot drumul spre casă a stat cu mâinile încleștate. A trecut pe lângă magazine care făceau reclamă la bere și vin, au trecut și pe lângă două baruri. A strâns din dinți și și-a înfipt unghiile în palme. Când luminile din centru au pâlit în depărtare, și-a dat voie să respire. Drumul era întunecat, cauciucurile fâșâiau uniform pe asfaltul negru.

Era bine. Și-a repetat încontinuu asta.

Sunt bine.

Taxiul a început să coboare ultimul deal și atunci și-a zărit casa de la aproape un kilometru depărtare. Toate ferestrele erau luminate, pictând curtea în dungi galbene și negre, ca burta unui bondar.

La plecare lăsase luminile stinse.

A coborât din taxi și a pornit spre ușă, apoi a ezitat. A pipăit telefonul mobil din geantă. A ajuns până pe terasă, apoi s-a răzgândit și s-a dat înapoi. Totul era tăcut: curtea, pădurea, strada.

Atunci a văzut și mașina. Era parcată la 50 de metri în josul drumului. Era prea întuneric să-și dea seama de culoare. Poate negru. Un break mare pe care nu l-a recunoscut. S-a uitat insistent, a făcut un pas într-acolo, apoi și-a dat seama că motorul era pornit.

A mai făcut doi pași și atunci cineva a aprins farurile. Azvârlind pământ de sub roți, mașina a făcut un viraj strâns, scârțâind, și s-a îndepărtat în viteză; stopurile s-au micșorat tot mai mult și au dispărut în depărtare pe drumul în pantă.

Katherine a încercat să-și domolească respirația. Era doar o mașină, nimic mai mult. Un vecin, atâta tot. S-a întors spre casă și a văzut că ușa de la intrare era un pic crăpată și prin ea se strecura o fâșie lungă de lumină galbenă, care s-a lățit atunci când a deschis-o mai larg.

Dinăuntru se auzea muzică.

Have yourself a merry little Christmas...

Era sfârșitul lui mai.

A oprit muzica și a apucat-o pe coridor. Casa *părea* pustie, dar muzica o înfricoșase de-a binelea. Era un singur cântec, iar și iar. A verificat mai întâi dormitoare, fără să găsească nimic în neregulă. Și baia era OK.

A găsit pastilele în bucătărie.

Flaconul portocaliu stătea exact în mijlocul mesei ciobite din compozit. Culoarea era aprinsă și sclipitoare, iar

eticheta - o dungă de un alb perfect. Katherine s-a holbat la ea și a simțit cum i se îngreunează limba. Pastilele au zornăit când a ridicat flaconul să citească eticheta pe care stătea scris numele ei și data din ziua respectivă.

Șaptezeci și două de pilule.

Oxycontin.

A deschis ușa cu furie și a aruncat flaconul afară, în curte. A intrat în casă și a încuiat cu degete tremurătoare. A verificat să fie închisă fiecare fereastră și fiecare ușă, apoi s-a așezat pe canapeaua de la geamul din față. A rămas cu spatele drept, dar a simțit flaconul acolo, o prezență în întuneric. A scrâșnit din dinți și l-a înjurat pe Ken Holloway.

N-avea să fie atât de simplu.

Johnny a ieșit din spital a doua zi, la prânz. L-au dus cu un cărucior până pe trotuar, unde băiatul s-a ridicat cu grijă în picioare.

— Ești bine? l-a întrebat asistenta.

— Cred că da.

— Stai un minut.

La zece metri mai încolo, camerele zbârnâiau și piuiau. Reporterii strigau tot felul de întrebări, dar polițiștii îi țineau la distanță. Johnny a rămas câteva clipe cu o mână pe duba unchiului Steve, încercând să înțeleagă situația. A văzut camioane noi, ale televiziunilor din Charlotte, ale celor din Raleigh.

— Sunt gata, a spus el, iar asistenta l-a ajutat să intre în dubă.

— Să nu te obosești prea tare. Două dintre tăieturile alea au fost destul de adânci.

Asistenta i-a mai zâmbit o dată și a închis ușa. Așezat la volan, Steve s-a uitat atent la camerele video. Alături de el, maică-sa ținea o mână ridicată în lateral, ca să nu i se vadă fața.

Odată ce Johnny a fost așezat în siguranță în spate, Hunt a venit în dreptul ferestrei. Când i-a vorbit, le-a explicat despre înțelegerea pe care-o încheiase cu Protecția copilului.

— Chestia asta o să funcționeze numai dacă respectați toți regulile.

I-a privit pe toți, pe rând, apoi s-a oprit la Steve.

— Trebuie să știu dacă ești în stare să te descurci.

Steve i-a aruncat lui Johnny o privire în oglinda retrovizoare.

— Cred că da. Presupunând că face și el ce-i zic.

Hunt s-a uitat la Johnny.

— Țsta este un cadou, Johnny. După tot ce s-a întâmplat.

— Cât timp trebuie să stea plecat? a întrebat Katherine.

— De-acum depinde doar de Protecția copilului.

— Asta-i o porcărie, a bombănit Johnny.

— Ce-ai spus?

Johnny a lovit cu piciorul în covorașul de pe podea.

— Nimic.

Hunt a dat din cap.

— Așa mă gândeam și eu.

S-a dat înapoi și i s-a adresat lui Steve.

— Stai cu ochii pe stopurile mele. Tot drumul.

Au mers în tăcere timp de 12 minute. Când au ajuns, Hunt a parcat pe iarbă. Johnny și maică-sa au coborât din dubă. Ea s-a uitat la un felinar de pe stradă aflat la distanță, și-a atins gâtul o dată și a intrat. Johnny a urmat-o, îndreptându-se spre camera sa. Hainele lui erau pe pat, împăturite cu grijă. Vocea mamei cerea parcă iertare.

— Le-am așezat noaptea trecută. N-am știut ce o să vrei să-ți iei.

— Îmi fac eu bagajul.

— Ești sigur? I-a întrebat ea, făcând un semn spre pieptul bandajat.

— Mă descurc.

— Johnny...

Băiatul a privit-o și a văzut cât de încordată părea. Fusesse întotdeauna puternică, dar după răpire devenise exact opusul. Chipul ăsta de acum era diferit, ca și când două laturi ale ei erau încleștate într-o luptă crâncenă.

— N-ar fi trebuit să te mint, i-a spus ea. N-ar fi trebuit să-ți spun niciodată că ne-a scris.

— Înțeleg.

— N-am vrut să știi cât de singuri suntem. Am crezut...

— Am zis că am priceput.

Ea i-a trecut o mână prin păr.

— Ești atât de puternic! Atât de stăpân pe tine!

Johnny s-a încordat, pentru că acestea erau cuvintele pe care le folosea ea cândva să-l descrie pe taică-său. Johnny îi surprinsese odată când se certau, nici acum nu aflase de ce. Dar acelea fuseseră cuvintele ei: *Nu trebuie să fii mereu atât de stăpân pe tine!* El doar îi zâmbise și o sărutase și cu asta se terminase și cearta. Atât de bun era tatăl lui Johnny. Când el alegea să zâmbească, nimeni nu mai putea să fie furios pe el. Chiar și acum, stăpânirea de sine și forța erau pentru Johnny unul și același lucru. Nu te plânge. Fă ce ai de făcut. Avea și el din belșug această calitate. Ceea ce-i lipsea era zâmbetul ăla degajat. Fie că nu-l avusese niciodată cu adevărat, fie că uitase cum este, acum dispăruse. Pentru Johnny, viața devenise o chestiune de stăpânire de sine. A scos o pereche de blugi și i-a aruncat într-o geantă.

— Hai să terminăm odată și cu asta!

Maică-sa a ieșit din cameră și el a auzit clinchetul ușii de la dormitorul ei, scârțâitul discret al arcurilor saltelei. Nu știa care parte din ea câștigase până la urmă, cea slabă sau cea puternică, dar experiența îi spunea că acum se băgase sub așternuturi, cu pleoapele strânse. Prezența ei

subită în prag, câteva clipe mai târziu, l-a luat prin surprindere. Ținea în mână o fotografie, o poză color de la nuntă. Avea 20 de ani și era numai zâmbete, iar soarele îi arunca pe chip o lumină perfectă. Tatăl lui Johnny îi era alături, cu același surâs neobosit care-i împlânzea trăsăturile. Johnny își amintea fotografia. Crezuse că maică-sa a ars-o alături de celelalte.

— la asta, i-a spus ea.

— O să mă întorc.

— la-o.

Și Johnny a luat-o.

Apoi l-a îmbrățișat plină de tandrețe și s-a întors în camera ei, iar ușa nu s-a mai deschis.

Johnny s-a oprit în fața plasei de la intrare, cu geanta atârându-i greu pe umăr. Afară, frunzele se răsuceau în vântul capricios. Hunt stătea cu capul plecat, cu mâinile îndesate adânc în buzunare. Privea țință casa, cu ochii înfundați în orbite. Nu l-a văzut pe Johnny; privirea lui s-a oprit mai întâi asupra unei ferestre, apoi asupra alteia; stătea cu capul nemișcat, cu o cută adâncă pe mijlocul frunții. S-a răsucit brusc când Johnny a împins ușa cu un picior.

— N-ar trebui să cari greutatea aia, a spus el, ridicându-i băiatului geanta de pe umăr. O să ți se desprindă copcile.

— Ba țin foarte bine.

Johnny a pășit în curte, iar Hunt s-a oprit alături de el.

— Înainte să plecăm.

— Da?

— Când l-ai văzut pe Levi Freemantle....

Hunt a ezitat.

— Era cineva cu el?

Johnny s-a gândit puțin la întrebare, căutând pericolul din ea. Refuzase toate întrebările lui Hunt, dar nu vedea cum asta de acum i-ar fi putut provoca vreo problemă cu

cei de la Protecția copilului. A văzut speranța de pe chipul detectivului, a văzut-o și cum pălește când a clătinat din cap, în semn de negare.

— Doar cufărul.

În ochii lui Hunt se citea suferința, iar vocea era sugrumată.

— Nimeni, nimeni?

Detectivul nu putea întreba până la capăt: *Nu era niciun copil? Nicio fetiță care ți-ar putea topi inima?*

Johnny a clătinat din cap.

Hunt a tăcut, apoi și-a dres vocea.

— Uite.

I-a întins una dintre cărțile lui de vizită, iar Johnny a luat-o.

— Poți să mă suni oricând. Nici măcar nu trebuie să ai un motiv.

Johnny a înclinat cartea de vizită și a îndesat-o în buzunarul de la spate. Hunt a mai privit o dată casa, apoi s-a străduit să zâmbească. L-a atins pe Johnny pe umăr.

— Să fii cuminte, a spus el și a aruncat geanta băiatului în spatele dubei.

Johnny s-a uitat cum mașina detectivului iese pe drum, apoi întoarce. Ușa dubei a scârțâit când a deschis-o. A urcat, iar buzele lui Steve s-au arcuit într-un fel de veselie forțată.

— Deci am rămas numai noi.

— Chestia asta e o porcărie, a replicat Johnny.

Zâmbetul lui Steve s-a evaporat. A pornit mașina și a ieșit de pe alee. Și-a umezit buzele și s-a uitat drept în față.

— Poți să-mi zici cum a fost?

Vorbea despre Tiffany Shore.

— N-am salvat pe nimeni.

Deja era un răspuns automat, metalic. Johnny a evitat să se uite spre casă. Se temea de propria reacție dacă s-ar fi uitat la cochilia în care își abandonase mama, la vidul înfășurat în vopsea scorojită și lemn putred.

Steve a accelerat.

— Cu toate astea, taică-tu ar fi mândru de tine.

— Poate.

Johnny a riscat o ultimă privire, în timp ce casa devenea tot mai mică în spatele lor. Acoperișul gărbovit părea să se îndrepte, imperfecțiunile i se atenuau și, preț de o clipă, casa a sclipit ca un bănuț de aramă.

— O să fim OK cu chestia asta? a întrebat Johnny. Eu, să stau cu tine? N-a fost ideea mea, să știi.

— Cu condiția să nu-mi cotrobăi prin lucruri.

Duba a ajuns pe culmea dealului, iar Steve și-a sucit maxilarul ca și când i-ar fi sărit din încheieturi. Drumul s-a cufundat în umbră.

— Vrei să cumpărăm niște bomboane sau reviste cu benzi desenate sau ceva de genul ăsta?

— Bomboane?

— Asta le place copiilor, nu?

Johnny n-a spus nimic.

— Se pare că-ți sunt dator.

— Ei bine, nu-mi ești.

Steve a înclinat capul spre torpedou, ceva mai relaxat.

— Bagă mâna acolo și dă-mi și mie țigările.

Torpedoul gema de hârtii și gunoaie îndesate acolo. Pachete de țigări. Chitanțe. Bilete de loterie. Johnny a scos un pachet de Lucky Strikes mototolit, pe jumătate gol, și i l-a întins lui unchi-su. Apoi a găsit arma. Era îndesată în colțul din spate, ascunsă sub manualul de utilizare și o hartă cu orașul Myrtle Beach pătată de cafea. Avea mânerul din lemn maroniu, crestat, iar percutorul era din metal albăstriu, cu o sclipire argintie. Pielea uscată a

tocului era plină de crăpături. Alături de armă se odihnea o cutie din carton spălăcit pentru cartușe, pe care scria: 32 expandabile.

— Nu te atinge de aia, a spus Steve nonșalant.

Johnny a închis torpedoul. S-a uitat la copacii mustăcioși care goneau pe lângă ei, la spațiile întunecate dintre ei, care lăsaus impresia unor uriași de culoarea fumului.

— O să mă înveți să trag?

— Nu-i așa de greu.

— O să mă înveți?

Steve s-a uitat pieziș, cântărind cererea băiatului, apoi a scuturat pe geam o așchie de scrum. Johnny a rămas calm și era mândru de asta, pentru că numai *calm* nu se simțea. Se gândea la sora lui și la uriașul cu fața desfigurată și nume mustee.

— De ce? a întrebat Steve, iar Johnny l-a privit cu cei mai inocenți ochi.

— Așa.

Capitolul douăzeci și șapte

Steve a traversat orașul cu duba. A trecut prin fața vitrinelor de magazine și a vilelor cu coloane, prin piața centrală a orașului, asemănătoare cu un parc datorită stejarilor cu trunchiuri răsucite și coroane bogate și a statuii ridicate cu mai mult de un secol în urmă pentru a onora moartea eroilor confederați ai unui ținut mândru. Johnny a văzut într-un copac un smoc de vâsc și i-a zburat gândul la fata pe care îndrăznise cândva s-o sărute și a cărei față abia dacă și-o mai putea aminti acum.

O altă viață.

Odată trecuți de piață și de campusul decolorat de soare al facultății locale, Steve a cotit pe șoseaua cu patru benzi care ducea la mall. La mallul lui Ken. El era proprietarul.

— Unde mergem? a întrebat Johnny.

— Trebuie să trec pe la serviciu. N-o să dureze mult.

Johnny s-a înfundat în scaun. Steve l-a simțit.

— Domnul Holloway n-o să fie acolo, i-a spus el. Niciodată nu e.

— Nu mi-e frică de Ken.

— Pot să te duc întâi la mine.

— Am zis că nu mi-e frică.

O jumătate de hohot de râs.

— Mi-e indiferent.

Johnny s-a străduit să se îndrepte pe scaun.

— De ce-i pasă așa de mult de mama?

— Domnului Holloway?

— Se poartă oribil cu ea.

— Este cea mai frumoasă femeie din zonă, sau tu n-ai observat?

— Nu-i doar atât.

Steve a ridicat din umeri.

— Domnului Holloway nu-i place să piardă.

— Ce să piardă?

— Nu-i place să piardă nimic.

Johnny părea nedumerit și Steve și-a dat seama. A mijit ochii și a suflat fumul printre buze.

— Nu știi povestea, nu?

Băiatul a scuturat din cap.

— Sfinte Doamne Dumnezeu!

— Ce?

— Maică-ta a ieșit pe vremuri cu Ken Holloway.

— Nu te cred!

— Păi ai face bine să crezi.

Steve a mai tras un fum, prelungind momentul.

— Avea 18 ani, poate 19. Era doar o copilă, serios.

A clătinat din cap și a strâns buzele.

— Era sexy rău mămica ta. Ar fi putut să meargă și la Hollywood. La New York în mod sigur. N-a făcut-o, desigur, dar ar fi putut.

— Tot nu te cred.

— El era mai mare; chiar și în vremurile alea, tot cel mai bogat bărbat din zonă. Nu cum e acum, nu-ți imagina, dar destul de bogat. Era greu pentru o fată drăguță să reziste genului de atenție pe care i-o putea oferi el dacă-și punea mintea, iar maică-ta nu era diferită de majoritatea fetelor. Flori. Cadouri. Cine sclifosite. Toate chestiile despre care credea el că ar face-o să se simtă importantă.

— Ea nu e așa.

Johnny era furios.

— Acum nu. Dar tinerilor le place să se simtă mai importanți decât locul din care vin. A durat câteva luni, cred. Dar apoi s-a întors taică-tu în oraș.

— De unde s-a întors?

— Din armată. Patru ani. Cu cât e mai mare decât ea, cu șase ani? Șapte? Oricum, când a plecat el, era doar o copilă, însă lucrurile se schimbaseră între timp.

Steve a râs și a fluierat ușor.

— Frate, și cum se mai schimbaseră!

Johnny s-a uitat pe geam, iar Steve a continuat.

— Bătrânul tău s-a îndrăgostit lulea de ea.

— Și ea? De el, vreau să zic?

— Maică-ta era ca un fluturaș, Johnny. Drăguță, diafană și delicată. Lui taică-tu îi plăcea mult asta la Katherine, prețuia lucrurile astea. Era blând și răbdător, așa cum trebuie să fii dacă vrei să-ți aterizeze un fluture pe mână.

— Și Holloway?

Steve a strivit chiștocul și a scuipat pe geam.

— Holloway nu voia decât s-o pună în insectar.
— Și ea și-a dat seama?
— Ar fi trebuit să-l vezi când i-a spus că-l părăsește pentru taică-tu.

— Furios?

— Furios. Gelos. A urmărit-o cu insistență, a încercat s-o facă să se răzgândească, dar trei luni mai târziu, ai tăi erau căsătoriți. Voi ați venit un an mai târziu. A fost o respingere mai brutală decât am văzut eu vreodată și nu știu dacă Holloway a reușit să treacă peste asta.

— Dar tata a lucrat pentru Holloway. Toate casele alea pe care le-a construit. Holloway n-a avut niciodată ceva împotriva.

— Tăticul tău vede binele din toți oamenii. Este o parte din ceea ce-l face să fie atât de bun. Dar Holloway abia aștepta să-l îngroape.

— Tata nu știa?

— Eu i-am tot zis, dar el a crezut mereu că poate să se descurce. Așa e de mândru!

— Încrezător, a spus Johnny.

— Arogant.

Asfaltul aluneca sub roțile dubei. Cureaua de transmisie a scos brusc un zgomot ca un scârțâit.

— Tu lucrezi pentru Holloway.

— Nu toți avem de ales, Johnny. Asta-i o lecție de viață pentru tine. Gratis.

Steve a oprit duba la un semafor. În depărtare, mallul lui Holloway se înălța ca o navă de război. Johnny a privit chipul lui Steve și, când a vorbit, a adus vorba despre maică-sa.

— Tu voiai să ieși cu ea?

Ochii lui Steve erau la fel de lipsiți de expresie ca ai unui șarpe.

— Ce dracu', băiete!

La semafor s-a aprins culoarea verde.
— Toți voiam.

Parcarea era aglomerată, ceea ce i-a amintit lui Johnny că era sâmbătă. Steve a parcat lângă intrarea angajaților, undeva în spatele mallului. Când a deschis ușa, oglinda fixată în portieră a reflectat lumina soarelui, orbindu-l pe Johnny.

— Haide!

— Nu pot să aștept în mașină?

— E prea periculos aici, în spate. Sunt oameni ai străzii. Drogați. Dumnezeu mai știe ce altceva.

Johnny l-a privit pe Steve cum își verifică obiectele atârinate la centură: bastonul, stația radio, cătușele.

— Haide! O să-ți arăt ceva tare.

Au intrat și cardul de acces al lui Steve le-a permis să treacă de o ușă îngustă; au urcat niște scări metalice și au ajuns pe un culoar de la etajul trei, spre un birou cu o plăcuță lipită pe ușă, cu inscripția PAZĂ. Steve a mai scanat o dată cardul și a împins ușa cu umărul.

— Copiii nu ajung să vadă așa ceva.

Biroul celor de la pază era mare și complicat, cu un banc de monitoare video ce acopereau un perete întreg. Doi paznici stăteau în scaune rotative, cu mâinile pe tastaturi și pe joystickuri, schimbând permanent imaginile de pe ecrane, mărimdu-le și micșorându-le, cercetându-le atenți. S-au întors când a intrat Johnny, uitându-se surprinși la el.

Unul dintre ei avea 20 și ceva de ani și era gras, cu părul tuns periuță și fața iritată de lama de ras. Zâmbetul lui era deopotrivă uluit și neîncrezător.

— Țsta e puștiul?

Steve i-a pus mâna pe spate lui Johnny, ghidându-l să avanseze mai mult înăuntru.

— Nepotul meu. Într-un fel.

Gardianul cel gras i-a întins o mână carnoasă, pe care Johnny a studiat-o cu prudență înainte s-o strângă.

— Bună treabă, puștiule! Aș vrea să fi fost eu acolo.

Johnny s-a uitat la unchiul lui, care i-a dat un indiciu format din două cuvinte.

— Tiffany Shore.

Paznicul a făcut o mișcare care imita un foc de armă.

— Bum.

— Nu vreau să povestesc, a spus Johnny.

Dar paznicul era de neoprit.

— Ai văzut asta?

A tras un ziar de pe masă.

— Prima pagină. Ia uite!

Era o poză a lui Johnny, făcută prin geam în timp ce stătea pe locul șoferului în mașina maică-sii. Avea încă mâinile încleștate pe volan. Stătea cu gura căscată, cu o expresie șocată și absentă. Era sânge peste tot, mai întunecat acolo unde se uscase și roșu-aprins în petele umede de pe pieptul lui Johnny. Penele și clopoței de șarpe sclipeau negru pe pielea lui, în timp ce craniul era de un galben jilav, ca o piatră înmuiată în miere. Tiffany stătea aplecată peste locul pasagerului, iar soarele îi scălda atât de necruțător chipul, încât părea că razele se frâng în ochii ei. Bărbați în haine curate, cu brațe lungi, se întindeau prin geamul coborât s-o scoată din mașină, însă fata se opunea din răspuțuri, cu buzele strânse și degetele înfipite cu disperare în brațul lui Johnny.

Sub poză era textul: „Copilul dispărut a fost găsit, iar pedofilul, ucis”.

Vocea lui Johnny a ieșit într-o șoaptă înecată.

— Când au făcut poza asta?

— Paznicul de la spital a făcut-o cu telefonul mobil. Tot pe asta o folosesc și cei de la CNN.

Paznicul cel gras a clătinat din cap.

— Probabil i-au plătit o avere.

Steve a pășit în fața lui Johnny și a dat ziarul la o parte.

— Nu e nevoie să vadă chestia asta.

Paznicul s-a foit și l-a privit pe Johnny, văzând cum umbrele se înmulțesc în scobiturile chipului său.

— N-am vrut să spun nimic nasol.

— Șeful e înăuntru? l-a întrerupt Steve.

Fără să-și ia privirea de la Johnny, paznicul a îndreptat degetul mare către ușa unui birou. Băiatul i-a urmărit privirea lui Steve și a văzut o fereastră și niște jaluzele albe, prăfuite. Un ochi s-a ițit printre lamele și jaluzelele s-au închis cu un pocnet.

— Rahat, a bombănit Steve. M-a căutat?

— Ar fi trebuit?

Steve a ridicat din umeri, dar se vedea că este agitat.

— Ceva interesant?

— Un hoț. Doi B și S.

Steve i-a explicat.

— Bețivi și scandalagii.

L-a bătut pe Johnny pe umăr și a traversat încăperea.

— Vino aici, a spus el, iar Johnny l-a urmat pe lângă bancul cu monitoare spre un perete de sticlă de aproape trei metri înălțime și de două ori pe-atât ca lungime, care dădea spre zona de restaurante. A bătut în sticlă:

— E geam-oglină.

Johnny s-a uitat și a văzut cum totul se desfășoară dedesubtul lor: vitrinele magazinelor și standurile cu mâncare, scările rulante, oamenii. Grasul s-a recules, și-a împreunat mâinile cu o expresie pioasă și a respirat adânc.

— Așa trebuie să se simtă și Dumnezeu.

Lui Johnny i-a venit să râdă de absurditatea comentariului, de meschinăria lui absolută.

Apoi l-a văzut pe Jack.

Roșu la față, umilit, Jack cel-straniu-la-înfățișare.

Stătea la marginea mulțimii, un băiat micuț, bronzat, cu un braț stafidit și fără niciun pic de răutate în el. Stătea acolo, încasând, pentru că riposta n-ar fi rezolvat nimic și pentru că fuga ar fi însemnat că, de fapt, îi pasă de rușinea care fusese aruncată asupra lui. Cei care-l chinuiau erau elevi de clasa a XII-a, adolescenți zvelți, musculoși, cu zâmbete pline de încredere de sine.

Johnny s-a chircit când a văzut scuipatul de pe spatele tricoului lui Jack; l-a copleșit însă mânia când l-a zărit pe fratele lui Jack stând la câțiva metri mai încolo, fără să facă vreun gest pentru a împiedica bătaia. Era înconjurat de cel puțin patru fete care-i făceau ochi dulci.

Johnny a arătat cu degetul.

— Vedeți asta?

Steve s-a aplecat în față.

— Pe Gerald Cross? Da, îl văd. Fetele au început să se poarte așa de când a semnat cu Clemson. Într-un an o să treacă la profesioniști. O să aibă un contract de cel puțin zece milioane.

— Nu pe el.

— Atunci pe cine?

— Pot să cobor și eu acolo?

Steve a ridicat din umeri.

— Coboară. Rămâi. Fă cum vrei, nu sunt taică-tu.

Johnny a dat năvală pe scări, apoi a trecut de ușa cu cartelă și a intrat în mulțime. A simțit miros de pizza și friptură arsă, de îngrămădeală de trupuri încinse și, undeva, de scutec neschimbat. S-a uitat după Jack și și-a auzit numele spus în șoaptă. Degete arătându-l.

Ăsta-i tipul.

I-a trebuit o clipă ca să priceapă, dar până la urmă a înțeles.

Povestea lui era peste tot.

Până să ajungă în celălalt capăt al zonei cu restaurante deja îl priveau mai mult de zece persoane, dar lui nu-i păsa. Unul dintre cei de clasa a XII-a căra pumni repezi în brațul beteag al lui Jack, lovindu-l chiar sub mușchiul umărului, acolo unde osul gol era cel mai puțin protejat. Jack încerca să ferească zona, însă Johnny a văzut că prietenul lui era aproape să izbucnească în plâns.

Și-a croit drum în forță spre grup și l-a pocnit pe bătaș cât de tare a putut. A simțit contactul cu gura băiatului, i-a simțit mustața, dinții și sfâșierea moale a buzei sparte. Tipul s-a împleticit, s-a adunat și a ridicat pumnul. S-a tras înapoi să-și ia elan, apoi l-a recunoscut pe Johnny.

— Ei, drăcia dracului!

Johnny s-a uitat țintă în ochii lui căprui, uluiți, la dinții pătați și la părul lung, dat cu gel. Băiatul a scuipat sânge și s-a dat într-o parte.

— Ciudatul naibii!

Johnny s-a cutremurat de furie, de răbufnirea tăcerii lungi din ultimul an și din cauza tuturor lucrurilor pe care le reprimase de când pășise plin de sânge în salonul de spital. Băiatul cel mare a confundat tremuratul cu frica și a dat să zâmbească, apoi a privit peste capul lui Johnny, la mulțimea care îi privea, brusc interesată de bătaie. A lăsat mâinile în jos și a încercat să facă mișto de situație.

— Ușurel, Pocahontas!

N-a râs nimeni în afară de el. Johnny era un soi de celebritate întunecată, un puști ciudat și sălbatic, cu ochi negri, nestăpâniți. Văzuse lucruri pe care niciun băiat nu trebuia să le vadă. Își pierduse sora geamănă, o găsisese pe Tiffany Shore și poate ucisese un om.

Era pictat cu însemne de luptă și foc.

O nebunie.

Johnny a ridicat un singur deget, apoi s-a uitat în ochii strălucitori, umezi ai prietenului său.

— Hai să plecăm de-aici.

A dat să plece, dar l-a zărit pe Gerald, care stătea ceva mai în spate, după trei rânduri de oameni, înalt și lat în umeri, cu păr nisipiu și pielea de culoarea lutului ars. Johnny l-a tras pe Jack după el, iar mulțimea s-a dat deoparte, făcându-i loc. S-a oprit în fața lui Gerald; a văzut cum fetele acelea drăguțe se dau înapoi și cât de golaș părea fără ele.

Johnny l-a tras pe Jack din umbra lui și l-a luat cu brațul pe după gât. Nu a văzut că prietenul lui coborâse privirea și se cocârjase de spate, nu a văzut rușinea, frica și tresărirea lui nervoasă și iute. Gerald a venit spre Johnny, privindu-l de la înălțimea celor 25 de centimetri în plus, a celor 45 de kilograme suplimentare. Era rumen și înalt ca bradul, un erou în devenire, dar niciunul dintre cei care priveau nu se îndoia cine era șeful.

Johnny a ridicat același deget și l-a împuns cu el pe Gerald în mușchii de pe piept.

— Este fratele tău, nemernicule! Ce dracu' e în neregulă cu tine?

Băieții au trecut prin menghina tăcută a oamenilor. Johnny a privit drept înainte, încercând să evite contactul vizual, dar a zărit o persoană pe care a recunoscut-o, un alt elev de-a XII-a, înalt și cu părul blond, aproape alb, cu ochii mari. Era Allen, băiatul detectivului Hunt. Îl cunoscuse la râu. Singur, în bocancii lui cu vârfuri metalice și îmbrăcat cu o geacă de blugi, se sprijinea de o coloană în spatele mulțimii. Învârtea o scobitoare între dinți și-și ferea ochii. Când a întâlnit privirea lui Johnny, nici n-a clipit, nici nu s-a clintit. A mișcat doar scobitoarea, trecând-o dintr-o parte în alta.

Ușa cu cartelă a acceptat cardul pe care i-l dăduse Steve. Încuietoarea a scos un clinchet și Johnny s-a repezit în casa scării rece și largă, care mirosea a umezeală și

ciment. Scările începeau undeva în dreapta, iar sub ele era un spațiu scund, cenușiu. Jack s-a aruncat pe jos, cu spatele la perete, cu picioarele strânse. Johnny s-a așezat lângă el. Pe podea se vedeau urme întunecate de gumă de mestecat. Unul dintre pantofii lui Jack avea șireturile desfăcute, iar genunchii blugilor erau pătați de iarbă.

— Ei bine, a spus Johnny. A fost nasol.

Jack și-a lăsat capul pe genunchi și Johnny a ridicat privirea. A explorat cu degetele un nit, apoi o linie de sudură. Când Jack a ridicat capul, Johnny a văzut punctele umede care întunecaseră petele de iarbă.

— Cum ai reușit să intri aici?

— Unchiul Steve.

Jack a tras repede aer în piept, de două ori, împrăștiindu-și muci de-a lungul brațului beteag.

— Ția sunt niște nenorociți, a spus Johnny.

Jack a pufnit.

— Nătărăi căcăcioși.

— Da. Căcănari.

Jack a râs, o descărcare nervoasă, iar Johnny s-a relaxat.

— Dar de la ce a pornit?

— Voia să zic eu ceva, a explicat Jack. Dar n-am zis.

Johnny a pus întrebarea din ochi, iar Jack a ridicat din umeri.

— Sportivii fac legea. Ologii bălesc.

— Nemernicul de Gerald! Ce-ți face brațul?

Jack a rotit brațul din umăr, apoi și l-a apăsă pe piept. A arătat spre pieptul lui Johnny. Bandajele se vedeau prin deschizătura cămășii, deasupra nasturilor.

— Sângerezi, frate.

— Mi-am rupt niște copci.

Jack s-a holbat la pansament.

— Țsta e de noaptea trecută?

Bandajele se întunecaseră. Johnny și-a închis mai bine cămașa.

— Ar fi trebuit să vin cu tine, Johnny. Atunci când mi-ai cerut ajutorul, ar fi trebuit să vin cu tine.

— N-ar fi avut nicio importanță.

Jack s-a lovit cu pumnul în picior.

— Nu sunt un prieten bun.

Zgomotul pumnului în carne a părut o lovitură de ciocan.

— Nu sunt - a făcut o pauză, lovindu-se iar - un prieten bun.

— Încetează.

— N-am făcut nimic pentru Alyssa.

— Nici n-ai fi putut.

— Am văzut când s-a întâmplat.

— Nu puteai face nimic, Jack.

Însă Jack l-a ignorat.

— N-am făcut nimic pentru tine.

S-a lovit iar, cu putere.

— Încetează, Jack.

Jack s-a oprit.

— Este adevărat?

L-a privit pe Johnny.

— Ce se spune despre tine? Știi ce?

Și-a trecut degetele peste față, fluturându-le. Johnny știa ce înseamnă asta.

— O parte cred că da.

— Ce naiba, Johnny?

Băiatul și-a privit prietenul și a știut, fără urmă de îndoială, că Jack n-ar putea înțelege niciodată nevoia lui disperată de a crede în ceva mai puternic decât propriile sale mâini. Jack nu trăise niciodată pierderea sau frica. Nu trăise niciodată în coșmarul care devenise viața lui Johnny, dar nu era nici idiot.

Johnny trebuia să-i spună ceva.

— Îți amintești cartea aia pe care am citit-o la ora de engleză? *Împăratul muștelor*? Despre băieții ăia de pe o insulă pustie și despre cum s-au sălbăticit, fără adulți prin preajmă care să le spună să fie altfel? Făceau sulite și se pictau cu sânge. Alergau ca nebunii prin junglă, vânau porci, băteau tobele. Îți amintești?

— Da. Și?

— Într-o zi erau normali, iar a doua zi regulile pur și simplu n-au mai contat. Și-au făcut propriile reguli, și-au creat propriile convingeri.

S-a oprit o clipă.

— Uneori, mă simt ca băieții ăia.

— Băieții ăia încercau să se ucidă unul pe altul. Au înnebunit.

— Au înnebunit?

— Da.

Johnny a ridicat din umeri.

— Mie chiar mi-a plăcut cartea aia.

— Ești idiot.

— Poate.

Jack și-a smuls un fir din blugi și s-a uitat în jur la podeaua de ciment și la scări.

— Credeam că-l urăști pe unchi-tu Steve.

Johnny i-a explicat despre Protecția copilului și aranjamentul detectivului Hunt.

— De-aia stau la el.

— Eu n-aș face nimic special pentru polițaiul ăla, a spus Jack.

— Ce vrei să zici?

Jack a fluturat din mână.

— Sunt niște chestii pe care le-am auzit la tata. Chestii de poliție.

— Ca de exemplu?

— Ca de exemplu c-o place pe maică-ta. Că au fost... știi tu.

— Prostii.

— Așa zice tata.

— Ei bine, taică-tu-i un mincinos.

— Probabil că da.

S-a lăsat liniștea. Pentru prima dată, se simțeau ciudat unul în prezența celuilalt.

— Vrei să rămâi cu mine la noapte? a întrebat Johnny. E drept că stau la Steve, dar, știi tu...

— Tata n-o să mă lase să stau cu tine.

— De ce nu?

— *Împăratul muștelor*, omule. Crede că ești periculos.

Jack și-a lăsat capul pe spate, sprijinit de zid. La fel a făcut și Johnny.

— Periculos, a repetat Jack. E mișto să fii periculos.

— Nu și dacă nu putem să ne petrecem timpul împreună.

Au căzut iar într-o tăcere lungă.

— Chiar îmi plăcea mult de taică-tu, a spus Jack. Mă făcea să mă simt ca și când brațul n-ar fi contat.

— Nici nu contează.

— Îmi urăsc familia.

— Ba nu, n-o urăști.

Jack și-a încolăcit genunchii cu brațele și și-a încleștat degetele.

— Mai ții minte cum a fost anul trecut? Când mi-am rupt mâna?

Brațul era fragil; se rupea ușor. Johnny și-a amintit cel puțin trei dăți când Jack îl avusese pus în ghips. Anul trecut totuși fusese o fractură severă, cu osul rupt în patru locuri. A fost nevoie de mai multe operații să i-l așeze cum trebuie: șuruburi și nituri și alte piese de metal.

— Îmi amintesc.

— Gerald mi l-a rupt.

Mânuța mică a dansat la capătul încheieturii ei subțirele. Vocea lui Jack s-a transformat într-un firicel subțire.

— De-aia mi-a dat tata mie bicicleta cea nouă.

— Jack...

— Și de aia n-am mers niciodată cu ea.

— Ce rahat, omule!

— Îmi urăsc familia.

Capitolul douăzeci și opt

Hunt se afla în biroul comandantului. Colțul încăperii era decorat cu steaguri și pe un perete atârnavau fotografiile ale șefului alături de diferiți funcționari ai statului: viceguvernatorul, un fost senator, un actor de doi bani care arăta vag cunoscut. Fotografiile copiilor săi erau împrăștiate pe toată comoda, iar pe birou se găseau ziarele locale, precum și cele din Wilmington, Charlotte și Raleigh. Pe prima pagină a tuturor trona poza lui Johnny. Cu fața pictată, și cu pene, sânge și oase.

Un indian sălbatic.

Comandantul stătea prăbușit în scaun, cu capul dat pe spate și cu mâinile încrucișate pe burtă. La colțurile ochilor, furia săpase riduri adânci. Era obosit, iar părul nespălat îi lucea pe frunte. Șeriful din ținut, un bărbat zvelt la vreo 60 de ani, cu pielea crăpată pe nodurile degetelor și cu pungi lăsate sub ochi, stătea rezemat de perete. Era șerif de aproape 30 de ani și era la fel de temut pentru izbucnirile temperamentale, pe cât era de respectat pentru priceperea sa. Îl studia pe Hunt cu ochii lui negri și impenetrabili, dar nu părea mai mulțumit decât comandantul.

Hunt a refuzat să cedeze.

— Ai cea mai vagă idee, a început comandantul, despre câți oameni lucrează în departamentul ăsta? Câți polițiști, câți stagiaari?

— Știu foarte bine.

Comandantul a arătat spre șerif.

— Dar în departamentul șerifului? Vreo idee?

— O mulțime, sunt sigur.

— Și cum crezi că se vor simți oamenii ăștia dacă o să te lăsăm să scormonești prin dosarele lor de personal? Prin dosarele lor de personal, confidentiale?

— Am motive să cred...

— Am văzut noi motivele tale.

Vocea șerifului a răsunat în încăpere. Se răsucise, dar rămăsese cu umărul sprijinit de perete și cu degetele mari înfipite în centura grea, neagră.

— Și niciunul dintre noi nu poate ști ce spune de fapt cuvântul ăla. Poate este „polițist”, dar poate e altceva. Poate că puștiul s-a înșelat.

Comandantul s-a aplecat în față.

— Sau poate e doar gura de el.

— Sau poate e complet dus cu pluta.

Hunt s-a uitat țintă la șerif.

— Cu tot respectul, nu sunt de acord.

— Acum ești vreun soi de expert, sau ce?

Comandantul a bătut cu degetul în teancul de ziare.

— Uită-te și tu la el.

Fotografia îl condamnă pe băiat la o judecată rapidă: penele, părul ciufulit, Tiffany încremenită de teroare, ochii lui șocați, complet lipsiți de expresie.

— Înțeleg cum pare, dar puștiul ăsta e foarte deștept. Dacă el crede că a văzut un polițist, are un motiv.

Șeriful l-a întrerupt.

— Băiatul pretinde că a inventat totul. Ai spus-o chiar tu. Ce să zic, asta e tot ce trebuia să știu.

— Este îngrijorat că Protecția copilului o să-l îndepărteze de lângă singura rudă care i-a rămas. Crede că bărbatul care se înhăitase cu Burton Jarvis e polițist.

Hunt nu-și putea stăpâni frustrarea.

— Este îngrozit. Se protejează.

— Mai ai și alt motiv, în afară de puștiul ăsta, ca să crezi că unul de-ai noștri, un polițist, pentru numele lui Dumnezeu, ar putea fi implicat în porcăria asta spurcată?

— Cătușele lui Tiffany Shore sunt modelul folosit de poliție.

— Pe care îl poți găsi în orice magazin decent cu echipament militar, a remarcat șeriful.

— Sunt o dovadă circumstanțială foarte puternică, mai ales în conexiune cu observațiile lui Johnny.

— Am încheiat discuția despre *observațiile* băiatului ăluia, a intervenit comandantul.

— Există ceva care leagă cătușele lui Tiffany Shore de vreunul dintre departamente? O serie? Ceva? a întrebat șeriful, fără să i se clinească niciun mușchi pe față.

— Nu.

— Ceva de la locul faptei? Din trecutul lui Jarvis? De pe proprietatea lui?

— Nu. Dar în cel mai rău caz, puștiul a identificat un prădător periculos care reușise să rămână nedetectat. Dosarele sunt punctul logic din care trebuie să plecăm. Dacă are dreptate, atunci o să scoatem de pe străzi un răufăcător. Dacă nu are, nu s-a produs niciun prejudiciu.

— Niciun prejudiciu? Pentru numele lui Dumnezeu, Hunt.

Comandantul și-a așezat pe masă palma cărnoasă, cu degetele desfăcute.

— Faptul că-ți dăm acces la dosarele alea o să-mi enerveze fiecare angajat și probabil o să încalce mai multe

prevederi din legislația muncii decât pot eu să număr. Ca să nu mai vorbim despre problema de imagine pe care o s-o avem dacă se află.

— Și o să se afle, a adăugat șeriful.

— Puștiul m-a făcut deja să arăt ca un cur la televiziunile naționale, iar tu – detectivul meu principal, mâna mea dreaptă, sau cel puțin așa mi s-a spus – tu ai reușit să târăști departamentul ăsta într-un proces cu unul dintre cei mai respectați oameni de afaceri din oraș.

— Procesul ăla e o porcărie și știi foarte bine.

Comandantul a început să numere pe degete.

— Brutalitatea poliției. Hărțuire. Provocare intenționată și stres emoțional. Arestare abuzivă. Mai e ceva? Că nu mai am degete.

— S-ar putea să existe un pedofil cu insignă care umblă liber prin regiune. Asta este problema reală care ar trebui să vă preocupe pe amândoi. Ignorarea acestei posibilități îi pune pe copii în continuare în pericol. *Voi* – Hunt a accentuat cuvântul, apoi l-a repetat – *voi* o să-i puneți pe copii în continuare în pericol.

Comandantul s-a ridicat de pe scaun.

— Dacă repeți ceva de genul ăsta în afara acestui birou, o să-ți pun pielea în băț.

— Faptul că ignori lucrul ăsta n-o să-l facă să dispară.

— Destul!

— Dacă o să mai dispară vreun copil din cauza îngrijorărilor voastre egoiste într-o chestiune de relații publice...

— De ce-l ascultăm pe nemernicul ăsta? Dacă mai pierdem vreun copil, o să fie din cauza incompetenței lui. Asta e concluzia aici și o știe toată lumea. Uită-te la el, pentru numele lui Dumnezeu, a izbucnit șeriful.

Hunt s-a zbârlit tot, iar comandantul a încercat să calmeze lucrurile.

— Jarvis e mort. Tiffany este în siguranță. Asta e tot ce contează.

Șeriful a slobozit un hohot de râs ca un lătrat.

— Mulțumită unei fete de 12 ani și unui golan de 13.

— Mă ocup eu de oamenii mei, a spus comandantul, aruncându-i șerifului o privire care să-l potolească. E clar?

Șeriful s-a întors la locul lui de lângă perete și l-a ținut pe Hunt cu un deget.

— Ei, atunci spune-i superpolițistului să-și vadă de treaba lui. Pentru că eu cred că o cam pierde din vedere. Cred că încearcă să facă el figură frumoasă târându-i pe ceilalți polițiști prin noroi. Oamenii mei. Oamenii tăi. Noi înșine, din câte pot spune.

Comandantul a ridicat o mână și i s-a adresat lui Hunt, în timp ce gâtul i se înroșea treptat.

— Suntem înțeleși în problema polițistului pedofil? Nu vreau să mai aud niciun cuvânt despre asta.

— Cred că poziția ta este dureros de clară.

— Bine. Pentru că ar trebui să cercetezi împrejurările morții lui David Wilson, să vezi ce e cu Levi Freemantle și cu asociații *cunoscuți* ai lui Burton Jarvis. Fără scorneli. Fără „poate”. *Cunoscuți*, adică reali. Dacă mai este cineva băgat în afară de Jarvis, asta e calea să-l găsești. Vreau să lămurești fiecare pistă posibilă. O să discutăm din nou solicitarea ta de a examina dosarele angajaților dacă și când se hotărăște Johnny Merrimon să vorbească despre ce a văzut.

— Dacă a văzut, a intervenit șeriful.

— Dacă a văzut, a fost de acord și comandantul. Ce a văzut. Cum s-a petrecut. Toate chestiile obișnuite pe care nouă, polițiștilor, ne place să le auzim înainte să acționăm pripit. E clar, detectiv?

— Da.

— Atunci cară-te dracului de-aici.

Hunt nu s-a clintit din loc.

— Cred că mai este ceva.

— Așa crezi?

Disprețul șerifului era evident.

— Cazul Freemantle.

— L-ai găsit? a întrebat comandantul.

— Nu încă.

— Atunci ce e?

— Avem identificarea cadavrelor: iubita lui Freemantle și un tip cu care probabil că se culca. Suntem destul de siguri că Freemantle e autorul. Nu sunt urme de intrare forțată. Pare extemporaneu. O crimă pasională, poate. Credem că i-a prins împreună.

— Extemporaneu, a repetat șeriful. Mare vorbă ai spus!

— În dimineața aia, Freemantle fugise din locul unde presta muncă în folosul comunității. Probabil s-a dus direct acasă și i-a prins în fapt. Ofițerul supraveghetor pentru eliberarea condiționată spune că tipa era mai mult sau mai puțin o curvă.

— Bine. Un caz clar și bine făcut. Îmi place.

Hunt a expirat.

— Aveau o fiică.

— Și?

Comandantului parcă i s-a umflat tot corpul.

— A dispărut.

— Nu, a spus comandantul ridicându-se. Nu, n-a dispărut.

— Poftim?

Vocea comandantului a rămas calmă și egală, dar dedesubt se ghicea o anumită înverșunare.

— Nimeni n-a depus o plângere pentru o persoană dispărută. Nimeni nu a sunat să ne ceară ajutorul.

— Asta nu înseamnă că nu-i adevărat.

— Ar putea fi la rude, la o bunică sau o mătușă. Probabil că Levi Freemantle a luat fetița. Este tatăl ei, nu? Încă nu a pierdut custodia copilului.

Hunt s-a ridicat furios.

— Ai de gând să ignori pur și simplu chestia asta?

— Ce să ignor?

Comandantul a întors palmele în sus.

— Nu este nimic de ignorat. Nu avem niciun caz aici.

— Am priceput, a spus Hunt.

— Sigur?

Înverșunarea s-a transformat în amenințare implicită.

— Nimeni nu vrea încă un copil dispărut, așa că o îngropi. Bagi capul în nisip și pretinzi că nu avem nicio problemă.

— Dacă mai scoți o vorbă despre un alt copil dispărut...

— Am auzit destule amenințări de la tine pe ziua de azi.

Comandantul s-a îndreptat de spate.

— Nu ai destule chestii de rezolvat?

— Aș vrea să te gândești bine de tot la asta, a spus Hunt.

— Și dacă nu mă gândesc?

Hunt s-a uitat la șerif, apoi la comandant.

— Cred că va fi rău pentru noi toți.

Capitolul douăzeci și nouă

Johnny a ajuns la unchi-su, care stătea într-un apartament cu trei camere. Se vedea încă de afară că era o cocină. Steve a deschis ușa cu o expresie de stânjenală.

— E OK? a întrebat el.

Johnny a simțit miros de bere și de haine murdare.

— Sigur.

Steve i-a arătat lui Johnny unde e camera lui și a închis ușa, la cererea băiatului. Înăuntru nu erau decât un pat de o persoană, o masă și o lampă. Un dulap. O noptieră. Nimic altceva. Johnny a lăsat geanta de pe umăr și a deschis-o. A pus pe masă fotografia părinților săi, apoi și-a desfăcut cămașa și a verificat bandajele, pe care se vedea o diagonală de 20 de centimetri formată din puncte roșii de sânge îmbibat în pansament. Era cea mai rea dintre tăieturi, însă sângele se întărise și Johnny a bănuț că va fi în regulă. A încheiat la loc cămașa.

La apus, Steve a comandat o pizza și au mâncat cu ochii la o emisiune-concurs despre care el zicea că ar fi educativă. După aceea, și-a pus palmele pe genunchi; părea încurcat.

— Știi, eu am o prietenă...

A netezit cu degetele cutele pantalonilor din țesătură sintetică.

— O să stau în camera mea. Sau poți să ieși, dacă vrei. Nu mă deranjează, i-a răspuns băiatul.

— Să ies?

— Absolut.

— Dar Protecția copilului?

— Dacă vin, n-o să răspund la ușă. Putem să le zicem că am ieșit împreună la cină.

Steve s-a uitat la telefon, apoi la ușă. Johnny îi ușura mult situația.

— Am stat singur de o grămadă de ori. N-ai de ce să-ți faci griji.

Ușurarea a îmblânzit grimasa aspră a lui Steve.

— N-o să fiu plecat decât vreo câteva ore.

— Am 13 ani.

Steve s-a ridicat și a îndreptat spre băiat un deget cu unghia maronie și crăpată.

— Să nu-mi umbli prin lucruri, l-a avertizat el.

- Normal că nu.
- Și să nu deschizi ușa pentru nimeni.

Johnny a dat solemn din cap și a văzut că Steve tot mai avea nevoie de un pic de ajutor.

— Probabil că o să stau să citesc. Am și teme de făcut, știi tu.

- Teme, da. Bună idee.

Steve a plecat și Johnny s-a uitat după el până nu l-a mai zărit. Apoi a luat la curățat lucrurile unchiului său. Metodic. Cu grijă. Nu simțea nicio vinovăție și nicio remușcare. Dacă Steve avea să se îmbete sau să se drogheze, Johnny voia să știe. Același lucru și în privința armelor și a bătelor de baseball.

Johnny voia să știe unde erau.

Dacă arma era încărcată.

A găsit vodcă în congelator, o pungă cu iarbă într-o caserolă. Computerul era protejat cu parolă, iar fișetul, încuiat. Pe podeaua dressingului din dormitor a descoperit un cuțit de vânătoare, iar pe raft, un manual despre sex. O ușă interioară ducea din bucătărie spre garaj, unde a găsit o camionetă cu cauciucurile tocite și cu scobituri în vopseaua albă, murdară. Johnny a rămas sub lumina puternică și și-a trecut degetele peste capotă, peste aripile mânjite cu noroi. Camioneta era veche și muncită, dar avea cauciucurile umflate și acul care indica nivelul combustibilului s-a ridicat când a răsucit cheia în contact, ca să vadă dacă avea benzină. A stat acolo, în mirosul de garaj, și s-a gândit bine la lucrurile pe care probabil n-ar fi trebuit să le facă; însă două minute mai târziu se afla așezat la masa din bucătărie, cu cheile camionetei în fața lui și cu cartea de telefoane deschisă.

Nu exista decât un singur Levi Freemantle.

Johnny știa strada.

A luat cheile, însă a tresărit când a auzit telefonul sunând. Era maică-sa, destul de agitată.

— Ești băiat cuminte?

Johnny a ridicat cheia mașinii și a înclinat-o în lumină.

— Da.

— E o situație temporară, scumpule. Trebuie să fii convins.

Johnny a auzit în receptor un zgomot ca o pocnitură.

— Sunt convins.

— Te iubesc, puiule.

— Și eu te iubesc.

Un alt sunet.

— Trebuie să închid, i-a spus ea.

— Ești bine?

— Să fii băiat cuminte.

Apoi a închis.

Johnny s-a holbat la telefon, apoi l-a pus în furcă. Simțea cheia caldă în palmă.

Nu trebuie să știe nimeni.

Capitolul treizeci

Katherine a așezat telefonul pe podea, la picioare. Simțea în spate ușa de la intrare, rece și tare. S-a proptit în ea chiar în momentul când a fost izbită de primul pumn venit din afară.

— Ken, pleacă de-aici!

Deasupra capului ei, zăvorul rezista. O altă izbitură, de data asta mai jos. O lovitură de picior.

— Ești gagică mea. Asta e casa mea.

— Am schimbat încuietorile!

— Deschide dracului ușa asta nenorocită!

— O să sun la poliție. Jur că sun.

Ușa se cutremura de loviturile repetate; mânerul s-a răsucit, dar a rezistat.

— Nu vreau decât să stăm de vorbă!

— Formez numărul.

Era o minciună.

Tăcere, bruscă și deplină. Și-a ținut respirația și a ascultat. Și-a imaginat urechea lui lipită de ușă, vârfurile degetelor lui apăsate cu putere pe vopseaua murdară. Tăcerea se întindea. Zece secunde. Un minut. Katherine a urlat când Ken a izbit ușa cu piciorul pentru ultima dată. Apoi a simțit vibrația pașilor lui coborând treptele. A auzit motorul mașinii și farurile au străpuns întunericul din casă prin perdelele din dantelă zdrențuită, când Ken a întors în curte și a accelerat spre șosea.

S-a prăbușit în dreptul ușii tremurând atât de tare, încât o durea maxilarul. Trebuia să se îmbete sau să se drogheze. Dar luase o decizie. Johnny pe primul loc. Fără băutură, fără pastile. Iar asta însemna și fără Ken Holloway.

Katherine și-a mușcat podul palmei. Cel puțin Johnny nu era aici. Măcar el era în siguranță.

A așteptat până când i s-au liniștit bătăile inimii și i s-a domolit respirația. Cinci minute. Poate zece. Era cât pe ce să se ridice, când a auzit mișcări furișate prin curte: zgomot de pietriș sub tălpi, stratul de pământ rașchetat. Frica a paralizat-o atât de tare, încât nu a mai putut trage aer în piept. Afară, o scândură veche s-a îndoit cu un zgomot de vânt care trece printr-un copac uscat. Greutatea unor pași pe verandă. Un bufnet în ușă, aproape neauzit. Katherine a auzit gemând treapta de jos, apoi liniște.

Liniște deplină, terifiantă.

Stătea cu telefonul în mână, dar a decis că apelul de urgență la 112 nu era suficient. Îl voia pe Hunt, în el avea încredere. Mergând aplecată, s-a îndreptat spre bucătărie. Cartea lui de vizită era în sertarul de dus. Detectivul i-a răspuns după primul țârâit. Katherine i-a vorbit în șoaptă.

— Nu deschide ușa, i-a spus el. Orice s-ar întâmpla. Trimit imediat o mașină.

A rămas cu telefonul în mână și după ce au închis. S-a strecurat pe lângă fereastră și a riscat o privire afară. A văzut umbre și copaci, alternanța luminii cu umbra când norii joși treceau peste luna la răsărit. Nimic pe stradă. Nimic în curte. S-a aplecat spre dreapta, lipindu-și obrazul de geam. A văzut o parte din verandă, însă nu suficient. A mers iar la ușă, a ascultat și a auzit un zgomot ca un scrijelit, ca o furculiță care trece peste o hârtie cerată. A auzit zgomotul încă o dată, foarte încet, apoi sunetul inconfundabil al unui plâns înfundat. Încetișor. Oarecum familiar.

A ascultat iar. Era dincolo de ușă. Pe verandă.

Katherine s-a uitat spre telefon, apoi a auzit iar plânsul. Preț de o clipă nebunească, și-a spus că era al unui copil. Cineva îi lăsase un copil pe verandă; însă asta era o nebunie, știa și ea. Dar sunetul s-a auzit din nou și Katherine s-a trezit cu degetele pe zăvor și cu o mână pe clanță.

A încremenit, gândindu-se la Ken.

Undeva, în depărtare, s-a auzit un motor. Sunetul a devenit tot mai puternic, apoi s-a îndreptat spre sud. De dincolo de ușă s-a auzit iar același plâns și Katherine a deschis ușa cât i-a permis lanțul de siguranță, simțind pe lângă obraji aerul de afară. Nu-și amintea când s-a hotărât să deschidă.

Pe verandă era o cutie de carton lipită cu bandă adezivă argintie. Deasupra ei, se afla un plic. Cutia s-a mișcat, iar

sunetul dinăuntru a devenit și mai clar. Pe plic era scris numele lui Johnny.

— Oh, Dumnezeuule!

A cercetat curtea cu privirea, și-a dat seama că nu era nimeni acolo și s-a dat înapoi. Plicul nu era închis, iar înăuntru se afla o singură bucată de hârtie. Mesajul era tipărit și nesemnat.

N-ai văzut pe nimeni. N-ai auzit nimic. Ține-ți naibii gura aia.

Katherine s-a uitat cu groază la cutie. A îngenuncheat și a dezlipit fâșia argintie, care s-a desprins făcând un zgomot de hârtie sfâșiată. Înăuntru era o pisică. Vie.

Cu spinarea ruptă.

Katherine s-a dat înapoi și a intrat în casă, încremenită, cu un singur gând care îi umplea mintea.

Johnny.

A format numărul lui Steve, însă a greșit tastele. A încercat din nou, cu degete neîndemânatice.

— Te rog, Doamne! a spus ea.

Telefonul a sunat de șase ori, apoi de zece; însă n-a răspuns nimeni. Moartă de frică, a pus receptorul în furcă. Apoi l-a sunat iar pe Hunt.

Capitolul treizeci și unu

Johnny a deschis ușa garajului și a pornit camioneta. S-a urnit greu, scoțând un fum albăstrui, dar de pornit, a pornit. A mers pe drumuri lăturalnice până când a ajuns în șoseaua cu patru benzi, apoi a călcat accelerația și camioneta a tresărit sub el. Johnny a încetinit când s-a

apropiat de Main Street, apoi a tăiat-o pe un drum cu sens unic, ca să evite traficul.

A mers încet. Zona era tot mai rău famată, cu cât se apropia de calea ferată. Johnny a auzit muzică și voci pe ton ridicat, bufnetul unei uși deplasate din țâțâni care se tot trântea. A găsit strada Huron și a cotit la stânga. Mașinile parcate sugrumau strada îngustă și în rigole sclipeau cioburi de sticlă. Buruienile creșteau înalte din crăpăturile trotuarelor; din beznă, un câine s-a repezit la el. Era un petic de maroniu pe fond negru, un contur neregulat oprit brusc din elanul său de capătul lanțului. Johnny a condus mai departe, dar mai erau și alți câini, în alte curți. Și-a imaginat degetele care dădeau perdelele la o parte, oameni albăstriți de lumina televizoarelor, aplecați să se uite prin ferestrele pline de zoaie. Iar asta nu se petrecea doar în imaginația lui. Spre stânga, un bărbat a pășit peste pragul casei, ieșind pe verandă. Avea labelle picioarelor albe și era îmbrăcat doar în blugi, fără cămașă; trăgea dintr-o țigară care-i atârna între buze. Johnny l-a ignorat și a condus mai departe.

Casa lui Freemantle a prins contur în față, pe dreapta. Era o construcție mătăhăloasă, neluminată, înfiptă pe o parcelă scufundată în beznă. În spatele ei, pietrișul decolorat se scurgea de pe terasamentul care ducea la șinele de cale ferată. Johnny a simțit miros de creozot, praf de rocă și ulei. A tras lângă bordură și a oprit motorul. Undeva, în spate, într-o casă de culoarea muștarului, se auzea un copil plângând.

Johnny a coborât în stradă și copilul a tăcut. Câinii se liniștiseră. Când a intrat în curtea lui Freemantle, Johnny a văzut banda galbenă întinsă între stâlpii care susțineau acoperișul verandei. S-a aplecat ca să treacă pe sub bandă, și-a făcut paravan cu palmele și a încercat să se uite înăuntru. Nimic. Doar beznă. Johnny a tras și mai mult

de banda galbenă. A atins ușa și aceasta s-a deschis larg. A intrat, dar nu era nimeni. Casa era pustie. A aprins lumina și a văzut sângele de pe zid.

S-a speriat îngrozitor.

Era adevărat.

Sângele era împrăștiat peste tot, deja uscat. Întrerupătoarele și clanțele erau mânjite cu un praf gri. În ultima cameră, urmele de sânge erau și mai pronunțate. La fel și mirosul. Gros și uleios, îi rămăsese înțepenit în gât. Sângele uscat se întindea ca un deșert. Pe jos se vedeau fâșiile de bandă marcând locul unde căzuseră trupurile.

Două cadavre.

Un deșert însângerat.

Johnny s-a răsucit pe călcâie și a fugit spre ușa de la intrare. Holul se îngusta și umbra băiatului se răsucea în ritm cu pașii lui. Ușa îl aștepta larg deschisă, un gol negru și dur, brăzdat de banda galbenă care l-a plesnit peste brațe. A sărit spre verandă, a aterizat prost și și-a julit pielea din palme. S-a mai împiedicat o dată, apoi a urcat în camionetă și dus a fost. A mai stârnit o dată câinii care păreau că-l alungă și-l trimit pe drumul lui.

Hunt a gonit ca un nebun prin oraș. A urcat ultimul deal cu 130 de kilometri pe oră și a simțit cum mașina saltă pe amortizoare; apoi a ajuns în vale și a apăsat accelerația până când acul vitezometrului a sărit la 145. A frânat tare pe alea ce ducea spre casa lui Katherine, a tras pe dreapta și s-a oprit cu un derapaj.

În casă, luminile erau aprinse, dar întunericul se aduna prin coroanele copacilor.

Nici urmă de mașină de patrulă.

Hunt a coborât dintr-un salt; girofarul pulsa albastru în spatele grilajului de la radiator. A cercetat rapid linia copacilor și curtea, cu o mână pe arma din toc. Era o tăcere neclintită; veranda a răsunat a gol sub pașii lui. A

bătut la ușă, a simțit mișcare înăuntru și s-a dat înapoi, verificând încă o dată curtea din spatele lui. Zăvorul s-a desprins și ușa s-a crăpat un pic, apoi s-a deschis larg. Katherine Merrimon stătea în lumină, micuță, cu fața pătată de lacrimi, strângând cu putere între degete un cuțit de măcelar de 20 de centimetri.

— Katherine...

— Vreo veste despre Johnny?

Hunt a pășit peste prag.

— Am trimis o mașină acasă la Steve. Probabil că au ajuns deja acolo.

Hunt a întins mâna.

— Poți să-mi dai cuțitul, te rog?

— Iartă-mă.

I l-a întins și Hunt l-a pus pe blat.

— Ești bine, a spus el. Sunt sigur că și Johnny este.

— Nu e OK.

— Încă nu știm nimic.

— Vreau să merg acasă la Steve.

— O să mergem. Îți promit. Doar stai jos o clipă.

A așezat-o pe canapea, apoi s-a îndreptat de spate. Cutia era pe masă.

— Asta este?

Katherine a dat din cap, în semn de încuviințare.

— Cred că a murit deja.

Hunt s-a apropiat de cutie, a văzut banda adezivă argintie desprinsă de pe carton și, alături, un plic și o foaie de hârtie.

— N-am putut s-o las afară, a spus Katherine.

Hunt a folosit un pix să desprindă clapetele laterale. Ochii pisicii păreau acoperiți de o peliculă fină. Limba îi ieșise din gură.

— A murit.

Hunt a închis clapetele, apoi a citit biletul: *N-ai văzut pe nimeni. N-ai auzit nimic. Ține-ți naibii gura aia.*

Katherine a traversat încăperea și a venit lângă el, cu privirea plecată. Tremura.

— Crezi că e opera lui Ken? Chestia asta a apărut la zece minute după ce-a plecat el.

— Mă îndoiesc.

— Pari destul de sigur.

— Nu sunt, dar nu prea are sens. De ce să pleci și să te întorci? De ce să te anunți în felul ăsta? Și, mai ales, de ce s-o faci?

— Ce înseamnă? a întrebat Katherine.

Hunt a citit iar biletul.

— Cred că are de-a face cu Burton Jarvis.

— Poftim?

— Presa a scris destul de mult despre asta.

Hunt i-a susținut privirea.

— Ai văzut însemnările lui Johnny?

— Bineînțeles.

— A fost acolo, Katherine, acasă la Jarvis. Indiferent ce vrea el să mă facă să cred, Johnny a fost acolo de multe ori.

— Cineva crede că l-a văzut Johnny?

— Băiatul tău i-a identificat pe cinci din cei șase bărbați care-l vizitau regulat pe Jarvis. Doar pe cinci dintre ei.

— Și al șaselea?

— Al șaselea a fost mai prudent. A schimbat plăcuțele de înmatriculare de trei ori, din ce știm până acum. E îngrijorat că Johnny ar putea să-l identifice.

— Vorbim despre polițist?

— Nu știm dacă este polițist.

— Johnny așa crede.

— Se înșală. Trebuie să se înșele.

— Și dacă nu?

Hunt nu avea un răspuns. În schimb, i-a întins mâna.
— Hai să-ți găsim băiatul.

Era târziu când Johnny s-a întors acasă la Steve. S-a plimbat printre clădiri și apoi a făcut ultimul viraj la stânga și s-a oprit brusc la 100 de metri distanță. Duba lui Steve revenise la locul ei. Mașinile poliției stăteau parcate pe stradă, în fața blocului. Era și mașina lui Hunt acolo. Asta însemna că era și Asistența socială.

Johnny s-a înjurat singur. Trebuia să se fi întors mai repede. N-ar fi trebuit să plece deloc. Acum o să fie luat definitiv de lângă maică-sa. Limpede ca lumina zilei. Cât se poate de limpede.

A oprit motorul și a deschis ușa. Un pâlț de pini se ridica în dreapta străzii, cam pe la jumătatea drumului până la clădire. Johnny și-a rezemat umărul de metalul cald și s-a strecurat printre mașinile parcate până în apropierea copacilor, apoi a țâșnit să găsească acoperire. A plonjat într-un strat de ace, s-a ridicat de acolo și s-a târât până în cel mai întunecat colț pe care l-a putut găsi.

Acolo a dat peste Jack.

— Dă-o dracului, Johnny! M-ai speriat.

Johnny a simțit bourbonul din respirația prietenului său și a văzut sticla pe care o ținea strâns la piept.

— Ce faci aici, Jack?

Jack s-a foit și s-a așezat pe un trunchi de pin.

— Unde altundeva aș fi putut să fiu?

— Știi ce se petrece?

Jack a arătat spre mașinile de poliție.

— Așa le-am găsit când am ajuns aici.

— Și cum ai ajuns aici?

— Pe jos.

— Sunt șase kilometri.

Jack a ridicat din umeri.

— Ești beat? I-a întrebat Johnny.

— Îmi ții predici?

— Nu.

— Pare că predici un pic.

Johnny a ignorat provocarea.

— Mama e înăuntru?

— Cred că am văzut-o la un moment dat. Însă adevărul e că nu știu. Eu te așteptam pe tine.

Johnny s-a dat mai aproape de marginea pâlcului de copaci. Jack a șuierat la el.

— Nu face asta, Johnny. Din câte știu, e și bătrânul meu înăuntru. Nu pot să mă descurc cu treaba asta.

— Taică-tu?

— Încearcă și el să facă impresie. Muncește peste program și toate alea. Vrea să devină detectiv gradul unu până ajunge Gerald la profesioniști.

A tras o dușcă din sticlă.

— De parcă ar conta.

Johnny s-a întors iar în penumbră. Jack articula cu greu cuvintele, alunecând permanent de pe trunchiul de copac. Abia dacă putea să stea drept.

— Ce naiba e cu tine? I-a întrebat Johnny.

— Nu-i nimic, a răspuns el, posac.

Johnny și-a îndreptat din nou atenția spre apartament.

— Dacă vrei să știi...

Jack vorbea mult prea tare.

— Tacă-ți gura, J, băiete! Isuse!

Jack a coborât vocea.

— Dacă chiar vrei să știi, m-am certat cu tata. Cineva i-a povestit ce s-a întâmplat la mall.

— Lasă-mă să ghicesc. I-a luat partea lui Gerald.

Jack a clătinat din cap.

— Mă așteptam oricum. Dar cearta a fost în legătură cu tine. A spus că nu mai putem fi prieteni, a spus că este un avertisment oficial. Ultimul avertisment.

Jack a fluturat din mână și s-a clătinat pe picioare.

— Dar nu-ți face griji. I-am spus că-l bag în mă-sa.

— Sper că nu.

Sticla s-a mai ridicat o dată.

— Ba chiar așa.

Johnny a cercetat ferestrele apartamentului.

— Dacă intru acolo, o să mă ia de tot, pe bune.

— Cine?

— Protecția copilului. O să mă ia de la Steve și o să mă închidă în casă cu niște buni samariteni din ăia înțepați care o să mă pună să fac baie de trei ori pe zi și n-o să mă lase să ies din casă.

— Ori asta, ori o să te dea unora care vor și ei niște bani de la stat. O să te țină cu pâine și apă. O să te pună să dormi pe jos. O să te facă sclavul lor.

— Tacă-ți gura, Jack.

— Vorbesc serios.

— Ba nu.

Jack s-a apropiat împleticindu-se și a mijit ochii spre ferestre. A vorbit din nou, de data asta serios.

— Probabil că sunt îngrijorați. Maică-ta și toată lumea.

— Acum nu pot să mă gândesc la asta.

— De ce nu?

Johnny l-a apucat pe Jack de tricou și l-a tras în sus.

— Vino.

— Unde?

— Vino cu mine.

L-a condus spre camionetă.

— Așteaptă aici.

— Omule...

Dar Johnny nu asculta. Ignorând mașinile poliției, a încercat ușa de la duba lui Steve. Era încuiată. A intrat în curte și a scos o cărămidă din bordura trotuarului. S-a îndreptat direct spre dubă, ținând cărămida în mână

dreaptă. A izbit geamul mașinii, s-a întins și a deschis torpedoul.

Întors la camionetă, a smuls sticla din mâinile lui Jack și a aruncat-o în noapte. Apoi i-a întins lui Jack cutia cu cartușe.

— Ține asta.

— Ce este?

— Și asta.

A îndesat pistolul în mâinile lui Jack.

— Oh, rahat.

Johnny a deschis portiera și și-a privit prietenul cu asprime.

— De data asta vii?

— Oh, futu-i, a spus Jack, iar Johnny a pornit motorul.

Johnny a respectat limita de viteză și a oprit în vârful dealului. Sub ei, drumul se întindea până la casa băiatului.

— Ce facem aici?

— Trebuie să iau ceva.

— O fi cineva acolo, ce zici?

— Nu-i decât o cale să aflăm.

Johnny a coborât dealul și casa s-a ivit pe partea dreaptă. Înăuntru erau câteva lumini aprinse. Nicio mașină pe alee. Johnny a încetinit și a oprit motorul. Aerul nopții era neclintit, iar în casă nu se vedea nicio mișcare.

— Pare că nu e nimeni.

Johnny a urcat scările și a încercat cheia în broască.

— Nu merge, a spus el.

— E cheia bună?

Johnny a încercat iar.

— Mama trebuie să fi schimbat yalele.

— De ce?

— Presupun că din cauza lui Holloway.

— Și e un lucru bun, nu?

— Dacă ăsta e motivul.

— Păi...

Jack s-a uitat în jur, iar Johnny a aruncat cu o piatră în fereastră.

— Isuse, Johnny! Data viitoare avertizează-mă naibii și pe mine.

— Îmi pare rău.

— Cine naiba dă cu pietre în fereastra lui?

Johnny s-a răsucit și i-a vorbit pe ton grav:

— Nu pricepi, nu?

A arătat spre drumul pe care veniseră.

— Polițiștii au aflat că am fugit de la Steve, așa că au chemat în mod sigur Asistența socială. O să mă ducă într-un loc la care nici măcar nu vreau să mă gândesc. O să mă închidă undeva și aia e. Gata, s-a terminat.

— Ha?

Jack era beat.

Johnny l-a prins de umăr și l-a strâns.

— Asta e ultima mea șansă să o găsesc. Crezi că dau eu două parale pe fereastra lui Ken? Sau pe duba lui Steve? N-au nicio importanță.

I-a dat drumul cu atâta forță, încât Jack s-a dezechilibrat. Johnny a ridicat o ramură căzută și a folosit-o să îndepărteze cioburile din rama ferestrei. A aruncat creanga pe jos și s-a asigurat că Jack înțelege cine e șeful.

— Așteaptă aici. Stai la pândă.

A escaladat fereastra și a aprins plafoniera din cameră. Locul arăta la fel, dar părea cumva diferit. A simțit cum îl împunge în inimă ghimpele unei pierderi, dar l-a ignorat. S-a îndreptat mai întâi spre camera mamei lui, a deschis sertarul noptierei și a scos banii pe care i-a găsit acolo. Două sute de dolari, mai mult sau mai puțin. A luat două bancnote de 20 și a pus restul înapoi. Ajuns în camera lui, și-a deschis rucsacul și a îndesat înăuntru haine și o pătură. A luat din dulap două geți, una din denim, cealaltă

din twill de bumbac. S-a întors la pat și a scotocit după exemplarul său din *O istorie ilustrată a Ținutului Corbilor*. A deschis cartea la pagina dedicată lui John Pendleton Merrimon, chirurg și abolitionist. Preț de o secundă, a atins cu degetele literele din propriul nume, apoi a întors pagina. Titlul cu litere îngroșate spunea: „Mantia libertății: primul sclav eliberat din Ținutul Corbilor”. Era povestea lui Isaac și mai era și o hartă.

Pe hartă erau râul și o potecă.

Poteca ducea într-un anumit loc.

Johnny a închis cartea cu un pocnet, apoi a îndesat-o în rucsac.

A pus arma deasupra.

Din bucătărie a luat conserve cu mâncare și unt de arahide, o lanternă mare și o cutie cu chibrituri. A tras pâine de pe raft, a luat din frigider două cutii cu suc de struguri. O clipă s-a gândit să-i lase maică-sii un bilet, dar momentul a trecut repede. Dacă ea ar fi știut ce plănuia, s-ar fi îngrijorat și mai tare. A ieșit în curte și i-a aruncat lui Jack geaca din bumbac.

— la de-aici.

Apoi și-a tras pe el geaca de blugi. Jack începuse să se dezmeticească din beție. Johnny a văzut-o pe chipul lui jilav și nefericit, a văzut-o în felul prudent în care a privit în lungul fâșiei de drum pustiu.

— Nu trebuie să vii, i-a spus Johnny. Pot să mă descurc și de unul singur.

— Johnny, omule. Nici măcar nu știu ce ai de gând să faci.

Johnny a privit spre pădurea deasă din spatele casei. S-a gândit la arma care îi atârna greu în rucsac.

— O să-ți spun când te trezești din beție. Dacă mai vrei în continuare să vii, vino.

— Acum unde mergem?

— Să facem tabără undeva.

Jack avea o privire lipsită de expresie, iar Johnny i-a pus o mână pe umăr. Gura i se întinsese într-o linie subțire, ochii îi străluceau puternic.

— Gândește-te că e o aventură.

Capitolul treizeci și doi

Hunt stătea lângă șemineu și o supraveghea îngrijorat pe Katherine Merrimon, așezată pe o canapea din livingul lui Steve, tremurând, roșie la față. La câteva minute se ridica și se uita pe fereastră. Yoakum era în bucătărie. La fel și Cross. Steve măsura încăperea cu pasul, aruncând priviri înfricoșate spre Hunt. A încercat să-i vorbească lui Katherine, dar ea l-a plesnit peste față:

— E vina ta.

— Puștiul ăla nenorocit.

Katherine l-a plesnit încă o dată.

— Eu ies, a anunțat Steve. Trebuie să fumez o țigară.

— Să nici nu te mai întorci, i-a replicat ea, fără să-l privească măcar.

— Katherine...

Femeia se uita fix în întuneric. Hunt a făcut câțiva pași.

— Du-te și fumează-ți țigara, Steve. Lasă-ne câteva minute.

Steve a deschis ușa.

— Bine. Cum vreți.

Hunt a așteptat să se închidă ușa, apoi a luat-o pe Katherine de mână și a condus-o spre canapea.

— O să-l găsim.

— N-ai de unde să știi.

— O să fac tot ce-mi stă în putere ca să-ți aduc băiatul acasă. Îți promit.

Și-au dat seama amândoi de zădărnicia acestei promisiuni. Katherine și-a împreunat mâinile în poală.

— Nimic nu contează mai mult pentru mine acum. Mă crezi?

— Nu știu.

— Pe cuvânt, Katherine. Jur.

Ea a dat din cap, cu umerii încovoiați și mâinile încă adunate într-un nod mic, perfect.

— Crezi că l-a luat cineva?

Hunt abia a auzit-o.

— Nu, a spus el. În niciun caz.

— Poate cineva a decis că amenințarea nu este îndeajuns.

Hunt s-a răsucit pe canapea.

— Nu sunt urme de intrare forțată și nici de luptă. Camioneta lui Steve a dispărut. Johnny știe să conducă. A avut acces la chei.

— Am nevoie de el, îl vreau înapoi. Înțelegeți?

— Da.

— Am nevoie să vină acasă.

Hunt a privit-o cum se uita țintă prin fereastră. Yoakum s-a ivit în ușa bucătăriei.

— Clyde, a spus el, făcând semn cu un deget.

Hunt l-a urmat în bucătărie.

— Ce este?

Yoakum l-a condus spre o măsuță.

— Vezi aici ceva care te deranjează?

Hunt s-a uitat spre masă. Nu se afla aproape nimic pe ea. Doar câteva reviste, corespondență, ziarele de cu o zi înainte și o carte de telefon deschisă. Era gata să clatine din cap, când Yoakum a spus:

— Cartea de telefon.

I-a luat o secundă să vadă numele lui Levi Freemantle, strada Huron 713.

— Băga-mi-aș.

— De ce i-ar păsa lui de Levi Freemantle?

— Crede că Freemantle știe unde este Alyssa.

— De ce să creadă una ca asta?

— Crede că s-ar putea să-i fi spus David Wilson înainte să moară.

Hunt a închis cartea.

— E vina mea.

— Nimeni n-ar fi ghicit că o să facă așa ceva.

— Eu aș fi putut ghici.

Hunt s-a frecat cu mâinile pe față.

— Puștiul ăsta e în stare de aproape orice. A fost o prostie din partea mea să cred că va renunța pur și simplu.

— Pot ajunge acolo în opt minute.

— Nu. Băiatul are încredere în mine, mai mult sau mai puțin. Mai bine mă duc eu.

— Păi, atunci ar fi bine s-o iei din loc.

Au revenit în living, dar Steve a dat buzna înăuntru înainte să apuce ei să traverseze încăperea. A arătat cu degetul spre Katherine, apoi a strâns mâna într-un pumn amenințător. Avea buzele livide și fața roșie. A dat din mână, ca și cum încerca să-și domolească nervii.

— Ce este? I-a întrebat Hunt.

Steve l-a fulgerat cu privirea. Vorbele i-au ieșit sacadat, în timp ce împungea cu degetul spre stradă.

— Rahatul ăla cu ochi mi-a furat și pistolul.

Zece minute mai târziu, Hunt trecuse prin fiecare încăpere din casa lui Freemantle. L-a sunat pe Yoakum din living.

— L-am ratat.

— Vreun semn că a fost acolo?

Hunt a ieșit pe veranda lui Freemantle și a ridicat cu degetul banda galbenă ferfenițită. În susul străzii se auzeau câinii urlând.

— Banda e desprinsă. Ușa e deschisă.

— Ar trebui să dăm camioneta în urmărire?

Hunt s-a gândit un pic.

— Și dacă Johnny avea dreptate? Dacă al șaselea bărbat este polițist?

— Nu văd cum ar fi posibil.

— Dar dacă este? Dacă îl dăm în urmărire și îl găsește polițistul nepotrivit?

— Crezi că ar trebui să acționăm discret?

— Nu știu. Dacă o să gândim în felul ăsta, pare o ipoteză greșită din 20 de motive.

— Te ascult. Stai așa. Ce?

Receptorul a fost acoperit cu mâna. Hunt a auzit voci înfundate, apoi iar limpede, pe Yoakum.

— Aoleu, rahat.

— Ce e?

— Cross zice că a emis deja apelul.

— Nu l-a autorizat nimeni.

— Zice că e la mintea cocoșului să dai în urmărire un copil fugar, cu o camionetă furată și o armă furată. Sincer să fiu, nu pot să nu fiu de acord cu el, mai ales când știm că...

Yoakum a făcut o pauză și Hunt și l-a imaginat îndepărtându-se de Katherine.

— De când știm ce?

S-a auzit închizându-se o ușă, iar Yoakum a vorbit în șoaptă.

— De când știm că e în căutarea unui ucigaș cu sânge rece.

Johnny a trebuit să traverseze două drumuri până a găsit intrarea pe plantația de tutun abandonată. Poarta era descuiată, iar șleaurile fuseseră năpădite de buruieni și

tufe joase de mărăcini. Jack a închis poarta în spatele lor. Nu fusese niciodată în hambarul vechi.

— Unde mergem?

— O să vezi.

Farurile străpungeau întunericul. Ramuri de pin se iveau în fața lor, preschimbându-se din negru în verde. Rășina sclipea pe trunchiurile noduroase, apoi își pierdea strălucirea când o lăsau în urmă.

S-au hurducat prin șanțuri și gropi adânci făcute de ploile de primăvară. Când au ieșit din pădure, ajungând la câmpurile abandonate, cerul s-a deschis deasupra lor: în înalt, stele singuratice și o urmă de lună dincolo de suvițele de nori.

— Aici a fost cândva o plantație, a spus Johnny. Apoi au rămas doar câteva ferme.

Cărarea mergea drept înainte, apoi se bifurca. Johnny a apucat spre stânga.

— Încă se mai pot vedea rămășițele conacului incendiat.

A dat brusc din cap.

— Acolo. La hornul ăla din care au rămas o grămadă de cărămizi. Puțul fostei fântâni.

— Da?

— Acum au crescut buruienile peste ele. Eu l-am descoperit acum șase luni.

Hambarul se profila în depărtare, un zid de bușteni albiți de vreme, pe o fundație din granit cioplit. Flori-de-ceară, cu roz și verde, și lăstari de iederă încleștați pe toată lungimea colțului din spate. În locurile unde ipsosul de la îmbinări se fărâmițase și se transformase în praf apăruseră dâre negre. Johnny a ocolit hambarul și a oprit. Ușa se căsca larg, deschisă. Bucăți de lemn ars și de cenușă marcau vatra unui foc. Johnny a pus schimbătorul de viteze în poziția „parcare”.

— Dă-mi rucsacul.

Jack i l-a aruncat.

— Să nu oprești motorul până nu-ți zic eu.

Johnny a așezat sacul pe jos și a scos lanterna. A dispărut în hambar, unde a găsit rucsacul albastru mucegăit și trei mucuri de lumânare.

— În regulă, a spus el.

Jack a oprit motorul și farurile s-au stins. Noaptea a cedat în fața unei raze tremurătoare de lumină care a pâlpăit pe pielea albă, ochii mari și hainele murdare ale copiilor.

— Casa lui Ken este într-acolo, a arătat Johnny cu lanterna. Printre copaci. Nu e departe.

— Cum ai găsit toate astea?

Johnny s-a ghemuit și a scotocit după chibriturile din rucsac.

— Ieșind din casă când lucrurile deveneau nasoale de tot. Când căutam șerpi.

— Apropo de șerpi...

— Ține asta.

Johnny i-a întins lanterna lui Jack, apoi a pus lumânările pe o lespede de granit și le-a aprins. Jack l-a privit fără să spună nimic, dar Johnny l-a simțit acolo.

— Am dormit aici de multe ori. Nu e așa rău. Înăuntru e plin de păianjeni. Aici, afară, e mai nasol cu țânțarii.

— Prefer țânțarii.

— Și eu la fel.

Jack a îndreptat raza lanternei spre rucsacul albastru.

— Și cu ăsta ce e?

— Hai să facem focul mai întâi.

Johnny s-a ridicat și s-a apucat să caute lemne. În cele din urmă, a venit și Jack să-l ajute. Au adunat rămurele și crengi căzute din copaci. Focul nu se întetise încă atunci când Jack a găsit resturile de Biblie. Piele neagră, granulată; o parte din cotor, lungă de cinci centimetri,

carbonizată, pe care încă se zăreau câteva din literele aurite. Jack a ținut-o între degete un minut care a părut nesfârșit, iar Johnny și-a dat seama că prietenul lui știa ce era. A văzut cum degetele mici ale lui Jack parcurg conturul literelor, apoi s-a ridicat, i-a smuls bucata de cotor din mână și a aruncat-o în foc. Legănându-se pe călcâie, Johnny și-a privit prietenul. Jack nu era ceea ce mulți ar numi „băiat bun”, dar Johnny știa sigur că puștiul credea în diavol.

— N-o să ard în iad, dacă la asta te gândești.

Jack a mișcat din brațul atrofiat. A arătat spre foc.

— Ce faci? Johnny?

A întors capul și roșul flăcărilor i-a umplut ochii.

— Am fost băiat bun și am tăcut. În legătură cu toate chestiile astea.

Și-a trecut iar degetele peste față.

— În legătură cu ce s-a scris în ziare. Cu lucrurile pe care le-ai ținut secrete față de mine. Șerpilor și talismanele și rahaturile alea voodoo.

A clătinat din cap.

— Dar asta nu-i OK. Orice-ar fi treaba asta, nu poți să arzi bibliei. Până și eu știu.

— E doar o carte.

— Retrage imediat ce-ai zis.

Johnny a ridicat vocea.

— E doar o carte și nu funcționează. Nu are nicio importanță.

Jack a deschis gura, dar Johnny a coborât tonul.

— Preotul a zis că o să funcționeze, dar și el mânca rahat.

— Simt că mi se face rău.

— Păi du-te mai încolo dacă e să vomți.

Johnny a împuns cu un deget în beznă.

— Am de gând să-mi iau cina și nu-mi trebuie să-ți miros ție voma.

Jack a închis ochii; când i-a deschis arăta mai bine, mai puțin verzui la față. Când l-a auzit, Johnny a știut că luase decizia să treacă peste moment.

— Ce-i cu asta? a întrebat el, arătând spre rucsac.

Un vârtej de fum a șters fața lui Johnny, făcându-l să mijească ochii.

— Chiar vrei să știi?

— Eu am întrebat, nu?

Johnny a desfăcut baretele și a răsturnat pe jos conținutul sacului. A separat mănunchiurile de ierburi. Erau patru snopi, legați bine cu sfoară. Le-a pus în rând, s-a uitat la Jack și le-a atins pe rând.

— Cedru, a spus el. Pin. Molid. Dafin.

— Da. Și?

— Se presupune că sunt sacre.

Le-a atins iar, pe rând.

— Înțelepciune. Putere. Curaj. Perseverență. Trebuie să le arzi.

— E o chestie indiană?

— Indiană. Și altele.

Johnny a adunat mănunchiurile și le-a aruncat în bezna de dincolo de foc. Au aterizat cu un fâșâit, iar Johnny a scuipat în țărână.

— Ți-e foame? Mie mi-e.

Au mâncat sandviciuri cu unt de arahide și au băut suc de struguri. Jack a stat cu ochii pe prietenul său, dar și-a ferit privirea când acesta l-a prins că-l urmărește. Johnny l-a ignorat. Nu voia să vorbească despre lucrurile pe care le făcuse și să dea dracu' dacă avea de gând să-l lase pe Jack să-l judece. Și-a șters pe blugi degetele murdare de unt de arahide și a ridicat arma. Era grea și netedă. A deschis încărcătorul să vadă dacă are gloanțe.

— Nu are siguranță, a spus Jack. Ai grijă încotro o îndrepti.

Johnny a pocnit cilindrul, băgându-l la loc în locașul său.

— Știi să umbli cu un pistol?

Jack a ridicat din umeri.

— Tata e polițist.

— Știi să tragi?

— Destul de bine, zic eu.

Johnny a băgat pistolul la loc în toc. Au rămas tăcuți. În jurul lor se ridicau sunetele nopții. Moliile dansau în jurul flăcărilor, iar umbrele lor atingeau pământul. Jack a aruncat cutia de suc în foc, să vadă dacă arde; vopseaua a făcut bășici și a sfârâit.

— Johnny?

— Da.

Jack a rămas cu ochii pironiți în foc.

— Crezi că lașitatea e un păcat?

— Ești speriat?

— Crezi că e un păcat?

Era insistent și își încordase maxilarele firave.

Johnny a aruncat și cutia lui în foc. Au trecut câteva secunde lungi și nici n-a clipit până când n-a simțit că ochii i se usucă iască.

— Bărbatul ăla de la râu, David Wilson. Știa unde e sora mea. Știa, și eu am fugit înainte să apuce să-mi spună.

Johnny și-a privit prietenul.

— Așa că da. Cred că lașitatea este un păcat.

— Cu sau fără Dumnezeu.

Ochii lui Jack erau larg deschiși, liniștiți.

— Exact.

Jack s-a uitat ținută în beznă și și-a cuprins genunchii cu brațele.

— Ce căutăm noi aici, Johnny?

Johnny a scormonit cu un băț în foc.

— Dacă-ți spun, nu mai e loc de ezitări. Nu mai poți da înapoi. Așa că trebuie să-mi zici acum dacă te bagi sau nu.

— E greu dacă nu știu despre ce e vorba.

Johnny a ridicat din umeri.

— Te duc chiar acum acasă, dar nu și dacă o să știi ce am de gând să fac.

— Isuse, Johnny. N-aș spune nimănui.

— Te bagi sau nu?

De cealaltă parte a focului, dincolo de cortina de fum și aer pârjolit, Jack și-a frecat nasul cu antebrațul. O pojghiță portocalie îi poleia ochii; a întors capul și culoarea a pălit, iar el a devenit din nou băiatul jigărit cu pielea palidă și păr răvășit în toate direcțiile.

— Tu ești cam tot ce am eu bun, Johnny. Nu cred că va fi vorba de dat înapoi.

S-a răsucit; avea ochii atât de curați și de căprui încât, văzându-i, Johnny i-a asemuit cu ochii unui câine.

— Așa că ai putea să-mi spui.

— Vino încoace.

Johnny a scotocit în rucsacul luat de acasă. A scos cartea despre Ținutul Corbilor, însă n-a deschis-o. Jack a dat ocol focului, s-a așezat pe pământ, iar Johnny i-a explicat totul de la început: cum a căzut David Wilson de pe pod și ce i-a spus; cum l-a prins Levi Freemantle pe malul râului; sângele găsit în casa lui Freemantle.

Jack a plecat fruntea.

— La naiba, Johnny. Au scris în ziar și despre asta. În aceeași zi în care s-a întâmplat cu tine. Nu i-au dat numele, cel puțin nu cred, dar au scris despre cadavrele pe care le-au găsit în casa aia. Doi oameni cu țeasta zdrobită.

— Mi-am imaginat eu că a murit cineva când am văzut tot sângele ăla.

Chipul lui Jack s-a schimonosit.

— Era mult sânge?

— Era peste tot, adică era ca vopseaua.

Băieții au rămas tăcuți o vreme.

Ca vopsea.

Apoi Jack a scuturat din cap.

— Nu înțeleg ce are asta de-a face cu noi.

Johnny a aprins lanterna și a deschis cartea la pagina despre Isaac Freemantle. A arătat pe hartă.

— Aici este orașul.

S-a plimbat cu degetul spre nord, făcând o mișcare circulară.

— Aici este mai mult mlaștină.

A mutat un pic degetul.

— Aici e locul unde se ridică peretele de granit și avem pădurile alea întinse, cu mine vechi. Îți amintești?

— Da. Excursia din clasa a patra. Ne-au pus să ne ținem de mână, ca să nu se rătăcească niciunul și să cadă în vreo groapă.

Johnny știa că Jack era stânjenit de amintirea aceea. Nimeni nu voise să se țină de mână cu el. Se îmbrânciseră și se împinseseră. Unele fete spusese că era scârbos.

Johnny și-a îndreptat degetul spre sud, pe cărarea care mergea pe lângă râu.

— Aici am dat peste el, chiar aici. Iar podul este aici.

— Am priceput.

Johnny a continuat să urmărească poteca de pe malul râului. Degetul s-a oprit aproape de marginea mlaștinii. Acolo erau scrise două cuvinte: Arborii Tăcuți.

— Țsta era locul spre care se îndrepta. Aici o să-l găsim.

— M-ai zăpăcit de cap, omule.

Johnny a închis cartea.

— E ceva de demult, OK? Din vremea sclaviei.

— Poftim?

— În vremea sclaviei. Concentrează-te. Uite, sclavii au venit cu propria religie. Chestii africane. Chestii tribale. Zei-animale și spirite ale apelor, fetișuri, talismane.

Întoarcerea la origini, cum îi spun ei. Hoodoo⁴. Dar a fost bine pentru albi, a fost chiar OK, de fapt, pentru că nimeni de aici nu voia să-i învețe despre Isus și Dumnezeu și alte chestii. Nu voiau ca o mână de sclavi să se considere egali cu ei în ochii lui Dumnezeu. Înțelegeți de ce? Dacă sunteți egali, atunci n-ar trebui să fii proprietatea nimănui. Era o gândire periculoasă dacă dețineai sclavi.

— Așadar, n-au vrut ca sclavii să învețe.

— Dar ei au învățat. Și sclavii africani, și sclavii indieni. Au învățat să citească și au citit Biblia; însă a trebuit s-o facă pe ascuns, pentru că au înțeles și ei primejdia. Erau mai deștepți decât credeau proprietarii lor că sunt. Știau că vor fi pedepsiți pentru credința lor. Vânduți. Sau poate uciși. Așa că s-au rugat în păduri și mlaștini. În locuri tainice. În locuri ascunse. Pricepi?

— Nu.

— Gândește-te la ele ca la un fel de biserici tainice. Numeau locurile astea „arbori tăcuți” și mergeau acolo să se roage în taină, să-și ascundă credința pe care albi nu voiau să și-o împartă cu ei.

— „Arbori tăcuți”? Ca locul de pe hartă.

Johnny a dat din cap.

— Erau prea isteți să construiască o biserică, fiindcă știau că o va găsi cineva. Dar pădurea e pădure, mlaștina e doar mâl, apă, șerpi și rahat. Așa că acolo s-au dus. Și-au intonat imnurile către Dumnezeu, au dansat în țărână și și-au mărturisit noua credință.

— Asta e din carte?

Johnny și-a ferit privirea, șovăitor.

— O parte. Nu tot.

— Nu tot din ce?

⁴ Hoodoo reprezintă un set de practici, tradiții și credințe create de sclavii din America de Nord. (N.t.)

— A existat un sclav pe nume Isaac, un fel de preot. El i-a învățat pe cei care nu știau să citească. A răspândit cuvântul, chiar dacă știa că este primejdios.

Johnny a strivit un țăntar, l-a îndepărtat de pe gât și l-a stors de sânge, între degete.

— Până la urmă, au fost descoperiți, iar trei dintre sclavi au fost linșați chiar aici, între arborii tăcuți, atârnați de copacii care le fuseseră biserică. Erau pe punctul de a-l spânzura și pe Isaac, dar a intervenit stăpânul lui. A înfruntat mulțimea cu o armă într-o mână și o Biblie în cealaltă. Se spune că l-a invocat pe Dumnezeu din ceruri și a amenințat că-l va doborî pe primul care îndrăznește să facă un pas. Nimeni n-a avut curajul să încerce. A salvat viața celui sclav.

Jack era fascinat.

— Și ce s-a întâmplat după aia?

— L-a dus pe Isaac acasă și l-a ascuns timp de trei săptămâni, așteptând ca mulțimea să se răcorească, așteptând să se instaleze un fel de vinovăție, cred eu. Apoi i-a dat sclavului său libertatea și i-a oferit pământul unde se rugaseră toți ai lui.

— Și unde fuseseră linșați.

— Da, și asta.

— Și vrei să-l găsești pe tipul ăsta acolo?

— Isaac Freemantle a locuit acolo tot restul vieții. Poate că acolo încă mai stau cei din neamul Freemantle. Poteca duce fix acolo. Probabil așa ajung în oraș și înapoi.

Jack s-a încruntat.

— De unde știi toate astea? Ai spus că nu sunt în carte.

— Stră-străbunicul meu a fost John Pendleton Merrimon. Îl chema la fel ca pe mine.

— Da. Și?

— El a fost cel cu arma și cu Biblia.

Johnny a aruncat un băț în foc.

— El a fost cel care l-a eliberat pe Isaac.

— Fugi de-aici!

— Pe bune.

— Și tu vrei să mergi în mlaștină să-l găsești pe strănepotul tipului ăstuia sau ce-o fi el, un criminal de altfel, ca să-l întrebi despre Alyssa?

Johnny a încuviințat cu o certitudine absolută, iar Jack a scuturat din cap.

— Crezi că ți-e dator?

— Nu cred că știe cine sunt.

— Ești un idiot. Adică ești dus de-acasă, să-mi bag picioarele.

— Dus de-acasă, a repetat Johnny amar. E chiar amuzant.

— Nu glumesc. E o prostie, Johnny. O nebunie.

— Fără să dăm înapoi. Așa ai zis.

Jack s-a clătinat pe picioare; din foc au sărit scânteii.

— Isuse, Johnny. Tipul ăsta tocmai a ucis doi oameni. O să ne ucidă și pe noi. Al dracului de sigur.

S-a ridicat și Johnny.

— Țasta-i motivul pentru care am luat asta.

A scos arma lui Steve din toc și flăcări drăcești au jucat pe metalul ei.

— Ești nebun.

— Iar tu vii cu mine.

Jack s-a uitat de jur împrejur, ca și când ar fi căutat ajutor; dar nu era nimeni acolo. Lumina alunga întunericul, iar cerul coborâse apăsător. Jack a desfăcut brațele și l-a implorat din ochi.

— A trecut un an, Johnny.

— Să nu îndrăznești s-o spui!

Jack a înghițit în sec și s-a uitat cu disperare spre tufișurile de dincolo de foc; apoi a spus-o.

— Futu-i, omule, soră-ta a murit.

Johnny s-a repezit cu toată puterea. Lovitura l-a izbit pe Jack în obraz și l-a doborât în țărână. Johnny s-a prăbușit peste el, cu respirația ca niște cioburi de sticlă în gât, cu arma atârând moartă în mână. În clipa aceea, cel mai bun prieten nu-i mai era prieten, ci dușman; Johnny se întreba de ce crezuse vreodată că Jack ar putea fi mai mult de-atât. Apoi a văzut teroarea de pe chipul prietenului său.

Fierbințeala i s-a scurs din trup și a recunoscut cerul, dintr-odată întunecat și uriaș. S-a văzut pe sine prin ochii lui Jack și a știut, *fir-ar al dracului, a știut*, că el era ăla nebun. Dar asta nu schimba nimic.

— Trebuie să mă duc.

Johnny a descleștat pumnul. Jack s-a tras înapoi în țărână.

— Te rog, nu mă lăsa să merg singur.

Capitolul treizeci și trei

Hunt a dus-o pe Katherine Merrimon înapoi la căsuța de la marginea orașului. A încercat o singură dată să-i vorbească, însă ea nu i-a răspuns. A oprit mașina pe alee, s-a uitat cu atenție pe geam și s-a încruntat.

— Când ai văzut aseară mașina aia ciudată pe stradă, unde era parcată?

Katherine i-a arătat locul și Hunt s-a uitat în susul străzii, dincolo de felinarul care lumina îndepărtare.

— Stătea acolo, atâta tot. Motorul era pornit. N-am mai văzut-o până acum prin cartier.

— Ce mașină era?

— Cred că era o mașină de poliție.

— De ce? Ce te face să crezi că era de poliție?

— Așa arăta. Un break mare. Forma. Arăta ca o mașină de polițai.

— Avea girofar sus?

— Nu. Doar forma.

A făcut semn spre mașina în care stăteau.

— Era ca asta.

— Un Crown Victoria?

— Doar arăta ca asta. Americană. Mare. Nu știu ce să-ți zic. Era întuneric. Nu mă pricep la mașini. Nu știu nimic despre ele.

— Și când a plecat?

— Când m-am îndreptat spre ea.

— În ce parte a luat-o?

Katherine i-a arătat și Hunt s-a încruntat din nou.

— Nu cred că ar trebui să mai stai aici, după tot ce s-a întâmplat.

— Unde altundeva să stau?

A așteptat un răspuns.

— La tine acasă?

— Eu nu sunt așa, Katherine.

— Toți bărbații sunt așa.

Nu și-a putut ascunde amărăciunea. L-a privit în ochi și Hunt a fost izbit de intensitatea privirii ei. Atât de istovită, atât de îngrijorată. *Să te ia dracu', Holloway*, și-a spus Hunt. *Să te ia dracu' pentru ce ai făcut din ea.*

— Mă gândeam mai degrabă la un hotel. Unde să nu te știe nimeni.

Probabil că ea i-a simțit durerea din voce.

— Îmi pare rău. Nu a fost corect față de tine. Tu ai fost mereu foarte cinstit.

— Deci o să te duci?

— Poate vine Johnny acasă. Trebuie să fiu aici dacă vine.

— Katherine...

— Nu.

— Atunci vreau o mașină de patrulă în stradă.
— Nici cu asta nu sunt de acord.
— Nu ești în siguranță aici. Se petrec lucruri pe care nu le înțelegem.

— O mașină de poliție l-ar speria pe Johnny. Dacă a fugit, aş vrea să știe că poate veni acasă. Și cum să știe asta, dacă sunt polițiști parcați în față?

Katherine a deschis ușa.

— Îți mulțumesc că m-ai adus, domnule detectiv. De aici mă descurc singură.

Hunt a ieșit din mașină și a pus mâinile pe capotă.

— Aș vrea să verific casa.

— Iar eu vreau să fiu singură.

Hunt a cercetat strada cu privirea, fiindcă durerea ei îl ucidea. Îi mai văzuse și înainte curajul, dar și cum acel curaj dă greș, ca un sequoia care se prăbușește sau un râu care seacă. S-a uitat la casa întunecată, apoi la ea.

— Te rog, a spus el.

— Dacă insiști.

Trei secunde mai târziu, Hunt a găsit fereastra spartă.

— Treci înapoi în mașină, i-a cerut el, scoțându-și arma. Urcă în mașină și blochează ușile.

Ea a țâșnit spre ușă.

— Katherine!

— Am schimbat yalele. Nu pricepi? Este Johnny.

Hunt a prins-o pe scări și a tras-o înapoi.

— Așteaptă. Așteaptă un pic.

Apoi a strigat.

— Johnny!

A încercat ușa. S-a deschis ușor.

— Johnny! Suntem mama și detectivul Hunt.

Nimic. Hunt a ridicat o mână.

— Stai aici.

Hunt a intrat și a aprins luminile. Pe covor au sclipit cioburile de geam. A verificat camerele din spate și a aprins toate luminile. Când s-a întors pe culoar, a găsit-o pe Katherine în living. A băgat pistolul în toc.

— Nimic. Nu-i nimeni.

Femeia s-a așezat pe canapea să se liniștească.

— Lipsește ceva?

Katherine n-a răspuns, iar Hunt a venit mai aproape.

— A fost furat ceva?

Katherine a ridicat privirea și atunci i-a văzut ochii umezi și pustiiți.

— O să mă duc să verific curtea. Trebuie să arunci o privire prin casă și să-mi spui ce observi.

— O să mă uit degeaba. N-am *observat* nimic timp de aproape un an. N-aș ști dacă lipsește ceva.

Hunt i-a înțeles comentariul, dar l-a ignorat.

— Verifică dormitorul lui Johnny. Începe de acolo.

— În regulă.

S-a îndreptat spre hol. În camera lui Johnny, lumina era aprinsă. L-a auzit pe Hunt ieșind din casă, apoi a rămas nemișcată în pragul ușii de la camera băiatului. Privind-o, și-a dat seama cât de nefamiliară îi era. S-a întrebat de câte ori intrase în această cameră. De trei ori? De cinci? Și de câte ori fusese trează și nedrogată? Nici măcar o dată, și-a spus. Anul care trecuse peste ea era o ceață de zile. Mânca. Dormea. Ken Holloway venea și pleca.

Camera fiului ei îi era străină.

Fiul ei, și-a dat seama Katherine, îi era străin.

A verificat dulapul, dar nu știa ce ar fi trebuit să se afle acolo. La fel și cu sertarele și rafturile din cameră. Nu-și amintea deloc să-i fi cumpărat haine sau să i le fi spălat. Și-a dat seama că Johnny făcuse toate astea. El gătea. El făcea curat. Și-a acoperit gura cu palma, copleșită.

Unde era băiatul ei?

A găsit valiza sub pat. Era veche și jerpelită, vag cunoscută. A tras-o afară și a ridicat-o cu greutate pe pat. A deschis-o și a încremenit.

Chipul Alyssei.

Al lui Johnny și al soțului ei.

Fotografiile acopereau tot capacul valizei, pe interior. Era un colaj cu raze de soare și copiii ei; viața, ca o promisiune. Îi ardeau ochii și i se pusese un nod în gât. A atins una dintre fotografii.

Alyssa.

Fata îl ținea pe Johnny pe după gât cu un braț și rânjeau amândoi ca niște drăcușori.

Johnny.

Tot în valiză a găsit o fotografie de 20 pe 25 de centimetri, cu soțul ei. Purta un tricou albastru și o centură cu scule. Stătea pe jumătate întors, un bărbat osos, zvelt, cu zâmbet larg și părul atât de negru, încât strălucea. Avea ochii ascunși de niște ochelari negri, dar ea știa cum arătau, albaștri, pătrunzători și fermi. Preț de o clipă a fost copleșită de regretul că a aruncat vina asupra lui, că i-a spus atâtea lucruri îngrozitoare. Apoi a izbucnit ura: chiar *era* vina lui! Fata n-ar fi trebuit să se întoarcă niciodată acasă pe jos.

Dar furia se consumase.

— Unde ești, Spencer?

Nu exista răspuns la întrebare. Plecase.

A atins celelalte obiecte din valiză, lucrurile Alyssei. Jucăriile ei de pluș, jurnalul ei.

Cum?

Le arsese, pe toate. Arsese tot pe parcursul a trei săptămâni îngrozitoare, de nebunie alimentată de droguri. A ridicat de pe fundul valizei un miel de pluș și și-a îngropat fața în el, încercând să găsească vreo urmă de miros care mai adăsta acolo.

— Katherine.

Vocea lui Hunt s-a auzit ca de undeva, din depărtare. Jucăria era udă de lacrimi.

— Pleacă! i-a spus ea.

— Am verificat, e totul în regulă.

Hunt era pe hol. Pașii lui au făcut să vibreze lemnul, iar vibrația i s-a transmis lui Katherine în genunchi.

— Nu veni aici!

Detectivul s-a oprit în ușă.

— Nu intra!

A simțit o sfâșiere undeva, înăuntrul ei, revărsarea unor amintiri atât de pătrunzătoare și puternice, încât au doborât toate zidurile pe care și le construisese. Fără droguri, era goală în mijlocul unui râu.

— Katherine...

— Lasă-mă în pace.

Mielul de pluș îi atârna moale în mâini.

— Te implor.

Hunt s-a dat înapoi și Katherine a auzit ușa de la intrare închizându-se. S-a uitat la miel: avea ochii negri și lucioși și blana atât de albă, încât parcă era un norișor într-o zi perfectă. Și-a îngropat fața în pluș și a tras aer în piept, dar nu mai rămăsese acolo nicio urmă din parfumul fetei ei, ci doar mirosul unei valize vechi și al spațiului murdar de sub un pat gol.

A așteptat să audă mașina lui Hunt plecând, apoi s-a ridicat pe picioarele amortite și a deschis ușa. Aerul nopții era ca o ceață cu gust de plante care cresc în natură. A traversat aleea spre marginea curții, către buruienile înalte unde văzuse ultima dată pâlparea de alb și portocaliu. I-a luat câteva minute să găsească flaconul de Oxycontin și să-l aducă în casă. Cu degete tremurătoare, și-a vărsat pastilele în palmă. A ales patru, le-a pus pe limbă și le-a înghițit fără apă. Apoi s-a întors la patul lui Johnny, a luat

mielul la subsuoară și s-a întins peste cuvertură. S-a uitat țintă la fotografii și, timp de zece minute interminabile, a îndurat durerea; apoi a simțit cum o mână moale și grea o apasă în saltea și o duce într-un loc unde poate suporta să atingă pozele pe care fiul ei le ascunsese atât de bine și atât de mult timp. Un loc unde putea să le spună numele fără să o doară și unde, cu ochii minții, îi putea vedea mișcându-se pe cei imortalizați în ele.

Hunt a dat un tur prin zonă, mergând foarte încet. A cercetat străzile laterale și aleile, dar n-a văzut nimic nelalocul lui. Casele erau tăcute și liniștite, aleile de acces, blocate de camionete, dube utilitare și mașini obosite. Niciun sedan mare cu motorul pornit. Nicio siluetă în spatele geamurilor.

Când a închis bucla pe strada lui Katherine, și-a ales cu grijă locul unde să parcheze: destul de departe de casa ei, cât să nu fie sâcâitor, destul de aproape să vadă pe oricine ar fi venit. Ea nu voise o mașină de patrulă pe stradă. Bine. Dar Hunt refuza s-o lase singură aici, la granița întunecată a tuturor lucrurilor. A ieșit de pe drum, a coborât geamul și a oprit motorul. S-a uitat cât e ceasul. Era târziu.

Încercând să alunge un ghimpe de vină, a format numărul fiului său și i-a spus să încuie ușile și să pună alarma.

— Nu vii acasă în seara asta?

— Îmi pare rău, Allen. În seara asta, nu. Ai mâncat ceva?

— Nu mi-e foame.

Hunt s-a uitat iar la ceas. A blestemat-o pe nevastă-sa pentru că-i părăsise, apoi și-a amintit ce-i spusese băiatul. Poate că *era* într-adevăr vina lui. Iată-l din nou în aceeași situație, o altă noapte departe de familia lui din cauza jobului. S-a silit să înceteze.

Nu din cauza jobului.

Nu pe de-a-ntregul.

S-a uitat în josul drumului, către locul unde pietrișul din aleea casei lui Katherine ajungea pe asfaltul cald. A văzut printre copaci luminile aprinse și s-a întrebat dacă s-ar fi aflat acolo, veghind, în cazul în care ar fi fost vorba despre o victimă oarecare. În cazul în care ar fi fost oricine altcineva în afară de ea.

— Ascultă, Allen...

Însă în telefon nu se mai auzea nimic. La capătul celălalt nu se mai afla nimeni.

Hunt a închis și s-a lăsat în jos în scaun. Se uita după mașini străine de loc și după Ken Holloway. S-a gândit la Katherine, singură în casa aceea gârbovită, iar câteva ore mai târziu, când a ațipit, a visat că o ia de acolo. Erau în mașina lui, cu geamurile coborâte, și a văzut-o așa cum era cândva. Vântul îi zburătăcea părul. Katherine i-a pus o mână pe obraz, i-a spus numele și lumina se reflecta în ochii ei limpezi și dragi. A fost un vis frumos, dar s-a trezit înghesuit și nefericit. Soarele nu se ridicase încă și îi bătea drept în față, iar visul era la fel de fals ca un joc de lumini și umbre. Îi suna telefonul.

— Da.

Hunt și-a frecat ochii cârpiți de somn și s-a ridicat în capul oaselor.

— Sunt Yoakum.

Soarele l-a orbit, necruțător. Hunt a lăsat parasolarul.

— Ce este, John?

Apoi s-a uitat la ceas: era 7:21.

— Sunt la Burton Jarvis.

Yoakum a făcut o pauză și Hunt a auzit o voce în fundal. Apoi un câine care a lătrat de două ori.

— Trebuie să vii încoace.

Degetele lui Hunt au găsit cheia și au răsucit-o în contact.

- Spune-mi ce e.
- Am găsit un cadavru.
- Este Alyssa Merrimon?
- Yoakum și-a dres vocea.
- Cred că am găsit o grămadă de cadavre.

Când a intrat pe alee, casa lui Jarvis era tăcută și scufundată în întuneric. Nici urmă de mașini de poliție. Nici urmă de alți detectivi. Era doar Yoakum, palid și neras, ciugulind niște bomboane mentolate dintr-o cutiuță metalică. Avea pantofii murdari de noroi lipicios și pantalonii uzi de la genunchi în jos. Alături de el se afla Mike Caulfield, unul dintre cei câțiva polițiști din unitatea canină. Lucra de 30 de ani în poliție și era înalt și adus de umeri, cu mâini mari și bătătorite și cu părul lins și atât de negru, încât sigur era vopsit. Purta o salopetă care să-l ferească de țepi și mă răcini și era la fel de ud și murdar de noroi ca Yoakum. Lângă el, în lesă, stătea cuminte același câine corcit pe care-l folosiseră și pentru căutarea de la Levi Freemantle. Amândoi i-au ieșit în întâmpinare lui Hunt, imediat ce l-au văzut coborând din mașină.

— Yoak.

Hunt a dat din cap, apoi s-a uitat la cel care ținea câinele.

— Mike.

Amândoi bărbații păreau apăsăți. Câinele nu s-a mișcat, nici măcar nu a clipit. Se uita la dresorul lui.

— N-ați chemat încă ajutoare?

Yoakum a închis cu un pocnet cutiuța cu bomboane de mentă.

— Am vrut să vezi tu mai întâi.

Au pornit spre pădurea din spatele casei.

— Spune-i, Mike.

Mike a plecat capul.

— În dimineața asta m-am trezit devreme. De obicei, când mi se întâmplă asta îmi place să mă duc la vânătoare; însă am decis să mai trec o dată pe-aici.

A arătat spre terenul din fața lor.

— Inițial, am mers după o rețea, vedeți, pornind de la hambar. Dar m-am gândit: dă-o naibii, măcar de data asta să-mi dezmořesc și eu picioarele. Am ajuns aici la 5 și am apucat-o în linie dreaptă spre râu. Asta înseamnă cam trei kilometri.

Au trecut de magazia pe care se afla încă banda galbenă. Mike se mișca fără ezitare, aplecându-se pe sub crengi și vorbind în timp ce mergea.

— Făcusem mai bine de un kilometru și jumătate, când Tom a început să se învioneze. Încă 100 de metri și ziceai că l-au apucat năbădăile.

Mike s-a aplecat iar și a adăugat, stânjenit:

— Ca să zic așa.

— Am ajuns devreme la secție, a intervenit Yoakum. Eu i-am răspuns la telefon.

S-au strecurat printr-un hățiș și au traversat un pâraiaș îngust care curgea iute la vale într-o albie de granit. Soarele se ițea printre trunchiurile de copaci cu scoarță cenușie. Temperatura a crescut. Yoakum a alunecat și s-a proptit într-un genunchi.

— Ce-i cu mirosul ăsta? a întrebat Hunt.

Era grețos de dulce și greu de prins. Într-o clipă nu era decât o undă vagă, iar în secunda următoare se transforma în duhoare pestilențială.

— În direcția asta e groapa de gunoi, le-a arătat Mike. La doi-trei kilometri. Simți mirosul când vine câte o pală de vânt.

Au mers mai departe și Hunt a văzut cum câinele ridică urechile. A înălțat capul, ținând nasul sus și adulmecând

neîncetat; apoi a coborât botul în pământ și a început să tragă. Dresorul l-a privit pe Hunt.

— Vezi ce voiam să zic?

Au trecut printr-un ultim hățiș și au intrat într-o văiuță largă, nu prea adâncă. Stejarii se înălțau drepti, ca niște coloane. Frunze moarte, jilave și putregăioase, erau așternute pe jos ca un covor. Au zărit trei steaguri portocalii, înfipite în pământ. Erau micuțe, montate pe fire subțiri și țepene. Altminteri, terenul era neatins.

— Ești sigur că sunt cadavre aici? a întrebat Hunt.

Mike i-a dat câinelui un semnal și acesta s-a așezat, cu ochii atenți și nările fremătând, dar altminteri perfect nemișcat.

— Treizeci de ani, domnule detectiv Hunt, și ăsta e cel mai bun câine pe care l-am avut. Sub steagurile alea o să găsești niște rămășițe umane.

Hunt a dat din cap și s-a holbat la steaguri, atât de stridente și de mici în văiuța largă, domoală. Erau depărtate unele de altele, poate la 15 metri distanță.

— Încă trei. Fir-ar să fie.

Mike și Yoakum au schimbat o privire. Hunt a prins-o.

— Ce e?

— N-am avut la mine decât trei steaguri, a spus Mike.

— Adică?

Mike l-a bătut ușor pe câine pe spate.

— Adică o să am nevoie de mai multe.

Hunt s-a uitat țintă la chipul tras și zbârcit al dresorului. Urechile erau noduri de cartilaj căzute și avea nasul lung, coroiat și roșu. Buzele îi atârnavă într-o nemișcare nefirească, iar Hunt și-a dat seama că așteaptă să-l întrebe.

— Vrei să spui că acolo sunt și mai multe cadavre?

Mike și-a șters nasul într-o bandană. A dat scurt din cap, iar pielea de pe gât s-a strâns în pliuri.

— Așa cred.

Hunt s-a uitat la Yoakum.

— De cât timp deținea Jarvis proprietatea asta?

Yoakum avea pe chip o expresie sumbră.

— De 24 de ani.

— Iisuse Hristoase!

— Ce vrei să fac? a întrebat Yoakum.

Hunt a ridicat privirea și a văzut frunzele care se mișcau și peticele zdrențuite de albastru de deasupra lor.

— Dă alarma. Adu-i pe toți încoace.

Yoakum s-a tras într-o parte și a deschis telefonul. Mike și-a mai suflat o dată nasul, cu zgomot, apoi a îndesat bandana în buzunar.

— Și eu?

— Pune câinele la treabă, i-a răspuns Hunt. O să improvizăm noi niște steaguri.

— Am înțeles, domnule.

Mike a făcut o mișcare cu mâna și câinele a luat-o din loc fără ezitare. Cu nasul jos și coada sus, a pornit într-o linie dreaptă, precisă.

Hunt a simțit o adiere pe gât.

În aer s-a simțit mirosul de gunoi.

Capitolul treizeci și patru

Soarele abia se vedea în spatele copacilor, când Johnny l-a împuns pe Jack cu piciorul. Focul era mort și cenușiu, iar pătura se îngreunase de rouă.

— E timpul, a spus Johnny.

Jack a clipit spre el; Johnny era gata îmbrăcat. Jack s-a scărpinat pe gât.

— M-au mâncat de viu.

— Și pe mine.

Johnny a ridicat o mână și l-a tras pe Jack în picioare.

— Vrei ceva la micul-dejun?

— Ce avem?

— Cârnați la cutie sau unt de arahide. Am rămas fără pâine.

— Mai e suc de struguri?

— Nu.

Jack a scuturat din cap.

— Sunt OK.

Johnny a scuturat pământul de pe pătură, apoi s-a ușurat într-o parte a șopronului de tutun. Avea mâinile murdare de cenușă din foc. S-a gândit la lucrurile sacre care se dovediseră a nu fi sacre deloc și la arma pe care o avea ascunsă sub geacă. Stătuse treaz până târziu, rotind încercătorul, înclinând țeava în lumină. O frecase cu degetul ud pe-o parte, țintise spre foc și încercase să-și țină brațul nemișcat sub greutatea armei. S-a gândit la Levi Freemantle și și-a spus că știe ce face, apoi a decis că de fapt nu conta. La urma urmelor, doar Jack avea de ales.

— Nu trebuie să vii.

Jack și-a scuturat haina.

— Ești cel mai bun prieten al meu.

— Vorbesc serios, a spus Johnny.

— Și eu la fel.

Johnny a îndesat pătura în rucsac, apoi a închis cataramele.

— Mulțumesc, J, omule.

— Nu fi muiere cu mine.

— Nu sunt. Zic doar...

— Știi ce zici.

Johnny a deschis portiera camionetei.

— Ești gata?

— Rock-and-roll.

Johnny a luat-o cu mașina de-a dreptul prin miriște, pe sub copacii dimprejur. La ieșirea din pădure au trecut prin aceeași poartă, apoi au urmat drumul cu două benzi spre nord, care ducea spre granița ținutului. Johnny a urmat drumurile pe care le știa, apoi a tăiat-o spre est printr-un parc de rulote, pe un drum necunoscut care vira într-o curbă largă, îndepărtându-se de oraș și de aglomerația care-l înconjură. Au trecut pe lângă vii mici și ziduri de piatră și au înaintat în inima ținutului, într-o zonă rurală încă presărată cu conace de dinainte de război, cocoțate deasupra câmpurilor întinse. La un moment dat, Johnny s-a oprit. A comparat harta din carte cu harta drumurilor din Ținutul Corbilor.

— Știi unde suntem?

Dar Johnny nu a răspuns. S-a uitat țintă la drum, apoi s-a întors spre o fâșie de pavaj vechi și crăpat, care se îngusta tot mai mult. A verificat de două ori indicatoarele, apoi a virat la stânga pe un drum cu o singură bandă care a coborât câțiva kilometri, apoi a cotit brusc la dreapta și s-a transformat într-o fâșie așternută cu pietriș. Johnny a oprit. În afara ciorilor înșirate pe o sârmă, în jurul lor totul era nemișcat.

— Simți mirosul ăsta? a întrebat Johnny.

— Nu.

— Râul. Cotește spre est, chiar la ieșirea din oraș, apoi vine înapoi. Cred că suntem cam la 30 de kilometri nord de oraș. Poate un pic spre est.

A arătat spre drumul de pietriș.

— Bănuiesc că pe aici este.

Jack s-a uitat în jur spre copaci, câmpuri și neclintirea măturată de vânt.

— Bănuiești că pe aici este ce?

— Hai să vedem.

Johnny a virat la dreapta și cauciucurile au aruncat pietrișul de pe drum. După un kilometru, au trecut pe lângă un indicator galben pe care scria: *AICI SE TERMINĂ INFRASTRUCTURA AFLATĂ ÎN ÎNTREȚINEREA STATULUI*. Pădurea și-a intrat imediat în drepturi, iar mirosul râului a devenit mai puternic. Drumul s-a întors iar spre nord, iar Johnny a arătat spre dreapta.

— Râul e în partea aia. Noi mergem paralel cu el.

A mai condus încă vreun kilometru și jumătate și a trecut de prima poartă. Era deschisă, dar indicatorul spunea clar: *PROPRIETATE PRIVATĂ. ACCESUL INTERZIS*.

Johnny l-a ignorat.

A doua poartă era închisă, dar neînchisă. Era din aluminiu pătat de vreme, înfundată în mijloc ca și când ar fi intrat în ea o camionetă care dădea cu spatele. Atârna de un stâlp de cedru și o parte din muchia de jos se sprijinea pe drum, unde se încovoiasă.

— Deschide poarta.

Jack a sărit din camionetă și deschis-o. Iarba s-a aplecat sub ea pe marginea drumului, iar Johnny a trecut cu mașina, după care Jack a închis poarta la loc.

Au intrat în luncă și au văzut râul rostogolindu-se încet, negru și uleios, iar Johnny a arătat spre o brazdă lată de iarbă turtită, unde apa se revărsase la ultima furtună.

— O să se facă mlăștină.

Drumul se îndepărta de râu, iar mlaștina începea să se apropie din ambele părți; apoi drumul se înălța zece centimetri, până când devenea o fâșie ridicată peste pământul moale, peste apele întunecate care sclipeau printre trunchiurile copacilor. Johnny a luat o curbă și aproape că a dat peste o broască-țestoasă care se lăfăia în mijlocul drumului. Carapacea era lată de o jumătate de metru, neagră și plină de alge uscate. Când au trecut pe

lângă ea, țestoasa s-a răsucit în loc și a deschis gura încovoiată.

Drumul s-a mai scufundat pentru ultima dată, apoi s-a ridicat pe un dig ce traversa o fâșie lată de apă liniștită. Au ajuns într-o viroagă, apoi au urcat o movilă. De cealaltă parte se întindea o apă puțin adâncă, presărată cu copaci căzuți, pe jumătate scufundați, și smocuri de iarbă care ieșeau la suprafață acolo unde fundul era mai ridicat. Dincolo de dig, pământul uscat se cățăraseră peste marginile mlaștinii. Era un soi de insulă, un kilometru și jumătate de foioase și vrejuri. Johnny a oprit camioneta. În fața lor, pietrișul se rărea, apoi dispărea cu totul când drumul vira pe o bretea cu pământ negru, plină de șleauri, care traversa mocirla și dispărea în pădure. Ramuri uriașe măturau pământul și rădăcinile se întindeau, cât un om de lungi, înainte de a se înfige în pământ.

Johnny a traversat digul, s-a oprit pe ultimul petic de pământ și a oprit motorul. Aerul era greu și tăcut, apoi au început să se întoarcă sunetele mlaștinii. Mai întâi încetul cu încetul, apoi ridicându-se precum notele dintr-un flaut. Pe marginea apei, un stârc cenușiu a înfipt ciocul în nămol și l-a scos fără să fi prins ceva. A înaintat câțiva pași, apoi a încremenit cu un ochi îndreptat asupra apei. Băieții au coborât din camionetă. Johnny a văzut semnul încă de la trei metri depărtare. Pe jumătate acoperit de caprifoi și viță, părea la fel de vechi ca tot restul, făcut din scânduri roase de vreme, bătute în cuie într-un copac. Johnny a rupt lăstarii care-l acopereau. Cuvintele erau sculptate în lemnul de dedesubt cu tăieturi adânci, negre la bază, ca și când ar fi fost arse.

ARBORII TĂCUȚI, 1853.

— Asta e.

Johnny s-a tras înapoi.

— Locul unde i-au spânzurat pe oamenii ăia.

- Asta a fost acum multă vreme.
- Este un loc mort, Johnny. N-ar trebui să fim aici.
- Nu-ți lăsa imaginația s-o ia razna.
- Prea târziu, e deja departe.

Un lung moment, Johnny a ignorat comentariul. Caprifoiul împrăștiat în aer un miros dulce, de zahăr, iar el a pus două degete pe literele tăiate grosolan.

- E doar un loc și-atât, a mințit Johnny.

Stârcul a străpuns o broască și a smuls-o din noroi.

- E doar un loc și-atât.

Jack a aruncat o piatră, împrăștiind cercuri în apa ca de catran. Stârcul și-a luat zborul, cu broasca zbătându-i-se încă în cioc.

- Chiar crezi că locuiește cineva acolo?

Johnny a ridicat privirea și a răsucit capul.

— Nu sunt linii de electricitate. Nu sunt linii de telefon. Poate că nu.

- Asta e cea mai bună veste pe care-am auzit-o azi.

Johnny s-a uitat pe sub copaci. A înaintat la umbra crengilor și a simțit cum se face mai frig. Coronamentul se ridică spre cer într-o liniște de catedrală.

- Dar camioneta?

Johnny a privit înapoi. Prietenul lui stătea în soare, cu o mână pe metalul fierbinte.

- Prea gălăgioasă. O lăsăm aici.

- Serios?

- Da.

Jack a pășit în umbră.

- Acum liniște, gata, a spus Johnny.

Și pădurea i-a înghițit.

Polițiștii au descins pe terenul lui Jarvis: polițiștii din oraș și cei de la biroul șerifului. Cineva a pomenit și de poliția statală, dar Hunt a respins varianta. În 17 ani, nu văzuse decât conflicte și haos când se întindeau mai multe mâini

după aceeași plăcintă. Ține-o pe plan local. Ține frâiele strâns. Însă de-acum se adunaseră deja șapte stegulețe, prea multe pentru legistul local. Doctorul Moore s-a apropiat de Hunt cu ochi mohorâți și triști, din care dispăruse toată exuberanța lui obișnuită. Purta mănuși de latex pătate cu ceva negru. Numai într-un singur loc marcat cu steguleț săpase prin straturi de pământ timp de mai mult de două ore. Găsise oase și dinți, și bucăți minuscule de pânză putredă. Hunt i-a ținut la distanță pe toți, în afară de Yoakum. Au rămas amândoi într-o parte, vorbind în șoaptă în timp ce soarele urca pe cer.

— Doctore, i s-a adresat Hunt, aruncându-i o privire întrebătoare.

Moore a scuturat din cap, apoi s-a șters pe față cu o batistă murdară de noroi.

— E un copil, a spus el. Fată. Între nouă și 12 ani, după estimarea mea.

Hunt a văzut privirea lui Yoakum.

— De cât timp?

— De cât timp a murit? Ani buni. Nu pot spune cu certitudine. Nu încă.

— Cauza morții?

Legistul s-a făcut mic, iar colțurile buzelor i-au coborât.

— Are o gaură în craniu.

A arătat spre curbura osului din spatele urechii drepte.

— E prea devreme să spun mai mult de-atât.

— Gaură de glonț? Obiect contondent? a întrebat Yoakum.

— Ambele. Niciuna. E prea devreme.

— Și celelalte locuri?

Moore a aruncat o privire tristă spre stegulețe.

— O să am nevoie de ajutor. Am sunat deja la legistul-șef din Chapel Hill. Trimite ajutoare.

— Cu ce te mai putem ajuta? a întrebat Hunt.

Moore a înclinat capul, indicând grupul de polițiști adunați la margine.

— Scapă-mă de ei de-aici.

— Îți stau în drum?

— Nu mă ajută.

Hunt a dat din cap. Moore avea dreptate.

— Se face.

— Mulțumesc.

Moore a ridicat o mână, apoi a înaintat cu greu spre mormintele de suprafață.

— Vrei să mă ocup eu? a întrebat Yoakum, uitându-se țintă la comandant.

Hunt și-a permis un zâmbet rezervat.

— Crezi că nu pot să mă descurc cu el?

— Cred că nu face decât să caute o scuză să te dea afară și să aducă polițiștii statali. Așa o să rămână situația clară, o să înlăture presiunea și de pe el, și de pe departament.

Yoakum a arătat spre marea de steaguri.

— Nu-l poți învinui. E nasoală treaba, poate prea nasoală să rămână la nivel local. Ești detectivul lui principal. Concedierea ta i-ar da o scuză legitimă să se spele pe mâini și să aducă SBI-ul⁵. Politică, Clyde. Afaceri urâte. Ar trebui să mă lași să discut cu el.

— Nu, a răspuns Hunt, făcând semn spre legist. Stai aici. Asigură-te că primește tot ce-i trebuie.

— Ți-o faci cu mâna ta, prietene.

Hunt l-a lăsat pe Yoakum cu rămășițele victimelor necunoscute și s-a îndreptat spre comandant. Omul era ciufulit tot și roșu ca racul. Aici, în pădure, pe teren, în afara biroului, arăta și mai mult a politician decât a polițist. Când s-a apropiat Hunt, polițiștii s-au dat la o parte, făcându-i loc. Comandantul a început să vorbească înainte să apuce detectivul să deschidă gura.

⁵ Corespondentul statal al FBI. (*N.t.*)

— Ce a spus legistul?

Hunt și-a mutat privirea de la comandant spre șerif. Amândoi erau trași la față, iar Hunt a presupus că și pe chipul lui se putea citi același lucru. Amintirile ultimei lor întâlniri încă otrăveau aerul.

— A spus că vrea să plece oamenii ăștia.

— Vorbesc despre cadavru. Ce a spus?

— Fată. Între nouă și 12 ani. Momentul și cauza morții sunt necunoscute încă.

— Este Alyssa Merrimon?

Hunt s-a uitat spre șerif și a scuturat din cap.

— Țsta stă îngropat aici de ani întregi.

Comandantul s-a uitat peste mlaștină. Pliurile de piele de la baza ochilor se retrăseseră, lăsând la vedere niște semiluni rozalii.

— Mai sunt încă șase. Poate avem noroc.

— Nu aș numi așa ceva noroc, a replicat Hunt.

Buzele șerifului s-au arcuit la colțuri.

— Tu tot mai crezi c-o s-o găsim în viață?

Lui Hunt i-a revenit asprimea din privire.

— Poate.

— Parcă ești un băiețel de la cercetași, Hunt. Jur pe bunul Dumnezeu.

— M-am săturat de plâng...

— Destul, a intervenit comandantul. Potoliți-vă amândoi.

Hunt s-a străduit să-și relaxeze mușchii.

— Mă lași să-i trimit pe oamenii ăștia de-aici?

Comandantul a încuviințat.

— Păstrează-i pe cei de care ai nevoie și trimite-i pe restul acasă.

— Nu am nevoie de nimeni de la biroul șerifului.

Hunt a așteptat o reacție din partea șerifului. Casa lui Jarvis era în limitele orașului, dar acolo, în adâncul pădurii, erau destul de mult în afara lor. Dacă ar fi vrut să-și

impună jurisdicția, ar fi putut. Șeriful a fost primul care a vorbit.

— Perkins.

A pocnit din degete și de el s-a apropiat un polițist necunoscut.

— Adună oamenii și scoate-i de-aici.

I-a zâmbit lui Hunt, și-a împins pălăria pe ceafă și a vorbit cu voce joasă.

— Când tu o s-o dai de gard cu chestia asta și o să fii de mult plecat, eu tot o să conduc ținutul ăsta.

— Vezi să nu vinzi pielea ursului din pădure.

Încă un zâmbet rece.

— Să ai o zi frumoasă, domnule detectiv.

Hunt l-a privit plecând. Când s-a întors, a dat peste comandant, care aștepta, dar chipul lui nu arăta deloc animozitatea la care se aștepta Hunt. În schimb, omul părea dezumflat, tulburat. Și-a luat șapca de pe cap și s-a șters pe frunte cu mâneca. A arătat cu capul spre stegulețe și a vorbit încet.

— Dacă toate alea sunt ale unor copii...

Vocea i s-a pierdut.

— Să ne ajute Dumnezeu.

— Poate că ne-a ajutat deja. Jarvis e mort.

— Crezi că Jarvis a făcut asta? a arătat el iar cu capul spre stegulețe. Pe toate?

Hunt l-a văzut pe Trenton Moore cum începea excavarea unui al doilea mormânt.

— Poate.

O pauză.

— Poate l-a ajutat cineva.

— Tot mai crezi că ar putea fi implicat un polițist?

— Ai aflat de pisica aia moartă? Amenințarea care-l avertiza pe Johnny Merrimon să nu vorbească?

— Am aflat.

— Mama lui spune că, înainte de asta, când a venit de la spital, a văzut o mașină parcată în apropierea casei. Noaptea, târziu. Cu motorul pornit. Stătea acolo și atât.

— Nu prea e nimic ilegal.

— Nu e nimic de văzut acolo. Câteva case, o fâșie de drum pustiu. Nu există niciun motiv legitim să stea cineva acolo. Mașina a demarat în viteză când s-a dus către ea. Asta a fost exact după ce Johnny a fost identificat în știrea cu Burton Jarvis. Când i-a apărut numele în toate ziarele, pe toate posturile de televiziune. Plus fotografia lui, așa cum știi. Nu era greu de găsit.

Comandantul a întors palmele în sus și pe chip i s-a citit nerăbdarea.

— Așa, și?

— Maică-sa spune că arăta a mașină de polițist.

Comandantul s-a înroșit la față, dar Hunt l-a ignorat.

— Pe oricine-ar fi văzut Johnny venind la Jarvis...

— Dacă a văzut pe cineva.

Hunt a ridicat vocea.

— Pe oricine-ar fi văzut Johnny acolo, omul ăla a avut prezența de spirit să pună la mașină plăcuțe de înmatriculare furate. Dacă un polițist ar avea ceva de ascuns, exact asta ar face.

— Asta ar face oricine.

— Vreau acces la dosarele angajaților.

— Nu pot face asta.

— Aș vrea să reconsideri decizia.

Comandantul a ezitat.

— O să mă gândesc.

— Când o să aflu răspunsul?

— Lasă-mă o zi. În regulă? Lasă-mă o zi și dă-mi și pace.

— Mai am nevoie de ceva. Dacă acolo, sub stegulețele alea, chiar *sunt* cadavre, și dacă sunt cadavre de copii...

— Continuă.

— În niciun caz nu sunt toți din Ținutul Corbilor. Nici măcar dacă ar fi durat 20 de ani.

A clătinat din cap.

— Altminteri am fi știut.

— De acord.

— Am nevoie de oameni care să ia legătura cu ținuturile vecine, zonele premetropolitane.

Comandantul încuviința deja.

— Trebuie să căutăm ceilalți copii dispăruți.

Au rămas tăcuți, fiecare singur cu gândurile lui. Hunt își imagina părinții îndoliați în camere-muzeu, înconjurați de animale roz, costume, fotografii înrămate, șterse de praf cu grijă. Spera să le aducă un deznodământ care să-i aline, un pic de pace. Voia să ducă rămășițele copiilor acasă, la părinți, să le spună că monstrul care îi ucisese era mort, alungat din această lume nu de timp, boală sau poliție, ci de una dintre victimele lui, o fetiță care a avut puterea de a apăsa pe trăgaci. Lui Hunt i se părea că situația are o notă poetică. Poate că și lor li se va părea la fel.

Gândurile comandantului erau mult mai practice.

— Presa o să înghită povestea pe nerăsuflăte. Mă aștept s-o gestionezi, Hunt. Fără scurgeri de informații. Fără surse anonime. Ține-ți oamenii în frâu. Ține confidențial tot rahatul ăsta.

— Lasă-i aici pe Yoakum și doi polițiști în uniformă. Pune câteva echipaje pe drum să descurajăm presa sau pe oricine altcineva ar deveni curios.

Comandantul s-a încruntat și și-a șters cu mâna sudoarea de pe frunte.

— O să fie un circ întreg.

— Încă un motiv să-i trimiți pe toți de aici.

Hunt a auzit niște pași apropiindu-se și s-a întors la timp ca să-l vadă pe Cross coborând panta în grabă. S-a uitat spre zona izolată cu bandă, apoi a apucat-o drept spre

Hunt și comandant. Era roșu la față și gulerul i se înnegrise de la transpirație.

— Hunt, a început el. Domnule comandant.

Era nerăbdător și agitat.

— Ce cauți aici? I-a întrebat Hunt.

— Te căutam pe tine.

— Păi, uite că m-ai găsit. Ce e?

— Avem o localizare a camionetei lui David Wilson.

— Unde?

— În nord. Căzută într-o râpă.

— Arată-mi.

Hunt l-a lăsat pe comandant singur într-o fâșie de lumină galbenă, cu capul plecat și cu degetele frământând cozorocul șepcii. S-a uitat de două ori înapoi spre bărbatul care rămăsese neclintit și se făcea tot mai mic, până când rândurile nesfârșite de copaci s-au interpus între ei. Au urcat spre ieșirea din pădure și au trecut pe lângă magazie, apoi pe lângă casa pustie.

Hunt nu s-a uitat nici la una, nici la cealaltă.

— Cum ați găsit-o?

— Ne-a anunțat cineva.

— Cine?

— Nu și-a dat numele. Un bărbat care a găsit-o azi-dimineață, devreme, cu o oră înainte de răsărit, poate. Părea beat. Când l-am întrebat, a recunoscut că urmărea caprioare. A spus că a văzut-o destul de bine în lumina farurilor.

— Avem oameni la fața locului?

— Am venit direct la tine. Știam că asta vrei.

— Suntem siguri că aia e mașina?

— Cine a sunat îi luase numărul de înregistrare. Apartține facultății. Aia trebuie să fie.

— Avem un număr de telefon al celui care a sunat?

— Telefon public de la un minimarket.

— Asta nu prea e bine. Ai vreo idee dacă a atins mașina? Un bețiv care urmărește căprioare, la 5 dimineața... Mă îndoiesc că s-a abținut el să-și bage nasul pe acolo.

— Nu știu. Ne-a spus locul, apoi mi-a închis, pe scurt.

Au ieșit din pădure, în lumina soarelui strălucitor de dimineață. Hunt s-a oprit pe marginea drumului.

— Ar fi trebuit să mă suni.

— Speram să mă iei cu tine.

Hunt l-a studiat pe bărbatul mai tânăr decât el. Avea pe față o expresie hotărâtă.

— Vrei o promovare, nu-i așa?

— O vorbă bună de la tine ar însemna mult.

Hunt s-a gândit un pic.

— N-am prea dormit. Conduci tu.

Capitolul treizeci și cinci

Băieții înaintau încet. Drumul era moale, iar copacii păreau vii, cu cântec de păsări și umbre răsucite. Cârceii cădeau pe pământ, cenușii și netezi, groși cât un braț de om. Nu foarte departe, o ciocănitore lovea în scoarța unui copac, în căutarea micului-dejun.

— Locul ăsta îmi dă fiori, a spus Jack.

— Fii atent în jur.

Pădurea s-a întunecat și zgomotele au încetat, dispărând la fel ca lumina soarelui.

— Fac pe mine de frică.

— Tacă-ți gura, Jack. Isuse.

Au mers timp de 20 de minute. Niciunul dintre șleurile de pe drum nu părea recent, dar asta nu însemna nimic. Freemantle era pe jos când îl văzuse Johnny ultima dată.

Înaintând printre copaci, au observat că drumul se lărgeste și se îndreaptă, iar pădurea începe să se deschidă. Au trecut pe lângă o orhidee uriașă, pe lângă meri încărcăți de floare. Vița-de-vie tămâioasă se cățăra pe un spalier prăbușit.

— Ne apropiem, a spus Johnny.

— De ce anume?

— De ce-o fi acolo.

Drumul ajungea la o poartă prăvălită, apoi cotea la dreapta și dispărea pe după un cot cu tufe mari de mărăcini. Johnny a scos arma din toc și a înclinat-o stângaci.

— Ți-are siguranță?

— Nu. Ți-am zis. Isuse, ai grijă cum o ții.

— Scuze.

Johnny a îndreptat țeava spre pământ. Vântul a ridicat frunzele, dezvăluindu-le partea argintie, mată. La cotul drumului au zărit doi stâlpi de granit care ținuseră o poartă, acum căzută pe pământ, cu iarbă crescută între scânduri și cu lemnul neted putrezind lent. Vopseaua albă încă se zărea în fibră.

Johnny a băgat capul pe după stâlpii de piatră, apoi l-a tras repede îndărăt.

— Ce-i? a întrebat Jack.

— Nimic, a spus el, ridicându-se. Haide.

Au trecut pe lângă stâlpi și pădurea s-a îndepărtat într-un arc de cerc. Au văzut resturile unor clădiri, o casă arsă din temelie. Lemn înnegrit, ruina unui horn. O treaptă de piatră stătea în locul unde fusese ușa. O cadă cu picioare în formă de gheare, aplecată într-o rână, revărsa cenușă și câțiva lăstari verzi ai unei plante sălbaticе. Un pat de metal ieșea dintre dărâmături. La fel și celelalte obiecte greu de ars: vase de lut ciobite, o oală pentru gătit, mânerul de metal al unei pompe de apă, complet ruginit.

Johnny a ridicat o balama de uşă şi a văzut urmele de ciocan din metal.

— Ce dezastru!

Jack a vorbit în numele amândurora.

Şopronul încă stătea în picioare, la fel ca şi casa afumată cu o uşă deschisă şi cârlige de oţel atârinate de lanţuri acoperite cu rugină roşie. Johnny a văzut un lacăt pe uşa şopronului. Alături de el era încă o clădire. Avea o singură uşă, ferestre înguste şi două hornuri mici. Ca şi clădirea principală, treapta din faţa uşii de la intrare era făcută dintr-un singur bloc de piatră, iar pe mijloc se vedea o adâncitură netezită. S-au uitat pe geam şi au văzut un şemineu şi un cuptor de cărămidă. O masă simplă de lemn şi vase de gătit din metal.

— Asta era bucătăria, a spus Johnny. Obişnuiau s-o construiască separat de casă, pentru a reduce riscul de incendii.

— E ironic.

Johnny s-a dat înapoi şi s-a uitat la casa arsă.

— Nu este electricitate aici, aşa că o lumânare trebuie să fi fost de vină.

— Sau vreun trăsnet.

— Poate.

— Ia uite acolo! a arătat Jack.

Johnny s-a întors. A văzut un stâlp de doi metri şi jumătate şi un clopot din bronz înverzit.

— Asta e ciudat.

— Ce?

Johnny şi-a croit drum prin buruienile care-i veneau până la brâu.

— Este un clopot pentru sclavi. Am văzut unul exact ca ăsta la Muzeul pentru Drepturi Civile din Wilmington. Băteau clopotul ăsta să cheme sclavii de pe câmp.

— De ce ar păstra un sclav eliberat un clopot?

Johnny s-a uitat dedesubt.

— Nu știu. Ca aducere aminte?

— Fac pe mine de frică, omule.

Vorbele lui Jack s-au auzit ca o șoaptă.

Johnny a verificat interiorul hambarului. În afară de uneltele de fermă pe care se aștepta să le vadă – toate prăfuite și nefolosite –, era pustiu. A scuturat lacătul șopronului și s-a uitat prin crăpăturile din ușă.

— Guno!

— Putem merge?

Johnny s-a uitat în jur. Totul ieșea în evidență în lumina puternică a soarelui, iar copacii formau un zid în jurul luminișului.

— Nu încă.

A arătat spre capătul luminișului, unde se zărea o deschizătură printre trunchiurile de copaci.

— Pe aici, a spus Johnny.

S-au deplasat cu grijă. Copacii s-au înălțat, apoi au coborât dedesubtul lor. O potecă ducea vreo 15 metri către un alt luminiș. Dincolo de ea, razele soarelui cădeau pe un zid de piatră înalt până la brâu și, dincolo de el, o frântură de iarbă verde. În zid era încă o poartă de lemn, de data asta frumos reparată. Vopseaua strălucea într-un alb imaculat.

— N-am fost niciodată atât de nefericit să văd un strat de vopsea proaspătă, a șoptit Jack.

S-au apropiat încet, au auzit o pasăre lăsându-se spre pământ și au simțit frunzele strivite sub tălpi.

— Ce-i asta?

Un sunet umed, un foșnet.

Johnny a scuturat din cap.

— Nu știu.

S-au aplecat mult și au parcurs în fugă ultimii câțiva metri, apoi s-au ghemuit lângă zid. Piatra era caldă, iar

zgomotul se auzea mai de aproape. Venea din spatele zidului. Johnny s-a uitat printre scândurile porții. A văzut iarba tunsă și șiruri de piatră șlefuită.

Lăsându-se iar pe vine, a spus:

— Este un cimitir.

— Poftim?

Johnny și-a lipit arma de piept și a simțit cum îi bubuie inima pe oțel. Respirația i s-a oprit în gât.

— Este un nenorocit de cimitir.

— E și el acolo?

O încuviințare, cu ochii căscați de groază, și o șoaptă care abia se auzea.

— Da.

Jack și-a umezit buzele albe ca varul.

— Trebuie să ne cărăm de-aici.

— Nu face decât să stea acolo.

— Și ce face?

Johnny s-a ridicat încet de după zid. Cimitirul era micuț. Patruzeci de pietre de căpătâi, poate. Un stejar uriaș creștea în centru, iar în cele patru colțuri erau magnolii. Lespezile fuseseră așezate în șiruri, unele gri-argintiu, altele negre, toate acoperite cu licheni și mușchi.

Levi Freemantle era așezat în mijloc, cu picioarele întinse în față. Avea hainele murdare și rupte. În genunchi și în crăpăturile palmelor se vedeau pete de sânge și era mânjit tot cu roșu în partea dreaptă a cămășii și pantalonilor. Unul dintre pantofi era aruncat pe iarba curată, de un verde aprins. Avea laba piciorului și glezna atât de umflate, încât făceau corp comun, păreau să fie un apendice sudat. Degetul i se infectase de la mușcătura lui Johnny. Era înfășurat într-o cârpă pătată, de culoare galbenă. Pielea i se întinsese atât de tare, încât strălucea. Avea în poală o lopată, iar lângă el era un sicriu.

— Ce face?

Johnny nu a răspuns imediat. Lumina era perfectă și putea vedea fiecare detaliu: fâșii de bandă adezivă argintie, acum estompate în plumburi; noroi uscat adunat pe sicriu, scobituri în lemn, pete de apă. Genunchii lui Freemantle erau zdreliți aproape până la os. Umezeala scliffea pe chipul lui desfigurat. Ceva îi ieșea dintr-o parte a corpului. Johnny s-a lăsat să alunece pe lângă zid și și-a lipit spatele de piatră.

— Îngroapă un cadavru.

— Oh, rahat!

— Și plânge ca o fetiță.

Jack a închis ochii. Johnny a ridicat pistolul, apăsându-se cu încercătorul pe frunte. A simțit miros de ulei de armă și buzele i s-au mișcat fără sunet: *Arma este putere. Eu am arma. Arma este putere.*

Eu am arma.

A dat să se ridice, dar Jack l-a tras în jos.

— N-o face.

Jack l-a strâns mai tare, implorând.

— N-o face, omule.

— Ce mama dracului e cu tine, Jack?

Johnny și-a eliberat brațul.

— Crezi că ăsta-i un joc? Crezi că tot anul ăsta a fost un joc? De-aia am venit aici.

Pe chipul lui Jack, teroarea se vedea aproape la fel de bine ca murdăria. Tremura din tot corpul, dar a dat din cap în semn de încuviințare și a lăsat mâna jos.

— OK, Johnny.

— N-am de ales.

— Am zis că-i OK.

Preț de o secundă, Johnny a fost reținut de panica tăcută, cumplită, de pe chipul prietenului său, apoi și-a luat elan și s-a ridicat în picioare, ținând arma așa cum văzuse că făceau în filme: cu mâinile pe pat, cu țeava pe

cât de drept și fix reușea s-o țină. Levi Freemantle s-a ridicat cu lopata în mână, dar nici măcar nu l-a observat pe Johnny. Cu fruntea aplecată spre pământ, se holba la solul pe care-l râcâise.

Freemantle ținea ridicat piciorul bolnav, așa încât lopata să-i susțină cea mai mare parte din greutate. Lacrimile îi curgeau netulburate, iar Johnny l-a văzut cum încerca să sape o groapă pentru sicriu. Stătea sprijinit în piciorul bun și îl folosea pe cel vătămat să apese pe lopată, dar durerea îi schimonosea chipul. Și-a mutat greutatea pe celălalt picior, însă glezna i-a cedat. A căzut.

Apoi s-a ridicat iar.

A încercat din nou.

Johnny a deschis poarta și a intrat în cimitir. La trei-patru metri depărtare, Freemantle era cu totul absent. Johnny a riscat și a aruncat o privire spre sicriu. Era mic, ca de copil. S-a apropiat și Freemantle a ridicat privirea. Ochii lui umezi au sărit de la chipul lui Johnny la locul golaș de pe pământ. A făcut un pas împleticit, a ridicat lama lopeții, apoi s-a chircit iar la pământ. Johnny a văzut tristețea, suferința, murdăria și sângele, precum și ceva ce arăta ca o bucată de lemn înfiptă într-o parte.

— Oprește-te, i-a strigat Johnny.

Freemantle a făcut ce i s-a spus, apoi a ridicat o mână cu palma în sus. A făcut semn către locul unde râcâise în pământ și în cele din urmă s-a uitat spre pistol. L-a privit multă vreme, ca și când nu și-ar fi dat seama ce era și de ce stătea îndreptat spre pieptul lui. Când a vorbit, cuvintele i-au ieșit greoi, împleticite.

— Ai venit să mă ajuți?

— Poftim?

— I-am cerut ajutor, dar nu vrea să-mi vorbească.

— Cine?

— Ție îți vorbește?

— Nu înțeleg ce vrei să spui.

Cicatricile i s-au schimonosit pe obraz. Unul dintre ochi avea în centru un cristalin lăptos.

— Nu pot face groapa.

Johnny a mai riscat încă o privire, de data asta spre zid. Jack a scuturat din cap, iar Johnny s-a uitat spre sicriu.

— Îți amintești de mine?

Încuviințare.

— Fugeai și eu te-am prins.

— De ce?

— Așa mi-a spus Dumnezeu.

— Dumnezeu ți-a zis să mă prinzi?

Încă o încuviințare.

— De ce?

— N-a spus.

— Johnny!

Era Jack, dar Johnny l-a ignorat.

— Ce altceva ți-a mai spus Dumnezeu?

— Ea e fetița mea.

Freemantle a arătat spre sicriu. Pe chipul său desfigurat, lacrimile se adunau, apoi cădeau.

— Nu pot săpa groapa.

Johnny s-a mai uitat încă o dată la Jack.

Apoi a lăsat arma jos.

Capitolul treizeci și șase

Cross conducea cu îndemânare, străbătând periferiile orașului, apoi apucând-o spre nord. Hunt s-a uitat la cartierele care treceau pe lângă ei, apoi la zona oarecum industrială. Nu se gândea la descoperirea mașinii lui David

Wilson, ci la cele șapte stegulețe și la Alyssa Merrimon. Nu putea să scape de gândul la ea, în pământul acela jilav. Tânăra ei viață se terminase, familia îi fusese distrusă. Apoi gândurile i-au coborât și în iadul personal: un an de nopți nedormite și de agonie, 12 luni de eșecuri, propria familie distrusă. Trecuse atâta timp și el nu fusese în stare să renunțe. Ce era serviciul? Ce era personal?

Când i-a sunat telefonul, s-a uitat la numele de pe ecran și i s-a părut aproape profetic.

— Bună, Katherine.

— Vreo veste despre Johnny?

Vocea nu-i suna deloc bine.

— Nu. Nimic.

— Ar fi trebuit să sune până acum. Johnny ar fi sunat.

— Avem echipaje care-l caută. E un puști deștept. O să-l găsim.

A făcut o pauză, dându-și seama că este și Cross în mașină.

— Îmi pare rău că n-am putut trece să-ți spun personal. Ar fi trebuit, dar...

— Johnny ar fi trebuit să sune până acum.

— Katherine?

În voce i se simțea îngrijorarea. Ea și-a dat seama imediat.

— Am avut o noapte proastă, a spus ea.

— Ești bine?

— Acum sunt mai bine, dar am nevoie de băiatul meu acasă.

— O să-l găsim, a asigurat-o Hunt.

Ea a ezitat, iar când a vorbit din nou, avea vocea ca o boare.

— Dacă-mi promiți, o să te cred.

Hunt și-a dat seama de disperarea subînțeleasă din vorbele ei. A închis ochii și și-a imaginat-o în casa aceea.

Stătea pe patul lui Johnny, mușcându-și buza cu dinții ca de porțelan. Își ținea respirația și stătea cu degetele încleștate, bătând din genele lungi și negre, conturate pe pielea de sub ochi.

— Promit, a spus Hunt.

— Jură.

— O să-l găsim.

— Îți mulțumesc, domnule detectiv.

Șoapta i s-a transmis prin legătura telefonică.

— Îți mulțumesc, Clyde.

A întrerupt convorbirea, iar Hunt a închis telefonul. S-a frecat la ochi și a simțit nisip sub pleoape.

Cross a depășit o mașină, apoi a revenit pe dreapta.

— Mama lui Johnny?

— Da.

Au mers mai departe, lăsând în urmă cartierul de afaceri, și au pătruns în zona rurală. Cross ținea o mână sigură pe volan. Și-a dres vocea.

— Ar trebui să știi că umblă zvonuri.

Hunt l-a privit țintă.

— La secție, a continuat Cross. Vorbește lumea.

— Ce zvonuri?

— Că tu crezi că Burton Jarvis era combinat cu un polițist. Legat cumva de toți copiii ăia morți. Poate și de Alyssa Merrimon.

— Zvonurile pot fi ceva periculos.

— Zic și eu...

— Înțeleg ce zici.

Pe sub cauciucuri s-au mai scurs încă 100 de metri. Când a vorbit din nou, Cross a rostit cuvintele cu prudență.

— Comandantul le-a spus celor de la birou să nu te lase deloc în preajma dosarelor de personal. Pe tine. De acolo au pornit zvonurile. M-am gândit că ar trebui să știi.

Hunt a privit iarba și cerul. S-a gândit la multe moduri în care i-ar fi plăcut să-l pedepsească pe comandant.

— Avem pe cineva la mașina lui David Wilson?

— E în afara orașului, așa că a trebuit să-l implicăm pe șerif. Este acolo unul dintre adjuncții lui. Știe foarte bine că nu trebuie s-o atingă.

— Sper să ai dreptate.

— Nu mai avem mult.

Vehiculul era o Toyota Land Cruiser ultimul model, neagră. Era înclinată, căzută cu botul într-o viroagă pietroasă, sufocată de tufișuri, adâncă probabil de vreo nouă metri. Avea remorca atașată încă, deși se răsucise într-o parte și venise peste plafonul mașinii.

— A fost cineva acolo, jos?

Adjunctul a negat din cap.

— Șeriful a spus să cooperăm, așa că asta fac. N-a fost nimeni acolo.

Hunt a cercetat din priviri coborârea. Erau doar pietre desprinse și un strat subțire de pământ. Pe buza viroagei creșteau copaci, ierburi și tufișuri.

— Ai o frânghie în portbagaj, Cross?

— Da.

— Adu-o înapoi.

Hunt a legat frânghia și a aruncat-o pe pantă. A coborât împreună cu Cross, alunecând cu tălpile pe stratul de argilă. Hunt a ajuns jos primul. O panglică de apă șerpuia prin albia mocirloasă și intra sub mașină. Plafonul se prăbușise sub greutatea remorcii, iar partea din față era distrusă, cu vopseaua zgâriată pe ambele părți. Pe parbriz se întindeau crăpături ca o pânză de păianjen.

— Nu atinge nimic.

Cross s-a uitat pe geam.

— Cheile sunt în contact.

S-a răsucit.

— Și este încă în viteză.

Hunt a folosit o batistă să deschidă ușa pasagerului. Dinăuntru a năvălit căldura. Miros stătut de mașină. Pielea de pe scaune căpătase lustru de uzură. Spătarul banchetei din spate era coborât, iar zona de bagaje gemea de echipamente pentru cățărare. Hunt a văzut o jachetă de motociclist și niște bocanci plini de noroi. În spatele scaunului șoferului era înghesuită o canistră de benzină. Nicio urmă de sânge de la vreun accident.

— Pare că a împins-o cineva aici.

— Un loc bun pentru așa ceva, a comentat Cross.

Hunt a folosit aceeași batistă pentru a deschide torpedoul. Cu un pix, a dat hârtiile la o parte, apoi l-a închis. A cercetat podeaua, apoi s-a uitat sub scaune.

— Salut, a spus el.

— Ce e?

Hunt a întins sub scaun creionul și a scos un tub de cartuș. S-a îndreptat de spate și Cross s-a apropiat să vadă.

— Patruzeci și cinci.

Hunt a scos din buzunar o pungă pentru probe și a strecurat cartușul înăuntru. A ridicat-o în lumina filtrată.

— Hai să chemăm niște oameni încoace.

Hunt și Cross au așteptat să ajungă tehnicienii, stând pe acostamentul cu pietriș și privind vehiculul lovit. Au trecut 20 de minute până să apară două dube și patru tehnicieni de la criminalistică.

— Vreau s-o cercetați acolo unde e. Amprente, fibre. Orice puteți face aici și acum vreau să faceți. Timpul e o problemă. Când terminați, o puteți remorca de acolo, s-o luați în custodie.

Tehnicianul principal s-a uitat atent la vehicul, apoi la pantă.

— Vorbești serios?

— Aveți o frânghie. O să vă descurcați.

Hunt a privit spre cer și a văzut norii negri care se ridicau dinspre sud.

— Doar s-o scoateți de-acolo înainte să vină ploaia. Nu mai vreau încă o zi ca data trecută.

Hunt i-a privit pe tehnicienii care trecuseră la treabă, apoi l-a sunat pe Yoakum și l-a pus la curent.

— Este un pas important, a spus Yoakum.

— Acolo cum mai e?

— Doctorul Moore a confirmat încă un cadavru.

— Și?

— Tot un copil. Dar nu Alyssa Merrimon.

Hunt a încercat să-și relaxeze degetele.

— Vine ploaia.

— Știu. Au zis că în trei ore, poate patru.

— Vreun ziarist?

— Încă nu.

Hunt s-a uitat spre Toyota distrusă, încercând să-și dea seama unde ar fi mai util. Tehnicienii criminaliști periau mașina. Legistul se ocupa de cadavre.

— Am senzația că ne scapă ceva.

— Să mori tu.

— Ceva evident.

— Ce-ai de gând? a întrebat Yoakum.

— Rămâi pe loc. Vin spre tine, a încheiat el conversația.

Din viroagă s-a ridicat o voce.

— Domnule detectiv!

Tehnicianul stătea pe fundul râpei, lângă portiera deschisă din dreptul șoferului. Hunt a strigat spre el:

— Da.

— Pare că urmele din mașină au fost bine șterse.

A arătat spre interior.

— Volanul e curat, la fel și mânerul ușii și schimbătorul de viteze.

Tehnicianul a ridicat din umeri.

— Cred că e curățată.

— Dar tubul de cartuș?

Tehnicianul a întins un deget în direcția dubei.

— Cartușul e la Michaels.

Hunt s-a întors spre mașini. Ușile din spate ale primei dube erau larg deschise și se vedea echipamentul montat înăuntru, pe o măsuță fixată în perete. Unul dintre tehnicieni pusese cartușul gol pe un șervețel alb, curat.

— Michaels?

— Doar o secundă.

Apoi și-a văzut de treabă. Când s-a ridicat, a spus:

— Avem o amprentă.

Hunt l-a lăsat pe Cross în stradă și s-a întors la Jarvis chiar când legistul începuse să sape după al treilea cadavru. Yoakum stătea într-o parte, cu mâinile în șolduri și cu buzele strânse. Era un bărbat masiv, însă în râpa mocirloasă și jilavă, plină de umbre, arăta mărunț și deprimat.

— Numărul trei, a spus el.

Hunt s-a uitat spre cei doi saci deja pregătiți pentru transport. Păreau turtiți și aproape fără conținut.

— Hai să plecăm de-aici.

S-a întors, dar Yoakum nu l-a urmat. Se uita țintă spre saci, la potențialele morminte unde existau încă trupuri care trebuiau deshumate.

— Cineva ar trebui să moară pentru asta, a spus Yoakum.

Hunt s-a dat înapoi. În toți anii în care lucrase cu Yoakum, nu văzuse niciodată vreo crăpătură în armura lui. Yoakum era brutal de eficient. Yoakum spunea bancuri. Nu-și arăta sentimentele.

— Cineva a murit deja, i-a răspuns el.

Fața bărbatului era formată doar din unghiuri în lumina pădurii.

— Crezi că Jarvis era singurul implicat în toată treaba asta?

— Nu știu.

— Sunt doar niște copilași.

— Haide, John. Hai să ne facem treaba.

Yoakum a clătinat din cap; Hunt știa la ce se gândește.

Cineva ar trebui să moară.

Au urcat cu greu dealul și au ieșit din pădure. Pe drum erau oprite, cu motoarele la ralanti, două duble de la știri. Erau parcate oblic, lângă mașinile de poliție și duba legistului. Yoakum le-a văzut primul.

— Oamenii cu filmarea, a spus el.

— Rahat.

Comandantul le lăsase în stradă doi polițiști de patrulă. Erau acolo, cu brațele desfăcute, încercând să ignore camerele și microfoanele care le erau împinse în față. Când l-au zărit pe Hunt, jurnaliștii au început să-i adreseze lui întrebări.

— Este adevărat că ați găsit și alte cadavre?

— Nu comentez.

— De ce a venit și legistul?

Hunt și Yoakum au trecut pe lângă polițiștii în uniformă. Hunt a ridicat vocea.

— Să nu treacă nimeni de voi, a spus el.

— Domnule detectiv Hunt - era reportera de la Channel Four. Domnule detectiv...

Hunt a refuzat să se oprească. S-a îndreptat spre mașină, iar reportera s-a ținut scai de el, cu echipa de filmare pe urme.

— Este adevărat că-l căutați pe Johnny Merrimon?

Hunt s-a întors, nesigur și dintr-odată furios. Ea a împins microfonul în față, stând în profil pentru cameră, cu ochi strălucitori și nerăbdători.

— Este adevărat că a dispărut?

Hunt a privit în spatele ei. Pe drum venea încă o dubă de televiziune.

— Nu comentez.

A întins mâna spre portieră și a deschis-o.

— Dar ce puteți spune despre acuzațiile că poliția a avut legătură cu Burton Jarvis?

— Ce-ai spus?

Reportera a repetat întrebarea, iar Hunt a simțit cum se albește la față.

— Adu mai multe echipaje aici, i-a spus el lui Yoakum. Tu - și a arătat spre reporteră - vii cu mine.

Zâmbetul femeii s-a lățit și a gesticulat spre echipă.

— Doar tu, a spus Hunt.

N-a așteptat răspuns. A înaintat câțiva metri în lungul drumului, știind că reportera îl va urma. Când s-a întors, a dat peste ea, la trei pași în spate, coafată și dichisită fără reproș, într-un pulover strâmt, roșu. După ea au ajuns și trei membri ai echipei de filmare, care au început să se pregătească.

— De ce mi-ai pus întrebarea aia?

Reportera nu a dat înapoi.

— E adevărat?

— Nu pot face comentarii despre anchetele în desfășurare. De ce mi-ai pus întrebarea aia?

— Îmi protejez sursele.

A ridicat bărbia perfectă și și-a pus palmele peste gură.

Hunt s-a aplecat spre ea.

— În locul tău, m-aș abține să răspândesc zvonuri de genul ăsta.

A privit-o țintă în ochii albaștri și flămânzi.

— Este contraproductiv.

— Atunci îl dezminți?

Hunt s-a gândit la însemnările lui Johnny Merrimon, la ordinul comandantului în legătură cu dosarele angajaților,

la cătușele de poliție folosite pentru a o ține captivă pe Tiffany Shore. S-a gândit la breakul închis la culoare, parcat în apropiere de locuința lui Katherine, la pisica mutilată, cu vertebrele rupte. Amenințarea care ar fi trebuit să-l reducă pe Johnny la tăcere.

— Sursa ta se înșală.

— Pot să te citez cu asta?

— Poți să ți-o tatuezi și pe frunte.

Hunt s-a îndepărtat, însă reportera a venit după el. Când i s-a alăturat din nou lui Yoakum, lângă ei a oprit o altă dubă. Era de la biroul medicului legist șef din Chapel Hill.

Reporterii au început să se agite, strigând întrebări.

Echipele de filmare erau grămadă pe ei.

Hunt a sărit la volanul mașinii și Yoakum s-a aruncat pe locul de lângă el. Motorul enorm a pornit și Hunt a așteptat ca reporterii să-i facă loc, apoi a țâșnit în viteză. Yoakum și-a dat seama de starea lui de spirit.

— Ce e?

— Au aflat despre Johnny.

— De unde?

— Știu că s-ar putea să fie implicat și un polițist.

— Ce mama dracului?

Hunt a rămas cu ochii la drum.

— Cineva vorbește.

Capitolul treizeci și șapte

Yoakum l-a urmat pe Hunt în secția de poliție. Când au intrat în birou, oamenii s-au oprit din lucru. S-a lăsat tăcerea, iar Hunt a trecut printre privirile ațintite asupra lui, prin atmosfera teribil de încordată, urmat îndeaproape

de Yoakum. Au intrat în biroul lui Hunt și Yoakum a închis ușa.

— Asta chiar a fost ciudat.

— Nu-i poți învinui. Court TV este parcată pe strada principală.

Yoakum s-a uitat prin fereastra pătată, iar barbișonul lui părea de un blond aproape alb în lumina murdară.

— Nu despre asta era vorba.

— Nu? În câteva ore, am trecut de la răpire la omucideri multiple. Avem copii morți și presă națională. Oamenii vorbesc și sunt speriați. Noi doi suntem băgați rău în rahatul ăsta. De ce nu s-ar holba?

— Sunt două motive.

— Serios?

Hunt era furios și frustrat, dar Yoakum a refuzat să dea înapoi.

— A fost din cauză că urmărim un polițist - pe unul dintre ei - și din cauză că tu te duci în jos.

— De ce să mă duc în jos?

— Johnny Merrimon.

De data asta, Hunt a fost cel care s-a uitat pe fereastră.

— N-a zis nimeni nimic...

— O să zică dacă puștiul nu se arată curând. Acum e și presa implicată. Știu că a dispărut. Până la urmă își vor da seama că ai ținut la distanță Asistența socială și toată lumea știe despre tine și mama băiatului.

— Nu-i nicio știre acolo.

— N-ai decât să crezi tu, eu n-o cred. Oricum, nu contează. A fost decizia ta să-l ferești pe Johnny de Asistența socială. Motivele n-o să mai conteze dacă i se întâmplă ceva. O să te crucifice.

— Cred că te înșeli.

— Pentru că tu îl știi pe puști. Ceilalți nu-l știu. Ei știu doar că avea o viață de rahat. Ei știu că și-a pierdut sora

geamănă și tatăl. Ei știu că maică-sa și-o trage pe bani și știu ce au citit în ziare. Ai văzut fotografiile. Johnny arată de parcă și-ar fi pierdut mințile și orice om sănătos la cap l-ar închide, pentru propria protecție.

— În loc să ce?

— În loc să-l încredințeze unui cretin, unui unchi agent de pază care nu-i în stare să-și vadă nici de el. Fir-ar al dracului să fie, Clyde, tu chiar nu vezi? În cazul în care puștiul pățește ceva, nu există nimic care să justifice rațional hotărârile tale. O să se asigure Ken Holloway. Ca și comandantul, presa și procurorul general.

Yoakum a ridicat un deget aspru, bătbătorit.

— Mai bine te-ai ruga să se întoarcă băiatul ăla teafăr și nevătămat.

Hunt a cercetat chipul prietenului său. Arăta bătrân și zbârcit.

— John, îngrijorarea nu ți se potrivește deloc.

— Mă aștept la ce e mai rău și ce e mai rău rareori te dezamăgește. Știi și tu. De aia nu m-au afectat 30 de ani de porcării de-astea.

— Și cazul ăsta?

Hunt a simțit ceva diferit la prietenul lui, furia adunată în el.

O pauză.

— Cazul ăsta e diferit.

— Pentru că e vorba de copii?

— Pentru că nici toți împreună nu sunt cât mine. Și pentru că toată chestia asta se petrece de ani buni în curtea noastră. Îți spun, Clyde. Nu m-am mai simțit niciodată așa.

— În ce sens?

— Cineva trebuie să moară. Pentru asta...

Chipul lui Yoakum s-a întunecat, iar el a ridicat vocea și a împuns cu degetul în birou.

— Cineva trebuie să moară.

— Vorbește mai încet.

— Este adevărat.

— Din câte știu eu, în Carolina de Nord încă există pedeapsa cu moartea.

— Avocații apărării.

Cum a spus-o Yoakum, părea ceva murdar și pervers.

Între ei s-a așternut liniștea și, când a vorbit din nou, Hunt a rostit cuvintele pe ton scăzut.

— Dar dacă Johnny are dreptate? Dacă există un polițist implicat în cazul Burton Jarvis? Dacă-l proteja un polițist? Dacă-l ajuta?

— În niciun caz.

— Șapte copii...

— Pur și simplu nu văd cum.

— Cineva vorbește cu presa, John. Dacă-aș fi polițist corupt și aș vrea să obstruționez o anchetă, ăsta ar fi un punct de plecare bun: răspândesc zvonuri și provoc scandal, ca să-i distrag pe ăia care mă caută.

Yoakum a stat să se gândească.

— Să spunem că există un al doilea făptaș, cineva implicat alături de Jarvis, cu copiii ăștia. Johnny ar putea să-l identifice?

— Poate. Nu vrea să stea de vorbă cu mine.

— Dar Tiffany Shore?

— N-avem motive să credem că în răpirea ei a fost implicată o a doua persoană, dar ar fi posibil. Acum este sedată, mai mult sau mai puțin cataleptică. Totuși, medicii au speranțe. Poate mâine.

— Este păzită?

— Nu.

— Poate ar trebui. Dacă e vorba despre un polițist.

— Poate ar trebui.

Hunt a coborât privirea spre birou. Dosarul Alyssei stătea pe un colț, chiar alături de cel al lui Tiffany Shore. L-

a deschis la prima pagină și a văzut poza fetei, ochii ei negri și părul brunet, chipul acela care semăna atât de mult cu cel al fratelui ei geamăn.

— Oare este posibil? Să fie unul dintre noi?

— Întunericul este un cancer pentru inima omului, Clyde. Știi că eu așa cred.

Hunt a ridicat și a doua copertă și a studiat trăsăturile delicate ale lui Tiffany Shore. A atins mai întâi o fotografie, apoi pe cealaltă.

— Nu pot să stau aici degeaba.

— Poftim?

— Nu trebuie să fii și tu implicat.

— În ce? a întrebat Yoakum, însă Hunt l-a ignorat.

A plecat din birou și a apucat-o pe holul îngust care ducea în spatele clădirii. Oamenii s-au uitat la el, apoi și-au ferit privirea, după care a rămas în sfârșit singur pe culoar. A ieșit furtunos pe ușa de incendiu și a început să coboare scările, sărind două trepte deodată. Subsolul avea podea de ciment și uși metalice care dădeau în culoarul principal. Magazia. Camera cu probe. O încăpere mică, în spate, adăpostea dosarele personalului din departament. Polițiști. Personal auxiliar. Întreținere. Actele erau păstrate în dulapuri încuiate, în spatele unei uși neîncuiate.

Mișcându-se rapid, Hunt s-a oprit o singură dată, ca să apuce un extingtor pe care l-a smuls din suportul din perete. Camera cu dosare avea 2,5 metri pe trei metri și podea de ciment, bine frecată și albă sub lumina fluorescentă. Dulapul care-l interesa era chiar pe mijlocul peretelui din spate. Hunt a ochit lacătul sertarului de sus. Era ieftin. Avea să cedeze.

A ridicat extingtorul, dar s-a oprit când l-a auzit pe Yoakum în spatele lui.

— Ți-am zis să nu te bagi.

— Nu.

Yoakum a închis încet ușa.

— Nu asta ai zis.

Hunt s-a uitat din nou spre lacătul sertarului, ezitând.

— Haide, dă-i drumul, l-a încurajat Yoakum.

Hunt a întors insesizabil capul, privindu-și partenerul cu un singur ochi. Yoakum se înroșise la față, iar luminile fluorescente îi aprindeau steluțe în ochi.

— Dă-i drumul, a repetat Yoakum. Dă-l dracului pe comandant. Dă-o dracului de ierarhie.

Hunt a lăsat extingtorul, iar Yoakum a venit în spatele lui, aproape.

— Fă-o pentru Alyssa.

— Mă provoci?

— Fă-o pentru Johnny. Fă-o pentru maică-sa.

— Ce faci, John?

Yoakum s-a apropiat și mai mult.

— Îți amintesc diferența dintre a-ți face meseria și-a o lua în nume personal.

— Câteodată, meseria devine personală.

Hunt l-a privit fix pe partenerul lui până când acesta a făcut un pas înapoi.

— Nu încerca să mă manipulezi.

Înainte să apuce Yoakum să răspundă, ușa de la hol s-a deschis și a intrat o funcționară tânără, care s-a oprit când i-a văzut. Privirea ei a înregistrat extingtorul din mâinile lui Hunt și tensiunea dintre cei doi bărbați.

— Mă întorc mai târziu, a spus ea răsucindu-se pe călcâie.

În tăcerea așternută brusc, Yoakum a ridicat degetul mare și arătătorul, între care era o distanță mai mică de doi centimetri.

— Câteodată e uite atât de puțin, futu-i.

— Poftim?

— Să fii dat afară pentru o tâmpenie.

S-au pironit cu privirea secunde lungi, apoi Hunt, încă furios, s-a întors să iasă pe culoar. A trântit extingtorul la loc în suportul lui și, când s-a întors să plece, Yoakum îl aștepta.

— Să nu mă urăști doar pentru că sunt grozav, i-a spus el, iar Hunt a simțit cum i se ia o greutate de pe umeri.

— De ce-ar fi crezut Johnny că era vorba despre un polițist? a întrebat Hunt.

— Poate pentru că asta și era?

— De ce ar crede un puști despre cineva că e polițist? Ce l-ar face pe un băiat de 13 ani să creadă așa ceva? O insignă? Ceva ce a zis tipul? Ceva ce a făcut?

Hunt s-a jucat cu cătușele atârinate la brâu.

— Cătușe? O armă?

— O uniformă?

Au stat acolo, în mirosul de ciment umed, ca să se gândească. Johnny era un puști ciudat, însă avea instincte bune și era isteț. Asta părea să nu priceapă nimeni. Dacă Johnny a crezut că este implicat un polițist, trebuie să fi avut un motiv serios. Hunt a încercat să-și imagineze scena: beznă, doi bărbați într-o casă mizerabilă, Johnny la fereastră...

— Ai citit reclamațiile pentru plăcuțele furate? a întrebat Hunt.

— Poftim?

— Plăcuțele de înmatriculare.

— Le-am citit. Și ce?

— Oricine ar fi cel pe care l-a văzut Johnny acasă la Jarvis, omul ăla folosea plăcuțe de înmatriculare furate. Despre trei dintre ele știm deja. Din cele trei furate, proprietarul uneia dintre ele habar n-avea când sau unde a pierdut-o. Ceilalți doi păreau destul de siguri că știu.

Undeva, în adâncurile minții lui Hunt s-a produs un declic, iar Yoakum l-a observat.

- Ce e?
- Două dintre plăcuțe au fost furate de la mașini parcate la mall.
- E un loc bun să furi așa ceva.
- La fel sunt și aeroportul, spitalul sau o duzină de alte centre comerciale.

Privirile li s-au întâlnit și s-au gândit amândoi la același lucru, simultan. Cătușele. Armele. Uniforma.

Agenții de pază.

Capitolul treizeci și opt

Johnny săpa în țărână. A simțit cum se întind copcile, dar n-a băgat în seamă durerea. Făcea toate astea cu un motiv. Asta și-a spus în sinea lui. Și și-a tot repetat. Levi Freemantle stătea acolo, cu gura ușor căscată și cu o mână pe sicriul din scânduri de pin negeluite, cu ochii ațintiți la Johnny și la fiecare lopată de țărână pe care o scobeia din sol. A dat din cap când băiatul a găsit o piatră, a dislocat-o din pământ și a aruncat-o.

— Mulțumesc.

Johnny abia dacă l-a auzit, dar nu mai conta aproape deloc. Îl auzise deja de 20 de ori, mici ofrande care veneau pe măsură ce săpa. A dat din cap în semn de acceptare și a săpat mai departe. Soarele cobora treptat, în vreme ce spre sud se adunau nori de furtună. Johnny s-a uitat la Jack și i-a oferit lopata.

— Nu vrei să facem cu schimbul?

— Nu, mulțumesc, sunt bine.

Timp de zece minute, Jack stătuse cu arma ridicată. Când, în cele din urmă, o lăsase în jos, doar Johnny

observase. Acum Jack stătea pe zidul de piatră, cu pistolul în poală. Alunga țânțarii și părea plictisit de moarte.

Într-un fel, Johnny era bucuros că Jack refuza să sape. Johnny nu știa nimic despre Levi Freemantle, nici de ce se afla aici și nici cum murise fiica lui, dar înțelegea pierderea omului într-un fel în care Jack n-ar fi putut-o înțelege vreodată.

Așa că săpa și suferea. Se gândea la lucrurile pe care i le spusese David Wilson sub pod: *Am găsit-o. Pe fata răpită.* Johnny fugise panicat și orbit de frică, înainte să apuce bărbatul să-i spună la ce se referea. Însă Freemantle ajunsese la el după aceea. Johnny a aruncat o privire spre bărbatul masiv, lopata a coborât și s-a ridicat apoi plină și grea.

El ajunsese după aceea.

Dacă Freemantle l-a găsit pe David Wilson în viață, atunci poate că i-a spus *lui* unde o găsisese pe fată. Poate că Freemantle știa.

Johnny a aruncat țărâna, iar Freemantle a lăsat capul în jos.

Poate.

În timp ce săpa, Johnny a auzit cuvântul.

Poate.

După mai mult de o oră, două ciori s-au așezat pe o creangă joasă a stejarului care se înălța în mijlocul cimitirului. Johnny le-a observat doar pentru că Freemantle rămăsese nemișcat, apoi se aplecase deasupra sicriului. S-a uitat la păsările negre cu frică și ură pe chip. Una dintre ele a coborât pe o piatră funerară, un gogoloi negru care și-a întins aripile în ultimul moment. A înclinat capul spre coșciug, apoi și-a zburlit penele uleioase ca să le ciugulească. Freemantle a sărit iute în picioare. S-a repezit spre pasăre împleticindu-se și urlând. Jack a tresărit și a ridicat arma.

Johnny era convins că erau și niște cuvinte în urletele alea, dar n-aveau niciun înțeles. Pasărea și-a luat zborul spre un copac, iar Freemantle s-a întors în locul unde stătuse până atunci. S-a uitat lung spre pasăre, apoi a închis ochii și și-a făcut cruce.

Johnny s-a uitat la Jack, care a scuturat din cap, alb la față, și a strâns arma ca de frica morții.

În copaci s-au mai oprit două ciori, apoi alte trei. Johnny s-a întors la treabă și minutele s-au dilatat pe măsură ce vântul se întetea tot mai tare. Pământul era afânat și ușor de săpat, iar Johnny adâncea tot mai mult groapa. A ignorat durerea din mâini, pielea jupuită și alunecoasă de sub care supura un lichid limpede, cu miros dulceag. Și-a ignorat durerea de spate, copcile întinse la maximum, sudoarea care-i înțepa ochii. Avea toată ziua să primească ce voia, așa că a plănuit în felul acesta, cu cea mai bună abordare, cu întrebările pe care le va pune odată ce fetița uriașului va fi în pământ.

Johnny i-a aruncat o privire lui Freemantle.

Lama lopeții a mușcat pământul.

A săpat în pământul fierbinte și nisipos, în timp ce norii de furtună se adunau peste copacii încărcăți cu ciori.

Când Johnny a ieșit din groapă, soarele se zărea neclar dincolo de marginea furtunii. Vârfurile copacilor foșneau, iar în aer se simțea miros de ozon.

— Vine, a spus Jack.

Groapa nu era pe cât de adâncă putea să fie, dar avea dimensiunea bună și forma corectă.

— Atâta am putut. Tot ce-am putut face.

— Am niște frânghii, a zis Freemantle și a făcut semn spre sicriu.

— În regulă.

Au mutat sicriul la marginea gropii. După aceea au trecut frânghia prin mânerulele micuțe de metal și l-au

coborât. Arăta demn de milă în groapa nezidită, săpată fără pricepere. Au tras frânghiile cu un hârjâit și Freemantle le-a strâns într-un colac, cu mâini iscusite, dar încete.

— Aș vrea să fac singur ultima parte.

A plecat fruntea.

— În șopron e uscat, dacă vrei să te odihnești.

Freemantle a ridicat privirea spre cerul jos, violet, spre frunzele care se colorau în argintiu.

— Nu-i plăceau deloc furtunile.

S-a întors, a ridicat lopata și în burta norilor a pulsat o lumină galbenă.

— Fulgeră, a spus Johnny.

Dar uriașul nu se grăbea. A aruncat în mormânt o mână de pământ. Frunzele au foșnit în vânt.

— Fulgere căzute din cer⁶.

A aruncat încă o mână de pământ peste sicriul fiicei sale. Vântul s-a întetit. Jack ieșise deja pe poartă, dar Johnny n-avea nicio pornire să-l urmeze. Freemantle s-a uitat fix la sicriu, fără să se miște.

— Dumnezeu vorbește cu vocea tăticului meu.

— Serios?

Freemantle a dat din cap drept încuviințare.

— Nu cu cealaltă voce.

— Cealaltă voce?

— Aia, ca ciocolata uitată în soare. Dulce și lipicioasă. Greu de înghițit.

A ridicat privirea spre furtună.

— Am auzit-o când s-au apropiat ciorile.

Freemantle a ridicat o piatră și a aruncat-o spre ciorile așezate pe ramurile joase ale stejarului. S-a apropiat, apoi a făcut o pauză lungă și Johnny nu l-a presat. Omul era

⁶ Aluzie la cuvintele pe care se spune că le-a rostit Isus: diavolul a căzut din cer ca fulgerul. (*N.t.*)

nebun de-a binelea. Johnny s-a uitat după Jack, dar băiatul nu se mai vedea.

— Mi-e frică de fulgere, a spus Freemantle.

A ridicat fața spre furtună, dar n-a părut speriat, în ciuda a ceea ce spusese.

— Dumnezeu n-o să mai vorbească cu mine.

Suferința era aproape tangibilă. Pierderea.

— Stai un pic. Așteaptă.

Johnny a luat lopata de la Freemantle și s-a îndreptat spre stejar. Ciorile au cârâit zgomotos și apoi și-au luat zborul, iar Johnny a folosit lama lopeții să decupeze un cerc în scoarță.

— Țsta ar trebui să te protejeze de fulger. Totuși, funcționează doar cele făcute în scoarță de stejar. N-ar conta în cazul oricărui alt soi de copac.

Uriașul s-a ridicat, solemn și încordat, iar ochiul sănătos s-a mutat de la scoarța cioplită spre băiat.

— Magie neagră.

— Nu.

— Cine zice?

— Celții. Morți de-acum. Morți de multă vreme.

— Cum știi că funcționează dacă toți celții sunt morți?

— Am citit undeva. Nu contează.

Freemantle a clătinat din cap, cu îndoiala întipărită pe chipul chinuit.

— Fulgere căzute din cer, a spus el din nou. Tot ce poți face este să te rogi la Dumnezeu să nu cadă pe tine.

A privit movila de pământ abia săpat.

— Ar trebui să aibă parte de câteva vorbe când aruncăm pământul peste ea.

S-a răsucit cu chipul plin de speranță și de o încredere inexplicabilă.

— Ai o Biblie?

— N-am.

Johnny s-a simțit dintr-odată stânjenit.

— Dar știi câteva cuvinte.

Johnny nu a văzut niciun motiv să-și aducă în discuție convingerile pe tema asta, cel puțin nu aici, cu acest străin și frica lui de ciori, fulgere și voci de zahăr.

— O să le spun eu pentru tine.

O rafală de ploaie a șuierat în vârful copacilor. Chipul lui Freemantle s-a relaxat de ușurare la apropierea lui Johnny, care a simțit lângă el înălțimea uriașului. Cicatricile erau încrețite și cenușii, iar în ochiul suferind lumina galbenă exploda în irizații. Johnny s-a gândit la nopțile lungi de citit din Biblie, la orele de rugăciuni fervente ale maică-sii și la propria sa căutare a unui sens. Preț de o clipă și-a simțit mintea golită cu totul, apoi a spus singurele cuvinte pe care și le mai amintea.

— Tatăl nostru care ești în ceruri...

Ploaia rece a căzut cu putere din văzduh.

— ...sfințească-se numele tău.

Levi Freemantle și-a îngropat fiica plângând.

Johnny a rămas în ploaie, așteptând să lovească trăsnetul.

Capitolul treizeci și nouă

Hunt și Yoakum așteptau în holul de la primul etaj al unei clădiri înalte din centrul orașului. Biroul lui Ken Holloway era la etajul cinci, dar recepționera, o femeie cu fața oțelită, trecută de 50 de ani, era destul de dificilă. Afară, ziua devenea tot mai întunecată cu fiecare minut care trecea. Gunoaiele ridicate de vânt se târau pe aleea betonată, apoi erau ridicate și răsucite în aer.

— Nu avem nevoie de programare.

Hunt ținea insigna în căușul palmei.

Femeia ședea îndărătul unei recepții masive din lemn de tec, pe care se afla, într-o parte, o centrală telefonică ale cărei butoane pâlpâiau roșu și verde. Compania lui Holloway ocupa întreaga clădire. O privire aruncată spre totemul cu nume de firme arăta domeniul de activitate. Vânzări imobiliare, Dezvoltare, Construcții comerciale, Consultanță, Administrarea proprietăților.

Holloway deținea centrul comercial, câteva dintre cele mai mari construcții din centru, toate cele trei teatre, două terenuri de golf; și asta doar aici, în oraș. Interesele lui de afaceri se întindeau în tot statul.

— Este o chestiune penală, a insistat Hunt. Mă pot întoarce în 20 de minute cu o citație sau un mandat.

A sunat telefonul și femeia a răspuns. După ce a închis, le-a vorbit pe ton rece și răspicat, cu o expresie de neînduplecat.

— Domnul Holloway este unul dintre cei mai buni oameni din acest oraș și toți cei de aici au văzut că-l hărțuiți. N-o să fie puțini cei care vor depune mărturie împotriva voastră dacă asta faceți și azi.

Apoi masca a căzut și le-a zâmbit.

— Domnul Holloway vă primește îndată.

A întins mâna.

— Liftul este în dreapta.

Au traversat pardoseala de marmură și au intrat în lift. Yoakum a apăsat pe buton și ușile s-au închis.

— Încântătoare, a spus el.

— Cine, secretara?

— O bomboană de femeie.

Biroul lui Holloway ocupa aproape tot etajul. Hunt a văzut și o sală de ședințe, câteva birouri secundare, dar restul era un spațiu deschis. Holloway stătea așezat la

birou. În partea dreaptă se afla avocatul; în stânga, un agent de pază înarmat. Trei pereți de sticlă ofereau o priveliște largă asupra orașului, incluzând cea mai mare parte din centrul care, de sus, părea mic și întunecat. De la înălțime, furtuna se transformase într-un zid purpuriu și negru, care se apropia cu repeziciune.

— Domnilor detectivi, a spus Holloway.

Hunt a pășit pe un covor oriental, spre masa de conferințe care costa mai mult decât mașina lui. S-a oprit în fața biroului. Zâmbetul lui Holloway era forțat și i se albiseră vârfurile degetelor așezate pe birou, în care își sprijinea toată greutatea.

— Vi-l amintiți pe avocatul meu. Iar el este Bruce, a spus el, indicându-l pe paznic.

Hunt s-a uitat de sus la Bruce. Era un bărbat de culoare, înalt, la vreo 40 de ani. Avea uniformă apretată și purta în piept o insignă aurie și o emblemă corespunzătoare pe umăr. Pe chip nu i se citea nimic. Avea o armă semiautomată.

— Ai permis portarmă, Bruce?

— Are, a răspuns Holloway.

— Nu poată să răspundă când este întrebat?

— Nu.

— E om în toată firea.

— Nu cât timp lucrează pentru mine.

Hunt a ridicat din sprânceană spre Bruce, a lăsat capul într-o parte și a ridicat din umeri.

— Investigăm o posibilă legătură între o chestiune de natură penală și unul dintre angajații dumneavoastră. Ne trebuie numele și dosarele de angajare ale tuturor agenților de pază, în special ale celor de la mall.

— Ce fel de chestiune penală?

— Am vrea numele.

Avocatul s-a aplecat peste birou.

— Mi-am sfătuit clientul să nu răspundă la nicio întrebare în lipsa unei hotărâri judecătorești care să-i ceară acest lucru.

Holloway a ridicat mâinile ca să arate că n-are de ales, iar Hunt și-a îndreptat privirea spre avocat.

— Este decizia finală?

— Da, a răspuns avocatul.

— Vă veți sfătui clientul să nu interfereze în niciun fel cu ancheta noastră?

— Desigur.

— Va trebui să nu pomenească nimănui despre această vizită. Ancheta este în desfășurare.

Holloway și-a afișat zâmbetul profesional.

— N-avem nimic de discutat în afara unei decizii judecătorești, domnule detectiv Hunt. Nici despre angajații mei, nici despre investigația dumată sau despre alegerile neobișnuit de proaste pe care le-ai făcut. Nici despre Katherine Merrimon sau despre nenorocitul ăla de băiat al ei.

Hunt i-a susținut privirea, apoi s-a răsucit pe călcâie.

— Oh, dar mai întâi, a adăugat Holloway, cred că ar trebui să știi că mama lui Johnny a refuzat să mă mai vadă. A schimbat încuietorile. Istericale. Chestiile obișnuite.

Hunt s-a oprit, apoi s-a întors cu fața spre Ken.

— Serios?

— În dimineața asta am completat hârtiile pentru evacuare. În 30 de zile o să ajungă în stradă.

— O să se descurce, a spus Hunt.

— Oare?

Vederea lui Hunt s-a îngustat până când n-a mai văzut decât zâmbetul unsuros al lui Holloway. A simțit cum îl trage cineva de haină și și-a dat seama că era Yoakum.

— Haide, Clyde.

Yoakum s-a întors, însă Hunt nu s-a clintit. L-a fixat cu privirea pe Bruce, apoi pe Holloway.

— Toți agenții tăi de pază sunt înarmați?

— N-am de gând să-ți răspund la întrebări, cred că am fost destul de clar, a replicat Holloway.

Hunt l-a cercetat din ochi pe agentul de pază.

— Nici el n-o să-ți spună nimic.

Bruce a rămas tăcut, cu privirea înainte; dar când Holloway a încetat să-l mai privească, a coborât un deget pe patul armei.

Avocatul a înclinat capul.

— Să aveți o zi bună, domnilor detectivi. Secretara o să vă valideze cu plăcere cartelele de parcare.

Au traversat încăperea; tălpile pantofilor s-au cufundat în covor, apoi au țâcănit sonor pe pardoseala de lemn. Ușile liftului s-au deschis și s-au închis.

— Frumos birou, a comentat Yoakum.

Hunt a rămas tăcut, înfigându-și unghiile în palme.

— Frumoasă privesc.

Au trecut de secretara care i-a privit insistent; au ignorat-o. Văzută de pe trotuar, clădirea se ridica înaltă și întunecată deasupra lor. Aerul era încărcat de electricitate, iar vocea lui Hunt părea să poarte în ea o energie brută similară.

— Ai văzut?

— Da.

— Agenții lui au arme.

— Nu toți.

— Cel puțin unul.

— Da.

— Unul dintre ei e înarmat.

S-au îndreptat spre mașină, iar vântul le-a umflat pantalonii, făcându-i să fluture. O uniformă, o insignă și o

armă. Un băiat de 13 ani putea să confunde cu ușurință o astfel de persoană cu un polițist.

Simplu ca bună ziua.

Cât se poate de simplu.

* * *

Odată ajunși la mașină, Yoakum a pus mâinile pe capotă. Hunt era de cealaltă parte, cu strada pustie în spate.

— Trebuie să-ți spun ceva, a început Yoakum. Și nu vreau să-ți ieși din pepeni.

— Ce e?

— N-avem nevoie să vedem dosarele angajaților.

— Ar putea să ne ajute.

— Dar nu *avem nevoie* de ele.

Hunt a ridicat din umeri.

— Voiam să-l văd. Voiam să știu că-l supraveghez.

— Nu e un motiv suficient.

— Probabil că ai dreptate.

— Atunci de ce am venit aici, până la urmă? De ce l-am implicat pe Holloway fără să fie nevoie? Știai că n-o să ne răspundă la întrebări. Te urăște.

Hunt i-a întors privirea, cu ochi inexpressivi.

— Oh, rahat.

— Urcă, i-a spus Hunt.

S-au strecurat în mașină; vuietul vântului a încetat.

— O să-și sune oamenii, a completat Yoakum. Ăsta-i e felul.

Hunt a pornit motorul.

— Probabil că e chiar acum la telefon.

— Poate.

Hunt a băgat în viteză, s-a asigurat și a demarat.

— l-ai întins o capcană, a continuat Yoakum. O să-și sune oamenii și tu o să-l acuzi de obstrucționarea anchetei.

Hunt n-a spus nimic.
S-a îndreptat spre mall.

* * *

Construcția era un monolit de ciment și stuc. Placat cu lespezi, se înălța mohorât pe cerul întunecat. Ușile de sticlă pâlpâiau în cenușiu și violet, pe măsură ce oamenii se grăbeau să iasă, ca să ajungă acasă înainte de venirea furtunii. Hunt s-a strecurat prin aglomerație, îndreptându-se către intrarea din spate. A virat după colț și câteva picături grele de ploaie au plesnit pe parbriz. Au trecut pe lângă pubele de gunoi, rampe de încărcare și mașini vechi.

Erau la jumătatea laturii din spate a clădirii, când Hunt a apăsat cu putere frâna. A deschis portiera și a țâșnit afară înainte să apuce Yoakum să-l strige.

— Ce faci?

Dar Hunt era deja în mișcare.

— Doamnă? a strigat el la o femeie care stătea aplecată pe marginea exterioară a celei mai apropiate rampe de încărcare. Doamnă?

Femeia avea cam 60 de ani și era încă atrăgătoare, cu părul de un alb-argintiu ajungându-i până la gulerul rochiei costisitoare. Hunt a afișat cel mai fermecător zâmbet al său.

— Bună ziua. Sunt detectivul Hunt.

A fluturat repede insigna.

— Scuzați-mă că vă deranjez.

— Cu ce vă pot ajuta?

Era o femeie zveltă și elegantă. Diamantul de la gât părea de cel puțin două carate și autentic. Alți stropi de ploaie au lovit asfaltul.

— Nu am putut să nu observ...

Hunt a gesticulat spre ceea ce ținea femeia în mână.

— Ton.

Ea a înclinat capul, stânjenită. Conserva era fără capac, iar tonul dinăuntru se alterase. A făcut semn spre marginea rampei, unde abia pusese o cutie nouă.

— E o pisicuță frumoasă foc. Nu suport s-o văd scotocind în pubele.

— Dar s-a plictisit de ton?

Hunt a arătat cu capul spre conserva alterată, irosită degeaba.

— N-am mai văzut-o de câteva zile.

— Cum arăta pisicuța?

I-a văzut nedumerirea, șovăiala, așa că i-a aruncat iar zâmbetul de zile mari.

— Dacă nu vă deranjează. Și eu sunt iubitor de pisici.

Ea s-a luminat la față și s-a apropiat.

— Era o tigrată cafenie, cu ochi aurii și două lăbuțe albe.

A ridicat din umeri și a zâmbit fermecător.

— Plină de viață, pur și simplu.

Hunt a urcat pe rampă.

— Putem să inspectăm un pic magazinul?

— Nu înțeleg ce...

— Sunt nevoit să insist.

Magazinul vindea haine. Hunt și Yoakum au verificat depozitul, apoi cabinele de probă. Femeile au ridicat privirea spre ei, speriate, dar Hunt le-a ignorat și și-a croit drum spre scările rulante.

— Clyde! Ia-o mai ușor!

În mall erau încă mulți oameni, în ciuda furtunii iminente. Familii, copii – o avalanșă de culoare și gălăgie.

— Clyde!

Hunt a străbătut mulțimea cu Yoakum pe urme.

— Țsta e omul nostru.

— Care tip? Despre ce vorbești?

— E pisica de-acasă de la Johnny. Vărgată, cafenie, cu două lăbuțe albe. E omul nostru.

- Cine?
- Agentul de pază cu armă, oricare ar fi el.
- Polițistul lui Johnny.

Hunt a urcat în fugă scara rulantă. A năvălit în zona de restaurante, a împins cu umărul un grup de clienți și și-a croit drum spre ușa pe care scria PAZĂ. Era încuiată. Hunt a apăsă pe sonerie.

- Paza.

Hunt a recunoscut vocea.

- Steve. Sunt detectivul Hunt. Deschide ușa!
- E vreo problemă?

Hunt a izbit cu palma în metalul rece.

- Deschide dracului ușa!

Ușa s-a deschis și Hunt s-a repezit pe scări, urcând două trepte deodată. Yoakum tropăia pe ciment în spatele lui. Au cotit pe palier, cu armele scoase. Steve i-a întâmpinat în capul scărilor, în fața ușii întredeschise.

- Dă-te la o parte, Steve.
- Pfoai! Hei!

Când a văzut armele, Steve a ridicat mâinile.

Au intrat în sala agenților de pază. Tipul gras supraveghea monitoarele, iar celălalt stătea în fața geamului uriaș care dădea spre zona cu restaurante. Amândoi au tresărit, speriați. Niciunul n-avea armă.

— În birou, a spus Hunt, apoi au observat ușa închisă și ferestrele cu jaluzelele trase. Tu, a împuns Hunt cu degetul spre agentul care stătea în picioare. Stai jos!

Agentul s-a repezit la cel mai apropiat scaun. Hunt a dat din cap spre ușa biroului și Yoakum s-a apropiat dintr-o parte. Steve părea năucit.

- E cineva înăuntru? a întrebat Hunt.
- Domnul Meechum? Tocmai a plecat.
- Cine este Meechum ăsta?
- Șeful.

Hunt i-a făcut semn lui Steve să se îndepărteze de ușă, apoi a privit spre Yoakum și a început să numere de la trei. Ușa s-a deschis ușor și au intrat în biroul gol.

— Așa cum ziceam – s-a postat Steve în ușa deschisă. Domnul Meechum tocmai a plecat.

— Când?

— De cinci minute, poate.

— Descrie-l, i-a cerut Hunt.

— Nu știu. Șaizeci și cinci de ani. Slab, dar puternic. Păr rar, nas paradit. Cam ticălos.

— Are armă? a întrebat Hunt. Poartă uniformă?

— De obicei se îmbracă în blugi. Și cu un soi de cămașă safari. Dar poartă pistol la brâu. Este singurul care are voie cu armă.

— De care?

— Ha?

— Arma. Ce calibru?

— Cred că 45.

Hunt și Yoakum s-au uitat unul la altul și au înțeles amândoi. *La fel cu cartușul găsit în mașina lui David Wilson.*

— Dar cătușe are? a întrebat Yoakum.

— Toți avem.

— John!

Hunt a arătat spre masa din birou. Era veche și ponosită, nimic special. Pe ea stătea un banc cu monitoare, legat la sistemul de supraveghere al mallului. Trei dintre monitoare transmiteau imagini din camerele îndreptate spre zona cu restaurante și toate arătau același lucru: o masă cu fete mai mici, poate de 14 ani, poate mai puțin. Imaginea era mărită, iar Hunt vedea aparate dentare, gropițe în obraji, începuturi de râsete, șuvițe de păr răsucite.

— E omul nostru.

Yoakum s-a aplecat să vadă.

— Nenorocitul dracului!

— De ce a plecat Meechum? a întrebat Hunt cu o certitudine îngrozitoare în suflet.

Steve nu a ezitat o secundă.

— A primit un telefon de la domnul Holloway. Nu știu despre ce au vorbit, dar chiar eu l-am dat la telefon.

— Când?

— Chiar adineauri. Fix înainte să ajungeți voi aici.

— Steve, ne trebuie adresa lui Meechum.

— Nu-i știu adresa, dar ajungi pe jos în două minute.

— Cum așa? a întrebat Hunt.

— Stă în spatele mallului. Câteva rânduri de buruieni, un șanț, două, și ai ajuns la ușa din spate a casei.

— Du-mă acolo, a spus Hunt.

— Acum?

— În secunda asta.

Steve și-a umezit buzele și a aruncat o privire nervoasă în jur.

— Pe bune?

— Da.

Mâna lui Hunt i s-a lăsat greu pe umăr.

— Pe bune.

Când a deschis ușa spre parcare din spate, Hunt a simțit ploaia rece biciuindu-i fața; cădea pieziș și era aproape ca o ceață pe asfalt. Vizibilitatea era slabă, de parcă toată lumina ar fi fost sorbită din aer. Pe lângă ei a trecut o mașină cu parbrizul aburit, cu ștergătoarele aruncând apa de pe geam în arcuri largi, cristaline.

— Încotro? a ridicat vocea detectivul.

Steve i-a arătat cu degetul. Ușa grea s-a închis cu un pocnet în spatele lui.

— Acolo. Între copacii ăia.

Hunt a văzut copacii, doi cedri pitici răsărind din marginea unui șanț, dincolo de parcare.

— E o cărare. Nu-i mult de mers.

— Trebuie să-mi arăți.

— Ah, omule.

Steve s-a uitat în sus, la ploaie.

— O să ajung murat și concediat.

N-a răs nimeni.

— Acum, a insistat Hunt.

Au țâșnit pe caldarâmul inundat, s-au strecurat printre un Suburban parcat și un Ford rablagit, cu folie de plastic lipită într-unul dintre geamuri. În spatele mașinilor, șanțul era deja inundat. Apele murdare cărau la vale ambalaje de fast-food, pungi de plastic și cutii de țigări. Cărare, îngustă și dreaptă, începea din dreptul copacilor și străbătea ierburile înalte spre un teren viran. Mâna lui Yoakum s-a lăsat pe umărul lui Hunt.

— Întăriri? a întrebat el, cu stația radio ridicată în aer.

— Nu așteptăm.

— Bine.

Yoakum a pus stația în buzunar și-a ridicat siguranța pistolului.

— Nu-mi place să aștept.

— Care e casa?

Steve s-a aplecat spre stânga ca să vadă printre cei doi cedri pitici. Un rând de case mici se înșirau cu spatele la câmpul de buruieni. Hunt a văzut curți înguste, grătare înghesuie și câteva biciclete. Steve i-a arătat iar cu degetul.

— Vezi casa aia gri, cu o bicicletă roșie în curtea din spate?

— Da.

— A treia casă din stânga ei.

Hunt a numărat spre stânga și a văzut o fermă scundă, cu vopseaua scorjită și o tufă moartă de ilice, într-un colț. Nicio lumină. Nicio mișcare. I-a arătat-o și lui Yoakum.

— Locuiește singur? a întrebat Hunt.

— Așa cred.

— Tu rămâi aici.

Hunt s-a consultat cu Yoakum.

— Ești gata?

— Cum nu se poate mai gata.

Au sărit peste șanț și au apucat-o pe câmp încovoiați de spate, cu armele scoase, îndreptate în jos. Buruienile înalte îndreptau spre ei degete lungi și ude. A bubuit un tunet. Cărarea era umedă și alunecoasă.

S-au oprit în ultima parte unde mai aveau acoperire, înainte de curtea golașă ce înconjura casa lui Meechum. În aer se simțea un miros, o duhoare chimică venită de niciunde.

Au parcurs în viteză ultimii cinci metri, apoi s-au lipit cu spatele de zid, sub cea mai mare fereastră. Apa se revărsa în valuri din jgheaburile înfundate. Mirosul de chimicale era și mai puternic, de ceva ars. Hunt s-a uitat pe fereastră. Draperiile fuseseră trase, dar în mijloc rămăsese o deschizătură. Fereastra dădea în living, o încăpere întunecoasă și murdară, cu mobilier vechi și tavane joase. Covorul era galben-portocaliu, iar pereții, îmbrăcați în lambriuri ieftine de pin. Meechum arăta exact cum îi descrisese Steve. Deșirat și adus de spate, stătea aplecat peste computer, într-o cămașă pătată de transpirație. În cămin erau îngrămădite CD-uri cuprinse de flăcări.

— Arde dovezi, a spus Hunt lăsându-se în jos și îndreptându-se spre ușa din spate. Tu du-te la ușa din față. Intrăm în 60 de secunde.

Yoakum a pornit spre fațada casei și l-a lăsat singur în ploaie pe Hunt, care a riscat încă o privire spre fereastra

din spate. Meechum avea părul ciufulit sălbatic. L-a văzut împungând furibund tastele, apoi plesnind computerul în lateral, o dată și încă o dată. Hunt nu a zărit toporul până când nu s-a întins Meechum după el. Stătea sprijinit de birou; avea mâner de lemn și lama înnegrită de rugină, mai puțin în dreptul tăişului, care sclipea argintiu. Toporul s-a ridicat în aer, iar chipul lui Meechum a încremenit, cu buzele strânse și cu ochii ficși; apoi toporul a coborât cu un geamăt, sunet de plastic zdrobit și de sticlă spartă.

Computerul.

Fir-ar al dracului.

Hunt s-a îndepărtat de fereastră și s-a repezit spre ușă. A încercat clanța. Era încuiată. S-a proptit cu umărul în lemnul ieftin și șubred. Tocul ușii s-a spart sub greutatea lui, iar el s-a trezit în bucătărie, alunecând cu tălpile pline de noroi pe pardoseala de linoleum. A prins o oarecare mișcare dincolo de ușă și s-a repezit spre living, cu arma scoasă.

— Poliția! Poliția, fir-ar să fie!

Carcasa computerului era spartă în partea de sus, iar Meechum stătea aplecat deasupra lui, cu toporul ridicat, încremenit la vederea pistolului ațintit spre el. Hunt i-a văzut panica din privire.

— Nici să nu te gândești.

Hunt s-a apropiat, menținându-l în bătaia armei. Încăperea duhnea a plastic ars.

Meechum a scuturat din cap, scoțând o limbă ca de șopârlă.

— Lasă jos toporul!

Hunt s-a uitat după Yoakum, apoi a auzit zgomot de sticlă spartă venind dinspre ușa din față.

— Lasă-l jos, a repetat el.

Chipul bărbatului s-a schimonosit. Pieptul i s-a umflat la vederea fumului negru care șerpuia din cămin. Hunt a

văzut decizia conturându-se pe fața lui Meechum, în aceeași clipă când la ușa din spatele lui s-a produs o ușoară agitație. Hunt a zărit o sclipire metalică și pe Yoakum cu arma ridicată, dând buzna în cameră.

Toporul s-a ridicat, iar coloana lui Meechum s-a încovoiat pe spate.

— Nu! a strigat Hunt, însă era prea târziu.

Meechum a coborât toporul cu hotărâre și Yoakum l-a împușcat drept în inimă.

Trupul s-a prăbușit cu fața în jos, cu un mic spasm în două dintre degetele încovoiate. Hunt s-a repezit spre semineu și a scos discurile din foc. A apucat vătraiul și a scotocit mai adânc, împrăștiind plasticul cuprins de flăcări în încercarea de a salva ce mai putea fi salvat. În cele din urmă, a ajuns și Yoakum să-l ajute. Cinci discuri erau neatinse, alte 12, înnegrite de foc. Zece erau distruse fără speranța că vor putea fi recuperate.

Hunt s-a dat înapoi. Avea încălțările înnegrite și îl ustura gâtul. S-a uitat țintă spre Yoakum, a cărui față era absolut inexpressivă.

— Chiar a trebuit să-l omori?

Yoakum a privit cadavrul.

— Se repezea cu toporul la tine.

— Se repezea la computer.

Pe chipul lui Yoakum nu se deslușeau nici scuze, nici regret.

— Am avut un unghi prost. Aveam vederea spre tine obstrucționată. Nu mi-am dat seama dacă scoseseseși sau nu arma. Când am intrat eu, tocmai se pregătea să coboare toporul. Am crezut că pe tine te țintea.

— Tare mi-aș dori să nu-l fi ucis.

— Aveam unghi bun.

Hunt a făcut o pauză, într-o tăcere deplină.

— N-am spus niciodată că nu.

— A fost justificată.

În încăperea se simțea tot mai puternic mirosul de sânge. Cu ochi mohorâți și sticloși, Yoakum a băgat arma în toc.

— Miorlăitule, a spus el și s-a răsucit pe călcâie.

Întăririle au sosit cinci minute mai târziu și, odată cu ele, și comandantul; niciuna dintre întrebările care au urmat n-a fost simplă. Polițiștii s-au îngrămădit în casă. Furtuna nu se opri încă. Până la apus, cadavrul fusese deja luat, CD-urile puse în pungi pentru probe și trimise la cel mai bun specialist IT al departamentului. Comandantul i-a chemat în bucătărie pe Hunt și pe Yoakum.

— Pentru ultima dată. Spuneți-mi că ăsta e omul.

— Credem că era asociat cu Burton Jarvis.

— De ce?

— Plăcuțele furate. Pisica moartă de la mall. Însemnările lui Johnny Merrimon...

— Nu-mi pomeni iar de însemnările puștiului ăluia.

— Descrierea lui se potrivește, a insistat Hunt. Vârsta, înălțimea, culoarea părului. Am trecut deja de trei ori prin astea.

— Să mai trecem o dată.

Și așa au și făcut. Hunt a explicat totul. Comandantul nu l-a întrerupt. Abia dacă a clipit.

— Am recuperat câteva CD-uri, a conchis Hunt. Și hard-diskul pare intact. Ar trebui să ne spună mai multe.

Comandantul și-a mutat privirea de la unul la altul.

— Vreau să mergeți amândoi la secție, a spus el. Vreau declarațiile voastre. În afară de asta, nu vreau să spuneți niciunul vreun cuvânt nimănui, nici iubitelor voastre, nici altor polițiști – până finalizăm declarațiile. E clar?

— Da.

Comandantul a arătat spre ușă.

— Declarațiile. Acum.

— Eu sunt pregătit pentru o bere, a replicat Yoakum. Ce ziceți să dăm declarațiile mâine?

Comandantul nu părea deloc amuzat.

— Declarațiile, a repetat el. De la amândoi. Separat. Apoi vă duceți acasă și dormiți un pic. Mâine trebuie să văd cum să descurc futerea asta de icre.

— Futere de icre, a repetat Yoakum cu glas tăios.

— Tu cum i-ai zice? I-a întrebat comandantul, refuzând să dea înapoi.

— A fost o împușcătură justificată.

Comandantul și-a pus mâinile în șolduri și a împins în față maxilarul moale, rotund.

— Un bărbat a fost împușcat în propria casă. Așa ar trebui, să fi fost justificată, fir-ar al dracului să fie.

Hunt a plecat cu mașina lui, însă Yoakum a primit ordin să plece cu un echipaj de poliție.

— Nu-mi place deloc chestia asta, spusese el, însă înțelegeau amândoi situația.

Comandantul nu voia să-i lase să-și discute declarațiile pe drum spre secție. Voia să le audă fără să fi fost repetate și pregătite dinainte. Când a ajuns, Hunt nu l-a văzut pe Yoakum, ci a fost întâmpinat chiar de la ușă de un polițist de la afaceri interne, pe nume Matthews. Acesta era nou-venit, așa că Hunt nu-l știa decât din vedere și după reputație. Părea deștept și o persoană decentă. Avea ochi deschiși la culoare, iar expresia gurii era dezaprobatore; schiopătând ușor, l-a condus pe Hunt spre o sală de conferințe liberă. La început, întrebările au fost obișnuite, de genul celor puse după fiecare schimb de focuri, acum mai lungi decât de obicei și mai detaliate pentru că împușcătura fusese letală. Hunt a luat-o ca atare; mai trecuse prin așa ceva.

După 30 de minute, întrebările au luat o întorsătură neașteptată.

— Ești prieten cu detectivul Yoakum, nu-i așa?
— Suntem parteneri.
— Țsta nu-i un răspuns, domnule detectiv.
— John Yoakum îmi este prieten.
— L-ai văzut vreodată pe detectivul Yoakum să tragă cu arma la mânie?

— Nu. Desigur că nu.
— A folosit vreodată forța în mod excesiv?
— Câtă forță folosești e o decizie de moment. Detectivul Yoakum a dat dovadă întotdeauna de o judecată impecabilă.

— În opinia ta?
— Da.
— Ca prieten.
— Ca detectiv principal în cazuri majore de crimă.
Hunt a simțit cum se încinge pe sub cămașă.
— Ca polițist cu 17 ani de experiență. Am terminat?
— Mai am câteva întrebări.
— Atunci pune-le.

Matthews a bătut în masă cu vârful creionului și s-a lăsat pe spate în scaun.

— Detectivul Yoakum a fost la tine în birou azi, ceva mai devreme?

— Da.
— Despre ce ați discutat?
Hunt și-a pierdut răbdarea.
— În ultima vreme am avut ceva subiecte de discuție.

Matthews și-a arcuit buzele, dar zâmbetul nu s-a văzut și în ochii lui.

— Desigur.
Creionul a bătut iar darabana în masă.
— Tiffany Shore. Copiii uciși.

Parcă ar fi vorbit despre un traficant de iarbă sau despre instalarea unui radar.

— Îți mai dau exact un minut, a spus Hunt. După aia, am plecat de-aici.

Matthews s-a aplecat în față.

— Când era în biroul tău, detectivul Yoakum n-a spus cumva că trebuie să moară cineva pentru ce le-a făcut acelor copii?

Hunt nu a răspuns.

— A spus așa ceva?

— Cred că am terminat aici, a spus Hunt și s-a ridicat.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare.

Hunt și-a păstrat un ton ferm.

— Ce s-a spus sau nu la mine în birou nu are nicio importanță pentru ceea ce s-a întâmplat azi. Meechum avea un topor. Yoakum a făcut ce a crezut că trebuie să facă.

— Ești sigur, domnule detectiv?

Matthews și-a rezemat din nou scaunul de perete, iar Hunt a văzut că pe chipul lui nu era nici urmă de bucurie.

— Gândește-te bine.

Hunt a plecat de la secție fără să schimbe o vorbă cu cineva. Când a ieșit pe ușă, ceasul arăta ora 7, iar afară tot mai ploua. S-a îndreptat amortit spre mașină; în aerul închis și jilav, mâinile lui au găsit singure volanul și butonul de pornire. S-a uitat după echipele de la știri, dar n-a văzut pe nimeni. Poate din cauza vremii.

Îi auzise cineva.

Cu toate că ușa biroului fusese închisă, cineva auzise ce spusese Yoakum.

A strâns volanul și a reluat în minte evenimentele. Toporul era ridicat, Yoakum intra în cameră în clipa în care lama începea să coboare. Arăta la fel, dar părea diferit.

Sau chiar era diferit?

După un minut a sunat acasă, la fiu-său. Telefonul a țârâit de șapte ori, apoi s-a auzit muzica din fundal. Hunt a încercat să-și ascundă oboseala și neliniștea.

- Bună, Allen!
- Ce e?
- Ai mâncat ceva în seara asta?
- Fumez iarbă și mă uit la pornache. Ce-ți pasă?
- Hunt și-a ținut în frâu sentimentele.
- O să ajung și eu acasă, în curând. Vrei să iau ceva?

L-a văzut pe geam pe Yoakum, care ieșea din secție pe ușa din față. A aruncat o privire spre Hunt, apoi a ridicat o mână și a simulat un pistol cu degetele. Hunt i-a făcut semn cu farurile. Yoakum a apăsât pe trăgaciul imaginar și s-a îndreptat spre mașina lui, la fel de indiferent față de ploaie cum fusese și Hunt.

— Mâncare chinezească, a răspuns Allen, dar adu-o peste o oră.

Yoakum a deschis portiera, apoi a închis-o. Stăteau în câte un capăt al parării. Cu fața unul la altul.

- De ce peste o oră?
- Pentru că acum fac chestii.

Hunt se săturase de zidul dintre ei, de rezistența lui, de felul în care devenea zi de zi tot mai înalt.

Yoakum a urcat în mașina lui și Hunt și-a dat seama că a pornit motorul.

— Ce zici de un film după ce mâncăm? Cum făceam pe vremuri.

- Nu prea cred.
- Pur și simplu?
- Da. Cam așa ceva.

Yoakum a ieșit din parcare chiar când Allen închidea telefonul. A închis și Hunt și și-a privit prietenul plecând. Ar fi trebuit să stea de vorbă, însă nu se simțea pregătit. Nu încă. Nici pe departe. Avea o oră la dispoziție. Katherine era la doar zece minute depărtare. S-a gândit un pic, apoi a pornit mașina. A condus șapte-opt kilometri sub limita de viteză, cu mașina bine strunită pe drumurile alunecoase,

dar, pe măsură ce se apropia de marginea orașului, s-a trezit mergând mai repede. Și-a dat seama că voia s-o vadă. În momentul ăla, în care ploaia biciuia drumul într-un șuvoi de ceață neagră, nu-și dorea nimic mai mult pe lume.

Mașina a urcat dealul, apoi a coborât; farurile luminau în jos și dedesubt se arătau căsuțele. Erau depărtate bine unele de altele și se vedeau urme de lumină și culori mohorâte ascunse în spatele copacilor; dar nu așa era și acasă la Katherine. Hunt a încetinit și a lăsat capul în jos, să vadă prin parbrizul ușor aburit. Aleea casei era pustie, pentru că mașina ei era încă sub sechestru, dar în stradă se aflau dubele de la știri. Nouă. Ba nu, 12.

Când a trecut pe lângă ele, Hunt a întors capul. CNN. FOX. WRAL. Multe altele. A întors pe alee, a trecut pe lângă cele mai apropiate de casă, iar portierele s-au deschis și echipele de la știri au ieșit în ploaie. Știau prea bine că nu pot intra în curtea lui Katherine, dar și-au strigat întrebările din stradă, imediat ce l-au văzut pe Hunt coborând din mașină.

L-ați găsit pe Johnny?

Este adevărat că el v-a condus la un ucigaș în serie de copii?

Camerele erau pregătite pentru vremea rea. Reporterii purtau pelerine de ploaie, care s-au udat și s-au murdărit imediat. Întrebările au continuat. Fără nicio ordine. Fără nicio pretenție de bună-cuviință. Așteptau în ploaie, dar Hunt se îndrepta deja spre casă.

Domnule detectiv, este adevărat că numărul cadavrelor a ajuns la șapte?

Întrebarea venea de la Channel Nine. Hunt îl știa pe tip.

E și Alyssa Merrimon printre victime?

Și mai tare.

Domnule detectiv? Domnule detectiv?

Întrebările veneau tot mai repede, strigate prin ploaia torențială. Hunt le-a întors spatele. Katherine a răspuns la al doilea ciocănit, mică, palidă și foarte frumoasă.

Doamnă Merrimon...

Încă o rafală. Hunt s-a așezat între ea și camere. Zâmbetul femeii nu părea atât de forțat cum s-a temut Hunt că va fi.

— Pot să intru? a întrebat-o el.

Ea i-a făcut loc și apoi a închis ușa.

— Johnny?

— Încă nu.

Katherine s-a dat la o parte și Hunt și-a scos haina udă. În casă era aprins un singur bec. Katherine a dat un pic la o parte draperiile și s-a uitat afară. Pe măsuta de lângă canapea ședea abandonată o cană cu cafea răcită.

— Este adevărat?

Hunt i-a văzut unul dintre ochii negri, apoi Katherine s-a uitat iar afară.

— E adevărat ce spun?

— Ce spun?

— Că ați găsit o groapă comună. Că n-ați fi găsit-o fără Johnny.

— E adevărat.

— Nici nu sunt în stare să te întreb.

— N-avem niciun motiv să credem că e și cadavrul Alyssei acolo. Dar...

— Dar ce?

S-a întors de la geam, cu ochii ei delicați și bărbia ridicată.

— Nu am exhumat încă toate cadavrele. Ploaia ne-a obligat să ne oprim.

— Deci mâine?

— Vedem mâine.

Katherine și-a strâns brațele în jurul trupului.

— Vrei o cafea? Sau ceai? N-am nimic mai tare.

— O cafea ar fi grozav.

Hunt și-a spus că femeia arăta îngrozitor, dar reușea să facă față mai bine decât sperase el.

— N-am decât câteva minute.

— Cafea, a spus ea, răsucindu-se pe călcâie.

— Mulțumesc, Katherine.

I-a turnat cafea într-o cană și i-a întins-o.

— Deci nu aveți nimic? Nicio veste?

Îl întreba de Johnny.

— Nu. Îmi pare rău.

Katherine s-a uitat pe fereastră, la furtuna de dincolo de geam. S-a lăsat pe canapea și Hunt s-a așezat lângă ea.

— Este un puști foarte puternic, a spus el. Îl căutăm.

— Nu poți face mai mult? Orice? O alertă Amber pentru copii dispăruți?

— Alertele astea nu sunt folosite decât dacă avem dovezile clare ale unei răpiri și nu credem că e cazul aici. Totul indică faptul că a plecat de capul lui. Undeva. Ținând cont de comportamentul de până acum...

Katherine a închis ochii și s-a lovit cu pumnii peste coapse.

— Johnny...

A clătinat din cap.

— Fir-ar al naibii să fie, Johnny. Unde ești?

— Este deștept, Katherine. Știe să aibă grijă de el. O să-l găsim.

Când a deschis ochii, fața ei părea imobilă și Hunt și-a dat seama că trecea la un alt subiect.

— Ken a venit de trei ori astăzi.

Hunt și-a ascuns îngrijorarea stârnită brusc.

— Credeam că a trecut peste asta. Cel puțin așa a spus.

— Nu e stilul lui Ken Holloway. Dacă așa ți-a zis, te-a mințit.

- Amenințări?
- A zgâlțâit ușa și a șoptit câteva chestii urâte.
- Te-a amenințat în vreun fel? a insistat Hunt.

Ar fi putut să-l acuze pe Holloway pentru amenințare explicită. Mergea de minune cu acuzația de obstrucționare a anchetei. Erau acuzații mici pentru cineva ca Holloway, dar l-ar fi ținut la răcoare, chiar dacă pentru scurt timp. L-ar fi ținut departe de Katherine.

— Putem să stăm aici și gata? Putem să stăm aici în liniște? l-a întrebat ea.

Hunt a lăsat să treacă furia și îngrijorarea.

— Sigur, i-a răspuns el și au rămas așa, pe canapea, în timp ce cafeaua i s-a răcit în cană, iar echipele de la știri au renunțat și au urcat iar în dubele lor.

După o clipă, Hunt a observat că ea strângea cu strășnicie ceva în mâini, apăsându-și palmele una peste alta între genunchi.

— Mai devreme am fost în camera lui Johnny. Știi...

Vocea i s-a stins, iar Hunt și-a imaginat-o acolo, atingând lucrurile băiatului și străduindu-se din răsuputeri să-și înăbușe frica și îndoiala.

— Am găsit astea.

Și-a deschis palmele și Hunt a văzut un teanc din cărțile lui de vizită. Erau mototolite, uzate și umede. Katherine și-a ridicat privirea.

— Nouăsprezece bucăți.

Pe fața ei strălucea înțelegerea clară, uluită, a unui lucru, iar Hunt s-a simțit dintr-odată stânjenit.

— Am vrut să știe că are pe cine să sune. În caz că lucrurile mergeau prost.

Katherine a dat din cap, fără să fie surprinsă.

— După ce am descoperit astea, m-am uitat prin casă și le-am găsit și pe cele pe care mi le-ai dat mie. Am aruncat o grămadă, știu, dar tot am mai găsit o duzină.

— Asta-i meseria mea.

Înțelegerea aceea nu s-a clintit.

— Chiar așa?

Hunt și-a ferit privirea.

— Ai fost mereu alături de noi.

— Orice polițist bun ar fi făcut la fel.

— Nu prea cred.

L-a atins pe Hunt în treacăt cu umărul, iar el a simțit o descărcare electrică, o scânteie albastră care a țâșnit și l-a pișcat.

— Mulțumesc, i-a spus Katherine, apoi au rămas în tăcere unul lângă altul.

Ea și-a ridicat picioarele, și-a pus iar mâinile în poală și și-a lăsat capul pe umărul lui. Hunt i-a simțit subțirimea brațului apăsându-se de al său, i-a simțit căldura pielii în timp ce ploaia bătea în geam.

— Mulțumesc, a repetat Katherine.

Iar Hunt s-a străduit să rămână nemișcat.

Capitolul patruzeci

Furtuna era atât de crâncenă, încât Johnny nu vedea nici urmă din soarele care cobora în spatele orizontului. Ploaia cădea rece și înțepătoare, iar temperatura scădea și ea. Din albastru, aerul se făcuse mai întâi cenușiu, apoi aproape negru, dar Johnny nu s-a clintit, nici măcar când trăsnetul a căzut cu o scăpărare alb-incandescent, care a despiciat aerul cu bubuitul unui bolovan căzând din cer. S-a ghemuit și s-a sprijinit de zid, privindu-l pe Levi Freemantle cum râcăia ultimii bulgări de pământ îmbibat cu apă peste mormânt, apoi l-a netezit cu lopata și s-a

așezat și el. Din cer, ploaia cădea în perdele dese peste uriașul care se cuibărise în țărâna umedă, ca și cum noroiul s-ar fi ridicat în jurul lui. Totul părea ireal. Johnny abia dacă a tresărit când Jack s-a aplecat peste zid și l-a strigat:

— Johnny!

Au trecut clipe.

— M-ai părăsit, a răspuns Johnny.

Jack s-a aplecat și mai mult peste zid, până a ajuns cu fruntea aproape de el.

— O să fii ucis aici.

— Fulgere căzute din cer.

— Asta ce mai înseamnă?

— Nimic. Nu știu.

Cerul s-a luminat, iar Johnny a arătat spre stejarul bătrân.

— Țsta-i copacul de care i-au spânzurat.

Jack s-a uitat la trunchiul noduros, la crengile uriașe întinse și neobosite, negre în lumina fulgerului.

— De unde știi?

Johnny a ridicat din umeri.

— Tu nu simți?

— Nu.

— Tot cimitirul se întinde în jurul lui. Are la poale trei pietre funerare.

A ridicat un deget.

— Uite ce mici sunt. Cât de grosolan sunt tăiate.

— Nu văd nimic.

— Sunt acolo.

— O iei razna, Johnny.

Johnny nu a spus nimic.

— E o sobă în șopron. Am făcut focul.

Johnny s-a uitat țintă spre Freemantle.

— Nu pot pleca.

— Ai stat ore întregi afară. N-o să plece nicăieri. Uită-te la el!

— Nu pot să risc.

— Te-ai gândit bine? Dar chiar să te gândești ca lumea? Își îngroapă fetița, frate, și din felul în care arăta coșciugul, eu zic c-a îngropat-o pentru a doua oară. Asta înseamnă că a dezgropat-o dintr-un alt mormânt. Știi măcar de ce a murit copila? Sau de ce a cărat-o atâta drum ca s-o bage în pământ într-un loc unde să nu-l vadă nimeni?

— Noi l-am văzut.

— Nici măcar nu știm dacă este într-adevăr copilul lui.

Dintr-un nor îndepărtat s-a prelins lumină.

— Uită-te la el.

S-au uitat amândoi spre Freemantle, prăbușit în el însuși, cutremurat de o suferință atât de reală, încât era de netăgăduit.

Jack a coborât vocea.

— Te-ai întrebat de ce este plin de sânge sau cum a ajuns să se rănească în halul ăsta? Adevăratul motiv pentru care te-a prins zilele trecute?

— Așa i-a spus Dumnezeu.

— Nu face pe deșteptul cu mine, omule. Când tipul ăsta o să-și revină din cauza ploii, va trebui să vedem ce facem cu el. Nu vreau să fiu singurul care se gândește la asta.

— N-am decât o singură întrebare pentru el și, îndată ce termină cu astea - Johnny a gesticulat spre ploaie, spre mormânt și spre noroi -, am de gând să i-o pun.

— Și dacă n-o să-ți răspundă?

— L-am ajutat să-și îngroape fata.

Jack a ridicat tonul.

— Și dacă n-o să-ți răspundă?

— Dă-mi arma, a spus Johnny.

— Amenință-l și o să ne omoare.

Johnny a ridicat mâna. Jack s-a uitat la uriașul din noroi, apoi a aruncat arma în poala prietenului său. Era rece, umedă și grea.

— Am ajuns prea aproape, a spus Johnny.

Dar Jack plecase deja.

Johnny l-a privit pe bărbat, ploaia și noroiul tăcut, tot mai persistent. După un minut, a scotocit în buzunar și a scos de acolo o pană albă, mică și strivită. A ținut-o mult timp în fața ochilor, privind-o cum se pleoștește în ploaia ce cădea neconținut din cer. S-a gândit îndelung dacă s-o arunce sau nu, dar până la urmă a strâns pumnul și a așteptat, cu arma într-o mână și cu ultima pană în cealaltă.

Câteva ore mai târziu, lumina s-a estompat în nord, iar în pădure cădeau în continuare picături de ploaie. Freemantle a ridicat privirea spre norii care goneau pe cer, spre licărirea de lună din spatele lor. Era prima mișcare pe care o făcea de când netezise pământul aruncat deasupra fetei lui. Nu se mai vedea nici urmă de Jack în preajmă, nici de rugămințile lui să se adăpostească de ploaie. Nu fusese decât curgerea lentă a orelor, străfulgerările de lumină și zgomotele, furtuna care adusese pe pământ apa aceea rece. Fusese piatra tare din spatele lui Johnny și mai fuseseră și ei doi, la cinci metri unul de celălalt, nemișcați. Asta nu se schimbase deloc.

Johnny a îndesat pana la loc în buzunar și a strecurat arma sub tricou.

Freemantle s-a ridicat și s-a uitat la furtună.

— Credeam c-o să mă lovească.

În întuneric, ochii lui revărsau cerneală, iar gura îi era o creștătură de surpriză și dezamăgire. Trecuse de miezul nopții, iar în urma lor era un drum anevoios. Freemantle a ridicat lopata și pantoful care îi căzuse. A trecut pe lângă Johnny, folosind lopata pe post de baston.

- Nu contează. S-a terminat.
- Trebuie să vorbesc cu tine.
- Am terminat aici.

Poarta albă s-a legănat în balamalele ei tăcute. Freemantle înainta încet, iar Johnny a venit după el.

- Te rog.
- Sunt obosit.

Obosit, și-a spus Johnny. Și bolnav. Simțea miasma infecției în aerul care venea dinspre uriaș. S-a împiedicat în drum spre șopronul de care se apropia încetișor. Johnny a întins o mână, dar era ca și când ar fi încercat să susțină greutatea unui copac. Avea pielea tare și fierbinte. Uriașul aproape că s-a prăbușit.

- Obosit, a spus Freemantle și apoi au ajuns la șopron.

Înăuntru, Johnny a văzut praf, paie și unelte de metal și două felinare atârinate de niște lanțuri. Când au intrat pe ușă, au simțit căldura venind peste ei. În colțul cel mai îndepărtat, o sobă de fier ședea pe niște lespezi de ardezie. Avea colțurile rotunjite și cărbunii sclipeau îndărătul grilajului. Jack stătea întins pe o grămadă de paie, cu haina împăturită pe post de pernă. A sărit cât colo când l-a văzut pe Freemantle închizând ușa.

- E-n regulă, a spus Johnny apropiindu-se.

Ochii lui Jack au reflectat lucirea din sobă.

- Plângi? l-a întrebat Johnny.
- Nu.

Era o minciună, dar Johnny a lăsat-o cum a căzut. Înăuntrul șopronului, umbrele se lungeau pe pereți, iar Freemantle părea imens și periculos. Johnny a ținut pistolul ascuns.

- Pe mine mă cheamă Johnny. El este Jack.

Freemantle i-a privit fix. Avea ochii pătați cu galben și buzele destul de adânc crăpate încât să se vadă carne vie.

- Levi.

Și-a scos tricoul și l-a atârnat într-un cui lângă sobă. Avea pieptul și brațele căptușite cu mușchi. Pe piele se vedeau cicatrici lungi și subțiri, ca niște tăieturi de cuțit, și o cută întărită, strânsă, probabil provocată de un glonț. Creanga înfiptă într-o parte era zimțată și neagră.

— Aia arată rău, a spus Johnny.

— Nu mă doare decât dacă încerc s-o scot.

S-a simțit un miros umed, ca de pământ. Când Levi s-a așezat pe o piatră, apa care-i picura din haine s-a prefăcut într-o pată întunecată, apoi s-a uscat de la căldură. Pleoapele i-au căzut grele.

— Aproape am ajuns, a spus el.

— Poftim?

Levi a deschis ochii.

— Am uitat unde sunt.

Johnny a deschis gura să spună ceva, dar Jack i-a luat-o înainte.

— De ce ai cărat sicriul până aici?

Freemantle i-a ținut cu ochii lui galbeni, febrili.

— De ce l-am cărat?

— Doar întreb.

— Nu știu să conduc. Măicuța îmi spunea: condusul e pentru alții.

A închis iar ochii și trupul i s-a aplecat spre stânga; apoi s-a îndreptat, ca să nu cadă.

— Măicuța spunea...

— Ești bine, domnule?

Levi a deschis brusc ochii.

— Cine vrea să știe?

— Mă cheamă Johnny, îți amintești?

— Nu cunosc pe nimeni pe nume Johnny.

— Trebuie să mergi la spital. Ai nevoie de un medic.

Freemantle l-a ignorat și a schiopătat spre un raft de pe peretele opus. Johnny a văzut acolo ulei pentru mașină,

otravă de șobolani, unelte metalice îndoite și cârpe vechi țepene. Freemantle a luat un cutter ruginit și o sticlă de plastic plină de pânze de păianjen. S-a așezat lângă foc și a tăiat cracii pantalonilor, aruncând cârpele pe jos, lângă sobă. A scos capacul sticlei și a turnat un lichid maroniu peste rănila de la genunchi.

Jack și-a făcut apariția lângă Johnny.

— Țsta e pentru animale, a șoptit el.

— Aiurea.

— Scrie că este numai pentru uz veterinar.

Levi a îndreptat sticla spre rană și băieții l-au urmărit cu sufletul la gură. Orice ar fi fost soluția aceea, l-a durut când a turnat din ea.

— Ești bine? a întrebat Johnny în cele din urmă.

Freemantle a dat din cap, apoi a înclinat sticla spre rana din lateral.

— Ai nevoie de antibiotice.

Levi nu l-a băgat în seamă. A încercat să-și tragă cârpa de pe deget, dar carnea era atât de umflată, încât țesătura îl tăia ca o sârmă. A tăiat-o și Johnny a văzut rana ciopârțită pe care o făcuseră dinții lui. S-a întors ca să nu vadă când Freemantle și-a turnat lichid pe deget. De două ori. De trei ori. Mușchii i s-au încordat, i s-au relaxat, apoi s-a întins pe piatră.

— N-ar trebui să stați aici.

— Nu vreau decât să vorbim.

— Am terminat.

— Cum a murit fiica ta? a întrebat Jack.

— Isuse, Jack. Tacă-ți gura, i-a șoptit Johnny cu asprime.

Ajunsesese aici, acum, iar Jack avea să strice totul.

— Se spune că tu i-ai ucis pe oamenii ăia, a continuat Jack cu vocea încordată. Dacă ai avut un motiv, atunci nu mi-aș face prea multe griji că o să ne ucizi și pe noi.

Era gata să țâșnească, deja în poziție de start spre ușă.

Levi Freemantle s-a ridicat încet. Îi privea țintă cu ochii lui și mai îngălbeniți, cu pielea cenușie.

— Ce oameni să omor?

Știa pe cine. Johnny vedea limpede ca ziua. În ochi i se citea o oarecare prudență. O nouă încordare i-a pus stăpânire pe umeri. Degetele i s-au încleștat pe arma de sub tricou, iar Freemantle a sesizat mișcarea și privirile li s-au întâlnit. Și-a amintit arma. Johnny a văzut și asta.

Dintr-odată, totul s-a îndepărtat. Freemantle s-a prăbușit.

— Acum n-au decât să mă prindă. Să mă împuște. Nu-mi pasă.

Mâna lui Johnny s-a îndepărtat de armă.

— Pentru că ai apucat s-o îngropi.

— Pentru că nu mai este.

— Cum a murit?

Freemantle a scos din buzunarul pantalonilor un plic ud. Era mototolit, atât de jilav, încât hârtia aproape că se destrămasese. Cerneala era în mare parte întinsă, dar Johnny a recunoscut numele lui Freemantle și a văzut că adresa era Direcția Penitenciară. Freemantle a aruncat plicul și Johnny l-a ridicat. Înăuntru era un articol decupat din ziar. Lui Johnny i s-au lipit de degete bucăți de hârtie.

— A trebuit să-mi citească cineva, a spus Freemantle.

— Ce este? a întrebat Jack.

Dar Johnny încerca să citească. Titlul era destul de clar.

— Un copil mic moare sufocat în mașină.

— Micuții ăștia sunt un dar.

Freemantle a înclinat capul și ochiul bolnav a lucit în lumina focului.

— Sunt cel din urmă adevăr.

— Au lăsat-o pe fiică-sa în mașină, a zis Johnny mijind ochii. Au plecat să bea într-un bar pe plajă și au lăsat-o în mașină.

— Soția mea. Și iubitul ei.

— A fost o anchetă. Polițiștii au stabilit că moartea a fost accidentală.

— Au îngropat-o fără preot, doar au băgat-o în pământ lângă oameni fără nume și fără familie. Soția mea nici nu mi-a spus. N-am apucat să-mi iau la revedere.

A făcut iar o pauză, apoi vocea i s-a frânt.

— Sofia a intrat în pământ fără să fie tati acolo să-i spună la revedere.

— Cine ți-a trimis asta? a întrebat Johnny ridicând articolul.

Era dintr-un ziar de pe coastă.

Dar Freemantle se pierduse iar undeva, cu ochii tulburi și cu palmele așezate pe genunchi.

— I-am lăsat fetei mele un desen, ca să nu-mi ducă dorul. L-am desenat la ea în dulap, să-l poată vedea în fiecare zi și să nu fie tristă că tatăl ei a plecat. Îi plăcea să se joace în dulap. Avea o păpușică încălțată cu niște pantofiori albi.

A arătat cu degetele nu mai mult de doi centimetri.

— Avea creioane de colorat și hârtie, pe care i le-am adus de la magazin într-o zi. De-aia am făcut desenul cu noi doi în dulap, fiindcă se simțea atât de bine acolo, fiindcă era locul ei de joacă.

Și-a înclinat capul masiv.

— Dar un desen nu poate să aibă grijă de cineva. Un desen nu poate să țină o fetiță în siguranță.

— Îmi pare rău.

Johnny a spus-o din toată inima.

— Cine ți-a trimis articolul? a întrebat Jack.

Freemantle s-a șters cu degetele pe față.

— O vecină care avea și ea doi copii. N-a plăcut-o niciodată pe nevastă-mea. A aflat ce s-a întâmplat și mi-a trimis asta la închisoare. De-aia am fugit, ca să pot să stau

la mormântul fetei mele și să mă asigur că lucrurile s-au făcut așa cum se cuvine, dar n-am găsit acolo decât țărână goală, puțin ridicată în mijloc. Fără flori, fără o piatră de mormânt. M-am așezat și am pus mâinile pe pământ. Atunci mi-a spus Dumnezeu.

— Ce ți-a spus?

— Atunci mi-a spus să-i omor.

Băieții s-au uitat unul la celălalt, cu același gând în minte.

Nebun.

Nebun de legat.

— Dumnezeu mi-a spus să-mi aduc fetița aici.

Freemantle a ridicat privirea și o nouă scânteie de viață a sclipit pe chipul lui pustiit.

— Micuții ăștia sunt un dar.

Și-a făcut căuș palmele mari, muncite.

— Sunt cel din urmă adevăr. De-aia mi-a spus Dumnezeu să te prind acolo, pe cărare.

— Ce?

— Viața este un cerc. Asta mi-a spus să-ți zic.

— Johnny...

Jack abia îndrăznește să șoptească. Johnny a ridicat mâna.

— Dumnezeu ți-a spus să-mi zici asta?

— Acum îmi amintesc.

— Ce înseamnă?

— Johnny...

În vocea lui Jack se simțea panica. Johnny și-a desprins ochii de la Levi Freemantle. Prietenul lui era palid și crispat. Johnny i-a urmărit privirea îndreptată spre grămada de cârpe murdare de lângă sobă. Jumătăți de crac de pantaloni. Bandajul mototolit de la degetul infectat. Jack a arătat spre el și Johnny a văzut. O etichetă

cusută pe țesătura folosită de Freemantle drept pansament. O etichetă cu un nume. Un nume.

Alyssa Merrimon.

Însângerată și pătată.

Johnny s-a uitat la Freemantle care, cu un singur deget, a desenat în aer un contur.

— Cerc, a spus el.

Iar Johnny a scos arma.

Capitolul patruzeci și unu

Hunt a întârziat. Cina se răcise în pungă, dar Allen n-a protestat. Au mâncat în bucătărie împreună, dar în tăcere, iar încordarea i-a copleșit în valuri. În ușa camerei băiatului, Hunt și-a cerut scuze.

— E vorba de cazul ăsta, a spus el.

— Sigur.

Hunt s-a uitat la Allen cum aruncă din picioare bocancii murdari.

— O să se termine curând.

— Facultatea începe în trei luni.

Allen și-a scos tricoul și l-a aruncat peste bocanci. Firișoare fine de păr îi împânziseră pieptul, crescute din scobitura de la baza gâtului în jos. Fiul lui crescuse, și-a dat seama Hunt, și era acum cât de aproape de maturizare poate să fie un băiat care încă mai are un băiețel în el. Hunt s-a oprit, știind că n-avea ce să spună ca să îmbunătățească lucrurile.

— Fiule...

— Nu sună niciodată.

— Cine?

— Mama, a răspuns Allen, iar chipul era de băiețel.

— Nu știu ce să spun.

— Nu spune nimic.

Băiat rănit și furios.

— Allen, nu...

— Închide ușa și gata.

Hunt nu se putea mișca.

— Te rog, a spus Allen, iar expresia lui era ca un pumn în stomac, o lovitură de baros.

Hunt a simțit o greutate în piept, povara unui milion de așteptări neîmplinite, certitudinea că nu trebuia să fie așa și pentru fiul lui.

— Te rog, a repetat Allen, iar Hunt nu a avut de ales.

— Noapte bună, fiule!

A închis ușa și a coborât la parter. A îndesat în sacul de gunoi cutiile de carton și pungile de hârtie, apoi și-a turnat un deget de scotch pe care știa că n-o să-l termine. Întâmplările zilei l-au copleșit: bărbatul mort, mizerabil și demn de dispreț, viețile curmate ale copiilor și o mulțime de întrebări la care nu avea încă răspuns. Voia un duș și zece ore de somn. Și-a trecut degetele peste față și a simțit pielea de om bătrân. A trecut în camera lui de lucru, a descuiat sertarul de la birou și a scos dosarul cazului Alyssa Merrimon. A privit îndelung poza, s-a uitat peste notițe, peste întrebările mâzgălite, dar mintea lui era la Yoakum. A derulat iar în minte momentul morții lui Meechum, mirosul prafului de pușcă și mâna sigură a lui Yoakum, ochii lui sticloși și liniștiți.

Apelul a venit la 12 și jumătate.

— Ești treaz? l-a întrebat Yoakum.

— Da.

— Ești beat?

Hunt a închis dosarul Alyssei.

— Nu.

- Eu sunt.
- Ce este, John? Ce te frământă?
Hunt știa răspunsul.
- De cât timp facem noi asta? a întrebat Yoakum.
- De mult timp.
- Parteneri?
- Și prieteni.

S-a lăsat tăcerea; la capătul firului se auzea respirația lui Yoakum.

- Ce le-ai spus? a întrebat el în cele din urmă.
- Le-am spus ce s-a întâmplat.
- Nu asta te întrebam și știi bine.

Hunt și l-a imaginat pe prietenul său, l-a văzut în căsuța lui cu un pahar în mână, în living, uitându-se țintă la cenușa focului stins de mult. Yoakum avea 63 de ani. Era polițist de mai bine de 30 de ani; asta era tot ce avea. Hunt nu a răspuns.

— Ești prietenul meu, Clyde. Se repezea la tine cu un topor. Ce altceva aș fi putut face?

- Țsta e motivul pentru care ai tras drept în inimă?
- Normal.
- N-a fost furia? N-a fost răzbunarea?
- Pentru ce?

În el se trezea o altfel de furie.

- Știi bine pentru ce.
- Spune-mi, Clyde. Spune-mi tu pentru ce.
- Pentru copiii ăia. Pentru șapte morminte într-un petic de pădure noroioasă. Pentru anii de rahat puturos din propria noastră ogradă.

— Nu.

— Atâția ani, Yoak. Atâția ani n-am văzut niciodată s-o iei personal. Astăzi a părut ceva personal.

— Un ucigaș se repezea cu un topor la partenerul meu. Se repezea la prietenul meu. N-ai decât să zici că e ceva

personal, dar poți zice și că mi-am făcut treaba. Deci ce le-ai zis?

Hunt a ezitat.

— Le-ai spus că a fost o împușcătură justificată?

— Ne-am referit doar la fapte. M-au întrebat ce părere am, dar nu mi-am exprimat-o.

— Însă o vei face.

— Mâine. Mâine, da.

— Și ce-o să le spui?

Hunt s-a întins după scotch. În paharul scund, cu tăietură cristal, a lucit o luminiță. A derulat momentul în minte, toporul care cobora, Yoakum intrând în cameră. Cum arătase totul din punctul lui de vedere? Chiar fusese nevoit să tragă ca să ucidă? Computerul era într-o parte, dar cât de departe? Hunt s-a pus în pielea lui Yoakum. S-a gândit că și-ar putea da seama cum părase totul pentru el.

Dar Yoakum a vorbit înainte să apuce Hunt să deschidă gura.

— Ai înregistrat acuzația aia de obstrucționare a anchetei împotriva lui Ken Holloway?

După ce fusese împușcat Meechum, Hunt aproape că uitase de telefonul lui Holloway.

— Nu.

— Dar o s-o înregistrezi?

— Da.

Liniștea a invadat linia telefonică, și era o liniște urâtă. Hunt a dat pe gât scotch-ul. Știa unde poate duce discuția și s-a rugat să nu se întâmple.

— Lucrurile n-ar fi luat-o razna dacă l-am fi lăsat pe Holloway în pace, a spus Yoakum în cele din urmă. L-am fi ridicat pe Meechum fără probleme, de la mall. Fără împușcături. Fără CD-uri arse. Aici tu ai fost, Clyde, a fost decizia ta. *Asta* a fost ceva personal.

Telefonul părea să zumzăie în palma lui Hunt.

- Noapte bună, Yoakum.
O pauză grea.
- Noapte bună, Clyde.
Apoi pe fir nu s-a mai auzit nimic.
Hunt și-a mai turnat un pahar cu scotch.

Capitolul patruzeci și doi

Freemantle s-a uitat țintă la arma care tremura în mâinile lui Johnny. Vocea băiatului tremura și ea.

- Unde este?
- Jack a venit lângă el, alarmat.
- Johnny, ce faci?
- Unde e sora mea?
- N-o știu pe soră-ta.
- În foc a pocnit un tăciune.
- Nici pe tine nu te știu.

Johnny s-a aplecat după bucata de pânză cu numele Alyssei scris pe ea și a ridicat-o.

— Asta-i sora mea. O cheamă Alyssa Merrimon. Țasta e numele ei.

Freemantle a continuat să-l privească pe Johnny drept în față.

- Uită-te la ea, a spus băiatul.
- Freemantle a ridicat din umeri și s-a uitat.
- Nu știu să citesc.
- Alyssa a fost răpită acum un an. Țasta e numele ei.
- Nu cred că știe ceva, a spus Jack.
- Trebuie să știe.
- Ți-aș spune dacă aș ști.
- Nu știe, a repetat Jack.

— De unde ai asta?

Johnny i-a împins lui Freemantle sub ochi bucata de pânză pătată de sânge.

— De unde? De când?

Urișul a ridicat din umeri, iar mușchii i s-au încordat sub piele.

— Am luat-o de la omul ăla zdrobit. Imediat după ce m-ai mușcat.

— De la cine?

— De la omul zdrobit.

O spunea de parcă era un nume.

— Omul zdrobit era lângă pod. Am luat-o din mâna omului zdrobit. O ținea strâns.

Arma s-a lăsat în jos.

— După ce m-ai prins pe mine?

— Dumnezeu mi-a zis să văd de ce fugeai, așa că asta am făcut.

— David Wilson, a spus Johnny. Era în viață când l-ai găsit?

Freemantle a înclinat capul și a închis ochii, gânditor.

— Lasă arma, a șoptit Jack.

Johnny a ezitat.

— Chiar crezi că Alyssa e la omul ăsta? N-o să faci decât să provoci moartea cuiva.

Johnny a lăsat țeava în jos până când aceasta a ținut podeaua prăfuită.

— Omul zdrobit era în viață?

Freemantle a rămas cu ochii închiși.

— Din râu se auzeau voci. Șoapte. Cuvinte ca păpădiile.

A mimat plutirea cu degetele.

— Eram atât de obosit...

— Voci?

Johnny s-a legat de acest cuvânt.

— Omul zdrobit a spus ceva? Orice?

— Nu-mi amintesc.

— Trebuie.

Mâinile mari s-au răsucit cu palmele în sus.

— Veneau ciorile. Eram speriat.

Băiatul și bărbatul erau la 30 de centimetri unul de celălalt.

— Ți-aș spune dacă aș putea.

Freemantle s-a întins pe piatra caldă.

— Poate o să știu mâine-dimineață. Se mai întâmplă uneori.

A închis ochii.

— Îmi pare rău pentru sora ta. Acum am terminat.

Johnny s-a uitat fix la Freemantle. S-a uitat până când i-au amorțit picioarele. A simțit disperarea, ca o foame, și, când s-a întors în cele din urmă, Freemantle deja sforăia.

A pus arma pe un raft. S-a uitat la bârnele de lemn, la stâlpi și la bucățile de metal cu margini ascuțite. A ridicat privirea spre acoperiș, în timp ce în piept i se deschidea o gaură întunecată. Mai întâi s-a simțit sfâșiat, apoi pustiit. Gaura era ca un vid.

Jack a fost cel care a rupt tăcerea.

— De ce este speriat de ciori?

— Cred că, atunci când se apropie ciorile, îl aude pe diavol.

— Pe diavol?

— Aude una dintre voci. De ce n-ar auzi-o și pe cealaltă?

— Dar dacă e adevărat?

Jack și-a cuprins genunchii cu brațele. Se legăna înainte și înapoi pe cufăr, așa că nu-i putea vedea ochii lui Johnny.

— Dacă chiar aude vocea lui Dumnezeu? Dacă chiar aude... știi tu.

— Nu aude.

— Dar dacă?

— Nimeni n-o aude.

Jack și-a tras genunchii mai aproape. Era murdar pe față.

— Nici mie nu-mi plac ciorile. Mi-e frică de ele încă de când eram mic. Dacă ăsta este motivul?

— Haide, Jack, serios.

— Știi cum se spune când sunt mai multe ciori la un loc?

Avea vocea mică și înstrăinată.

Johnny știa răspunsul.

— Piază rea, a răspuns el. Ciorile sunt piază rea.

— Poate că vorba asta are și vreun motiv.

Jack s-a uitat la Freemantle.

— Dacă Dumnezeu l-a trimis și pe el aici cu un motiv?

— Ascultă, Jack. A ucis doi oameni pentru că i-au lăsat fetița să moară într-o mașină, în căldură. Dacă gândul că Dumnezeu i-a spus s-o facă îl ajută să se împace cu ce-a făcut, atunci presupun că asta trebuia să facă. Ciorile, cealaltă voce... nu sunt decât vinovăția care-l apasă.

— Serios?

— Serios.

S-au uitat amândoi spre Levi.

— Dar, de știut, știe ceva.

— Mi-e frică, Johnny.

Lui Johnny i-au strălucit ochii. S-a uitat la Freemantle, care dormea lângă foc, și a dat din cap cu gândul la noaptea care era pe terminate.

— Știe ceva.

* * *

Jack a căzut într-un somn agitat în timp ce vântul ofta printre crăpături, o voce timidă care a șuierat de două ori pe note îngrozitoare. Focul abia dacă mai ardea. Johnny a trecut de la furie la suferință, apoi la un somn nedorit care l-a răpus cu totul. A visat lemn urât mirositor și ochi galbeni, pătrunzători, o cădere dureroasă printre crengi

rupte și zâmbetul plin de speranță al surorii lui. Era ghemuită în țărână, într-o pivniță scundă: piele murdară, zdrențe drept haine. Nu ardea decât o singură lumânare și fata a ridicat privirea, speriată. *Tu ești?* a întrebat ea, iar Johnny a țâșnit cu un urlet captiv între dinți.

Preț de o clipă, nu a știut unde se află sau ce s-a întâmplat, dar a știut că era ceva în neregulă. O simțea în aerul stătut și încins.

Ceva nu era în regulă.

Levi Freemantle stătea pe jos, cu picioarele încrucișate, la nici un metru distanță. Era acoperit de aceeași sudoare, cu urme cenușii pe pielea neagră. Ținea mâinile în poală, făcute căuș, strângând pistolul între degete. Se uita țință la el, înclinându-l spre sobă. Degetul i-a găsit trăgaciul.

— Este încărcat, a spus Johnny.

Când Freemantle a ridicat privirea, Johnny a avut sentimentul că boala se întinsese, că în spatele ochilor lui goi mai rămăsese prea puțină conștientizare. A întors arma și s-a uitat direct în țevă. Clipa aceea a părut nesfârșită. Johnny a întins mâna.

— Mi-l dai, te rog?

Freemantle l-a ignorat. Palma lui a înghițit mânerul.

— Am fost împușcat o dată.

Johnny abia dacă-l auzea. Freemantle și-a atins cicatricea de glonț de pe stomac.

— Băiețelii n-ar trebui să umble cu arme.

— Cine te-a împușcat?

— Soția mea.

— De ce?

Bărbatul s-a uitat spre armă.

— De-aia.

— Poți să-mi dai ăla?

Johnny s-a aplecat spre el și Freemantle i-a întins arma, ca și cum ar fi fost un măr. Sau un pahar cu apă. Johnny a

luat-o și a îndreptat-o spre fața lui Freemantle. Era speriat. Încă era stăpânit de vis.

— Unde e sora mea?

Țeava se afla la o jumătate de metru de ochii lui Freemantle.

— Unde e?

Vocea i-a răsunat și mai tare. Treizeci de centimetri. Douăzeci și cinci. De data asta arma stătea perfect nemișcată, dar Freemantle era la fel de indiferent ca un bivoli în fața unei arbaște.

— Când m-a împușcat, a continuat el cu o voce joasă, a zis că e din cauză că sunt prost.

Cincisprezece centimetri. Cu o mână cuprinzând-o pe cealaltă, cu degetul încleștat pe trăgaci.

— N-ar trebui să le spui oamenilor că sunt proști. E o dovadă de răutate să vorbești urât despre oameni.

Johnny a ezitat și Freemantle s-a lăsat în jos. Arma era încă ațintită spre locul gol unde îi fuseseră ochii, ochii lui pătați cu galben, injectați, de măcelar.

Capitolul patruzeci și trei

Hunt s-a trezit la ora 5, agitat și tot obosit. A făcut duș și s-a bărbierit, apoi a străbătut mica locuință oprindu-se la ușa fiului său să-i asculte respirația profundă și egală. Urma o zi dificilă. A simțit-o în fiecare fibră, în fiecare os. Ca să se încheie cu bine, ar fi fost nevoie de un miracol, și-a zis el.

Jos, bucătăria era prea încinsă și mirosea a scotch. Hunt bea rareori alcool. Era mahmur și dezamăgit de el însuși.

Mai dă-l dracului pe Yoakum.

La dracu' și cu telefonul lui de aseară.

Dar nu era deloc cinstit. Oricât îi displăcuse ce auzise, omul avea dreptate. Hunt era cel care pusese evenimentele în mișcare, în secunda în care ieșise din lift și intrase în biroul lui Holloway. El era vinovat pentru moartea lui Meechum. Era ca și cum ar fi apăsât chiar el pe trăgaci.

A tras draperia și s-a uitat afară. Nu strălucea nicio stea, dar nici semne de ploaie nu erau. Probabil că legiștii aveau să se întoarcă în pădure în câteva ore. Astăzi urmau să fie exhumate și ultimele cadavre. Poate că unul dintre ele era al Alyssei. Sau poate că nu. Poate avea să apară și Johnny. Și totuși...

Unde ești, Johnny?

A deschis fereastra ca să lase aerul rece să i se reverse pe mâini și pe picioare. O adiere umedă i-a mângâiat fața și, preț de o clipă, mahmureala s-a risipit. A mai aruncat o privire la iarba îmbibată, la apa adunată în băltoace care reflectau lumina. Apoi și-a făcut o cafea și a așteptat ca soarele să-și croiască drum pe cerul tulbure al Ținutului Corbilor.

Când a plecat, fiul lui dormea încă.

Ceața palidă se aduna între ramurile negre ale copacilor.

Comandantul convocase întâlnirea pentru ora 9 - cam târziu în lumea polițiștilor -, dar Hunt nu putea aștepta atât. Soarele încă nu se înălțase peste clădirea tribunalului când s-a înscris pe Main Street, apoi a virat la stânga și a trecut pe lângă secția de poliție. Lângă bordură erau deja parcate în șir dubele de la știri. Cameramanii băteau din picioare, reportererele își verificau machiajul. Știau că polițiștii își vor face apariția curând. Aveau de parcurs drumul lung și lent spre pădurile întunecate de la

marginea orașului, unde aveau să fie recuperate din solul jilav și lacom ultimele cadavre.

Povestea avea să se întindă.

Ziua gema de oportunități.

Hunt a cotit spre o parcare mică, din spatele clădirii. Nu era nici ora 7, dar Yoakum ajunsese deja și aștepta. Se așezase pe marginea unui parapet de ciment, în capătul dinspre sud al parcerii, lipit de un gard din plasă de sârmă care se încovoia sub greutatea sa. În spatele lui, câțiva bărbați cu căști pe cap și fețele bătute de soare și de vânt beau cafea și mâncau biscuiți, în timp ce buldozere și macarale așteptau, ude și greoaie, în lumina cenușie atât de slabă, încât făcea ca pământul săpat să pară înghețat. O să ridice o bancă, și-a zis Hunt. Poate o clădire de birouri. Probabil a lui Holloway. Iar roțile comerțului aveau să se învârtă în continuare.

Yoakum era neîngrijit, nebărbierit; în colțul gurii îi atârna o țigară. A mai tras un fum și apoi a azvârlit-o peste gard, chiar când Hunt a ieșit în aerul calduț și a parcurs pe jos ultimii cinci metri.

— Neața, John.

Hunt i-a vorbit pe un ton neutru, prudent. Prietenia lor era un lucru subînțeles, iar această îndoială ivită între ei reprezenta teren virgin pentru amândoi.

— Clyde.

Yoakum a pescuit o altă țigară și a rulat-o între degete. N-a aprins-o și s-a văzut că-i este greu să-l privească pe Hunt drept în ochi. Și-a îndreptat privirea spre acoperișul secției de poliție, apoi către încălțările pe care încă se vedeau urme de noroi de pe câmpul din spatele casei lui Meechum.

Hunt a așteptat.

— În legătură cu seara trecută, a început Yoakum. Eram beat. Am greșit.

Lui Hunt nu i s-a clintit niciun mușchi pe față.

— Pur și simplu?

Yoakum a aprins țigara.

— Nu eram eu însumi.

Privire oțelită. Îndoială. Hunt n-a spus nimic și Yoakum a schimbat subiectul.

— Vezi asta?

A ridicat de pe parapetul pe care stătea un teanc de ziare împăturite.

— E de rău?

Yoakum a ridicat din umeri și i-a întins ziarele, iar Hunt le-a frunzărit. Erau titluri de senzație. Erau fotografii cu mașinile legiștilor înconjurate de pădurea adâncă și misterioasă și fotografii cu sacii mici de cadavre încărcăți pe ușile duble late. Reporterii făceau speculații referitor la numărul de cadavre și insinuuau o anumită incompetență a poliției. Vorbeau despre un agent de pază împușcat mortal de un polițist al cărui nume era trecut sub tăcere. Reluau povestea despre găsirea lui Tiffany Shore și puneau cu toții aceeași întrebare: *Unde este Johnny Merrimon?*

— Știu și ei că am emis un buletin pentru găsirea lui Johnny.

Hunt a clătinat din cap.

— Puștiul ăla e un afurisit de erou.

În vocea lui Yoakum se simțea ceva, dar Hunt nu-și putea da seama dacă era amărăciune sau un rest de mahnireală.

— Puștiul ăla e dat dispărut.

— N-am vrut să spun nimic rău.

Yoakum a arătat spre ziare.

— Doar că arătăm ca niște idioți.

— Riscul meseriei în vremurile astea.

— Să mori tu!

— Sunt deja adunați în față. O duzină de mașini. O să vorbești cu ei?

— Nu mi-au pomenit încă numele.

Se referea la Meechum și la focul de armă.

— Nici să mă plătești n-o să intru pe ușa din față.

Hunt nu-l putea învinovăți. Povestea avea să se amplifice. Pe parcurs, Yoakum avea să fie mestecat cu fulgi cu tot.

— Îl vor avea curând, a spus el.

Yoakum a dat din cap, s-a uitat la zidul din spate al secției, pătat de umezeală.

— Hai să terminăm odată cu asta.

Au traversat împreună parcare, dar între ei a rămas aceeași încordare, amintirea apelului telefonic dat târziu, în noapte, a lucrurilor spuse și nespuse. Yoakum s-a oprit în pragul ușii.

— Azi-noapte, Clyde, a spus el jenat, eram într-un loc întunecat. Înțelegi?

Hunt a dat să spună ceva, dar Yoakum i-a retezat-o deschizând ușa și băgând un umăr înăuntru.

— Fă ce ai de făcut, a adăugat el, apoi s-a întors cu spatele.

În clădire aerul era încărcat; Hunt a văzut-o în mișcările agitate, în privirile care jucau în jurul lor. Yoakum era tratat ca un erou. Strângeri de mână. Bătăi pe spate. Polițiștii detestau pedofilii, iar casa lui Meechum le oferise o comoară de dovezi incriminatoare, cea mai cutremurătoare fiind un teanc gros de fotografii scoase de pe camerele de supraveghere de la mall. Fetele aveau vârste între zece și 15 ani, erau pline de viață și stângace. Pozele le înfățișau stând în zona de restaurante sau pe scările rulante. Meechum notase cu litere groase, scrise cu un marker negru: *Rachel, Jane, Christine*. Era nesigur în

privința unora dintre nume, însoțite de semnul întrebării: *Carly? Simone? April?*

Pe unele poze erau trecute și adrese, în colțul de jos. Fetele locuiau pe străzi liniștite, în cartiere de familisti. Pe alte poze mâzgălise cu același marker negru vârsta fetelor, sub numele și chipurile lor: *Rachel, 12. Christine, 11*. Fuseseră găsite încuiate în sertarul de jos al biroului lui Meechum; când le văzuse, lui Hunt i se făcuse rău de scârbă și de furie. Mai mult chiar – vederea lor îi stârnise gânduri criminale. Corectă sau nu, uciderea nemernicului fusese un lucru bun. De fapt, era chiar o anumită frumusețe în felul în care se desfășurase totul. Burton Jarvis murise în stradă, pe jumătate dezbrăcat și milogindu-se pentru viața lui, doborât de una dintre victimele sale. Meechum fusese împușcat în propria casă, primind un glonț drept în inimă de la unul dintre cei mai experimentați detectivi din secție.

Frumusețe.

Justiție.

Cei mai mulți polițiști zâmbeau, dar nu și comandantul, alb la față, cu pete roșu-închis în mijlocul obrazilor cărnoși. Stătea în ușa biroului, privind afară. Era 7 și un sfert dimineața și avea deja cămașa pătată de sudoare. În spatele lui, se zăreau umbre în mișcare. Hunt a văzut că în birou se mai aflau câteva persoane. Bărbați străini, în costume închise la culoare. Bărbați care arătau a polițiști.

— Cinci minute, a spus comandantul și a închis ușa.

— Începem devreme, a remarcat Hunt.

Yoakum a ridicat din umeri.

— Mă duc să trag o țigară.

Detectivul Cross l-a privit pe Yoakum cum trece prin încăperea plină de lume, apoi s-a ridicat de la birou și l-a abordat pe Hunt.

— Putem vorbi între patru ochi?

Hunt l-a condus la el în birou și a închis ușa. Cross era de-a dreptul neîngrijit, într-o cămașă pătată de cafea și șifonată. Nu se bărbierise și Hunt a observat că avea perciunii cărunți.

- Ce voiai să-mi spui?
- Vreo veste despre puștiul Merrimon?
- Avem speranțe.
- Dar nicio veste deocamdată?
- Este vreo problemă?
- Băiatul meu Jack. Nu pot să dau de el.
- Cum adică nu poți să dai de el?

Cross și-a trecut degetele groase prin părul ca o perie.

- Ne-am certat. S-a strecurat afară din casă.
- Când?
- Aseară.

A făcut o pauză.

- Sau poate acum două seri.
- Poate?
- Nu sunt sigur de prima noapte. Poate a plecat atunci, poate în dimineața următoare. Eu am plecat devreme din casă și nu l-am văzut. Cu tot ce s-a scris prin ziare, înțelegi, nevastă-mea e îngrijorată. Mai mult decât în mod normal. Nu reușește să gestioneze prea bine chestia asta cu îngrijorările.

- Ea este îngrijorată, dar tu, nu.

Cross s-a foit, iar lui Hunt i-a fost limpede că și el era mai mult decât îngrijorat. Era de-a dreptul înfricoșat.

- O știi pe soția mea, domnule detectiv?
- Am cunoscut-o cu niște ani în urmă.

Cross a întors capul.

- De atunci s-a schimbat mult. Ultimii câțiva ani...

S-a oprit, pradă unei lupte interioare.

- A devenit foarte religioasă. A fost mai mult la biserică în ultimele 30 de ore, n-a mâncat sau dormit propriu-zis,

doar s-a rugat, în principal pentru Jack. E îngrijorată că s-ar putea să fie și el cu puștiul Merrimon. Dacă i-aș putea spune că nu este...

— De ce e tocmai *aia* îngrijorarea ei? De ce tocmai Johnny?

Cross a aruncat o privire îngrijorată prin încăpere. A vorbit pe ton scăzut.

— Pretinde că vede ceva întunecat în sufletul lui Johnny. O pată, a zis el făcându-se mic și parcă scuzându-se. Știu, știu; dar asta e. Crede că Johnny are o influență proastă asupra lui Jack. O îngrijorează asta mai mult decât orice. Nu are dreptate, înțelegi.

A mijit ochii și a înclinat capul.

— Se chinuie și ea.

— Îmi pare rău, a spus Hunt, apoi a făcut o pauză. *Tu* ești îngrijorat pentru Jack?

— Ah, a mai făcut de-astea și în alte dăți. Porcării normale în adolescență. Dar două nopți la rând, dacă e vorba de două nopți... E neobișnuit.

— De ce v-ați certat?

— Jack îl venerează pe puștiul Merrimon. Vreau să zic, îl venerează pe bune. Ca pe un sfânt, ceva de genul ăsta. Nu pot să-i scot asta din cap.

— Și de-asta v-ați certat?

— Jack e un copil slab, mai mult ca maică-sa decât ca frati-su. Este speriat și ușor de manipulat. Lăsând la o parte absurditățile nevesti-mii, Johnny *chiar are* o influență proastă. Încalcă toate regulile. E dus. I-am spus lui Jack să stea departe de el.

— Johnny e un băiat bun, dar a fost greu încercat de toate astea.

— Exact. E un distrus.

— E traumatizat.

— Aia am spus și eu.

Hunt și-a înăbușit frustrarea. Nu toată lumea îl vedea pe Johnny așa cum îl vedea el.

— Cu ce te pot ajuta, Cross? Vrei să adăugăm și numele lui Jack în buletinul de căutare?

— Nu. Dumnezeu, nu! Doar dă-mi de veste dacă auzi ceva. Maică-sa e supărată, nu mai gândește normal. Mă acuză pe mine. Cu cât îi spun mai repede că Jack este bine...

— Înțeleg.

— Mulțumesc, Hunt. Rămân dator.

Cross a plecat. Hunt a rămas în ușă și l-a văzut pe Yoakum întorcându-se de afară. Pe chipul lui, furia nu se potolise deloc. Abia intrase, când ușa de la biroul comandantului s-a deschis larg.

— Hunt. Yoakum.

Comandantul a intrat înaintea lor. A ocolit biroul, dar a rămas în picioare. Hunt a intrat primul. Undeva, în partea dreaptă, a văzut doi bărbați necunoscuți. Amândoi trecuți de 50 de ani, înalți și lați în umeri, cu fețe necruțătoare. Unul avea părul argintiu, celălalt, castaniu. Niciun fir de grăsime. Mâini mari. Bătătorite. Ecusoane prinse la curea. Arme. Hunt a înaintat și s-a uitat mai atent la ecusoane. SBI, Biroul Statal de Investigații. După cum arătau, păreau agenți cu experiență, profesioniști, oameni duri.

Yoakum a intrat după Hunt. S-a dus spre dreapta, așezându-se între Hunt și agenții SBI. În birou era cald și înghesuială: toți cinci erau bărbați masivi. Toți cinci știau că e ceva în neregulă. Problema era că unii știau mai mult decât alții.

Comandantul a făcut prezentările.

— Detectivii Hunt și Yoakum. Dumnealor sunt agenții Barfield și Oliver...

— Agenții speciali, l-a corectat Oliver.

Nu și-au strâns mâinile. Pe birou se aflau copii ale declarației lui Hunt cu privire la incidentul din ziua precedentă. Era și declarația lui Yoakum tot acolo.

— Agenții speciali Barfield și Oliver sunt de la biroul din Raleigh. Au fost atât de amabili să vină devreme în dimineața asta.

— În dimineața asta, a spus Barfield fără urmă de zâmbet. E amuzant.

— Ce-o fi așa de amuzant? I-a întrebat Hunt cu răceală.

— Era mai degrabă noaptea trecută decât dimineața asta, a replicat Barfield.

Hunt l-a privit pe comandant. Dacă veniseră din Raleigh, probabil că porniseră la drum înainte de răsărit.

— De ce discutăm cu SBI?

— Luați-o ușor, a spus comandantul. Cu toții. O să facem lucrurile așa cum trebuie.

S-a uitat la detectivi. Hunt era circumspect. Yoakum părea plictisit.

— Trebuie să-mi predați armele.

Cuvintele au fost spuse încet, dar s-au auzit ca o grenadă. Aceste câteva cuvinte aveau puterea lor, puterea de a ruina vieți, puterea de a produce în jur daune colaterale. Nu s-a clintit nimeni. Clipa s-a prelungit până când Yoakum a rupt tăcerea.

— Poftim?

— Trebuie să-mi predați armele.

Comandantul a pus un deget pe birou.

— Și trebuie s-o faceți acum.

— Asta e o porcărie.

Yoakum n-a mai putut simula indiferența.

— Fă-o și nu mai comenta.

Hunt a susținut privirea comandantului, dar și-a scos arma din toc și a pus-o pe masă. Cu părere de rău,

Yoakum i-a urmat exemplul. I-a privit pe cei doi agenți, care au rămas cu privirile indifferente și impasibile.

— Și acum ce?

Comandantul a luat armele și le-a pus pe o comodă lipită de peretele din spate. A fost un gest grăitor. Pusese armele așa încât cei doi să nu poată ajunge la ele. Când s-a întors spre ei, a fost limpede că nici comandantului nu-i făcuse nicio plăcere.

— Am citit atent declarațiile voastre, a răspuns el. Totul e foarte curat. Fără pic de emoție. Dar trebuie să știu dacă a fost o împușcătură justificată.

L-a privit pe Hunt drept în ochi.

— Asta am nevoie să-mi povestești.

Hunt a simțit brusc atenția lui Yoakum îndreptată asupra lui. Încăperea se cufundase în tăcere.

— Toată situația asta este complet neobișnuită, a replicat Hunt, mutându-și privirea de la agenții speciali la comandant și înapoi. Nu așa se fac lucrurile.

— Te rog.

Vocea comandantului era surprinzător de blândă.

Hunt a încercat să gândească limpede, să-și amintească fiecare detaliu al împușcăturii: cum s-a întâmplat, de ce s-a întâmplat. Dar tot ce-i venea în minte erau sentimentele lui pentru John Yoakum. Mai mult de 30 de ani la datorie. Patru ani de muncă umăr la umăr. Erau parteneri, prieteni și colegi.

Iar Meechum merita să moară.

Comandantul aștepta, cu o expresie nefericită și mohorâtă, în timp ce Yoakum se holba la un punct fix de pe zid.

— Împușcătura a fost justificată, a spus Hunt.

Din trupul lui Yoakum s-a scurs încordarea. Pe buze i s-a ivit o umbră de zâmbet.

— Ești sigur? N-ai nicio îndoială? a întrebat comandantul.

— Din locul unde stătea Yoakum, se vedea că Meechum se repede la mine cu un topor. A avut de luat o decizie pe loc. Și a fost decizia corectă.

— Tot trebuie s-o facem, a intervenit agentul special Barfield.

— Ce vrea să spună? a întrebat Hunt.

Comandantul a clătinat din cap, închizând ochii pentru o clipă. Indiferent la ce se referise agentul, Hunt și-a dat seama că și comandantul era de acord.

— Detectiv Yoakum, trebuie să-ți cer să-i însoțești pe cei doi polițiști.

— Ce? a izbucnit Yoakum, înfuriat.

— La Raleigh. Au câteva întrebări. E mai bine să nu ți le adreseze aici.

Yoakum a făcut un pas înapoi.

— Nu mă duc la Raleigh.

Barfield a ridicat mâinile, cu degetele desfăcute.

— N-avem niciun motiv să nu rezolvăm în liniște. Discret.

— Dar de ce nu mă pupi tu discret în fund? a răbufnit Yoakum. Nu merg nicăieri până când nu-mi spune cineva ce se întâmplă.

Comandantul a intervenit.

— Întrebările de genul ăsta trebuie să fie puse de cineva din afara departamentului nostru. I-am invitat pe cei de la SBI să ne asiste.

— Schimbarea perspectivei, a spus Hunt dezgustat.

Comandantul a clătinat din cap. Barfield i-a pus o mână pe umăr lui Yoakum. Nu era o mișcare amenințătoare, nu era agresivă. Yoakum s-a scuturat, îndepărtându-l.

— Nu mă atinge.

— Nu te arestează nimeni.

— Să mă aresteze! Ce dra...

— Liniștește-te, John.

— Ia mai du-te dracului, Clyde! Ce întrebări?

Barfield a întins încă o dată mâna, dar s-a oprit înainte să mai atingă ceva. S-a înclinat cu tot corpul, arătând spre ușă. Yoakum i-a îndepărtat mâna.

— Nu înainte să știu despre ce întrebări e vorba.

Barfield a lăsat mâna jos.

— Pistolul tău personal este un Colt. 45.

Nu era o întrebare.

— Și ce-i cu el?

— Unde este acum?

— Nu-i treaba ta.

— Detectivul Hunt a recuperat din mașina distrusă a lui David Wilson un cartuș de calibrul .45.

— Și?

Hunt a riscat o privire spre comandant. La vederea expresiei de pe chipul acestuia, a simțit un gol în stomac.

Pe fața lui Barfield nu se citea nicio emoție.

— Era o amprentă pe el. Despre asta am vrea să discutăm.

Apoi a ridicat iar palma, arătând că Yoakum ar trebui să i-o ia înainte, spre ușă.

— Putem să rezolvăm în liniște.

Dar Yoakum i-a îndepărtat iar mâna, cu o lovitură puternică și zgomotoasă; brusc, lucrurile s-au precipitat.

— Ajunge, a spus Barfield și s-a mișcat în același timp cu Oliver.

L-au prins pe Yoakum și l-au aplecat peste birou, cu fața în jos și cu brațul drept răsucit cu forță la spate. Hunt a făcut un pas spre ei, cu mâinile ridicate, și l-a prins zdravăn pe Oliver de haină, acționând pur și simplu din instinct.

— Nu te băga, Hunt.

Tare. Un ordin.

Hunt l-a privit pe comandant și a încremenit; i-a văzut furia întipărită pe față. Barfield ținea în continuare răsucit

brațul lui Yoakum și au apărut și cătușele. Oliver se lăsase cu toată greutatea pe omoplații detectivului. Barfield a închis cătușele pe încheieturile lui Yoakum, iar acesta s-a zbatut, cu o dâră de sânge pe buza de jos.

— Domnule comandant.

— Taci, Hunt.

Apoi, către agenții SBI:

— Chiar e nevoie?

— A atacat un polițist statal.

După ce i-au pus cătușele, l-au ridicat pe Yoakum pe picioare. Hunt le-a tăiat calea spre ușă.

— Orice s-ar fi întâmplat, există o explicație. Nu-l scoateți așa de aici. Afară sunt colegii lui. E presă pe toată strada.

— Dă-te la o parte, domnule detectiv.

Barfield se înroșise la față, iar Oliver era întruchiparea detașării.

— Nu ne facem decât datoria. Comandantul vostru ne-a chemat.

Yoakum stătea înghesuit între agenții SBI, cu cămașa scoasă din pantaloni. I se rupsese un nasture și furia lui era aproape palpabilă.

— Luați-vă dracului mâinile de pe mine!

Hunt s-a uitat spre comandant.

— Ai de gând să-i lași să-l târască de aici încătușat?

— Tu l-ai arestat pe Ken Holloway pentru mai puțin decât.

— E cu totul altceva.

— Oare?

Comandantul n-avea de gând să ajute.

— Avem loc pentru amândoi, a spus Oliver, iar amenințarea a fost evidentă.

— Asta e o mare porcărie, Clyde, a spus Yoakum.

— Dă-te la o parte, domnule detectiv. N-o să te mai rog încă o dată.

- Domnule comandant. Ce dracului!
- Au și ei o treabă de făcut, cum avem și noi.

Hunt a rămas ferm pe poziție.

- N-o să permit așa ceva.

— Dă-te deoparte, Hunt, a spus comandantul. Sau, jur pe Dumnezeu, o să-i pun să te aresteze și pe tine.

- N-ai face așa ceva.

- Dă-te dracului la o parte, când îți spun.

Hunt și-a privit prietenul: avea părul răvășit sălbatic și scuipa salivă roz pe podeaua din biroul comandantului.

- Nu te mai obose, Clyde.

Hunt a refuzat să se dea la o parte.

- Hai, dă-te din drum.

- John...

— E o zi frumoasă pentru o plimbare cu mașina, a spus Yoakum și Hunt a simțit cum face un pas la stânga.

Ușa s-a deschis și cei doi i-au târât partenerul afară în cătușe.

Drept prin mijlocul secției.

Direct pe ușa din față.

Capitolul patruzeci și patru

Johnny a privit răsăritul din ușa porumbarului. Picioarele îi atârnau bălăngănindu-se deasupra unei pete întunecate care mirosea a mîl și iarbă strivită. Îi era sete și îl dureaua tot trupul. Nu mai era nimeni treaz, iar focul se stinsese de mult. Soarele a apărut mai întâi ca o linie rozalie, apoi ca o muchie galbenă care s-a ridicat deasupra copacilor. Johnny s-a aplecat mult în afară și s-a uitat în jos.

— Să nu sari!

Era Jack, aflat chiar în spatele lui. Johnny s-a răsucit spre el.

— Ha-ha!

Jack a traversat porumbarul și s-a așezat lângă prietenul lui. În păr îi atârnau câteva paie. A bocănit cu călcâiele în scândura de lemn, apoi s-a aplecat și el.

— Ți-am salvat viața. Îmi ești dator.

— Îți sunt dator pe dracu', a replicat Johnny și i-a tras un pumn în umăr.

— Puțoiule!

Jack s-a uitat peste câmpul de buruieni culcate la pământ. Pădurea era în continuare întunecată sub frunziș. Sunetele mlaștinii au ajuns la ei pe o pală de vînt neașteptată.

— Mi-e foame.

— Eu sunt lihnit.

— Ar trebui să mergem acasă.

Johnny a aruncat o privire spre scară, spre trapa care îi ducea jos.

— Tot mai crezi că vorbește cu Dumnezeu?

— Cred că e pe moarte.

— Pe bune?

— Da. Pe bune.

Johnny s-a ridicat și și-a șters pe blugi palmele pline de praf.

— Ar trebui să vorbesc cu el.

S-a ridicat și Jack.

— Pute îngrozitor acolo, jos.

Avea dreptate. Freemantle stătea culcat pe-o parte, cu genunchii strânși la piept. Mirosea a moarte. Mâna rănită era întinsă în țărână și, când a atins-o, Johnny a simțit pielea fierbinte și uscată. Și-a mutat privirea de la rana de sub coaste spre mâna umflată. Pielea de pe deget se crăpase sub presiunea infecției.

— N-am făcut decât să-l mușc.

— Gura omului e un loc foarte scârbos.

— Ai pupat-o pe cum-o-cheamă.

— Aia-i altceva. În plus, tu l-ai mușcat până la os și au trecut niște zile de atunci. A cărat un cadavru prin pădure. Și-a pus peste rană o doctorie pentru animale. A fost o prostie.

— Nu cred că-i prost.

— Nu?

— Nu e cuvântul corect.

Jack a expirat puternic.

— Trebuie să ieșim de-aici, și asta acum, înainte să se trezească tipul ăsta și să ne omoare.

Și parcă Freemantle l-ar fi auzit.

A deschis larg dintr-odată ochii întunecați și sălbatici. Mâna i-a țâșnit și l-a prins pe Jack de gât. Vocea era un croncănit; l-a tras pe Jack spre el.

— Dumnezeu știe.

Johnny a simțit forța cuvintelor și l-a apucat de braț, însă pielea lui Freemantle ardea de febră, iar degetele i s-au înfipt și mai tare în carnea moale a gâtului lui Jack.

— Dumnezeu știe, a repetat el.

Apoi degetele i s-au descleștat și Jack s-a împleticit în spate.

— Ține-l departe, a urlat băiatul. Iisuse Hristoase. Ține-l departe de mine pe nebunul ăla nenorocit.

Johnny era încremenit. A rămas cu privirea ținută la Freemantle, până când a văzut că nebunia i-a dispărut de pe chip.

— Ce s-a întâmplat?

Freemantle părea buimăcit, cu o privire șocată și speriată și cu pieptul fremătând. Și-a ridicat mâna rănită și s-a uitat la ea de parcă n-o mai văzuse până atunci. A lăsat-o în poală și s-a rostogolit pe-o parte. I-a ignorat pe băieți și și-a strâns genunchii la piept.

— Unde sunt?

Când s-a întors, Johnny l-a descoperit pe Jack în cealaltă parte a șopronului, cu spatele lipit de perete, cu mâna mică la gât, iar cu cealaltă făcându-și semnul crucii. I se albiseră buzele și ochii îi străluceau.

— Trebuie să plecăm. Trebuie să plecăm acum.

— Ești bine, Jack?

Dar Jack pâlise de tot și clipea repede, iar cuvintele îi muriseră în gât. A deschis gura, apoi a închis-o, iar băieții s-au uitat la Freemantle, care se străduia să-și rețină lacrimile sub pleoape, în timp ce tremura pe piatra rece. Buzele i se mișcau fără nicio noimă și printre ele a suierat un sunet subțire și uscat.

Jack și-a făcut din nou semnul crucii.

Pe gât i-au apărut urme roșii de degete.

Capitolul patruzeci și cinci

Când s-a întors în biroul comandantului, Hunt tremura atât de tare de furie, încât nu era sigur că va putea s-o țină în frâu. Încă îi vedea pe reporterii în delir și felul în care Yoakum refuzase măcar să clipească sau să-și plece capul când îl încolțiseră. Hunt a trântit ușa zguduind-o în tocul ei, dar comandantul nu mai avea răbdare pentru furia lui. S-a prăbușit în scaun și s-a întins după arma lui Hunt, pe care a pus-o pe birou și a împins-o spre detectiv.

— Ar fi putut merge mai bine de-atât.

Hunt s-a uitat țintă la armă.

— Ar trebui s-o iau și să te împușc.

— Nu fi melodramatic, Hunt. Dacă ăsta ar fi fost biroul tău, ai fi făcut același lucru.

Hunt a ridicat arma și a strecurat-o la loc în toc.

— A fost pur și simplu o ambuscadă.

Comandantul a fluturat din mână.

— Tu ești ăla care a sugerat că ar putea fi implicat un polițist.

— Implicat în ce?

— Jarvis. Meechum.

Hunt a arătat spre ușă.

— Asta cred ăia? Despre asta vor să discute cu el?

— Trebuie să ne protejăm. Trebuie să protejăm ancheta și reputația acestui departament. Pentru asta, trebuie să aducem pe cineva din exterior, cineva imparțial, obiectiv. Nu-mi place nici mie, dar asta e. Așa merge treaba.

— Pe cine încerci să convingi? Pe mine sau pe tine?

— Nu-mi servi mie de-astea, ticălos fățarnic ce ești. Nimic din toate astea n-ar fi fost necesare dacă n-ar fi ajuns în

presă. Dacă ți-ai fi ținut oamenii în frâu, să nu dea din gură.

— Niciunul dintre oamenii mei n-a vorbit.

— Ești detectivul principal, Hunt. Toți cei implicați în acest caz sunt în responsabilitatea ta.

— Asta-i o tâmpenie.

— Nu ești tu ăla care a susținut tot timpul că e un polițist implicat în povestea cu Burton Jarvis? Că asta a văzut băiatul, nu-i așa? Că era în însemnările lui. Un polițist în casa lui Burton Jarvis.

— Un agent de pază. Nu un polițist. Am stabilit asta ieri, în secunda în care l-am doborât pe Meechum.

— Așa ai făcut?

— Ce să fac?

— Ai stabilit că acasă la Jarvis venea un agent de pază?

— Evident.

Comandantul s-a lăsat pe spate în scaun.

— A cui a fost ideea să mergeți la mall?

— A lui Yoakum.

— Și cine a venit cu ideea că agentul de pază ar fi putut fi confundat cu un polițist?

— Yoakum. Amândoi.

Comandantul a bătut darabana cu degetele lui groase în suprafața zgâriată a biroului.

— Katherine Merrimon a văzut o mașină parcată în susul străzii, aproape de casa ei. I s-a părut că îi supraveghează cineva locuința. I s-a părut că ar fi o mașină de polițist.

— Trebuie să fi fost Meechum. Conduce un break.

— Dar nu o mașină de polițist. Yoakum conduce o mașină de polițist.

— I s-a părut. Asta-i tot.

Comandantul s-a îndreptat pe scaun fără să-l slăbească din priviri, cu pielea încrețită la colțurile ochilor.

— Nu l-ai fi descoperit niciodată pe Meechum fără raționamentul deductiv al lui Yoakum. Așa e? Yoakum te-a condus spre mall.

— Ar trebui să fie decorat.

— Doar dacă nu-i chiar un raționament? Dacă, de fapt, știa?

— Ce să știe?

— Dacă în tot timpul ăsta el a fost înhăitat cu Jarvis și Meechum? Nu doi oameni, ci trei.

— E absurd, a spus Hunt.

— Tot spui chestia asta.

— Trebuie să-l găsim pe Johnny Merrimon. El ar putea lămuri totul într-o secundă.

— Dacă o să vrea să stea de vorbă cu tine.

— O să vrea. De data asta, o să vrea.

— Atunci găsește-l pe puști și dă-mi de veste. Sună-mă în clipa în care apare. Îndată ce ne spune că nu Yoakum a fost ăla care venea pe la Jarvis pe-acasă, o să sun la SBI. Între timp, Yoakum e cu fundul pe jar.

Hunt a clătinat din cap.

— Tot nu-i în regulă.

— Stai un pic și gândește-te. Burton Jarvis este mort. Meechum știa că ne apropiem, pentru că l-a sunat Holloway și i-a spus. S-a speriat. Dacă l-am fi prins pe Meechum în viață, ar fi vorbit. Ne-ar fi dat pe tavă un polițist corupt, iar procurorul ar fi lăsat-o mult mai moale în cazul lui. Yoakum știa, așa că avea motive să-l vrea mort pe Meechum.

În cele din urmă, comandantul s-a ridicat.

— Acum o să te mai întreb o dată. Focul de armă a fost justificat?

— Îl cunosc pe Yoakum.

— Ce ți-am spus eu, să n-o iei personal?

— Îl cunosc pe John Yoakum.

- Chiar așa? Chiar îl cunoști?
- Comandantul a așteptat un pic.
- Ce face în weekenduri? Unde își face vacanțele?
- Hunt a trebuit să recunoască.
- Nu știu. Nu vorbește deloc despre asta.
- N-a fost căsătorit niciodată. Oare de ce?
- Ce relevanță are?
- Știi tu, a declarat comandantul. Ce dracu', știm cu toții.

A spus de suficiente ori.

Hunt știa ce spunea Yoakum de câte ori o crimă era îngrozitor de cumplită, iar trădarea mai înspăimântătoare.

Întunericul este un cancer pentru inima omului.

- Deci e cinic. Majoritatea polițiștilor sunt așa.
- Comandantul a ridicat din umeri.
- Poate că vorbea despre el.

Biroul comun din secție răsuna de conversații șoptite care au încetat brusc când Hunt a ieșit în trombă din biroul comandantului. Ușa s-a izbit de perete, dezechilibrând un tablou. Detectivul a simțit privirile ațintite asupra sa și speculațiile; atârnavă ca oțelul, dar nimeni n-a scos o vorbă, nimeni n-a pus nicio întrebare, așa că Hunt a luat inițiativa. S-a oprit în mijlocul încăperii și a ridicat amândouă mâinile.

— Ce s-a întâmplat adineauri este o porcărie. Dacă vă întreabă cineva – presa, familia, oricine – asta să le spuneți.

S-a uitat de jur împrejur și a repetat tare:

- O porcărie.

Cuvintele au rămas plutind în aer. În afară de Cross, nu l-a privit nimeni în ochi și chiar și el a clătinat din cap. Hunt și-a înghițit cuvintele pline de furie. Yoakum nu încercase niciodată să-și facă prieteni în secție; nu se străduise deloc. Era un singuratic, un profesionist. Și ce dacă? Ce era greșit? Își făcea meseria. Își trăia viața.

Hunt a ieșit pe ușa din spate.

Umezeala se evaporă deja de pe asfalt, de pe frunzele late și plecate ale unui copac singuratic aflat la marginea drumului. Dincolo de gard, utilajele grele se zgâlțâiau și scuipau fum. Parcarea mirosea a motorină, noroi și metal încins. Hunt a urcat în mașină, a pornit motorul și a dat tare aerul condiționat. A strâns din răspuțeri volanul, lăsând aerul rece să-i usuce sudoarea de pe față, și s-a gândit la Yoakum, târât afară în cătușe. Apoi s-a gândit la Johnny. La mama lui Johnny. S-a gândit cum arătase Yoakum stând în viroaga aia jilavă de lângă râu, pe măsură ce cadavrele ieșeau la iveală. Cât de furios fusese. Cât de dezgustat.

În niciun caz n-are nimic de-a face cu asta.

În niciun caz, nici într-o sută de ani.

A băgat în marșarier, a dat înapoi în viteză, apoi a pornit înainte. Trebuia să existe o explicație, un motiv ca un cartuș gol găsit în Land Cruiserul distrus pe care-l conducea David Wilson să aibă pe el amprenta lui Yoakum. Dacă exista o explicație, atunci trebuia să se găsească acasă la prietenul său. A încercat să nu se gândească la cealaltă față a aceleiași monede: dacă Yoakum *chiar avea* ceva de-a face cu acei copii dispăruți, tot acolo se găsea, cel mai probabil, și dovada acestui lucru. Nu avea nici mandat, nici cheie, dar nu-i păsa. O piatră în geam era suficientă. O rangă în ușă. Aici nu era vorba că era polițist. Era vorba despre prietenie. Despre credință și încredere și despre arsura fierbinte și ascuțită care se aprindea la gândul trădării comandantului. Îl vânduse pe Yoakum ca să facă departamentul să arate bine, să-l facă să arate curat chiar dacă ancheta se afunda tot mai mult în rahat.

— O porcărie, a murmurat Hunt în barbă.

Dar amprenta...

A clătinat din cap.

Amprenta era o chestie nasoală.

Hunt s-a strecurat prin trafic și a ținut stânga, pe șoseaua cu patru benzi care traversa orașul. Cartierul lui Yoakum era vechi, înțesat de bungalouri așezate în curți înălțate deasupra trotuarelor de ciment umflate de rădăcini de copac groase cât gamba unui bărbat. În acest cartier oamenii se aflau în trecere, însă era bine întreținut, umbrit și liniștit.

Hunt s-a decis pentru rangă.

A virat rapid la dreapta și apoi la stânga, după trei cvartale. Yoakum locuia într-o casă fără etaj și acoperiș ascuțit cu șindrilă de cedru, argintată devreme. Răsadurile de flori străluceau în culori aprinse. Gardul viu fusese tuns și copacii, toalețați.

Pe alee era parcată o camionetă cu lateralele vopsite în albastru. Literele albe ieșeau în evidență pe fondul închis.

SBI.

Hunt a tras lângă bordură, la o jumătate de cvartal distanță. Vecinii ieșiseră în curți: femei spălăcite în halate stridente, bărbați în vârstă, câțiva puști cu părul lung care și-ar fi putut pierde timpul mai cu folos. Chipurile lor arătau, toate, același lucru: uimire și îngrijorare. Acasă la Yoakum, bărbați în geți care aveau imprimate pe ele aceleași litere intrau și ieșeau pe ușa din față. Hunt nu i-a văzut nici pe Oliver, nici pe Barfield, însă nici nu mai conta.

SBI-ul intrase în casa lui Yoakum.

Aveau un mandat.

Capitolul patruzeci și șase

— A încercat să mă omoare, a spus Jack. Ai văzut și tu. Isuse. Nenorocitul ăla ticălos a încercat să mă omoare.

— Dacă ar fi vrut să te omoare, acum n-ai mai fi în viață.

Johnny a îngenuncheat lângă Freemantle.

— Nu te mai smiorcăi atât.

— Nu-l atinge, Johnny. Ce faci?

— Nu-l ating. Calmează-te.

Johnny s-a aplecat mai mult spre Freemantle.

— E bolnav, atâta tot.

Buzele lui Freemantle se mișcau și erau niște cuvinte acolo, și-a spus Johnny. S-a aplecat și mai tare.

— ...casa e în flăcări... măicuța e în flăcări...

Johnny le-a auzit.

— ...casa e în flăcări... măicuța e în flăcări...

Cuvintele s-au pierdut. Johnny a ridicat privirea.

— Ai auzit și tu?

— Nu.

— Vino și ajută-mă.

— Să crezi tu!

— Are nevoie de medicamente sau să ajungă la spital.

— Bine, a spus Jack. O să mergem acasă și chemăm ambulanța. Lasă-i pe ei să-și facă griji.

— Dacă o să chemăm ambulanța, ăia o să cheme poliția, iar eu n-o să aflu ce știe.

— Lasă-i pe polițiști să-l întrebe. E treaba lor.

— Polițiștii îl caută pentru crimă. Ei cred că Alyssa e moartă. N-o să-l întrebe nimic. Cel puțin nu destul de repede.

Johnny s-a proptit în umărul lui Freemantle, dar acesta nici nu s-a clintit.

- Deci ce vrei să faci?
- Nu știu, omule. OK? Improvizez. Doar am nevoie de încă o șansă. De un pic de timp, atâta tot. Fir-ar al dracului, Jack, ajută-mă și gata.
- Bine. Ce vrei să faci?
- Supraveghează-l. Mă duc să aduc camioneta.
- Asta înseamnă 20 de minute.

Dar Johnny plecase deja. Jack s-a uitat la buzele crăpate ale lui Freemantle, la ochii care se mișcau în spatele pleoapelor ca de hârtie.

— Nasoală rău chestia asta, a spus el, apoi a ridicat pistolul.

L-a îndreptat spre Levi Freemantle și s-a așezat pe pământ.

Levi ardea într-un foc negru. Știa că este foc pentru că mai fusese și altă dată în flăcări. Fusese într-o casă incendiată, cu măicuța lui în brațe, iar părul ei ardea ca o torță. Nu știa de ce arde casa ori de ce se afla el acolo, acum. Părea că se petrecuse cu mult timp în urmă.

Dar ardea.

Durerea era atât de puternică, direct sub piele.

Auzea voci îndepărtate; și încerca să le spună:

...casa este în flăcări... măicuța este în flăcări...

Însă nu-l puteau auzi. Și nu venea nimeni să-l ajute.

Nu venea nimeni.

Pielea atât de fierbinte.

Arzând...

Johnny a alergat tot drumul înapoi; când a ajuns la camionetă, abia-și mai putea trage sufletul. A urcat și a închis ușa. Cheia era alunecoasă, însă motorul a pornit. În aerul liniștit s-au ridicat rotocoale albastre de fum. La radio se auzea o piesă gospel. Johnny a mers direct spre

hambar și a lăsat motorul pornit. Jack stătea în ușă și părea de-a dreptul nenorocit.

— Cum ai de gând să-l urci?

Johnny n-a răspuns. A sărit din camionetă, a intrat în hambar și a îngenuncheat lângă Freemantle. L-a strigat pe nume, apoi i-a atins brațul și a ridicat privirea.

— Tipul ăsta arde ca-n iad.

— Dăăă.

— Nu. E și mai rău decât înainte. Arde de-a binelea.

— ...măicuța e-n flăcări... casa e-n flăcări...

— Ce mama dracului? Ai auzit și tu? a întrebat Jack, aplecându-se spre ei.

Johnny a arătat spre casa arsă din temelii.

— Cred că mama lui a murit în incendiul ăla.

Johnny s-a mai împins o dată în umărul bărbatului, scuturându-l cu putere. Apoi a căzut înapoi în genunchi.

— Nu-l putem urca singuri în camionetă.

— Și-a revenit la un moment dat.

— Ar trebui să-i dăm cu apă pe față.

— Asta funcționează doar în filme.

— Rahat, a spus Johnny.

— Eu zic să-l lăsăm aici și să ne cărăm dracului.

Johnny a scuturat din cap.

— O să așteptăm.

— Gata, Johnny, e destul, să terminăm cu asta.

— Eu am furat camioneta. Eu iau decizia.

Așa că au așteptat, cu fumul albastru înălțându-se în aer, cu muzica gospel venind dinspre radio.

Capitolul patruzeci și șapte

Hunt a trecut de două ori cu mașina prin cartierul lui Yoakum, însă, de fiecare dată când ajungea pe strada lui, vedea că duba SBI se află tot pe alee, așa că până la urmă a renunțat. L-a sunat pe Cross să verifice situația de la locuința lui Jarvis. Cross a răspuns cu o oarecare întârziere.

— Da. Legistul este aici. Primul cadavru va fi ridicat într-o oră. Crede că le poate scoate pe toate azi. Poate până spre jumătatea după-amiezii. În mod sigur până la asfințit.

— Și presa?

— Cam cum te-ai aștepta să fie. Vii încoace?

— E ceva de văzut?

Cross a făcut o pauză. În fundal se auzeau voci înăbușite.

— Încă nu.

— Sună-mă când o să fie.

Hunt a închis. Se afla la o intersecție spre zona cea mai săracă a orașului. Casele erau vechi, cu crăpături în șindrilă. Pe sârmele de rufe atârna lenjerie înnegrită. A văzut rezervoare ruginite, fundații din lespezi de granit care înălțau din pământul jilav grinzile pentru pardoseală. Lângă cea mai apropiată casă se ridica un munte de resturi aruncate în ani și ani, iar Hunt a văzut în gunoiul acela un loc neted, pe unde intrau și ieșeau câinii. În partea asta de oraș se așezaseră în ultima sută de ani arendași care dăduseră greș, și se vedea. Hunt era la un kilometru și jumătate de cimitirul sclavilor eliberați, înconjurat de sărăcie și deznădejde, de umbrele stăruitoare ale nedreptăților din trecut.

Semaforul s-a făcut verde.

Hunt nu s-a clintit.

Ceva s-a stârnit undeva, în adâncul minții lui. O mașină l-a claxonat din spate, așa că a trecut de intersecție, apoi a tras lângă bordură; șoferul celeilalte mașini a ambalat motorul și a trecut în viteză pe lângă el. Hunt a văzut lumini de neon sub șasiu, capace speciale pe roți și însemnele unei bande atârând pe lunetă. Priviri neîncrezătoare pe un chip precaut, bași care bubuiau din difuzoare, însă s-a străduit să alunge această imagine. Mintea îi hălăduise în trecut.

Arendași. Haine ude.

Limba roz a unui maidanez din umbră...

A derulat în minte ultimul minut.

Și apoi și-a spus că a deslușit-o.

A luat telefonul, să-l sune pe Yoakum, însă și-a amintit că acesta se afla pe bancheta din spate a unei mașini a poliției statale, pe la jumătatea drumului spre Raleigh. Așa că a format numărul lui Katherine Merrimon, care i-a răspuns plină de speranță, dar obosită.

— Voiam să văd dacă ești acasă, a spus Hunt.

Femeia a părut că revine brusc la viață.

— Johnny?

— Încă nu. Vin spre tine.

A făcut 23 de minute prin traficul aglomerat. Katherine era îmbrăcată cu niște blugi decolorați, tăiați scurt, sandale și un tricou șifonat care îi atârna pe umerii osoși.

— Pari obosită, i-a spus Hunt.

Și așa și era. Ochii i se retrăseseră în orbite. Era și mai palidă decât de obicei.

— A apărut Ken la 3 dimineața. N-am mai putut să adorm după aia.

— Aici? A venit aici?

— Nu i-am dat drumul înăuntru sau ceva de genul ăsta. A bătut la ușă și a făcut câteva comentarii urâte. Era beat. N-avea nevoie decât să latre.

O neclintire plină de furie s-a instalat în adâncul ochilor lui Hunt. Știa cum arată o femeie abuzată atunci când o vedeai.

— Să nu îndrăznești să-i găsești scuze.

— Mă descurc cu Ken.

Hunt s-a străduit să se calmeze. Katherine devenea defensivă și existau moduri mai bune de a gestiona problema.

— Trebuie să văd camera lui Johnny.

— OK.

Au intrat și l-a condus pe coridor, spre camera băiatului. Hunt a aprins lumina și s-a uitat spre patul lui Johnny. Nu a văzut ce căuta, așa că s-a îndreptat spre teancul de cărți de pe noptieră. A cercetat cotoarele.

— Nu-i aici.

— Ce nu e?

— Johnny avea o carte de istorie despre Ținutul Corbilor. Cam așa.

A format un contur cu palmele, indicând mărimea.

— Era pe pat acum câteva zile. Știi ceva de ea?

— Nu. Nimic. Este importantă?

— Nu știu. Poate.

A dat să iasă.

— Pleci?

— Ținem legătura.

În ușă, ea i-a pus o mână pe braț.

— Ascultă. În legătură cu Ken. Apreciez că vrei să mă protejezi. Dacă devine agresiv, mă amenință sau ceva de genul ăsta, o să te sun. OK?

L-a strâns ușor de braț.

— O să te sun.

— Așa să faci, a spus el, dar roțițele i se învârtteau deja în cap.

Katherine a rămas în ușa privindu-l cum pleacă și n-a intrat până când n-a văzut mașina ieșind în stradă. Casa ei nu dispăruse încă din oglinda retrovizoare când Hunt a sunat-o pe polițista Taylor.

— Sunt acasă la Katherine Merrimon, a spus el.

— De ce nu mă mir?

— Am nevoie de o favoare.

— Te pomenești că nu mai ai cui să-i ceri servicii.

— E vorba de Ken Holloway. Verifică la el la birou. Verifică acasă. Vreau să-l găsești și vreau să-l arestezi.

S-a așternut tăcerea. Hunt știa că polițista se gândea cum se petrecuseră lucrurile ultima oară, având în vedere procesul și faptul că voia să nu-i apară numele pe următoarea foaie de hârtie completată în biroul grefierei.

— Iar motivul ar fi?

— Obstrucționare. L-a avertizat pe Meechum că venim să-l luăm la întrebări. O să fac hârțiile în după-amiaza asta, dar vreau să fie reținut acum, vreau să spun chiar acum. Dacă se încing lucrurile, o iau asupra mea, dar vreau ca nenorocitul ăla să fie la răcoare.

— Este justificată arestarea asta?

— Acum o săptămână nu m-ai fi întrebat așa ceva.

— Acum o săptămână n-aș fi simțit că e nevoie să te întreb.

— Fă-o și gata.

Hunt a închis, apoi a sunat la informații și a cerut numărul Bibliotecii Publice din Ținutul Corbilor. Operatoarea i l-a dat și apoi i-a făcut legătura.

— Biroul de împrumuturi, i-a răspuns o voce de bărbat.

Hunt i-a spus ce voia și a auzit tastatura păcănind.

— Cartea aceasta este împrumutată.

— Știu. Mai aveți vreun exemplar?

— Verific. Da, mai avem un exemplar.

— Păstrează-o pentru mine. Și spune-mi cum te cheamă.

Hunt a închis telefonul și s-a îndreptat spre bibliotecă. Pentru Yoakum nu mai avea ce să facă. La Jarvis, situația era sub control. Asta însemna că mai rămăsese doar dispariția lui Johnny. Un copil tulburat și chinuit. Un fugar cu o armă furată.

Sclavi eliberați.

Freemantle.

Hunt știa numele pentru că îl văzuse în cartea lui Johnny. Nu aruncase decât o privire, dar acum își amintea semnificația: „John Pendleton Merrimon, chirurg și aboliționist”. Pe pagina următoare mai era o fotografie. Atunci abia dacă o remarcase, dar o făcea acum.

Isaac Freemantle.

Și mai era și o hartă.

A accelerat și spatele i s-a înfundat în pielea fierbinte a scaunului. Johnny știa unde să-l găsească pe Freemantle, iar Freemantle era un condamnat evadat, un ucigaș.

A întins mâna și a pornit girofarul. A țâșnit pe strada principală cu 120 de kilometri pe oră, a tras în parcare și a lăsat motorul pornit. Două minute mai târziu se întorsese deja cu cartea. A dat febril paginile, până a găsit-o pe cea pe care o căuta. A cercetat fotografia lui John Pendleton Merrimon: fruntea lată, trăsăturile accentuate, masculine. Purta un costum negru, auster, și n-avea nimic în comun cu Johnny, cu excepția ochilor, poate. Avea ochii negri.

Hunt a citit despre Isaac, care-și alesese numele de familie Freemantle ca simbol pentru nou-câștigata lui libertate. Era și o poză cu el, un bărbat masiv, cu haine zdrențuite și cu pălărie scâlciată. Avea palme uriașe și o barbă neuniformă, înspicată cu alb. Johnny îi spusese că Freemantle era nume mustee, iar detectivului i se păruse că distinge caracteristici indiene în trăsăturile lui Isaac Freemantle. Poate ceva în ochii lui. Sau în pomeții obrazilor.

Pe pagina următoare se lăţea harta în care apăreau râul, mlaştina şi o limbă lungă de pământ, înconjurată din trei părţi de apă.

Arborii tăcuţi.

Hunt a comparat harta din carte cu cea pe care-o avea în torpedou. Zona „Arborilor tăcuţi”, orice era acolo, se întindea în partea cea mai pustie a ţinutului. Nu era nimic în afară de soare, mlaştină şi râu. Nu exista nicio informaţie că neamul Freemantle ar fi avut vreun telefon sau acces la utilităţi în Ținutul Corbilor, așa că informația putea fi lipsită de sens, datând de un secol și jumătate, însă Hunt avea nevoie de puști. Dintr-o grămadă de motive, avea nevoie de puști.

A băgat mașina în viteză.

Arborii Tăcuți erau spre nord-vest.

Capitolul patruzeci și opt

Taylor s-a dus întâi să-l caute pe Ken Holloway la birou. A mers până în centru și a intrat în parcare uriașă care încadra pe două laturi clădirea lui Holloway. Conducea încet, uitându-se după un Escalade alb, cu litere aurii. Nu l-a văzut. Și-a lăsat mașina în fața clădirii și a verificat echipamentul de la centură, apoi a intrat pe ușile mari de sticlă. Îi plăcea să simtă centura legându-i-se pe șolduri. Metale adevărate. Echipamente grele. Lui Taylor îi plăcea nespus meseria de polițist. Îi plăcea autoritatea care o însoțea, ca un balsam. Uniforma albastră care nu se șifona niciodată. Îi plăcea să conducă în viteză. Îi plăcea să-i aresteze pe tipii răi.

Pe pardoseala din marmură lustruită, încălțărilor ei scoteau un scârțâit ușor, ca de cauciuc.

În spatele biroului de la recepție ședea o femeie căreia Taylor i-a simțit privirea în timp ce traversa holul boltit. Femeia era înțepată și avea haine scumpe, privire critică și ton superior.

— Da? I s-a adresat ea și Taylor a dispăcut-o pe loc.

— Am venit să vorbesc cu Ken Holloway.

Și-a folosit vocea de polițistă, cea care sugera *Nu mă face să repet.*

Recepționera a ridicat o sprânceană și a rostit, abia mișcându-și buzele:

— Referitor la ce?

— Referitor la faptul că vreau eu să-l văd.

— Înțeleg, și-a strâns ea buzele subțiri. Domnul Holloway nu este astăzi aici.

Taylor a scos un carnețel și un pix.

— Iar pe tine te cheamă...?

Oamenii urau carnețelul și pixul. Nu le plăcea să fie notați undeva de un polițist. Secretara și-a spus numele fără tragere de inimă și Taylor l-a scris în carnet.

— Și zici că domnul Holloway nu-i aici?

— Da. Adică nu e. Nu este aici.

Secretara se conformase pălind, dar Taylor nu zâmbea niciodată când își etala autoritatea. A folosit un limbaj minim și și-a păstrat expresia neutră.

— Când l-ai văzut ultima dată pe domnul Holloway?

— N-a mai trecut de ieri pe la birou.

— Ar fi dispuși și alții din clădire să confirme ce spui?

— Așa cred.

Taylor a cercetat încet din priviri holul: tablourile de pe pereți, afişajele luminoase, lifturile. A pus o carte de vizită pe biroul recepționerei.

— Te rog spune-i domnului Holloway să sune la acest număr când se întoarce.

— Da, doamnă.

Taylor a menținut contactul vizual, apoi a plecat așa cum venise, cu pas încet și sigur și cu o mână pe centura lată de vinilin. S-a întors la mașină, a deschis laptopul și a verificat la departamentul de poliție rutieră toate vehiculele deținute de Ken Holloway. Pe lângă Escalade, mai avea un Porsche 911, un Land Rover și un Harley-Davidson. Taylor a mai cercetat o dată parcare, dar n-a văzut niciunul dintre ele, așa că a adăugat o notă în carnet, în dreptul numelui secretarei: *probabil că a spus adevărul*.

Casa lui Holloway era pe unul dintre terenurile mari de golf din partea bogată a orașului. Terenul era privat, amenajat în jurul unui club ce funcționa într-o clădire somptuoasă din piatră, îmbrăcată în iederă. Nicio casă de pe stradă nu costa mai puțin de două milioane de dolari, iar a lui Holloway era cea mai mare dintre ele, un monolit alb așezat pe patru acri de gazon bine întreținut. Pe la jumătatea aleii de acces, Taylor a trecut pe lângă statuia unui bărbat negru în livrea, care ținea în mână un felinar și zâmbea larg.

Polițista a ieșit din mașină și a urcat treptele late către veranda generoasă. Ușa din față era deschisă, lăsând să se vadă pardoseala de scânduri lăcuite. La început totul a părut cufundat în tăcere; s-a auzit trilul unei păsări. Apoi a auzit pe cineva plângând.

O femeie.

În casă.

Mâna i s-a îndreptat automat spre patul armei. A desfăcut curelușa de piele și a intrat. A văzut pe podea un topor, lângă ceea ce rămăsese dintr-un pian. Capacul era făcut bucăți, loviturile distruseseră și claviatura, iar pe

covor se împrăștiaseră așchii de fildeș. În rest, totul arăta perfect.

Taylor a apelat dispeceratul prin radio. A dat coordonatele locului unde se afla și a cerut întăriri; apoi a scos arma și și-a anunțat prezența, trecând pragul încăperii. A simțit miros de alcool și a văzut pe măsuta de cafea două sticle cu capacul desfăcut. Una dintre ele era goală, cealaltă era plină pe jumătate.

Plânsul se auzea de undeva din interiorul casei. Poate din bucătărie. Sau din vreun dormitor. Taylor a pășit pe sub arcada care ducea spre living. S-a uitat în dreapta și a văzut pe canapea o oglindă; dârele de pe ea arătau a urme de cocaină, trasă în linii ordonate.

Din burta pianului țâșneau corzile smulse.

— Poliția, a strigat ea. Sunt înarmată.

A găsit-o pe femeie în holul mic de dincolo de living. Era tânără, în jur de 19 ani, cu părul decolorat și rădăcinile închise la culoare, cu pielea fără cusur. Avea dinți strâmbi, dar albi, iar mâinile erau aspre și roșii. Stătea pe jos, plângând, iar Taylor i-a zărit ochii albaștri.

— Nu mi-a făcut nimic. Sunt bine, a spus ea cu un accent din est.

Taylor crescuse în sărăcia din dealurile nisipoase și cunoscuse o grămadă de fete exact ca ea, needucate și drăguțe,perate să găsească un loc mai bun.

— Poți să te ridici? a întrebat și i-a întins o mână.

Fata purta uniformă de menajeră, iar bluza avea umărul drept sfâșiat și nasturii desfăcuți. Unul dintre obraji strălucea de o roșeață fierbinte și pe carnea brațului rămăseseră urmele unor degete furioase.

— Ești singură?

Fata n-a răspuns.

— Ken Holloway ți-a făcut asta?

Ea a încuviințat.

— Mi-a zis Katherine. Dar nu mă cheamă așa.
— Cum te cheamă?
— Janee. Cu doi „e”.
— OK, Janee. O să fii în regulă, dar trebuie să-mi spui ce s-a întâmplat aici.

Taylor s-a uitat la bluza ruptă, la nasturii desfăcuți. I-a vorbit fetei cu voce blândă:

— Te-a violat?

— Nu.

Era ceva în felul în care a spus-o. O ezitare. Ceva alunecos.

— Ai o relație cu domnul Holloway?

— Adică?

Taylor nu a spus nimic, iar Janee a dat din cap.

— Uneori. Poate să fie și drăguț, să știi. Și e, gen, bogat de tot.

— Ai făcut sex cu el?

Fata a încuviințat și a început iar să plângă.

— Și te-a lovit?

— După aia.

— Spune mai departe.

— Uneori îmi dă lucruri drăguțe; și vorbește tare frumos, a suspinat ea. Înțelegi ce vreau să spun? Vorbește ca un gentleman.

A scuturat din cap și s-a șters la un ochi.

— N-ar fi trebuit să-i spun că m-a strigat cu alt nume. A zis că nu mă crede, dar presupun că nu i-a plăcut, pur și simplu, că l-am surprins așa. Nu voia să știu.

— Ți-a zis Katherine. A spus și un nume de familie?

— Eu n-am auzit. Ai văzut pianul?

— Da.

— Așa de tare s-a enervat. De parcă numele ăla l-ar fi stârnit așa tare. Mi-a spus că, dacă povestesc cuiva, eu o să urmez.

A strâns din buze și părul blond decolorat i-a căzut peste față.

— Odată mi-a dat un iPod.

— Janee!

— Este un om foarte rău.

Capitolul patruzeci și nouă

Levi ardea. Părul măicuței lui era în flăcări și focul a înfipt gheare fierbinți în fața lui în timp ce alerga spre ușă. Îl durea cumplit și a urlat când au trecut prin plasă și s-au prăvălit pe verandă, iar casa s-a prăbușit în spatele lor; totul era negru și ce nu era negru ardea. Levi s-a gândit că poate ardea și el în iad. Știa că greșise, dar greșeala era în viitor. Sau nu? Nu era acum, nu când măicuța lui ardea și ea. Era confuz și speriat.

Fierbinte ca iadul era.

Imens ca veșnicia era.

Dar acum casa ardea în flăcări, iar Levi știa unde se află, singurul loc unde fusese vreodată. Își petrecuse toată viața acolo și nu plecase niciodată. Măicuța lui îi spusese că în lumea largă nu-i altceva decât suferință pentru cineva ca Levi. Așa că a rămas. Și aici se afla. Era acasă. Ardea în curte...

...murea.

A deschis ochii, să vadă dacă apăruseră ciorile.

Lumina soarelui din șopron.

— Își revine.

Johnny s-a aplecat spre fața lui când a deschis ochii. A văzut în ei confuzie și frică.

— Este OK, a spus Johnny. Nu vreau decât să te sui în camionetă. Poți să urci singur?

Freemantle a clipit. În ridurile care-i brăzdau chipul se adunase noroi. A ridicat privirea spre grinzile din tavan, apoi s-a uitat spre ușa deschisă.

— Este în regulă, a repetat Johnny.

L-a prins pe Freemantle de brațul sănătos și a încercat să-l ajute să se ridice.

Cuvintele s-au amestecat unele în altele, pierzându-și sensul, dar băiatul alb avea ochii buni, întunecați și adânci. Levi s-a uitat țintă în ochii aceia, întrebându-se de ce-l fac să se simtă mai bine. De parcă îi mai văzuse și înainte, de parcă ar fi trebuit să se încreadă în ei. S-a ridicat și febra și-a croit drum prin el, ca și durerea. Era încă speriat și confuz; apoi, o turlă de aer rece s-a pogorât asupra lui dintr-un loc înalt și răcoros, iar el a auzit-o din nou.

Vocea.

Vocea lui Dumnezeu.

Atât de limpede și puternică, încât aproape că i-au dat lacrimile.

— De ce zâmbește așa?

Freemantle a strâns tare din pleoape, cu buzele atât de arcuite și lipite, încât pielea crăpată părea că începe să sângereze. Jack s-a îndepărtat.

— Poate că-i place gospelul. Cine știe? Hai să-l urcăm în mașină și gata.

Johnny l-a ajutat pe Levi să se ridice, dar Jack a rămas deoparte. Johnny a deschis trapa din spate și Freemantle s-a așezat și s-a rostogolit pe spate.

— Intră ca lumea, a spus Johnny.

— Ca lumea.

Era o șoaptă, un ecou.

— Zâmbetul ăla nu-i în regulă, a spus Jack.

Freemantle stătea întins, cu genunchii îndoiți și brațele pe piept. Zâmbetul lui era larg și fericit. *Inocent*. În mintea lui Johnny s-a ițit un cuvânt. *Pur*.

— Urcă odată, a spus el, iar Jack a urcat.

A închis portiera și s-a sprijinit de ea, răsucit în așa fel încât să-l poată vedea pe Freemantle prin luneta cabinei. Johnny s-a strecurat la volan.

— I se mișcă buzele, a spus Jack.

— Ce spune?

Jack a deblocat geamul din spate și l-a deschis. A oprit radioul, să-l poată auzi pe Freemantle.

— Nu sunt ciori.

— Închide geamul, a spus Johnny, însă tot îl puteau auzi chiar și așa.

— Nu sunt ciori.

Capitolul cincizeci

Când l-a sunat Cross, Hunt era deja în nordul orașului. A răspuns după al doilea țârâit.

— Ce-ai aflat?

A urmat un moment de pauză la telefon, apoi un bâzâit, iar Cross a spus:

— Mai bine ai veni înapoi.

Încă o pauză, cu voci auzindu-se slab în fundal.

— Ce este?

— Tocmai au scos din pământ primul cadavru.

— Nu e Alyssa.

Hunt a simțit cum se întinde întunericul.

— Nu e Alyssa.

— Atunci...

— Este tatăl Alyssei.

O respirație.

— Tatăl lui Johnny.

Hunt a tras pe marginea drumului. Cauciucurile au ieșit de pe asfalt și lumea s-a înclinat pe-o parte.

— Ești sigur?

Cross n-a spus nimic. În fundal, Hunt auzea voci tot mai puternice, strigăte, apoi pe Cross strigând și el:

— Fără presă, fără presă. Scoate-l de-aici. Acum. Scoate-l de-aici.

— Cross?

Cross a revenit la telefon.

— Ai auzit?

— Da.

— Mai bine ai veni încoace.

Hunt a privit în lungul drumeagului îngust. Valuri de aer încins pluteau în depărtare; a văzut o camionetă rablagită intrând pe asfalt. Părea să stea complet nemișcată, iar jumătatea de jos era doar o sclipire în dogoare.

— Domnule detectiv Hunt...

Tatăl lui Johnny.

— Domnule detectiv?

— Asigură zona. Vin spre tine.

A întors în drum, trăgând tare de volan. Ce-i spusese Cross n-avea niciun sens.

Spencer Merrimon era mort.

Soțul lui Katherine.

Mort.

Hunt a clipit, orbit de lumina soarelui. Nimic n-avea sens, dar apoi, brusc, a căpătat totul sens. A înțeles și a simțit cum i se ridică în gât compasiunea, tristețea și certitudinea. A clătinat din cap în timp ce în spatele său asfaltul se topea într-o ceață metalică, de un argintiu

strălucitor, spre direcția unde camioneta îndepărtată părea să plutească.

Capitolul cincizeci și unu

Freemantle vorbea în continuare și vocea acoperea vântul și motorul. Aceleași cuvinte. Iar și iar.

— Ăsta mă bagă în sperieți.

Jack a pornit radioul și a început să apese butoanele la întâmplare. Pe toate posturile pe care le găsea era doar muzică gospel sau program nonstop de predici. A răsucit butonul de pornire, bombănind în barbă; iar Johnny l-a auzit spunând „taci odată... taci odată...”. Rostea cuvintele cu furie și oarecum speriat. Johnny a tot învârtit butonul până a ajuns în celălalt capăt al scalei.

— Nu prind nimic aici.

A închis radioul, s-a lăsat pe spate și a apucat-o pe drumeagul spre ieșire. Au mers până când acesta vira într-un drum, unde Jack a deschis poarta, apoi a închis-o în spatele lor. Nu l-a scăpat din ochi pe Freemantle, însă uriașul tăcuse, în sfârșit, și rămăsese încremenit, cu degetele încârligate.

— E iar în ale lui.

Johnny a mai privit o dată în urmă, apoi a băgat în viteză. Au rulat pe asfaltul alunecos, pe un drum șerpuit cu o singură bandă galbenă care brăzda fâșia neagră de bitum. În față au zărit o mașină trasă pe dreapta. Aproape că se pierduse în valul de căldură, dar Johnny a văzut cum virează la stânga, întoarce în mijlocul drumului și se îndepărtează în viteză.

— Vrei să te las undeva?

Jack părea tentat, așa că Johnny a încercat să ignore cum i s-a schimbat expresia de pe față, felul în care bătea tare darabana în portieră, cu mâna dreaptă. Jack era speriat. Dacă voia să iasă din povestea asta, trebuia să iasă; dar când a vorbit, în cele din urmă, a fost ca un fel de dat din umeri verbal.

— E încă devreme, a spus el.

Și asta a fost tot.

Jack a rămas alături de el.

S-au îndreptat spre oraș, au ieșit din pustietate, au trecut pe lângă conacele vechi și terenurile de golf, apoi au apucat-o spre vest, către o altă fâșie pustie de teren care ducea în spatele casei. Băiatul a găsit spărtura îngustă din șirul lung de pini și a intrat iar pe un drumeag de pământ. Jack a deschis altă poartă, apoi a închis-o și au mers până la plantația de tutun abandonată. Au trecut prin șirul îngust de copaci și la intersecție au luat-o la stânga. Au coborât o pantă, apoi au urcat alta și au tăiat-o drept prin spatele fermei, spre hambarul ce se ițea dintre tufișuri. Johnny a virat și a oprit camioneta.

Pe vârful acoperișului ședea o cioară singuratică. A deschis ciocul și i s-au alăturat încă trei. Johnny l-a simțit pe Jack încordându-se lângă el și i-a văzut degetele atingând tricoul, acolo unde crucea de argint îi stătea lipită de piele.

— Relaxează-te și tu.

Jack s-a aplecat în față, să se uite în sus prin parbriz. O a cincea cioară a fluturat din aripi, aterizând pe acoperiș.

— Pe câmpuri este mei sălbatic, a spus Johnny. Și afine. O grămadă de ghinde. Ciorile astea nu înseamnă nimic.

— Le-ai mai văzut așa? Aici? Așa nemișcate?

Johnny a privit păsările cu atenție. Până acum nu mai văzuse ciori pe hambar, nu ca acum. Erau toate liniștite,

cu ochii ca niște bile de marmură ațintiți asupra camionetei, cu penele sclipind ca sticla neagră.

— Nu-s decât niște păsări, a spus el deschizând portiera.

A luat o piatră de jos și a aruncat-o spre acoperiș. Piatra a căzut la o jumătate de metru de ciori. Păsările i-au mai privit câteva clipe și apoi, când Johnny s-a aplecat iar după o piatră, s-au înălțat toate deodată și și-au luat zborul spre copacii din depărtare.

— Vezi?

Jack a coborât din camionetă. Au lăsat trapa din spate a mașinii și l-au trezit pe Freemantle cât să-l dea jos și să-l ducă în hambar. A durat ceva, dar până la urmă au reușit să-l culce pe podea.

— Miroase și mai rău, a spus Jack.

— Febra crește în continuare.

— Și acum ce facem?

Stăteau afară, cu fața spre tufișuri și spre copacii ce se înălțau în depărtare, verzi și răsuciți de vânt, spre pământul înnegrit de focul pe care-l făcuseră cu două nopți înainte. Johnny a arătat cu degetul.

— Casa este după bolovanul ăla mare, printre copacii ăia. Sari un pâraiaș și-o s-o vezi.

Din hambar s-a auzit vocea lui Freemantle:

— Sari un pâraiaș și o s-o vezi...

Băieții au așteptat, dar bărbatul n-a mai spus nimic. Zăcea nemișcat în penumbra din hambar.

— Ai de gând să vorbești cu maică-ta?

Johnny a aruncat o privire înăuntru, spre Freemantle.

— Nu-mi trece altceva prin cap. Poate reușește ea să stea de vorbă cu Hunt. Nu știu, omule. Dacă mama nu-i acasă, o să aduc niște apă de băut și mâncare. Și niște medicamente, dacă avem așa ceva. Dar îmi trebuie un minut. Un minut în care omul ăla să vorbească cu mine.

— Țsta nu-i deloc un plan, Johnny.

Băiatul a ridicat din umeri.

— Dacă n-o să reușesc nimic cât de cât repede, o să sunăm la ambulanță, la poliție, unde-o fi.

Jack a săpat cu vârful pantofului în pământul încă jilav.

— Și dacă moare? Nu-i de glumă cu cheștiile astea nasoale, frate.

Johnny s-a uitat spre hambarul cenușiu, însă nu a spus nimic.

— Și cu mine cum rămâne? Eu ce fac? I-a întrebat Jack.

— Cineva trebuie să rămână aici.

— Vreau să vin cu tine.

— Nu.

— Oricum doarme, Johnny. Dacă dai de belea? N-o să aibă cine să te ajute.

Ce spunea Jack era logic, însă Johnny știa că, de fapt, prietenul său era speriat. A scos arma din mașină, a întins-o și Jack a luat-o.

— Stai undeva unde să nu poată ajunge la tine.

Jack s-a uitat spre hambar și a înghițit cu greu.

— Îmi rămâi dator, a spus el. Vreau să ții minte.

Dar Johnny pornise deja la drum. Jack l-a văzut strecurându-se printre copaci și dispărând, apoi s-a întors spre hambar și și-a impus să intre.

Două minute mai târziu, o cioară singuratică s-a lăsat pe acoperiș.

Apoi alta.

Capitolul cincizeci și doi

Hunt a trecut fără mari incidente de linia de jurnaliști. Poate că era ceva în expresia lui. Poate că zidul de

uniforme albastre luase poziție de drepti la trecerea lui. Unul dintre reporteri trecuse deja de cordon, ceea ce era inadmisibil. Dacă se mai întâmpla încă o dată, cineva avea să fie concediat. Fără îndoială. Hunt avea să se ocupe personal de asta.

În pădure, soarele ajungea greu la solul care rămăsese umed și buretos. Aerul era ca un abur jilav, iar Hunt a coborât greoi panta.

Ajuns la marginea mlaștinii, a simțit că în aer se schimbase ceva. Găsirea cadavrului unui adult era neașteptată și nimeni nu știa ce să înțeleagă. Găsirea tatălui lui Johnny ducea lucrurile la un alt nivel.

Oamenii încercau să înțeleagă informația.

Hunt a văzut doi legiști de la Chapel Hill aplecați deasupra unei excavații recente, cam la jumătatea văii. Acela avea să fie următorul cadavru. Hunt i-a ignorat. La dreapta, un grup de persoane destul de încordate stăteau lângă o masă de campanie lungă de doi metri, ușor înclinată din cauza pantei. Cross. Comandantul. Trenton Moore, legistul din Ținutul Corbilor. Se uitau cu toții la Hunt, așteptând.

Sacul de cadavre de pe jos părea mai lung decât ceilalți. Mai plin.

Hunt s-a îndreptat spre ei, s-a oprit la un metru și jumătate de sac și s-a lăsat pe vine. Și l-a amintit pe Spencer Merrimon, cum rămăsese puternic pentru soția lui, cum înăbușise vinovăția și se prefăcuse că nu-l ucide pe dinăuntru. Părea că stă tot timpul cu mâna pe umărul fiului său, că are mereu o vorbă tăcută de mulțumire pentru cei care aveau să-i aducă fata acasă. Lui Hunt îi plăcuse, poate chiar îl respectase.

— El este?

Toate privirile s-au întors spre sac.

— Așa credem.

- Cum v-ați dat seama?
- Uite aici, a spus comandantul.

Hunt s-a ridicat și s-au îndreptat cu toții spre masa de campanie. Era din metal lustruit, cu balamale pe mijloc. Pe ea se înghesuiau tot felul de echipamente: laptopuri, o geantă de cameră foto și un stativ, câteva carnețele, o cutie cu mănuși de cauciuc. Câteva obiecte erau sigilate în pungi pentru probe. Comandantul a arătat spre un portofel pătat.

— Avea ăsta în portofel. Este din plastic, cu închizătoare cu arici, care a protejat conținutul.

Lângă portofel fuseseră înșirate obiectele dinăuntru, fiecare într-o pungă pentru probe. Permisul de conducere. Cărțile de credit. Câteva facturi murdare, niște chitanțe. Un tichet de la curățătorie. Niște hârtii cândva împăturite, dar desfăcute acum. Hunt a văzut o fotografie cu Katherine alături de copii. Și aceasta era pătată, dar chipurile puteau fi recunoscute. Johnny părea timid, însă Katherine radia. La fel și Alyssa.

— Isuse!

— Va trebui ca legistul să analizeze amprenta dentară pentru confirmare, dar nu văd niciun motiv să ne îndoim că el ar fi.

— Doctore? I-a întrebat Hunt pe Trenton Moore.

— Cadavrul este al unui bărbat și vârsta corespunde.

Hunt s-a uitat spre stegulețele rămase și spre bărbații aplecați peste cadavrul pe jumătate exhumat al unui suflet fără nume. Acum părea foarte probabil ca unul dintre acele trupuri să fie al Alyssei Merrimon. S-a întors la masă și a cercetat obiectele din portofel. A citit chitanțele – lipsite de importanță –, apoi a ajuns la două petice de hârtie care fuseseră împăturite de atât de multe ori, încât aproape că se rupseseră pe urmele îndoiturilor. Primul era un desen făcut de un copil: un bărbat cu mâini și picioare

din liniuțe, ținând de mână un copilaș. „Îl iubesc pe tati” era scris cu stângăcie pe desen. În colțul de jos se afla o notiță: „Alyssa, șase ani”.

Hunt a întors și a doua foaie de hârtie.

— Adrese, a spus Cross. O să le verificăm după ce ne întoarcem la secție.

Hunt a văzut nouă adrese. Scrisul de mână era urât, dar lizibil. Nu existau nici nume, nici numere de telefon. Doar adrese. Însă Hunt a simțit în ceafă o înțepătură rece care i-a spus că avusese dreptate în privința lui Spencer Merrimon. În privința motivului pentru care se afla aici cadavrul lui. De ce a murit, chiar dacă nu știa încă exact cum. Hunt știa și adresele. Știa numele care trebuiau trecute în dreptul lor.

Agresori sexuali înregistrați.

Cei mai răi dintre ei.

Cross a făcut semn spre sacul mortuar. Polițistul era neras, cu colțurile gurii coborâte.

— Credeam că tipul ăsta, Merrimon, a fugit.

— Nu.

Hunt a așezat pe masă foaia cu nume.

— Eu credeam că nevastă-sa l-a acuzat atât de mult, că a șters-o.

Și-a aruncat iar privirea peste câmpul cu morminte de suprafață. A ridicat desenul copilăresc. Fusese făcut cu un creion roșu. În spațiile libere atârnavă inimi strâmbe.

— Nu, a repetat el. Bărbatul ăsta a bătut la ușa greșită.

Liniște deplină și doar inima lui umplându-se până la refuz cu respect.

— Bărbatul ăsta a murit căutându-și fiica.

Capitolul cincizeci și trei

Johnny a intrat în pădure și s-a simțit brusc stors de energie. Schimbarea s-a produs în câteva secunde. Acum era încrezător și concentrat și, imediat ce Jack și hambarul au dispărut din vedere, și-a dat seama că este flămând și obosit, ciudat de dezorientat. A mers pe o cărare ce l-a dus în locuri neașteptate, care păreau povârnite, deși ar fi trebuit să fie drepte. Era cărarea bună, însă locurile arătau greșit. I s-a făcut cald, apoi frig. Crengile copacilor îl zgâriau și pârâiașul curgea repede la vale. A alunecat de două ori în noroi, apoi s-a aplecat la marginea apei. Și-a cufundat mâinile în apă și apoi și-a acoperit fața cu ele așa, umede.

Când s-a ridicat, se simțea mai bine.

Dincolo de copaci, casa îi făcea cu ochiul cu petele ei de vopsea murdară.

Când i-a sunat telefonul, detectivul Hunt ajunsese la jumătatea pantei. Era polițista Taylor, pe care a ascultat-o în timp ce continua urcușul. I-a spus despre Ken Holloway: stricăciunile produse pianului, abuzul fizic asupra menajerei.

— Ăla-i pianul lovit de Johnny cu piatra, corect?

— Da.

— Ei bine, acum e praf.

Hunt respira greu, iar aerul umed și greu îi apăsa plămânii.

— Dar menajera cum e? E rănită grav?

— Nu. Și e de mirare că s-a întâmplat așa. Ar trebui să vezi cum arată casa.

— Nasol?

— Tipul e dus cu pluta. Băutură și cocaină, așa părea. A strigat-o pe menajeră Katherine.

— Și?

— Nu așa o cheamă.

— Oh, băga-mi-aș.

— Exact.

— Adaugă o acuzație de agresiune și dă-i drumul. Hai să-l găsim înainte să mai facă rău cuiva. Și fă-mi o favoare, sun-o pe Katherine Merrimon și spune-i să plece imediat din casă. Spune-i să vină la secție. Mă întâlnesc cu ea acolo. Spune-i că vreau să vorbesc cu ea. Spune-i că e important.

— Tocmai asta-i chestia.

— Care chestie?

— Am încercat deja.

Hunt a simțit-o venind.

— Nu răspunde nimeni.

Johnny a ieșit din pădure și s-a îndreptat spre tabla de acoperiș veche care zăcea în curtea din spate. Metalul s-a îndoit sub pașii lui, atât de fierbinte, încât putea să-l simtă prin tălpile de cauciuc. S-a dat jos de pe foaia de tablă, care a scos un pocnet înfundat. S-a apropiat de spatele casei și s-a uitat pe geam. Camera lui era pustie și fereastră, încuiată. La fel și în camera maică-sii. Era întuneric, iar în pat se vedeau așternuturile încălcite. Prin ușa deschisă a văzut holul, lumina chioară și rigipsul uzat. A ocolit colțul mergând aplecat și s-a îndreptat spre intrare.

Mașina lui Ken era în curte. Nu pe aleea de acces, ci în curte. Trecuse peste tufele pipernicite și ricoșase din singurul copac din curte. Aripa din față era înfundată și în lateral vopseaua se cojise pe o suprafață de o jumătate de metru. Portiera din dreptul șoferului era deschisă; cauciucul drept atingea prima treaptă a verandei.

Johnny a pus mâna pe capotă. Era încă fierbinte.
Casa era închisă, dar a auzit limpede și clar: un strigăt.
Maică-sa.
Johnny a urcat două trepte odată.

Jack ținea țeava cu mâna cea mică și mânerul cu mâna bună. S-a uitat la Freemantle, care stătea întins pe podea, zvârcolindu-se în somn, bombănind în barbă în timp de pieptul i se ridica și cobora. Era o movilă întunecată în aerul nemișcat și fierbinte.

Un criminal care se temea de ciori.

Un nebun care vorbea în somn.

Dumnezeu știe.

Nici adormit nu înceta s-o spună.

Jack și-a apăsât pe obraz metalul cald. Unde era Johnny?
De ce nu se întorcea?

Dumnezeu știe.

N-avea de gând să înceteze.

Mâna lui Johnny a găsit mânerul ușii și a dat să-l răsucească, dar chiar atunci cineva a deschis larg ușa din interior, cu o forță uriașă, neașteptată, care l-a tras pe Johnny peste prag. A văzut-o pe maică-sa pe podea, cu mâinile legate la spate într-un ghem de fire. A auzit-o cum îl strigă pe nume, apoi Holloway l-a prins de gât. Avea o mână mare și degete groase. Johnny nu putea să respire. Nu putea să vorbească.

Holloway a trântit ușa, apoi l-a târât pe Johnny în cealaltă parte a camerei, unde a tras draperiile. Johnny s-a luptat cu el, trăgându-l de degete. Îi ardea fața și simțea presiunea crescând în bulbii ochilor. Maică-sa l-a strigat iar. Holloway l-a ridicat de la pământ și Johnny i-a văzut ura din privire.

— Acum am pus mâna pe tine, rahat ce ești.

Mâna mare s-a tras înapoi, apoi s-a repezit înainte și lumea lui Johnny a dispărut. Când i s-a limpezit vederea, Holloway i-a dat drumul. S-a rostogolit și a căzut cu fața în jos, a văzut o fâșie de covor și pantofii perfect lustruiți ai lui Holloway.

Maică-sa a țipat iar.

Levi stătea pe marginea râului. Măicuța lui abia fusese înmormântată, avea încă țărână de pe sicriul ei sub unghii și în liniile adânci ale palmelor bătătorite. Era scăldat în sudoare, încins de la săpat și de la jale, încins de la arsurile de sub pansamentele înfășurate pe față. Cu o zi înainte fusese în oraș și comandase piatra care avea să stea peste ea.

Pe piatră scria: Creola Freemantle.

Dumnezeu Știe Ce Suflet Frumos A Avut.

Levi a privit cu atenție țărâna de pe mâini. Era țărâna lui Dumnezeu, neagră și grasă. Țărâna Arborilor Tăcuți. Țărâna familiei. Și-a frecat degetele, apoi a intrat în apă. Răcoarea ei i-a urcat până la genunchi, apoi până la piept.

— Dumnezeu știe, a spus el.

Iar apa l-a purtat mai departe.

În hambar, Levi s-a ridicat în capul oaselor. Avea o armă îndreptată spre față, iar băiatul din spatele ei era speriat. Părea cunoscut, dar Levi nu vedea prea bine.

Lumea era încețoșată, șuie. A văzut o piele albă și un păr sălbatic. Ochi care ezitau.

Levi nu știa unde se află, dar a simțit schimbarea de parcă ar fi știut că se apropie. A simțit aerul adunându-se deasupra lui, răcoarea lui apăsându-l. Apoi vocea l-a umplut pe dinăuntru. *Un ultim lucru*, îi spunea; și dinții lui Levi au sclipit în întuneric.

S-a ridicat, iar durerea a devenit ceva îndepărtat.

Durerea a devenit doar o amintire.

Jack și-a sprijinit picioarele în podea și s-a împins în perete. Ochii uriașului aveau o sclipire de nebunie, iar Jack nu se putea gândi decât la cei doi oameni pe care-i ucisese. Sângele era întins pe pereți ca vopseaua, spusese Johnny.

Ca vopseaua.

Jack ținea arma întinsă, iar aceasta tremura. Nu se putea controla. Își spunea și el propria rugăciune: *Nu mă face să-lucid, nu mă face să-lucid...*

Dar Freemantle nu a dat niciun semn că ar vrea să-i facă rău.

— Dincolo de bolovanul ăla mare, printre copacii ăia.

Cuvintele deveneau dense și lente.

— Sari un pârlăș și o s-o vezi.

A deschis ochii ca de fildeș injectați, apoi a șchiopătat către ieșire. S-a aplecat spre ușă, i-a spus lui Jack un ultim lucru, apoi a dispărut.

Preț de câteva secunde lungi, Jack nu s-a putut mișca, prea uluit și speriat ca să gândească limpede. Când a reușit să iasă din hambar, a apucat să-l mai vadă pe Freemantle oprindu-se la marginea pădurii. Speriat și încovoiat de spate, era desculț și dezbrăcat până la brâu, cu mușchii răsucindu-se și rostogolindu-i-se sub pielea plină de sânge și mizerie. Avea o mână umflată și aproape terminată, iar din rana căscată sub coaste îi ieșea un capăt de par cam de-o palmă, înnegrit și plin de așchii. Dar Freemantle nu părea să bage în seamă. S-a întors spre el și, cu capul înclinat, a ridicat spre cer ochiul cel bun. Jack i-a urmărit privirea și a simțit cum se deschide o ușă spre un loc rece din pieptul lui.

Soarele ardea în înaltul unui cer fără pată.

Acoperișul era negru de ciori.

Lui Johnny încă îi răsună în urechi vocea mamei-sii, când a zărit arcul desenat în aer de pielea lustruită a pantofului.

A simțit în șale piciorul lui Holloway, apoi l-a simțit în braț. Johnny s-a ghemuit, încercând să se apere, dar Holloway l-a lovit iar, spunând cu nesaț:

— Nimeni nu se pune cu Ken Holloway.

L-a apucat pe Johnny de păr.

— Nu pleci nicăieri.

L-a împins cu putere și apoi a dispărut pe hol, spre camera băiatului. S-a auzit un zgomot de mobilă târâtă, ca și cum ar fi mutat un obiect greu; când a revenit, avea în mână țeava de plumb pe care Johnny o ascundea sub pat.

— Crezi că nu știam de asta? E casa mea.

L-a lovit iar pe Johnny, de data asta izbindu-l cu țeava peste coapse.

— E casa mea, a repetat el. Nimeni nu-și bate joc de mine în casa mea, băga-mi-aș.

Ken s-a îndreptat de spate, iar băiatul l-a urmărit cu privirea. L-a văzut traversând încăperea, ridicând de pe masă o rolă de bandă adezivă argintie și rupând din ea o fâșie de vreo 25 de centimetri. A apucat-o pe Katherine de păr; femeia s-a luptat cu el, dar Ken a reușit să-i lipească banda adezivă pe gură.

— Ar fi trebuit să fac asta de-acum o săptămână, a spus el.

Apoi n-a mai băgat-o în seamă. Oglinjoara era pe televizor. Ken a scos o biluță, și-a astupat o nară și a tras două liniuțe de praf de pe oglinjoară. Când s-a întors spre ei, avea pupilele uriașe și întunecate.

— Unde-i tăticul acum?

Holloway a traversat încăperea, a ridicat țeava, dar Johnny i-a tras un șut în fluierul piciorului, apoi în rotulă.

Maică-sa s-a zbătut când l-a văzut pe Ken coborând țeava.

Johnny a urlat.

Apoi ușa a explodat. S-a zguduit sărind din balamale, iar Levi Freemantle a umplut cadrul gol, cu ochii lui galbeni, injectați, răsuflând greu, cu umerii atât de lași, încât atingea tocul în ambele părți. S-a uitat la țeava ridicată, apoi a trecut pragul. Holloway s-a făcut mic în umbra lui, s-a dat înapoi și pantoful lui perfect l-a izbit pe Johnny în coaste.

Freemantle a intrat în cameră și mirosul lui a umplut aerul. Nu mai avea pasul șchiopătat, nu mai arăta nici urmă de ezitare.

— Micuțiiăștia sunt un dar, a spus el.

Când l-a văzut venind, Holloway a ridicat țeava. Dar oricât de înalt ar fi fost Ken, pe lângă Freemantle era ca un copil.

Exact ca un copil.

Freemantle a apucat țeava cu o mână și a răsucit-o, smulgându-i-o din mână, apoi a ridicat-o de la sold într-o lovitură cu rever și l-a izbit pe Ken în gât cu cele trei kilograme și jumătate de plumb. Holloway s-a împleticit scurt, apoi s-a prăbușit în genunchi, drept în fața lui Johnny. Și-a dus mâinile la gât și, când a căzut, ochii lui erau la doar câțiva centimetri distanță de băiat. L-a văzut încercând să respire și a știut ce simțea. A văzut cum își dă seama, cum capătă convingerea, și apoi groaza. Holloway și-a încheștat degetele pe gâtul distrus. Călcâiele izbeau haotic peretele, podeaua, apoi a rămas neclintit. O ultimă lumină i-a pâlpăit în ochi și, de unde stătea, s-a ridicat o umbră, o străfulgerare, reflecția unor aripi.

Capitolul cincizeci și patru

Hunt a frânat, a tras dreapta de volan și a simțit cum derapează. Mașina era grea și avea inerție. A alunecat pe pietriș, apoi s-a zgâlțâit pe pământul denivelat. A zărit imediat uriașul Escalade cu aripa înfundată și cu portiera din față larg deschisă, a văzut întunericul de dincolo de el. A oprit și a țâșnit din mașină, traversând curtea cu arma scoasă și piedica ridicată. La zece metri de ușă, a simțit o adiere fierbinte pe obraz. Pe pământ treceau umbre.

A năvălit prin arcada unde fusese ușa și a văzut-o pe Katherine chircită pe podea, cu gura acoperită de bandă adezivă argintie, chinându-se să respire pe nas. Johnny zăcea pe jos, murdar și palid, fără culoare în obraji. Sângera și el, era învinețit și avea întipărită pe chip o expresie de teroare pură. Lângă el, Holloway era un sac de oase, mort sau aproape mort. Freemantle stătea aplecat deasupra lui, având în mână o țeavă de metal de o jumătate de metru. Cu carnea sfâșiată, însângerat și fioros, arăta ca un om disperat, ca un criminal. Pentru Hunt, socoteala era clară.

Țeavă de plumb. Cărmidă de ciment.

Același lucru.

L-a țintit cu arma.

— Nu, a spus Johnny.

Dar Hunt a tras. Un singur glonț, care a țintit sus și în dreapta. Nu a fost o împușcătură letală. Hunt îl voia doborât, dar în viață.

Glonțul l-a făcut pe Freemantle să se clatine pe picioare. S-a dat înapoi, dar a rămas în picioare. Hunt s-a apropiat cu arma încă în poziție de tragere, dar Freemantle n-a făcut nicio mișcare agresivă. Chipul i-a fost străbătut de o

emoție ciudată, de confuzie, apoi de ceva asemănător cu bucuria – cu lumina soarelui, dacă e posibil așa ceva. A ridicat mâna, cu degetele desfăcute. S-a uitat dincolo de Hunt, spre cerul albastru și spre soarele galben, înălțat în văzduh. A rămas în picioare suficient cât să rostească un singur cuvânt.

— Sofia.

Apoi a căzut în genunchi, mort înainte de a atinge podeaua.

Capitolul cincizeci și cinci

Când a luat decizia, Hunt știa că nu era chip să păstreze discreția. Avea nevoie de polițiști, de paramedici și de legist. Zvonul s-a răspândit ca un incendiu de vegetație și reporterii au pornit într-un exod de masă dinspre drumul din fața casei lui Jarvis. Un condamnat evadat era mort, la fel și cel mai bogat om din oraș. Cadavrele se aflau în casa lui Johnny Merrimon.

Johnny Merrimon.

Din nou.

Hunt a trebuit să interzică accesul pe stradă. A stabilit un perimetru de o jumătate de kilometru de fiecare parte a casei și a pus mașini de poliție de-a latul drumului îngust. A cerut baricade și s-a asigurat că au fost instalate. Era deja spre jumătatea după-amiezii.

A pus câteva întrebări obligatorii, apoi i-a lăsat pe Katherine și pe Johnny în îngrijirea paramedicilor. Erau răniți amândoi. Johnny abia se ținea pe picioare, dar paramedicii credeau că își vor reveni. Vor avea de suferit multă vreme, dar vor fi OK. Hunt a încercat să-și înăbușe

sentimentele: îngrijorarea și ușurarea, și niște emoții mai puternice cărora nu era pregătit să le facă față. S-a asigurat că polițiștii instalaseră un cordon sigur, apoi a intrat în casă.

Holloway era mort.

Freemantle, mort.

Hunt s-a gândit la Yoakum și și-ar fi dorit să-l întrebe pe Johnny dacă pe el îl văzuse acasă la Jarvis. Dar n-avea o poză a partenerului său și băiatul era încă în șoc, așa că l-a lăsat în pace. l-a coordonat pe fotografi, pe criminaliștii veniți la fața locului și, pentru prima dată în cariera lui, s-a simțit copleșit. Ronda Jeffries, Clinton Rhodes, David Wilson. Copiii îngropați în spatele casei lui Jarvis. Jarvis. Meechum. Acum Freemantle și Holloway. Atâta moarte, atâtea întrebări! Când a sosit, comandantul s-a uitat mai întâi la Holloway, cu buzele deschise sub ochii larg deschiși, sticloși, apoi la Freemantle, care, chiar și mort, părea uriaș și de neoprit.

— Încă o împușcătură fatală, a spus comandantul.

— N-am tras ca să-l ucid. N-ar fi trebuit să moară din asta.

— Dar a murit.

— N-ai decât să mă dai afară.

Comandantul a rămas pe gânduri un minut prelung.

— Încă un condamnat mort.

— Și Holloway?

Comandantul s-a uitat la fața umflată a lui Holloway.

— Îl bătea pe băiat?

— Și pe maică-sa.

Pe chipul comandantului s-au citit tristețea și dezamăgirea.

— Cred că Yoakum a avut poate dreptate.

— Cum așa?

— Poate că întunericul chiar este un cancer pentru inima omului.

- Nu întotdeauna, a spus Hunt. Și nu pentru toată lumea.
- Poate că și tu ai dreptate.
- Comandatul s-a întors să plece.
- Sau poate că nu.

O oră mai târziu, Hunt le-a dat vestea despre tatăl lui Johnny. I-a spus mai întâi lui Katherine, gândindu-se că așa era corect. Ea trebuia să treacă prima peste acest moment, ca să-și ajute și fiul să facă la fel. Trebuia să fie alături de băiat. I-a spus în curte, când stăteau pierduți în mulțimea de polițiști și paramedici. Katherine a reacționat destul de bine. Fără lacrimi sau vaiete. Cu o tăcere care a durat cinci minute întregi; apoi a pus o întrebare cu vocea atât de pierită, încât abia dacă i-a auzit-o.

- Avea verigheta pe deget?

Hunt nu știa. L-a sunat pe legist și a vorbit încet cu el, în timp ce Katherine își privea fiul, care primea încă îngrijiri medicale într-o ambulanță. Când l-a văzut pe Hunt apropiindu-se, și-a îndreptat iar privirea spre el, fragilă ca un porțelan.

- Da, i-a spus Hunt și a văzut-o cum se înmoaie.

După ce Johnny a primit primele îngrijiri, Katherine și Hunt l-au dus în curtea din spatele casei, unde era mai liniște și nu-i putea vedea nimeni. Ea s-a așezat lângă băiat pe un petic de iarbă și l-a ținut de mână cât timp Hunt i-a povestit ce găsiseră în pădurea din spatele casei lui Jarvis.

— O căuta pe Alyssa, a spus Hunt; apoi a făcut o pauză, căci momentul era plin de semnificații. Exact ca tine, a continuat el.

Johnny nu a spus nimic, doar l-a privit cu ochii lui mari și negri, liniștiți.

- A fost un bărbat curajos, a adăugat Hunt.
- Și Jarvis l-a ucis?
- Așa credem.

Hunt și-a mutat privirea de la mamă la fiu. Semănau foarte bine.

— Dacă pot face ceva...

— Poți să ne lași o clipă? I-a întrebat Katherine.

— Desigur, a răspuns Hunt și s-a îndepărtat.

L-au privit dispărând după colțul casei, iar Katherine s-a tras mai aproape de fiul ei. Johnny se uita în gol spre un punct fix din zidul casei. Maică-sa i-a trecut mâna prin părul murdar și lui Johnny i-a trebuit o clipă să-și dea seama că plângea. A crezut că înțelege de ce, însă se înșela.

— Nu ne-a părăsit, a șoptit ea.

S-a șters la ochi, a repetat ce spusese și atunci a înțeles și Johnny.

Nu ne-a părăsit.

Între ei s-a simțit ceva amplu și nerostit și au împărtășit acea comuniune tăcută până când dinspre pădure s-a auzit zgomot de pași și și-a făcut apariția Jack. Era plin de noroi, căzuse în pârâu. Arăta foarte micuț și ochii îi fugeau de la casă spre cer; nu-i văzuse încă pe cei doi, care stăteau nemișcați în umbră. A înaintat împleticindu-se, apoi s-a oprit la un metru și jumătate. Johnny a deschis gura, însă Jack a ridicat o mână, apoi a desfăcut palma.

— Știu unde o găsim, a spus el.

Nu s-a clintit nimeni, așa că Jack a înghițit greu.

— Știu unde o găsim.

Capitolul cincizeci și șase

Hunt avea îndoieli. Se uita în jos, dar Jack era hotărât.

— A fost ultimul lucru pe care mi l-a spus Freemantle.

— Mai spune-mi o dată.

Detectivul și-a încrucișat brațele la piept. Erau încă în curtea din spate, feriți de priviri indiscrete, aproape de pădure. Katherine era șocată. Johnny avea mușchii încordați și era roșu la față.

— Dormea în hambar, apoi s-a trezit brusc și a ieșit. M-am luat după el.

Jack s-a uitat la Johnny, apoi și-a ferit iute privirea.

— M-am luat după el.

— Dar nu până aici, a intervenit Hunt.

— Eram speriat.

Jack n-a zis nimic despre păsări. Nu a povestit cum umpluseră acoperișul hambarului, hotărâte și nemișcate. Frica lui de ciori era prea mare și prea personală.

Detectivul a scuturat din cap.

— Putea să se refere la orice.

Katherine și-a strâns fiul lângă ea, dar Johnny s-a zbătut să se desprindă.

— Când l-am găsit, avea o etichetă cu numele ei. Era ruptă din bluza pe care o purta când a dispărut. Avea numele ei pe ea.

— Tu mi-ai spus partea ta de poveste, a replicat Hunt. Acum vorbesc cu Jack.

A gesticulat spre băiat.

— A pomenit numele Alyssei?

— Nu.

— Spune-mi cum a zis.

Jack s-a uitat la Hunt, apoi la Johnny, apoi iar la Hunt. A înghițit în sec.

— Galeria North Crozet. Asta a spus.

— Cuvânt cu cuvânt, Jack. Așa vreau să-mi zici.

Jack s-a bâlbâit un pic, apoi a reușit să rostească:

— O găsiți în Galeria North Crozet.

— Și știi tu sigur că...

— Vorbea despre Alyssa, l-a întrerupt Johnny. Îl întrebaserăm mai devreme de ea. Asta voia să spună. E clar că la asta trebuie să se fi referit.

Hunt s-a încruntat.

— Ați mai spus și că auzea în minte vocea lui Dumnezeu. Înțelegeți și voi de ce am o problemă.

— Trebuie să încercăm.

Hunt știa de Galeria North Crozet. Știau cu toții. Era ultima dintre marile mine de aur, cea mai bogată care existase vreodată în Ținutul Corbilor. Forată la începutul anilor 1800 de un francez pe nume Jean Crozet, mina era un puț vertical ce cobora abrupt mai mult de 200 de metri, după care se ramifica și urma cursul filonului. Se afla într-un petic pustiu de pădure, în nordul îndepărtat al ținutului. Hunt făcuse cândva un tur al zonei și-și amintea copacii înalți și aflorimentul de granit, locașurile pentru dinamită scobite în coasta dealului și tunelurile, o grămadă de tuneluri. Dintre toate acestea – și erau zeci – North Crozet era cea mai adâncă și mai cunoscută galerie. În perioada cât funcționase fără întrerupere, timp de două decenii, ucisese patru bărbați și produsese cea mai mare avere extrasă vreodată din solul Carolinei de Nord. Jean Crozet era o legendă locală. Existau străzi care-i purtau numele, ba chiar și o aripă de bibliotecă.

Întreaga zonă fusese cândva deschisă publicului ca sit istoric, dar statul o închisese cu trei ani în urmă, când galeriile începuseră să se prăbușească și un geolog de la Chapel Hill declarase nesigură întreaga zonă. Galeria North Crozet nu era departe de locul unde găsiseră cadavrul lui David Wilson. De la galerie până la pod făceau 12 minute, cu viteză mare. Poate 15. Hunt s-a uitat spre cer. Soarele avea să apună în patru ore.

— E târziu, a început el.

Dar Katherine i-a pus o mână pe braț.

— Te rog.

Hunt a ezitat.

— Te rog.

Și-a mutat privirea ca să nu mai vadă disperarea din ochii ei. L-a văzut pe legist ieșind din casă și a spus:

— Așteptați aici.

L-a interceptat pe Trenton Moore într-un petic de lumină desenat de soare undeva, în laterala casei.

— David Wilson, a început el. Ai spus că era alpinist.

Moore a mijit ochii, mutând echipamentele dintr-o geantă în alta.

— Totul susținea această ipoteză.

— Putea avea aceleași caracteristici fizice și dacă ar fi făcut explorări în peșteri? Vârfurile degetelor? Musculatura?

— Speologie? Sigur. O grămadă de alpiniști explorează și peșteri. Altă lume, alte provocări.

A ridicat din umeri.

— Alpiniștii o iau în sus, speologii, în jos. Dar tot cățărare este.

Hunt s-a întors la grupul mic și înfricoșat aflat sub copaci. S-a uitat la cer, apoi la ceas. Katherine, își dădea și el seama, se abținea să implore. Johnny arăta ca și cum era gata s-o ia la goană prin pădure dacă Hunt ar fi spus nu.

— Aruncăm rapid o privire, a spus el. E tot ce pot să promit.

— Și eu? a întrebat Jack.

— L-am sunat pe taică-tu. Vine înapoi.

— Nu vreau să-l văd pe tata.

— Nu pot să te condamn. E furios rău. Maică-ta a fost tulburată zilele astea.

— Nu înțelegeți, a încercat Jack încă o dată.

— O să te urc într-o mașină de poliție dacă trebuie. Ce zici, o să fie nevoie s-o fac?

Din înfricoșat, Jack a devenit bosumflat.

— Nu.

— Atunci rămâi aici.

A spus-o de parcă ar fi vorbit cu un câine.

Jack i-a privit plecând. Johnny s-a uitat o dată în urmă și a ridicat mâna. Jack a făcut același gest, apoi Hunt i-a urcat pe cei doi pe locurile din spate. S-a aplecat, a spus ceva, iar Jack i-a văzut pe Johnny și pe maică-sa întinzându-se pe banchetă, probabil ca să poată trece de reporteri. S-a uitat cum mașina se îndreaptă spre bariera pusă în nord, i-a văzut trecând de ea și dispărând. În sud s-a deschis o altă barieră, iar tatăl lui Jack a intrat cu mașina în zona izolată. Conducea foarte încet și soarele lucea în vopseaua mașinii. Prin geam, băiatul a văzut o frântură din taică-său, apoi s-a strecurat iar printre copaci, în pădure, și a dispărut.

Știa ce urmează și nu putea face față.

Nu acum.

Nu treaz.

Johnny a mers în spate, alături de maică-sa, care stătea cu spatele drept și încordat. Avea mâinile albe ca varul. Hunt a condus spre nord și puțin spre vest. Prin ventilatoare sufla ușor aer rece; de câte ori putea, se uita la ochii lui Katherine. A văzut în ei speranță, însă nu prea multă. Jack ori se înșela, ori nu. Oricum ar fi fost, galeria de mină cobora peste 200 de metri în pământ, iar straturile cele mai de jos erau inundate cu apă rece și neagră.

Nu prea erau șanse pentru un final fericit.

Când au ajuns la podul unde fusese ucis David Wilson, Hunt a încetinit. Johnny s-a uitat pe geam, dar a fost

singurul. Râul oglindea cerul albastru, înalt; malurile erau nămolose și inundate de vegetație. Un kilometru și jumătate mai încolo, drumul a început să urce. S-a încolăcit îndepărtându-se de râu și a apucat-o spre dealurile joase unde se sfârșeau câmpurile și copacii se îndeseau, alcătuiind păduri de nestrăbătut. În această parte a ținutului nu prea creșteau pini. Pădurea era alcătuită din foioase cu rădăcinile înfipite în solul stâncos, golaș și sălbatic. Nu era vorba că nu era frumos, fiindcă era, însă pânza freatică se afla la mare adâncime sub granit, iar forarea unei fântâni costa foarte mult. Cu toate astea, locuiau și aici o mână de oameni. Au trecut pe lângă câteva căsuțe ridicate în pădure, pe lângă o rulotă sau două, dar în curând s-au rărit și acestea.

Hunt a întors pe un drum regional îngust și a trecut un pod cu o singură bandă, care traversa un pârâiaș. În adâncul pădurii, cerul rămăsese doar o fâșie îngustă. Era aproape ora 5, iar soarele avea să apună la 8.

— Aproape am ajuns, a spus el.

Katherine și-a strâns fiul în brațe.

Au trecut pe lângă un indicator păraginit, pe care scria: *SITUL ISTORIC ȚINUTUL CORBILOR, 3 KILOMETRI*. Cineva scrisese cu spray alb, de-a curmezișul indicatorului, cuvântul „Închis”. Suprafața semnelui era punctată cu găuri de glonț.

Drumul trecea încă un pod mic, apoi devenea drum de pământ. În dreapta, o rulotă rablagită stătea cocoțată pe niște cărămizi, sub copaci. Era veche, lată, iar în fața ușii era parcată o camionetă uzată. În partea din față era atârnat un rezervor cu propan, iar lângă pârâu, pe un loc drept, se vedeau două scaune de grădină. Un bărbat destul de tânăr stătea întins pe trapa din spate a camionetei. Avea cam 20 de ani, era neras, slab și ars de soare. Într-o mână ținea o cutie de bere; platforma

camionetei se umpluse de cutii goale. Când au trecut pe lângă el, Johnny a ridicat o mână, iar bărbatul i-a răspuns la salut mijind ochii, dar prietenos. Pe veranda din spatele lui a ieșit o tânără grasă, cu o expresie răutăcioasă pe față. Johnny a ridicat iar mâna, dar ea l-a ignorat și i-a privit țintă până când, la o curbă, drumul a ascuns-o vederii, afundând-o în pădure.

— Unora nu le plac străinii, a spus Hunt. Și adevărul este că puțini ajung până aici. Nu-ți face griji.

După încă un kilometru și jumătate, au ajuns într-o parcare abandonată. Pietrișul era năpădit de ierburi. Johnny a pornit spre o hartă mare, așezată sub o copertină.

— Știu unde e galeria, a spus Hunt. Poteca principală duce direct acolo.

Au mers încet pe jos, preț de zece minute, apoi au trecut de o serie de indicatoare de avertizare, și dintr-odată peisajul s-a deschis în fața lor. Galeria se afla la trei-patru metri în față. Prin pădure porneau poteci abandonate. Șinele cu ecartament îngust ruginiseră și fuseseră și ele năpădite de vegetație. Stăteau pe traverse putrede care miroseau încă a creozot și ulei.

Johnny s-a apropiat de galerie. La gura puțului, se prăbușiseră în interior bucăți de pământ, iar pământul era pietros și se năruia sub tălpi.

— Nu.

S-a uitat la maică-sa și apoi s-a aplecat peste margine. L-a lovit în față un aer rece și umed. A văzut cum se prăbușesc în beznă bucăți de piatră.

— Am fost aici cu școala, a spus el. Atunci erau niște frânghii de jur împrejur. Ca să nu-i lase pe copii să se apropie.

Stâlpii încă se vedeau acolo, înfiți în beton; dar frânghiile nu mai erau, fie fuseseră furate, fie putreziseră.

Își amintea ziua aceea. Vreme închisă. Frig. Profesorii i-au pus pe copii să se țină de mâini și niciuna dintre fete n-a vrut să-l ia de mână pe Jack. Johnny parcă vedea scena aievea. Copiii se aplecau peste frânghiile de siguranță, așteptând momentul când profesoara se întorcea cu spatele, ca să poată arunca pietre în puț.

Jack stătea chiar acolo.

— Johnny!

Vocea mamei era tăioasă. Era închisă în ea, îngrijorată.

Johnny s-a tras înapoi și și-a lăsat privirea să hoinărească spre locul unde stătuse Jack, respins de toți, lângă marginea pădurii, departe de ceilalți copii. Se întorsese cu spatele spre grup și se uita fix la un pătrățel de metal ruginit, prins cu nituri într-o lespede de piatră golașă. Jack se holbase la semnul ăla, prefăcându-se că nu plânge.

Hunt s-a apropiat și mai mult de marginea puțului, iar Johnny s-a îndreptat spre plăcuța de tablă. Era originală și data din vremea când mina era în exploatare. Literele fuseseră ștanțate în metal, iar Jack le pipăise cu unul dintre degetele lui mici. Johnny își amintea cum i se pătase degetul de rugină.

— Văd niște pitoane.

Hunt s-a aplecat peste margine și Johnny și-a dat seama că le văzuse și el: cam la zece metri adâncime, cu metalul încă lucind de la loviturile de ciocan. Dar amintirea acestui fapt era îndepărtată, la fel ca vocea lui Hunt.

Johnny s-a uitat țintă la plăcuță. A văzut literele scobite în metal, rugina, degetul pipernicit al lui Jack, murdar în vârf. A simțit cum îl bate vântul în spate. Hunt vorbea la telefon.

— Asta este, a spus Johnny, însă nu l-a auzit nimeni.

S-a uitat țintă la semn și a ridicat și el un deget. Literele marcau semnul. Semnul marca galeria.

— E aici.

Numele galeriei era prescurtat, iar Johnny le-a trasat conturul cu degetul.

No. Croz.

Vârfurile degetelor erau pătate cu roșu.

*Fără ciori*⁷.

Capitolul cincizeci și șapte

Hunt a cerut câteva favoruri și a reușit să țină totul secret. În mai puțin de o oră, doi pompieri aflați în timpul liber și-au făcut apariția cu mașinile personale încărcate cu echipament. Și Trenton Moore a venit tot în afara programului. Hunt a urcat înapoi spre parcare și a luat din mașină niște clești cu care să taie cablurile ce blocau accesul. Primul pompier a sosit într-un Dodge Ram bleu-marin. A forțat mașina pe cărare, printre crengile care zgâriau vopseaua, apoi a întors și a dat cu spatele până aproape de buza puțului. Al doilea pompier și-a făcut apariția cu un Jeep. Tocmai descărcau frânghiile când a parcat și legistul, care a ieșit din camioneta înclinată doar cât să nu zgârie vopseaua. Hunt s-a uitat spre Katherine, să vadă ce efect are asupra ei sosirea legistului, dar starea ei trăda mai mult decât îngrijorare. I-a privit pe cei doi pompieri masivi desfășurând plase de cabluri și

⁷ Joc de cuvinte intraductibil. În engleză, *No. Croz* și *no crows* (fără ciori) au pronunții asemănătoare. (*N.t.*)

harnașamente și aruncând peste buza puțului colaci groși de frânghie. Apoi s-a așezat lângă fiul ei.

Hunt s-a dus lângă pompieri, la intrarea în galerie. Erau bărbați tineri și puternici; dar lumina se estompa rapid.

— Coborâți și ieșiți imediat, le-a spus Hunt. Nu știu ce e acolo, așa că fără eroisme tâmpite.

Pompierul mai în vârstă avea cam 30 de ani. Și-a prins de hamuri o ultimă carabină. Avea o lampă fixată pe cap și încă una prinsă de harnașament. Au cuplat frânghiile la partea din spate a Dodge-ului. S-a lăsat cu toată greutatea la capătul lor, ca să se asigure că erau bine fixate.

— E floare la ureche, domnule detectiv.

— Puțul are peste 200 de metri adâncime.

— Am înțeles.

— Și e inundat la bază.

Pompierul a dat din cap.

— Promenadă.

Hunt s-a dat înapoi și pompierii au coborât în galerie. Strigau unul la altul pe măsură ce coborau, până când vocile au ajuns doar niște ecouri și apoi nu s-au mai auzit deloc. Detectivul s-a aplecat și a privit luminile care se pierdeau în beznă. Luminau zidul puțului în arcuri înguste, care se tot strângeau pe măsură ce le înghițea galeria.

Hunt s-a uitat la Johnny. Se legăna înainte și înapoi, cu ochi sticloși, în timp ce maică-sa plângea. I-a privit până când coarda s-a derulat până la capăt.

Nu a durat mult.

Stația radio a lui Hunt a pârâit. A dat volumul cât a putut de mic și s-a întors cu spatele.

— Ziceți.

— Am găsit ceva aici.

Era pompierul mai în vârstă. Hunt a mai aruncat o privire spre Katherine.

— Ascult.

— Pare un cadavru.

* * *

Cât timp Hunt a stat în picioare lângă ei și le-a povestit ce au găsit pompierii, Johnny a privit un nor. Era portocaliu la bază și avea formă de submarin. Portocaliul s-a transformat în roșu. Vântul a împins norul, transformându-l în ceva lipsit de formă, turtit.

— Johnny?

Era vocea lui Hunt, dar băiatul nu se putea uita la el. A clătinat din cap și Hunt a mai spus ceva, dar Johnny se uita în continuare la norul care-și schimba forma. A auzit ceva despre prăbușirea galeriei, undeva la 36 de metri adâncime, despre puncte de strangulare și deplasarea rocilor. Era instabil. Asta a înțeles. A mișcat capul când l-a auzit pe Hunt vorbind despre un cadavru prins deasupra unei „gâtuii”. Vorbeau despre cum să-l aducă la suprafață.

Însă nu putea fi Alyssa. Nu se putea sfârși așa, nu cum fusese cu tatăl lor. Nu așa trebuiau să se termine lucrurile. Apoi Hunt a spus:

— Încă nu putem face o identificare.

Era bine. Suna ca o speranță.

Dar Johnny știa.

Și știa și mama lui.

Și-a mutat privirea de la nor, iar maică-sa l-a strâns de mână. Johnny s-a ridicat. S-a uitat la coardă și la greutatea care era urcată cu ea de undeva, din pământ. Pe camionetă era instalat un troliu care se rotea încet, cu un zgomot discret de motor electric. Hunt a încercat să-i convingă să aștepte în mașina lui, să lase pe cineva să-i ducă acasă. Mâna pe care o ținea pe brațul lui Johnny era șocant de caldă; dar băiatul a refuzat să se miște. A ascultat morișca ușoară a troliului; și la fel suna și vocea

lui Hunt, ca un vâjâit, un zumzet. Mama lui Johnny trebuie să fi auzit-o și ea, pentru că erau acolo când s-a întâmplat.

Amândoi.

Împreună.

Cadavrul a ieșit la suprafață când ultima urmă de soare a dispărut în spatele celui mai înalt copac. Era într-un sac negru de plastic, care părea prea gol să conțină o ființă umană. Hunt le-a dat voie să se apropie, dar a rămas între ei și sac, chiar și când acesta a fost încărcat în spatele dubei. Un omuleț cu ochi expresivi s-a uitat scurt în direcția lor, apoi a închis trapa din spatele mașinii și a pornit motorul, ca să mențină temperatura scăzută înăuntru.

Johnny se simțea amețit și îi venea să vomite. Umbrele se lungeau. Maică-sa l-a lăsat pe Hunt s-o ducă într-o altă mașină și Johnny a știut că ea n-avea cum să-i fie sprijin, fiindcă abia mai respira.

Dar nu și Johnny. El era amortit de tot. S-a uitat spre gura galeriei, în care a dispărut iar funia cea grea. S-a derulat de pe troliu o vreme, apoi s-a oprit. Hunt era încă la mașină cu maică-sa când din puț a ieșit o bicicletă. Era ruginită și îndoită, dar Johnny a recunoscut-o. Era vopsită în galben, cu o șa în formă de banană. Dacă se uita atent, putea vedea cele trei viteze. Dar Johnny nu avea nevoie să se uite; știa bicicleta.

Era a lui Jack.

Bicicleta despre care spusese că i-a fost furată.

Capitolul cincizeci și opt

Trupul lui Johnny a cedat. Pieptul a uitat să se miște și tot ce se afla la marginea câmpului vizual s-a înnegrit. S-a uitat la bicicletă și și-a amintit toate momentele în care l-a văzut pe Jack pedalând pe ea, cum se plângea că nu are decât trei viteze, cum stătea aplecat să compenseze greutatea brațului atrofiat. Îi spunea bicicleta pișată, din cauza culorii. Dar o iubea.

Hunt era împreună cu ceilalți lângă mașini. Nu se uita nimeni, așa că Johnny a atins bicicleta. Era mică și galbenă. A atins metalul rece și ruginit, roțile de cauciuc crăpate de putregai.

Bicicleta era reală.

Johnny s-a răsucit și a vomitat în iarbă.

Totul era real.

Hunt îl asculta pe unul dintre pompieri.

— Bicicleta a fost înțepenită în primul loc gătit. Aparent, cadavrul a fost aruncat după aceea. Fără bicicletă, s-ar fi dus poate până jos. Încă 180 de metri, până în apă.

Pompierul a clătinat din cap.

— Nu l-am fi găsit niciodată.

— Este Alyssa? s-a uitat Hunt spre medicul legist.

— Este o fată, i-a răspuns Moore. Vârsta corespunde. În seara asta o să verific amprente de dentare. Imediat.

— Mă suni când o să știi?

— Da.

Hunt a încuviințat. S-a uitat după Johnny, dar nu l-a zărit din prima. Stătea în genunchi, în iarbă.

— Oh, nu.

Hunt l-a curățat de murdărie pe Johnny și l-a urcat în mașină. A trimis legistul cu cadavrul și i-a rugat pe

pompieri să înfășoare bicicleta într-o prelată și s-o pună la el în portbagaj. Și acolo se afla și acum, zdrăngănind de câte ori treceau peste o denivelare; rămăsese o întrebare undeva, în mintea detectivului. A clătinat din cap și a condus mai departe.

— N-ar fi trebuit să vă iau cu mine, a spus el, însă nu i-a răspuns nimeni.

Hunt știa ce motive a avut și mai știa și că a fost o greșeală. Era mult prea aproape. Prea implicat emoțional. A clătinat iar din cap.

— N-ar fi trebuit să vă iau cu mine.

Abia pe la jumătatea drumului a reușit Johnny să spună ceva. Asculta vântul, fâșâitul cauciucurilor pe asfaltul neted.

— Este a lui Jack.

Hunt s-a întors spre el, în mers. Johnny și Katherine erau două mogâldețe negre pe bancheta din spate a mașinii. Șoseaua era pustie.

— Ce-ai spus, Johnny?

Johnny s-a uitat pe geam. Câmpul se întindea sub spușeala înaltă de stele mici și palide. Iarba era nemișcată, aproape violet. Nimic n-avea sens.

— Bicicleta este a lui Jack.

Hunt a ieșit pe marginea drumului și s-a oprit. A băgat schimbătorul de viteze în poziția „parcare” și a oprit motorul. Johnny s-a întins după clanță, dar nu exista așa ceva.

— Deschide ușa, a spus el, apoi a împins încă o dată în ea.

Însă nu-i mai rămăsese deloc energie. Era gol, stors de tot. Hunt l-a ajutat să coboare și l-a condus spre marginea drumului.

— Respiră, i-a spus el. Doar atât, respiră.

După un minut, Johnny s-a îndreptat de spate.

— O să fii bine, i-a spus Hunt cu voce liniștitoare.

A mers cu Johnny în josul drumului, apoi s-au întors. A ținut tot timpul o mână pe brațul lui, iar cealaltă pe ceafa băiatului.

— Ești bine. În regulă? Ești bine.

Johnny tremura, dar a dat din cap.

— Sunt bine.

S-au întors la mașină și Hunt a pornit aerul condiționat pentru Johnny, care și-a apropiat fața de gura de ventilație.

— E mai bine?

— Da, domnule.

— Acum spune-mi despre bicicletă.

Johnny s-a așezat sub plafonieră și a privit umbrele împrăștiate pe chipul lui Hunt. Lumina era puternică, dar cu rază mică, iar umbrele aveau margini conturate puternic.

— Jack a avut dintotdeauna bicicleta aia. A primit-o deja veche și uzată. A dispărut cam la momentul în care a fost răpită și Alyssa. A spus că i-a fost furată. Nici nu m-am gândit vreodată la asta, la perioadă, vreau să zic.

— Și ești sigur că este bicicleta lui Jack?

— Da, a răspuns Johnny. Sunt sigur.

Hunt și-a mutat privirea dinspre Johnny spre Katherine.

— Jack este cel care a spus că a văzut-o pe Alyssa trasă într-o dubă. Este singurul martor al răpirii. Acum avem bicicleta asta...

— Ce vrei să spui?

Katherine era încordată, aproape de limita unei căderi nervoase. Johnny i-a atins brațul și a simțit fierbințeala.

— Poate că n-a fost o răpire.

Vântul s-a strecurat prin geamul deschis al mașinii.

— Poate că Jack a mințit.

Hunt a stins lumina din interior și s-a intrat din nou pe drum. A ridicat geamul din dreptul lui, care a scos același sunet de motor electric ca trolitul.

Când i-a sunat telefonul, Hunt s-a uitat câteva secunde lungi la numele celui care-l suna, cu talpa apăsată constant pe pedala accelerației.

— Este detectivul Cross, a spus el lăsând telefonul jos și ridicând privirea spre oglinda retrovizoare. Tatăl lui Jack.

— Ce-ai de gând să faci? I-a întrebat Katherine.

Mașina torcea încet.

— Am de gând să-mi fac treaba.

Hunt a răspuns la telefon. A ascultat câteva secunde.

— Nu. Încerc să închid niște piste. Nimic important.

Johnny a văzut în retrovizoare ochii lui Hunt. Se uita la drum. Calm.

— Nu, a continuat detectivul. Nu știu nimic. Nu. Ultima oară când l-am văzut era acasă la familia Merrimon.

O pauză. Johnny a auzit prin difuzor vocea lui Cross. Nedeslușită. Un alt bâzâit.

— Da, a spus Hunt. Categorie o să-ți spun.

Hunt și-a luat la revedere și a închis telefonul. Ochii în oglindă. Dungi de lumină pe obraz. A văzut privirea lui Johnny.

— Îl caută pe Jack, a spus Hunt. Se pare că prietenul tău a dispărut.

Mama lui Johnny a ridicat capul și a pus mâna pe scaunul lui.

— Cum adică? Nu înțeleg, ce înseamnă asta?

— Nu știu încă, dar o să aflu.

Katherine s-a lăsat iar pe spate și au mers mult timp în tăcere. Johnny încerca să se învețe cu această nouă idee, cu gândul că, într-un fel sau altul, Jack îl mințise, că știa ceva, orice. Johnny se simțea trădat. A fost furios, apoi l-a cuprins îndoiala. În niciun caz, și-a spus el. În ultima

vreme, Jack fusese foarte agitat, înfricoșat de Freemantle și de comportamentul recent al lui Johnny, speriat de ciori, fir-ar al dracului să fie. Dar Jack era Jack. Jack era păr dat cu gel și țigări șterpelite. Era prietenul cel mai bun al lui Johnny, dolda de loialitate, durere și rușini secrete, dar un prieten care știa ce înseamnă prietenia. Îl ajutase de 100 de ori pe Johnny s-o caute pe Alyssa. Chiulise de la școală. Se strecurase afară din casă la ore târzii. Ipoteza asta nu putea fi corectă.

Dar bicicleta aia...

Isuse, bicicleta aia!

Johnny a cercetat profilul lui Hunt. Era un om bun, dar era și polițist; iar Johnny știa și el ce înseamnă prietenia. Așa că n-a spus nimic despre hambarul de pe plantația de tutun sau despre camioneta parcată în fața lui. Trebuia să vorbească mai întâi cu Jack.

Hunt a intrat în oraș; stelele păleau și pe marginea drumului se aprindeau luminile. Traficul se întetea.

— Casa noastră este în cealaltă parte, a spus Johnny.

— Este un loc al crimei acolo. E închisă.

Strada s-a lățit și Hunt a virat pe șoseaua cu patru benzi care ocolea marginea orașului. A tras în parcare a unui motel modest, iar Johnny a văzut mașina mamei în față.

— Am scos-o de sub sechestru, le-a spus Hunt. Cheile sunt la recepție. Secția decontează cazarea.

S-a îndreptat spre galeria acoperită și ușile de sticlă de la intrare. O firmă mare, de neon roșu, anunța: CAMERE LIBERE.

— În câteva zile o să vă puteți întoarce acasă.

— Nu vreau să mă mai întorc acolo. Nici măcar o dată. Niciodată.

— O să găsim o soluție.

— Dar Asistența socială? a întrebat Katherine cu voce pierdută.

Hunt a parcat mașina și a oprit motorul. Lumina roșie strălucea stridentă în geam, iar în mașină era liniște. S-a răsucit în scaun și a privit-o pe mama lui Johnny.

— Hai să ne facem mâine griji pentru asta.

Ea a încuviințat.

— Vă descurcați?

Hunt și-a mutat privirea de la unul la altul, iar Johnny a simțit o afecțiune care l-a surprins. Nu voia să-l lase să plece. Nu voia să stea într-un motel împruțit. Voia să meargă acasă. Nu în casa lui Ken. Acasă. Voia să le mai spună o dată că totul o să fie bine.

— Și acum ce-o să se întâmple?

— Încă nu știu. O să trec pe aici mâine. Până atunci o să știu mai multe.

— OK.

Johnny s-a întins să deschidă ușa, dar Hunt l-a oprit.

— Vreau să-mi dai arma, Johnny.

— Ce armă?

A reacționat reflex. Hunt i-a vorbit cu blândețe:

— Arma unchiului tău. Cea pe care i-ai luat-o din camionetă. N-o ai cu tine, pentru că ți-aș fi cerut-o mai devreme. Trebuie să ținem evidența armelor.

Johnny aproape că ar fi vrut să mintă, dar n-a făcut-o.

— Pistolul e la Jack.

— Ești sigur?

— Da.

— Asta nu-i deloc bine.

— N-o să facă nicio tâmpenie.

Hunt a dat din cap, dar nu era un gest de încuviințare.

— Noapte bună, Johnny. Noapte bună, Katherine.

Au coborât din mașină și au rămas singuri în lumina roșie a neonului.

Capitolul cincizeci și nouă

Când a ajuns Hunt, secția de poliție era aproape pustie. Patrulele de noapte ieșiseră pe stradă. Personalul de birou era la nivel minim. Sergentul de serviciu era un bărbat în vârstă, pe nume Shields, epuizat și angajat cu normă redusă. Nu i-a pus întrebările pe care i le-ar fi pus oricare alt sergent, fiindcă nu-i păsa de ce se întâmplase mai devreme. Hunt i-a cerut lista apelurilor telefonice, iar Shields i-a dat-o.

Hunt a petrecut o jumătate de oră verificând registrul convorbirilor, dar n-a găsit ce căuta. Era în biroul lui, gata de plecare, când a intrat Yoakum. Purta aceleași haine și părea obosit.

— la te uită cine-apare, a comentat Hunt.

Yoakum s-a așezat vizavi de el și a deschis o doză de Pepsi.

— Au renunțat la acuzația de agresiune.

— Asta e bine.

— Era oricum o porcărie.

— Ți-au făcut percheziție acasă, i-a spus Hunt. Au adus o echipă întreagă. Șase oameni, poate și mai mulți.

— Au strâns după aia?

— Nu putem decât să sperăm.

Yoakum a ridicat din umeri.

— N-aveau mare lucru de văzut la mine în casă.

Hunt s-a gândit la ziua pe care-o avusese Yoakum: târât afară în cătușe, interogat. Prietenul lui. Polițist.

— Și restul aventurii cum a fost?

Yoakum a sorbit din cutie, fără să se grăbească.

— Raleigh este o minune de oraș.

— Ar trebui să mă duc mai des acolo.

- Fete frumoase.
- Sunt convins.
- Așadar, a spus Yoakum, privind în jur. Ce-am ratat?
- Nu prea multe.
- Yoakum a sesizat minciuna.
- Serios?
- Cred că știu cum a ajuns amprenta ta pe cartușul din mașina lui David Wilson.
- Zici tu?
- Hai să spunem că-i o simplă teorie.
- O teorie ar veni exact la țanc.
- Da.
- Faci mișto de mine?
- Hunt s-a ridicat.
- Să facem o plimbare.
- Yoakum s-a ridicat și el.
- Mi se face pielea de găină când zici așa.

În camera de hotel, totul era uzat: cearceafurile, draperiile, aerul pompat din aeroterma de la fereastră. Covorul era închis la culoare, pătat și îmbibat de mirosul altor oameni. S-au cazat fără să-și spună vreun cuvânt. Era prea mult de spus, și totuși nu destul. Maică-sa îl sărutase o dată pe frunte, apoi se încuiase în baie.

Se auzea curgând apa de la duș.

Cheile mașinii erau pe masă.

Johnny stătea în fâșia de lumină roșie ce pătrundea printre draperii. S-a uitat țintă la chei și s-a gândit la Jack. S-a gândit la lucrurile pe care le împărtășiseră, apoi s-a gândit la bicicletă. Metal rece și ruginit. Cauciuc sfâșiat de putregai.

Johnny s-a uitat afară, pe geam. O jumătate de lună plutea pe cerul limpede al nopții. Lumina roșie a pâlpâit. Ce-ar fi făcut tatăl lui dacă ar fi fost în locul lui Johnny? Dar Hunt?

Dacă ar ști unde să-l găsească pe Jack?

Un prieten.

Un mincinos.

Johnny a ascultat apa curgând la duș. I-a scris maică-sii un bilet, apoi s-a strecurat pe ușă și a închis-o în urma lui.

Cheile de la mașină îi atârnavă greu în mână.

Hunt vorbea în timp ce conducea. Orașul rămânea în urma lor și întinericul se întindea în jur, pe măsură ce se îndreptau către mine. I-a spus totul lui Yoakum, iar acesta încerca să proceseze informațiile. Ce s-a întâmplat acasă la Johnny. Cadavrul din galerie. Bicicleta lui Jack. Totul. Apoi i-a expus și teoria lui. Când a terminat, Yoakum a spus:

- Sunt niște găuri în povestea ta.
- Nu multe și nu pentru mult timp.
- Este pură speculație.
- Dar ușor de verificat.

Au traversat același râu, același pod.

- M-am săturat de chestia asta.

Yoakum s-a încruntat.

- Cross e polițist. Nu mă convingi.

Hunt a condus mai departe în tăcere.

— Când am găsit cadavrul lui David Wilson, Cross a fost cel care m-a îndreptat spre Levi Freemantle. A stat sub podul ăla cu o hartă în mână și mi-a arătat exact ce aveam nevoie să văd. M-am repezit într-o vânătoare de vrăjitoare după un condamnat evadat care n-avea nimic de-a face cu toate astea.

— Ești sigur că Freemantle n-a avut nicio legătură? El este cel care i-a spus puștiului lui Cross unde găsim cadavrul. El i-a spus lui Jack despre puțul de mină.

Hunt s-a uitat în altă parte.

- Așa să fi fost? Nu știm ce s-a întâmplat între ăia doi.
- Deci cum, Jack a știut pur și simplu?

Cauciucurile au trecut peste o denivelare din asfalt.

— Bicicleta lui, a spus Hunt. Presupun că știa.

— Dar de ce ar spune? S-a băgat singur în belea.

Hunt n-avea niciun răspuns, așa că Yoakum a continuat:

— Crezi că pe David Wilson l-a ucis Cross? Chiar crezi că el l-a împins în culee? L-a aruncat de pe pod, apoi s-a așezat pe gâtul lui? Asta sunt chestii nasoale rău de tot, Clyde, crimă cu premeditare. Cross nu este favoritul meu, dar e polițist.

— Wilson avea echipament de escaladă și o motocicletă de teren. Cred că și-a petrecut ziua conducând pe cărări și explorând diferite galerii de mină. Cred că a lăsat pentru final cel mai mare și mai adânc puț. Cred că a găsit cadavrul Alyssei și asta i-a provocat moartea.

— E subțire rău, Clyde.

— Cine a găsit Land Cruiserul lui Wilson?

— Cross.

— Corect. A spus că a fost un bețiv care fugărea căprioare. Bețivul a sunat de la un telefon public și a dat peste Cross. N-am putut identifica numărul. Era telefon public. Convenabil, nu crezi?

— Polițiștii mai au și noroc. Asta ne ajută să ne facem meseria în jumătate din timp. Nu te văd plângându-te când tu ești ăla care are noroc.

— Îl vezi vreodată pe Cross la poligonul de trageri?

— Sigur.

— Și tragi vreodată cu arma ta în poligon?

— Ah, rahat.

— Ar fi putut să ia unul dintre tuburile tale goale?

Yoakum nu avea un răspuns simplu. S-a gândit cum se petreceau lucrurile la poligon: căști pentru urechi, ochelari de protecție, concentrarea într-un singur punct, ținta, și nimic altceva.

Hunt a continuat, cu voce tăioasă.

— S-a dus vorba că eram în căutarea unui polițist. Așa că detectivul Cross mi-a servit un polițist. Mi-a dat mașina lui David Wilson și un cartuș gol, cu amprente tale pe el. Mi te-a dat pe tine.

Yoakum n-a spus nimic. Chestiile personale îl făceau uneori să aibă reacția asta.

— Suntem aproape.

Yoakum s-a uitat pe geam.

— Ce știi despre oamenii ăștia la care mergem?

Hunt a virat la dreapta și drumul s-a îngustat. În față era un semn desenat cu spray alb și, alături, cuvântul „Închis”.

— Am trecut pe lângă ei când am venit; erau o femeie și un bărbat. Lui îi place berea. Ea e urâtă ca naiba. Stau într-o rulotă parădită, lângă intrarea în mine. Când am trecut eu pe-aici, nu era decât o mașină parcată. Din câte mi-am dat seama, sunt singurii care stau în apropierea minei. În afară de asta, nu știu nimic altceva.

— Nimic?

— Nici măcar nu știu cum îi cheamă.

— Și atunci, ce căutăm aici?

— Geografie.

Hunt a traversat un pod îngust peste un pârâiaș.

— Este singurul lucru care are sens.

Asfaltul se terminase și mergeau pe un drum de pământ. Pietricelele izbeau scutul mașinii.

— Ajungem acum, a spus Hunt.

— Arma mea este încă la comandant.

— Uită-te în torpedou.

Yoakum a deschis torpedoul și a scos arma personală a lui Hunt. A tras piedica și a verificat încărcătura.

— Frumos.

— Încearcă să nu omori pe nimeni de data asta.

Hunt a văzut rulota veche și camioneta plină cu doze goale de bere. În spatele ferestrelor murdare se vedea

lumina aprinsă, iar în rulotă se vedea mișcare. A stins farurile și a oprit în spatele camionetei. Cu ochii pe rulotă, a tastat numărul de înmatriculare al vehiculului.

— Este înregistrată pe numele Patricia Defries. Câteva condamnări minore. Urinat în public. Stare de ebrietate și scandal.

— Minunat.

— Două infracțiuni sunt ceva mai importante.

— Ce anume?

— Emitere de cecuri fără acoperire și fraudă. Încă una de-asta și intră la zdup. Trei încercări. Asta i-ar putea da un avantaj lui Cross, dacă o prinde cu ceva învârteli.

— Cum jucăm?

— Ușurel.

Hunt a deschis portiera.

— Mințim.

Yoakum a îndesat arma la spate și au urcat pe veranda îngustă. Au văzut pe fereastră o canapea lungă și înfundată, și pe ea un bărbat cu picioarele pe masă. Lui Hunt i s-a părut același de mai devreme. Costeliv și neras. Murdar. Avea pieptul scobit și picioare subțiri, iar în mână o cutie cu bere care putea fi aceeași de mai înainte. Televizorul îi arunca pe față o lumină albastră. Și femeia era la fel cum și-o amintea. Fustă scurtă. Față răutăcioasă. Din locul unde stătea, părea înfuriată de ceva. Mâinile în șolduri. Melițând din gură. A venit în fața televizorului și bărbatul s-a înclinat spre stânga.

— Binecuvântarea căsniciei, a comentat Yoakum.

Hunt a bătut la ușă și televizorul s-a stins. Când pasul greu al femeii a făcut să vibreze structura ieftină a rulotei, s-a dat înapoi. Chipul ei a umplut ferestruica: dinți maronii, piele urâtă.

— Stai liniștită, inimioară, a șoptit Yoakum.

Hunt a lipit insigna pe geam. Dinăuntru s-a auzit cum se trage un zăvor și femeia a apărut îndărătul plasei rupte.

— Mai arat-o o dată, a cerut ea.

Hunt a ridicat insigna.

— Ne-a trimis detectivul Cross.

Femeia a aprins o țigară și a suflat fumul. Ochii ei au trecut peste Hunt, s-au îndreptat spre Yoakum și apoi au revenit.

— Acum ce mai vrea?

— Putem intra un pic?

Femeia i-a mai privit o dată și a mai tras un fum.

— Să vă ștergeți pe picioare.

În fața hambarului nu mai era nici urmă de camionetă. Nici urmă de Jack. În lumina slabă a unicului far al mașinii, Johnny a văzut o singură pată de culoare, rucsacul lui albastru. Era murdar, încă pătat pe fund. Jack îl pusese frumos în mijlocul ușii de la intrarea în hambar. Johnny a coborât din mașină, dar a lăsat motorul pornit. Luna plutea jos, gigantică, alb-argintie. În aer se simțea miros de benzină și de ulei ars.

Johnny a ridicat rucsacul, care părea gol. L-a deschis și a simțit un damf de pasăre moartă. Pe fund era un bilet scris pe spatele unei chitanțe pe numele unchiului Steve. Era scrisul lui Jack.

Ne întâlnim în locul nostru.

În ultimii câțiva ani fuseseră o grămadă de locuri „ale lor”, dar Johnny știa la ce se referea Jack. Era locul unde beau bere și spuneau povești, locul unde mergeau să evadeze. Era locul unde David Wilson murise în praf. Locul unde începuse totul.

A întors mașina între tufișuri și a plecat, îndreptându-se spre râu.

A trecut pe lângă câteva mașini. Era târziu. Gâze mari se loveau de parbriz și vederea i s-a încețoșat de mai

multe ori. Era epuizat, atât de încordat, încât aproape că a ratat ieșirea din drumul principal. Cărarea era năpădită de iarbă și plină de șanțuri noroioase, iar buruienile încă stăteau culcate la pământ după ce trecuseră peste ele mașinile de poliție venite pentru David Wilson. Cărarea cobora abrupt spre râu, cu podul pe stânga. Șleaurile îi smuceau volanul din mâini, pe măsură ce drumul se îndepărta de șosea. A văzut camioneta la zece metri în față, o fantomă ascunsă în tufișuri. Cabina era întunecată și goală. Johnny a stins farurile și a ieșit. A trecut de camionetă și s-a uitat în lungul râului. Lumina lunii se reflecta în apă, iar pietrele păreau lespezi de argint cenușiu. Bezna se aduna sub pod.

Johnny a alunecat spre mal, a ajuns pe un petic de nisip și apoi a pășit pe una dintre pietrele late, turtite. Apa s-a mișcat și pe lângă el a trecut, plutind, o umbră întunecată. Salcia era la dreapta, podul, la stânga. Nu-l vedea nicăieri pe Jack.

— Sunt aici, Johnny.

Vocea s-a auzit de sub pod. Vocea lui Jack. Părând vocea unui om beat. Când a coborât sub pod, Johnny l-a zărit stând pe marginea apei. Unul dintre pilonii podului ajungea până jos; avea o bază îngustă de ciment și Jack stătea pe ea, cu picioarele în apă.

Johnny s-a oprit la cinci metri de el. Jack era ca în ceață, cu fața în penumbră. A ridicat o sticlă și Johnny a auzit alcoolul gâlgâind.

— Vrei și tu?

— Ce mama dracului se întâmplă, Jack?

Johnny voia să rămână calm, dar deja simțea cum își pierde cumpătul. Alyssa era moartă și Jack bea bourbon. Jack s-a lăsat să alunece de pe postamentul de ciment. A plesăit în apa puțin adâncă, s-a împiedicat și a căzut într-un genunchi.

— Vino încioace, să te pot vedea.

Johnny a ieșit de sub pod. O parte din el voia să vorbească. Altă parte din el voia să-l lovească drept în față pe unicul său prieten.

— Îmi pare rău, frate.

Vorbele i-au ieșit atât de împleticite, încât Johnny abia l-a înțeles.

— Johnny, omule.

Jack a ieșit în lumina lunii. Purta geaca împrumutată de la Johnny și avea pantalonii uzi până-n talie. S-a împleticit iar și a scăpat sticla, care s-a spart pe pietre, împrăștiind în noroi miros de alcool. Jack s-a așezat lângă sticla spartă.

— Îmi pare atât de rău, futu-i.

— Ți pare rău pentru ce?

Johnny s-a întors spre el.

— Ia zi, pentru ce ți pare rău?

Jack a clătinat din cap și și-a acoperit fața cu mâinile.

— Lașitatea este un păcat.

Johnny s-a uitat fix la prietenul lui, a cărui voce a părut în parte a unui om treaz.

— Dacă te-ar întreba cineva, ai vorbi frumos despre mine?

Jack s-a șters cu mâneca la nas.

— Doar un „dacă”, Johnny. Dacă te-ar întreba cineva? Ai spune că sunt un bun prieten? Să știi că am încercat. În toate nopțile alea în care am ieșit împreună cu tine. În toate nopțile în care am căutat. În care ți-am păzit spatele, pentru că știam că n-o să te oprești. Am încercat să te țin departe de locuințele periculoase, de cele cu adevărat periculoase. Aș fi murit dacă ai fi pățit ceva. Vinovăția m-ar fi ucis, Johnny. M-ar fi ucis fără drept de apel.

— Dar cum rămâne cu restul vinei, Jack? Cum rămâne cu Alyssa? Știai unde este? Ai știut tot timpul?

— Minciuni și slăbiciune. Și astea sunt tot păcate.

- Jack.
- Dumnezeu iartă micile păcate.
- Tot timpul.
- Am încercat să nu te pun în pericol.
Jack a săltat pe o piatră.
- Era moartă.

A clătinat din cap.

- Era deja moartă.
- Ce s-a întâmplat cu sora mea?

Johnny a venit spre Jack, cu pumnii încleștați. Își pierdea cumpătul. Avea să-și piardă rău de tot cumpătul.

- Ce s-a întâmplat, Jack?

Jack a tras cu greu aer în piept, stând cu ochii la apă.

— I-am împrumutat bicicleta. Asta-i tot ce-am făcut. Încercam să fiu de ajutor. Trebuie să mă crezi.

- Spune-mi și restul.

— Eram la bibliotecă, mai mulți. Ții minte proiectul ăla pe care l-am avut de făcut?

Johnny n-a spus nimic, așa că Jack a dat din cap.

— Eram în aceeași grupă cu Alyssa. Vulcani. Făceam un eseu despre vulcani. Era târziu, se întunecase, știi tu. Toată lumea a zis că s-a făcut timpul să mergem acasă.

A ezitat preț de o clipă.

— I-am împrumutat bicicleta pentru că taică-tu uitase să vină s-o ia. El a uitat și afară se întuneca. Gerald avea o camionetă nouă și căuta orice pretext s-o conducă, așa că i-am dat ei bicicleta și l-am sunat pe frate-meu să vină să mă ia. Asta-i tot ce-am făcut, Johnny. N-ar fi trebuit să se întâmple nimic rău, vezi? Am încercat să fac o faptă bună. Asta se pune, nu-i așa? Se pune.

Jack s-a șters la ochi. Cu mâna mică. Cu mâna normală. Amândouă erau strânse pumn și tremurau.

- Și el a zis că vrea s-o sperie.
- Cine?

- Trebuia să fie o glumă.
- Gerald? a întrebat Johnny.
- Pedala foarte îndârjită.
- Oh, nu!
- Chiar pe marginea drumului.

Pauză.

- N-a vrut decât s-o sperie.
- Ce s-a întâmplat, Jack?
- Băuse.

Johnny l-a apucat pe Jack de tricou. A tras și tricoul s-a auzit pârâind.

- Ce mama dracului s-a întâmplat?

— Ea s-a uitat înapoi și cred că de vină au fost farurile sau distanța mică de mașină. Nu știu. S-a speriat. A căzut. A intrat sub roțile camionetei. Gerald a luat-o razna de frică. L-a sunat pe tata.

Jack plângea.

- Era moartă, Johnny.
- Nu înțeleg.
- Moartă de-a binelea. Voiam să mărturisesc, dar Gerald începuse deja să fie curtat la profesioniști.

- Și ce legătură are?

— Tata a spus că, dacă se află ceva, poate să-și ia la revedere.

— Ai mințit pentru cariera de jucător profesionist de baseball a lui Gerald.

Johnny urla, iar Jack clătina din cap.

— Și după aia? După aia ce s-a întâmplat? l-a întrebat Johnny.

- Am vrut să-ți spun.
- Dar nu mi-ai spus.

Acum Jack plângea domolit.

- Johnny.
- Atâta vreme.

Jack s-a ridicat împleticindu-se. A întins mâna, dar Johnny i-a dat peste ea.

— Am încercat.

— Cum ai încercat?

— Îți amintești când ți-am zis că Gerald mi-a rupt mâna?

Jack tremura, implorându-l din ochi.

— Tata a fost, Johnny. I-am spus că o să mărturisesc totul și mi-a rupt mâna. Mi-a rupt mâna în patru locuri. M-a ținut la pământ și m-a pus să jur.

Jack a așezat palma pe brațul lui Johnny.

— M-a pus să jur.

— Și asta pentru cariera lui Gerald?

— Ei doi numai despre asta vorbesc.

Johnny l-a privit fix.

— Gerald și tata.

Johnny a simțit cum i se strânge stomacul. S-a aplecat de mijloc și s-a întors cu spatele. A găsit pe pipăite o ramură și s-a sprijinit de ea.

— Ai spus că Levi Freemantle ți-a zis unde este.

— Altă minciună.

— Atunci de ce acum, Jack? De ce îmi spui acum?

— Pentru că Freemantle a fost trimis aici cu un motiv.

— Ce motiv?

Jack era îngrozit.

— Dumnezeu știe.

Fără ciori, și-a spus Johnny. *Dumnezeu știe*⁸.

— Tot zicea așa. Zicea chiar și în somn. Fără ciori. Dumnezeu știe. Îți amintești numele puțului minei? No Croz. Nu mi-l pot scoate din minte, Johnny. Dumnezeu știe, nu vezi? Dumnezeu știe ce-am făcut.

Jack a cedat nervos.

⁸ Joc de cuvinte intraductibil. În engleză, *No. Croz, no crows* (fără ciori) și *God knows* (Dumnezeu știe) au pronunții relativ apropiate. (*N.t.*)

— Ultimul lucru pe care mi l-a spus Freemantle... ultimul lucru pe care mi l-a spus... Oh, rahat.

— Ce?

Jack s-a așezat pe piatră.

— Dumnezeu știe frumusețea sufletului ei.

Jack a ridicat mâna cea mică.

— O să ard în iad, Johnny.

Mâna a coborât, iar Jack l-a implorat.

— Dacă te întreabă cineva, o să spui ceva de bine?

Plângea.

— Johnny?

Johnny s-a întors cu spatele și a urcat malul. Vocea lui Jack l-a urmat, mică, apoi și mai mică.

— Johnny?

Nimic. Vântul foșnind prin iarbă.

— Johnny?

Capitolul șaizeci

Hunt conducea cu viteză, iar luminile albastre clipeau agitate în spatele măștii radiatorului. Lângă el, Yoakum avea chipul împietrit. Ceasul de la bord arăta 1 și 10 dimineața; Hunt solicitase o întâlnire de urgență cu procurorul regional și cu un magistrat. l-a luat un ceas, dar a ieșit cu un mandat de arestare în buzunar și cu doi polițiști în uniformă, aleși pe sprânceană, ca întăriri. Nimeni altcineva nu știa nimic. Nici comandantul. Nici ceilalți polițiști. Aveau să meargă pe burtă, pentru situația în care Cross avea prieteni care să-i țină spatele.

— Cinci minute, a anunțat Hunt.

Pentru a treia oară, Yoakum a verificat dacă arma împrumutată era încărcată.

Lui Hunt i-a sunat telefonul. S-a uitat să vadă cine îl sună și a răspuns. Convorbirea a fost scurtă și la finalul ei nici nu s-a uitat spre Yoakum.

— Era legistul, a spus el. Ampretele dentare corespund. E Alyssa.

Liniște. Zgomot de cauciucuri pe asfalt.

— Îmi pare rău, Clyde.

— Patru minute.

Treizeci de secunde mai târziu, telefonul lui Hunt a sunat din nou. N-a recunoscut numărul de pe ecran, dar a răspuns și a ascultat cu atenție.

— Unde ești, Johnny? Liniștește-te. Sunt aici. Nu. Nu. Nu te grăbi.

Hunt a ascultat un minut întreg, fără să scoată o vorbă. Când puștiul a terminat, ultima piesă din puzzle s-a așezat la locul ei și Hunt a avut imaginea de ansamblu. În întregime. O potrivire perfectă.

— OK, Johnny. Am priceput și mă ocup. Nu, mă ocup chiar în noaptea asta. Chiar acum. Unde ești?

O pauză.

— Nu, nu vreau să vii la intrare. Vreau să fii în camera ta, acum. Mă ocup eu. Vorbim mâine.

A închis din nou și Yoakum l-a așteptat zece secunde.

— Ce e?

Hunt i-a dat noutățile în propoziții scurte, dure. Cum murise Alyssa. Cum ajunsese în puțul minei.

Yoakum a avut nevoie de un minut să digere totul.

— A murit într-un accident?

— Gerald băuse. Cross a ascuns cadavrul să-și protejeze fiul. L-a aruncat în galerie. Singur.

A tras aer în piept, șuierând.

— Isuse.

— Ești bine?
— Îl aducem și pe Gerald.
— N-avem mandat pentru Gerald.
— Suspiciune de ucidere din culpă. E suficient să-l putem interoga.
— Johnny ăla e un puști foarte tare, a spus Yoakum.
— Da.
— Cross a pus-o rău de tot.
— Un minut.
Hunt a virat spre cartierul lui Cross.

Johnny a deschis cu cardul ușa camerei de motel; înăuntru erau aprinse două lumini. Maică-sa stătea așezată pe marginea celui mai apropiat pat. Era istovită, dar avea ochii limpezi.

— N-am putut să-l sun pe Hunt, a spus ea, ridicându-se. Nu m-ar mai fi lăsat niciodată să te iau înapoi.

Johnny a intrat și a închis ușa.

— M-ai lăsat aici, a spus ea, iar Johnny a văzut cum încerca să se țină tare.

— N-o să te mai las niciodată.

— Cum aş putea să te cred?

— Îți promit.

Katherine a traversat încăperea și l-a luat în brațe.

— Mai promite-mi o dată.

Johnny a simțit miros de săpun și de păr proaspăt spălat.

— Promit.

Katherine l-a strâns tare în brațe și, când s-a dat înapoi, Johnny i-a spus ce știa. Nu a fost ușor și a durat o vreme. Alyssa era moartă, însă fusese un accident. I-a explicat de două ori și cuvintele s-au rostogolit pe buzele ei.

Un accident.

După aceea au rămas multă vreme tăcuți.

Tăcuți, dar împreună.

Când se aflau la două străzi distanță, Hunt a primit apelul despre un scandal casnic.

— Ai grijă, un vecin a povestit că a văzut o armă la locul incidentului.

— Rahat.

Hunt a pornit sirena și mașina de patrulare din spatele lui a făcut același lucru. Două viraje rapide și casa lui Cross s-a ivit pe partea dreaptă. Pe acoperiș erau aprinse toate luminile, în colțuri ardeau două spoturi mari, iar pe trotuar erau felinare. Camioneta albă era intrată în zidul casei. În urma ei, iarba era strivită și tufele culcate la pământ. Unul dintre stopuri pâlpâia, aprinzându-se și stingându-se. Roșu. Roșu. Roșu. Detectivul Cross era în curte; la fel și nevastă-sa și Gerald. Cross urla. Femeia era îngenunchată, cu Biblia în mână și degetele încleștate, încremenită în rugăciune.

Pistolul era la Jack.

Îndreptat spre taică-su.

Hunt și Yoakum au coborât din mașină în același timp cu polițiștii în uniformă și au scos cu toții armele.

— Nu trageți, a spus Hunt. Îl cunosc pe puști. Nu vreau să fie rănit.

Ceilalți polițiști l-au auzit, dar armele au rămas în poziție de tragere. Hunt nu și-a scos pistolul din toc. A înaintat încet pe iarbă, cu mâinile desfăcute în lateral. Jack era roșu la față, tremura și avea fața pătată de lacrimi. Cross făcea pe tatăl sever.

— Jack, dă-mi imediat pistolul! În clipa asta! Vorbesc serios!

L-a văzut pe Hunt venind și a ridicat o mână.

— Mă ocup eu. Situația e sub control.

Apoi iar spre fiu-său:

— Jack, vezi ce se întâmplă? Cineva a chemat poliția. E momentul să încetăm. Dă-mi pistolul.

În spatele lui, mama lui Jack se legăna pe genunchi. Jack a privit-o și a dus o mână spre crucea de argint care-i atârna la gât. Vocea femeii s-a ridicat și parcă ar fi fost posedată.

— Nu face asta, mamă.

Chipul i s-a schimonosit.

— Pur și simplu n-o mai face.

Și-a scos crucea de la gât și a aruncat-o spre ea.

— Dă-mi pistolul, Jack.

Jack și-a smuls privirea de la maică-sa. Acum era mai aproape de tatăl lui. Un metru și jumătate. Un metru.

— Este vina ta.

Vocea lui Jack era ca o șoaptă.

— Fiule.

A împins arma spre taică-său.

— O să ajung în iad și e doar vina ta.

Jack s-a apropiat și mai mult, în timp ce maică-sa se tânguia. Cross a ridicat mâinile.

— Fiule...

— Dumnezeu iartă micile păcate.

Hunt a văzut mișcarea trăgaciului, dar era prea departe.

— Nu.

A alergat spre Jack. Trăgaciul s-a ridicat și s-a lăsat; Cross a urlat când cocoșul armei a pocnit sec. Jack a apăsât iar pe trăgaci, dar nu s-a întâmplat nimic.

Hunt l-a pus la pământ.

Arma i-a zburat băiatului din mână, iar Cross s-a întins după ea.

— N-o atinge, i-a spus Hunt.

Era întins pe iarbă, cu Jack ținut sub el.

— N-o atinge și nu te mișca.

— Cum adică?

— Nu mișcă nimeni.

Hunt l-a ridicat pe Jack în picioare și i l-a dat în grijă lui Yoakum.

— Ușurel, a spus el, iar Yoakum l-a îndepărtat pe băiatul cu fața scăldată în lacrimi și muci.

— Vreau să vorbesc cu Johnny.

Ajuns la mașină, Jack s-a zbatut, urlând și smucindu-se:

— Vreau să vorbesc cu Johnny.

Yoakum i-a pus mâna pe cap.

— Johnny! Vreau să vorbesc cu Johnny!

Portiera s-a închis amuțindu-i țipetele, dar Jack s-a dat de patru ori cu capul de geam. Hunt a ridicat pistolul și a deschis încărcătorul. Era gol. A pus pistolul în buzunarul hainei. Cross a riscat un pas, cu mâinile ridicate.

— Este beat. Are o problemă. O să ne îngrijim să primească ajutor.

— Trebuie să vii cu mine, a spus Hunt. La secție.

— E băiatul meu, Hunt. N-am de gând să depun plângere.

Cross a încercat un zâmbet timid.

Hunt a rămas impasibil, ceea ce a presupus un mare efort.

— Tu și Gerald, a adăugat el, cu mâna foarte aproape de pistolul din toc. Cererea e din politețe.

A făcut semn spre curțile vecine, unde se adunaseră câteva persoane care se uitau la ei. Hunt s-a apropiat, dar nu a coborât vocea.

— Am povestea de la Jack. Despre ce s-a întâmplat cu Alyssa. Despre implicarea lui Gerald. Despre tot.

Hunt i-a acordat o singură fracțiune de secundă.

— I-am găsit cadavrul acum câteva ore.

Cross s-a uitat la fiul său, apoi la nevastă-sa, care plângea în continuare.

— Hai să facem lucrurile așa cum trebuie, a adăugat Hunt.

Când s-a uitat iar spre detectiv, masca lui Cross a cedat. Expresia lui arăta calcul rece.

— Nu știi despre ce vorbești.

— David Wilson a găsit cadavrul Alyssei. La început, am crezut că trebuie să fi sunat la secție și să fi vorbit cu tine din pură întâmplare, dar nu exista nicio înregistrare în jurnalul de apeluri și, oricum, nimeni n-are atâta noroc.

— Te înșeli.

— Scutește-mă. În seara asta am vorbit cu Patricia Defries. Mi-a spus totul.

Și chiar îi spusese. Cross o prinsese cu o altă înșelătorie cu cecuri. Ar fi fost a treia infracțiune, a treia abatere. Dacă ar fi fost condamnată, ar fi primit cel puțin 12 ani. Așa încât Cross a simplificat situația. Voia să știe dacă ajungea cineva în preajma minelor. Oricine. Oricând. A spus că nu știa de ce-i păsa lui Cross de fostele mine și Hunt a crezut-o, chiar dacă nu i-a și spus. Îi plăcea s-o vadă că vorbește, s-o vadă speriată.

— I-am explicat frumos că o fraudă cu cecuri înseamnă o acuzație mult mai puțin gravă decât complicitatea la crimă. Am informat-o că vorbesc serios și că o să cadă odată cu tine. A vorbit și o să depună și mărturie. O să spună cum ai apărut la mină după ce te-a sunat, cum, după numai cinci minute, Wilson a trecut în trombă pe lângă ei, pe motocicleta lui de teren, cu tine pe urme. Și-a notat ora. După un sfert de oră, Johnny Merrimon l-a văzut pe Wilson căzând de pe pod.

— Femeia aia e o escroacă și o bețivă. Nu e un martor prea grozav.

Hunt a făcut un spectacol întreg din cercetarea mașinilor înșirate pe alee.

— Unde ți-e mașina? Un Dodge Charger, nu-i așa? La câte ateliere auto trebuie să sun până o găsesc? Nu la astea locale, firește. Dar poate în Wilmington? În Raleigh? Într-

unul dintre orașele mari, cred. Dar o s-o găsim. Cu bara din față lovită. Vopseaua se va potrivi cu cea de pe pod.

— Vreau un avocat.

Hunt a făcut semn din cap spre polițiștii în uniformă.

— Ești arestat pentru uciderea lui David Wilson. Ai dreptul să nu spui nimic...

— Îmi cunosc drepturile.

— Orice spui poate și va fi folosit împotriva ta.

— Stai puțin. Stai puțin.

Cross și-a umezit buzele.

— Trebuie să vorbesc cu tine. Între patru ochi. Doar o clipă.

Hunt a ezitat.

— Vrei să faci ce trebuie, nu? Numai asta te interesează, nu? Al dracului băiețel de la cercetași.

Hunt a ridicat o mână și polițiștii s-au retras.

— Ar trebui să te gândești la ce faci. Ar trebui să te gândești bine de tot.

— Nu trebuie să mă gândesc. Am un mandat.

Cross s-a aplecat spre el. Ochii i-au fulgerat spre polițiști, peste umărul lui Hunt, iar șoapta lui i-a purtat respirația fierbinte prin aer.

— Era și băiatul tău în mașină.

Hunt s-a îndepărtat.

— Ba nu era.

— Era pe locul din față când au trecut cu roțile peste Alyssa.

— Nu te cred.

— Cum a fost în ultimul an? Băiatul tău? Normal? Același puști pe care-l aveai și acum un an? Oh, lasă-mă să ghicesc. Morocănos? Irascibil? N-a mai vorbit cu tine, nu-i așa? Fă ce trebuie, Hunt. Pentru un bărbat, nu e nimic mai important decât familia. Despre asta e vorba.

Hunt a aruncat o privire prin curte. Jack era o pată roșie pe bancheta din spate a unei mașini de poliție. Gerald era gata să izbucnească în plâns. Nevasta lui Cross ținea ochii închiși în timp ce se legăna, implora și se tânguia.

— Nu cred că familiei tale îi merge prea bine, Cross.

— Este singurul tău copil, nu-i așa?

Hunt i-a susținut privirea timp de trei secunde.

— Fă ce trebuie să faci, a spus Cross.

Hunt s-a dat înapoi și a făcut semn din cap spre polițiști.

— Ai dreptul la un avocat.

Au apărut cătușele.

Cross s-a opus și a fost pus la pământ, în urlete. Și-a pierdut papucii când îl târau spre mașină.

Era aproape 6 dimineața când a plecat Hunt de la secția de poliție. Cross refuzase să vorbească, dar vorbele au țâșnit din Gerald ca un val. Era vinovăția. Pur și simplu, vinovăția.

Îl consuma pe băiat cu totul.

Pe străzile în pantă, soarele arunca o nuanță roșiatică ștersă, dar casa detectivului se afla încă într-un buzunar de întuneric. A intrat și a rămas în picioare, tăcut, în bucătărie. Frigiderul bâzâia. Undeva, pe stradă, s-a deschis o ușă de garaj.

Hunt și-a pus arma pe blat, apoi și insigna. Scara a oftat sub pașii lui și a simțit aerul cald când a deschis ușa de la camera fiului său. Băiatul era făcut ghem de pături, păr blond și inocență pierdută.

Trecutul.

Atât de multe lucruri bune!

Hunt și-a tras un scaun lângă pat și a așteptat. Și-a apăsat pleoapele cu degetele și a văzut aceleași scântei nebunești. Nu trebuia să fie un final. Alegerea îți dădea o anumită putere. Hunt chiar credea asta. Nu era niciodată prea târziu să faci ce trebuie.

Buzele i s-au mișcat în tăcere.

Niciodată prea târziu.

Hunt și-a privit fiul în somn și buzele i s-au mișcat din nou.

Repetând.

O rugăciune a sa.

Allen a avut nevoie de 20 de minute să se trezească, și au fost cele mai lungi 20 de minute din viața lui Hunt. S-a ridicat de două ori și s-a așezat de două ori, până când lumina, palidă și rozalie, a atins chipul fiului său. Băiatul a deschis niște ochi foarte nevinovați.

— Hei, tată. Ce se întâmplă?

S-a frecat pe față și s-a ridicat în capul oaselor, sprijinindu-se de perne.

— Știi că te iubesc, nu-i așa?

— Da. Sigur. Ce...

— Dacă ai da vreodată de necaz, aș face tot ce mi-ar sta în putere să te ajut. Știi și asta. Indiferent cât de rău ar sta lucrurile, sunt tatăl tău. O să te ajut. Știi asta, nu-i așa, Allen?

— Sigur. Bineînțeles.

Hunt s-a străduit să rămână nemișcat.

— Ai dat de necaz, fiule?

— Ce? Nu!

Hunt s-a aplecat spre el.

— Ai vrea să-mi spui ceva? Orice. Sunt de partea ta. Tu și cu mine. OK?

— Nu, tată. Nimic. Ce se întâmplă?

Hunt murea pe dinăuntru. A pus o mână pe brațul fiului său.

— Mă duc să mă întind un pic.

S-a ridicat și a privit în jos.

— Este o zi importantă, Allen.

— Ce vrei să spui?

Hunt s-a oprit în ușă.

— O să mă trezesc dacă o să ai nevoie de mine.

Hunt a traversat holul și s-a întins în patul lui. Preț de o clipă, încăperea s-a învârtit, dar s-a luptat cu amețeala.

Bătaia în ușă a venit mai repede decât îndrăznise să spere.

Capitolul șaizeci și unu

Johnny a dormit șapte ore, s-a trezit puțin ca să mănânce, apoi s-a culcat la loc. O dată a auzit-o pe maică-sa vorbind cu Hunt, dar părea ca într-un vis. A auzit voci furioase și un zgomot, ca și când s-ar fi spart ceva. Vorbeau despre Alyssa și despre fiul lui Hunt.

— Nu știu ce să spun, Katherine.

Era vocea lui Hunt.

O liniște îndelungată.

— Trebuie să fac o plimbare.

— Katherine...

— Stai tu cu Johnny?

Ușa s-a închis și Johnny s-a trezit. Nu era un vis. Hunt stătea la fereastră, privind-o cum se îndepărtează. Johnny s-a ridicat și și-a adus aminte visul.

— Allen chiar a fost în mașină cu Gerald?

— Ai auzit?

— Este adevărat?

— Nu era Allen la volan.

— Dar a știut ce s-a întâmplat și n-a spus nimic.

— Tatăl lui Gerald era polițist și Allen s-a speriat, dar nu pot să-i găsesc scuze, Johnny. A greșit.

Tăcere.

— S-a predat de bunăvoie. Este reținut. Își va primi pedeapsa. La fel și Jack.

— Ce pedeapsă?

— Depinde de instanța pentru minori. S-ar putea să fie plecați o vreme.

— Închisoare?

— Nu așa merg lucrurile.

Johnny s-a dat jos din pat.

— Mă duc să fac un duș.

— Bine, Johnny.

Apa n-avea presiune, dar era fierbinte. Johnny s-a spălat de două ori, apoi și-a cercetat copcile de pe piept. Pielea era roșie și încrețită; cicatricile aveau să rămână acolo pentru totdeauna. Și-a trecut prin păr pieptănul mamei. Hunt era încă în cameră când a ieșit el din baie.

— E mai bine? I-a întrebat Hunt.

— Încă nu s-a întors?

— Încearcă să se hotărască dacă mă urăște sau nu.

Johnny a dat din cap. Era un lucru foarte matur din partea lui Hunt să spună asta.

— Pot să vă întreb ceva?

— Da.

S-au așezat unul lângă altul pe marginea patului. Degetele lui Johnny se încrețiseră de la dușul îndelungat. Palmele i se cojeau unde i se spărsese o bășică.

— Jack crede că unele lucruri se întâmplă cu un motiv.

— Te referi la Alyssa?

Johnny nu-și dădea seama dacă poate exprima ce vrea să spună, așa că a ridicat din umeri. L-a simțit pe Hunt încordat, apoi relaxat, ca și când ar fi luat o decizie.

— Am găsit șapte cadavre îngropate în pădurea din spatele casei lui Jarvis. Copii. Știi?

— Mi-a spus mama.

Hunt a ezitat încă o dată, apoi a scos din buzunarul hainei o poză. Era fotografia autopsiei lui Meechum. Îl înfățișa de la piept în sus, dezbrăcat, pe o masă metalică.

— Țsta e bărbatul pe care l-ai văzut cu Jarvis?

Chipul lui Meechum purta aura morții și culoarea îi fugise cu totul din obraji, dar Johnny l-a recunoscut. A încuviințat.

— De ce ai crezut că este polițist?

— Avea la brâu cătușe și pistol. Așa au și polițiștii.

Hunt a dat poza deoparte.

— Era agent de pază la mall. El și Jarvis au luptat împreună în Vietnam. Amândoi au fost lăsați la vatră fără beneficii, în același timp. Au existat zvonuri...

— Ce fel de zvonuri?

— Zvonuri urâte.

Johnny a ridicat din umeri. El auzise oricum poveștile.

— Erau oameni răi, Johnny. Făceau lucruri rele, din motive sinistre, și ar fi continuat să le facă dacă tu n-ai fi procedat cum ai procedat.

— N-am salvat-o eu pe Tiffany. V-am mai spus asta.

Hunt s-a uitat țintă pe fereastră.

— Dacă Jarvis n-ar fi fost ocupat cu tine pe stradă, Tiffany n-ar fi ieșit din casa aia. Ar fi prins-o și ar fi ucis-o. Ar fi rămas în pădure alături de toți ceilalți. Jarvis și Meechum ar fi continuat crimele. Poate c-ar mai fi ucis câțiva copii. Poate c-ar fi ucis mult mai mulți. Ce știi este că s-au oprit fiindcă tu ai fost în locul și la momentul potrivite.

Johnny a simțit privirea lui Hunt pe creștet, dar n-a putut să ridice ochii.

— N-ai fi fost pe strada aia dacă Alyssa n-ar fi murit.

Hunt a pus o mână pe umărul lui Johnny.

— Poate că ăsta e motivul, Johnny. Poate că Alyssa a trebuit să moară ca să rămână în viață alți copii.

— Jack credea că Freemantle a venit fiindcă l-a trimis Dumnezeu.

— Jack are niște probleme pe care n-ar trebui să le aibă niciun copil.

— Credea că Dumnezeu trimite ciori ca să-l sperie și că l-a trimis pe Freemantle ca să-l convingă să spună adevărul despre ce-a făcut.

— Nu știu nimic despre asta, Johnny.

— Ultima dată când m-am rugat, i-am cerut lui Dumnezeu trei lucruri. I-am cerut să se termine cu pastilele și i-am cerut ca familia mea să revină acasă. Lucrurile astea s-au întâmplat.

— Ai spus doar două.

Johnny s-a uitat în sus, cu fața ca de marmură.

— M-am rugat pentru moartea lui Ken Holloway. M-am rugat să aibă parte de-o moarte lentă și îngrozitoare.

A făcut o pauză, cu ochii lui negri strălucind.

— M-am rugat să moară înfricoșat.

Hunt a deschis gura, dar Johnny a vorbit înainte să apuce el să spună ceva. Și-a amintit ochii lui Ken Holloway pe când lumina se stingea în ei. A văzut ridicându-se umbrele corbilor, pâlpâirea întunericului.

— Levi Freemantle mi-a împlinit dorința asta, a spus Johnny. Cred că *de asta* l-a trimis Dumnezeu.

Hunt a avut o întâlnire târzie cu avocatul fiului său, apoi s-a trezit cu mașina parcată în fața închisorii, o clădire grosolană și lipsită de grație care ocupa un cvartal întreg din oraș, nu departe de tribunal. Allen era undeva, înăuntru. Suportase destul de bine, și-a spus Hunt; plânsese cât îi mărturisise tatălui său – regret, rușine și vină –, apoi curaj, când merseseră împreună la poliție. Ultimul moment în care și-l amintea pe fiul său era chipul lui când ușa de oțel s-a închis între ei.

A oprit motorul și a pornit pe jos spre intrarea principală. A predat arma și a fost lăsat să intre. Îi știa pe gardieni și gardienii îl știau pe el. A primit o bătaie ușoară pe spate, câteva înclinări înțeleghătoare din cap, cel puțin o privire plină de răceală.

— Trebuie să-l văd.

Gardianul din spatele biroului era un bărbat masiv, cu voce calmă.

— Știi că nu pot face asta.

Hunt știa.

— Poți să-i transmiți un mesaj?

— Desigur.

— Îi spui că sunt aici?

Gardianul s-a lăsat pe spate.

— O să mă asigur că primește mesajul.

— Transmite-i-l acum, a insistat Hunt. Nu că *am fost* aici. Spune-i că *sunt* aici.

— Are vreo importanță?

— Este o diferență, a spus Hunt. O să aștept.

Când a ieșit din clădirea închisorii, Hunt s-a așezat pe o bancă la două străzi depărtare. Cerul era înalt și fără stele. Casa era ca o scoică. După câteva minute, i-a sunat telefonul. Era Trenton Moore.

— Te-am trezit?

— Nu prea sunt șanse să mă trezești.

A urmat o pauză.

— Am auzit de fiul tău. Îmi pare rău.

— Mulțumesc, doctore. Apreciez. Mă mai suni și din alt motiv?

— De fapt, da.

Și-a dres vocea și a părut ciudat de ezitant.

— Ăăă. Ai un minut?

Legistul lucra în subsolul spitalului. Lui Hunt nu-i plăcuse niciodată să meargă acolo, mai ales noaptea. Nu prea era

lumină pe holul lung care ducea spre morgă, iar cimentul părea să transpire. Hunt a trecut de camera de priveghi, de sala frigorifică, de camera de reculegere și de morții tăcuți. Doctorul Moore era la el în birou, dictând ceva, când Hunt a bătut ușor în tocul ușii. Moore a ridicat privirea și ochii i-au sclipit entuziaști.

— Intră, intră.

A lăsat jos dictafonul și s-a întins după un ibric cu cafea aflat pe comoda din spatele lui.

— Cafea?

— Sigur. Neagră. Mulțumesc.

Legistul a turnat cafea în două pahare scunde de plastic și i-a întins unul lui Hunt.

— Mai întâi de toate, a spus Moore, ar trebui să-ți dau astea.

A scos dintr-un sertar o pungă pentru probe și a aruncat-o pe birou. Punga a aterizat cu zgomot și metalul dinăuntru a sclipit.

Hunt a ridicat-o și a văzut că era sigilată și datată, semnată de legist. A rulat punga în palmă și a numărat șase gloanțe în tuburi de inox, cu niște caneluri în vârf.

— Stai să ghicesc, calibrul .32, gloanțe oarbe?

— Din buzunarul drept, din față, al domnului Freemantle. În afară de hainele de pe el, doar astea mai avea asupra sa la momentul morții.

— Ei bine, asta răspunde la o întrebare.

— Și care e aceea?

— De ce un anumit fost polițist încă respiră și, mai important, poate, de ce băiatul lui de 13 ani și jumătate nu este acuzat de crimă.

Hunt a strecurat punga în buzunarul hainei.

— Mulțumesc.

— N-ai pentru ce.

Au sorbit din cafea și liniștea s-a depănat ușor.

— Apropo de întrebări.

Moore s-a aplecat în față pe scaunul lui. Era mic și atât de plin de energie, încât abia dacă putea să stea locului.

— Există foarte puține mistere în ceea ce fac eu, domnule detectiv. Întrebări fără răspuns? Da, tot timpul. Dar nu și mistere. Corpul uman, vai mie, este un instrument foarte predictibil. Urmează vătămrile și o să te conducă spre locuri, spre concluzii, spre determinarea cauzei și a efectelor.

Energia a răbufnit iar în ochii incitați ai lui Moore.

— Ai idee câte autopsii am făcut?

— Nu.

— Nici eu, dar sunt o grămadă. Sute. Poate și mai mult de-atât. Chiar ar trebui să le număr într-o zi.

Hunt a sorbit din cafea. În mod normal ar fi fost iritat, dar acum n-avea unde să se ducă.

Moore a bătut darabana cu degetele în birou, cu ochii aprinși și pielea îmbujorată.

— Crezi în mistere, domnule detectiv?

Hunt a deschis gura să răspundă, dar Moore a fluturat din mână, să nu se obosească.

— Nu genul de mistere cu care ai de-a face în fiecare zi.

S-a aplecat peste birou și a făcut palmele căuș, de parcă ar fi ținut între ele o lume mică.

— Mistere mari, domnule detectiv. Mistere reale. Mistere majore.

— Nu sunt sigur că înțeleg.

— Aș vrea să-ți arăt ceva.

Moore a luat un dosar și s-a ridicat. A traversat încăperea și a răsucit un comutator pentru ecranul de analizare a radiografiilor. Lumina a pâlpâit, apoi s-a stabilizat.

— Dincolo de o mică notă din raport, m-am gândit mult dacă să împărtășesc asta sau nu.

A urmat un râs nervos.

— Trebuie să mă gândesc și la reputația mea.

Moore a luat o radiografie din dosar și a prins-o pe ecran. Hunt a recunoscut structura unui torace uman. Oase care păreau să strălucească. Indicii amorfe de organe.

— Levi Freemantle, a explicat Moore. Bărbat adult. În vârstă de 43 de ani. Musculatură puternică. Infecție masivă. La limita malnutriției. Vezi asta? Aici l-ai împușcat. Glonțul a intrat pe aici. I-a fracturat scapula la rana de ieșire. Vezi?

— N-am vrut să-l omor.

— Nu l-ai omorât.

— Ce vrei să spui?

Moore a ignorat întrebarea.

— Aici.

A urmărit cu degetul mic o linie albă, grosolană.

— Asta este o ramură de copac, ceva de foioase. Stejar, arțar. Nu e domeniul meu. Victima s-a tras în țeapă cumva. Ramura era casantă, nu putredă. Zimțată. Uite marginile astea ascuțite. Aici și aici. E greu să-ți dai seama din imagine, dar e de două ori mai groasă decât degetul tău arătător. Poate cât un deget mare și jumătate. A intrat aici, chiar sub cea mai de jos coastă de pe partea dreaptă, apoi s-a înclinat într-un asemenea unghi încât a perforat ficatul dintr-o parte în alta. A afectat multe organe și a făcut o gaură de trei centimetri în intestinul gros.

— Nu înțeleg.

— Este o traumă masivă, domnule detectiv.

— OK.

Moore s-a îndepărtat, apoi s-a apropiat iar. A ridicat ambele mâini și Hunt i-a simțit frustrarea.

— Asta...

Și-a trecut palmele peste radiografie, apoi s-a oprit.

— Asta înseamnă o vătămare fatală. Dacă nu e operată imediat, e fatală. Ar fi trebuit să fie mort de zile întregi înainte să-l împuști.

Moore a ridicat iar mâinile.

— Nu pot să explic.

Un deget rece l-a atins pe Hunt între omoplați. Spitalul îl apăsa pe umeri. Și-a imaginat ochii nerăbdători ai lui Moore, întrebările lui despre marile mistere.

— Vrei să spui că este un miracol?

Moore s-a uitat la radiografie, iar lumina i-a pus pe chip un luciul alb și rece. A lăsat trei degete pe linia lemnului zimțat care-l străpunsese pe Freemantle într-o parte.

— Vreau să spun că nu pot explica.

Capitolul șaizeci și doi

Asistența socială a venit după Johnny chiar a doua zi. El a ținut-o pe maică-sa de mână în timp ce două funcționare responsabile de caz așteptau lângă ușa deschisă a mașinii. Căldura se rostogolea prin parcare. Mașinile zburau pe șoseaua cu patru benzi.

— Îmi strivești degetele, a șoptit Johnny.

Maică-sa a slăbit strânsoarea și i s-a adresat lui Hunt.

— Nu există altă cale?

Hunt era la fel de resemnat.

— După tot ce s-a întâmplat. Violența. Presa. N-au de ales.

S-a oprit și l-a privit pe Johnny în ochi.

— E doar pentru o vreme. O să vorbesc în numele mamei tale. O să îndreptăm lucrurile.

— Promiți?

— Da.

Johnny a privit spre mașină și una dintre femei i-a zâmbit. A îmbrățișat-o pe maică-sa.

— O să fiu bine, a spus el. O să fie ca și când mi-aș ispăși sentința.

A intrat în mașină. Și așa a fost următoarea lună. Ca și când și-ar fi ispășit sentința. Familia la care l-au trimis s-a purtat frumos, dar distant. L-au tratat ca și când orice muncă mai grea ar fi putut să-l doboare și totuși au complotat cu toții să se comporte de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic ieșit din comun. Erau de o politețe ireproșabilă; dar i-a prins că noaptea se uitau la știri și citeau ziarele. Dădeau din cap și se întrebau unii pe alții: „Cine face așa ceva unui băiat?” Johnny s-a gândit că, probabil, dormeau cu ușa încuiată. S-a gândit la privirile pe care i le-ar arunca dacă, la un moment dat, noaptea târziu, ar apăsa pe clanță.

Instanța a dispus ca Johnny să se ducă la un psiholog și așa a și făcut, dar tipul era un idiot. Johnny i-a spus ce voia să audă. A descris vise inventate despre o mare plictiseală casnică și a pretins că doarme toată noaptea. A jurat că nu mai crede în puterea lucrurilor nevăzute, în totemuri, în magie sau în păsări negre care fură sufletele morților. N-avea nicio dorință să împuște pe cineva, nicio dorință să-și facă rău lui sau altora. A exprimat emoții sincere despre moartea tatălui și surorii sale. Era suferință pură și profundă pentru pierderile suferite. O iubea pe mama lui. Și asta era adevărat. Johnny l-a văzut pe psiholog dând din cap și luându-și notițe. Apoi n-a mai trebuit să se ducă la el.

Pur și simplu.

L-au lăsat să-și vadă mama o dată pe săptămână, sub supraveghere. Au mers în parc, au stat la umbră. În fiecare săptămână, ea i-a adus scrisori de la Jack. Îi scria cel puțin

una pe zi, câteodată mai multe. Nu i-a povestit niciodată despre cât de rău era locul unde-l trimiseseră. Niciodată despre cum îi treceau orele, zilele. Jack vorbea mai mult despre regret și rușine și despre cum Johnny era singurul lucru bun din viața lui. Vorbea despre lucrurile pe care le făcuseră împreună, despre planurile pe care și le făcuseră pentru viitor. Și implora să fie iertat. Așa își termina toate scrisorile.

Johnny, te rog.

Spune-mi că suntem în continuare prieteni.

Johnny citea fiecare scrisoare, dar nu răspundea niciodată. Scrisorile au umplut o cutie de pantofi de sub patul din casa unde trăia acum.

— Ar trebui să-i scrii și tu lui, îi spusese maică-sa odată.

— După ce s-a întâmplat? După tot ce-a făcut?

— Este prietenul tău cel mai bun. Taică-său i-a rupt brațul. Gândește-te la asta.

Johnny a scuturat din cap.

— Mi-ar fi putut spune de un milion de ori. Într-un milion de feluri.

— Este mic, Johnny. Sunteți amândoi atât de tineri!

Johnny s-a uitat la supraveghetoarea numită de instanță, în timp ce ideea i se rostogolea în minte.

— Tu l-ai iertat pe băiatul detectivului Hunt?

Maică-sa a urmărit privirea lui Johnny. Supraveghetoarea stătea la o masă de picnic din apropiere. Îi era cald, fiindcă purta un costum albastru prea gros pentru vremea de-afară.

— Băiatul lui Hunt? Și el este foarte tânăr, a spus ea distant.

— Te vezi cu detectivul Hunt?

— Măine este înmormântarea tatălui tău, Johnny. Cum aş putea să mă văd cu cineva?

— Cred că ar fi în regulă.

Maică-sa l-a strâns de braț și s-a ridicat.

— E timpul.

Supraveghetoarea se apropia de ei.

— Ai costum? Cravată?

— Da.

— Îți plac?

— Da.

Le mai rămăseseră doar câteva secunde. Următoarea dată când aveau să se întâlnească era la înmormântarea celor pe care-i iubeau cel mai mult. Supraveghetoarea s-a oprit la câțiva metri de ei. A arătat spre ceas și pe chip i s-a reflectat ceva ce semăna cu regretul.

Mama lui Johnny s-a întors spre el, cu ochii strălucind.

— O să vin să te iau devreme.

Johnny a strâns-o de mână.

— O să fiu gata.

La înmormântare s-au făcut două slujbe. Tată și fiică, unul lângă altul. Hunt a tras niște sfori și cimitirul a fost înconjurat cu un cordon de securitate care să protejeze familia de gură-cască și presă. Preotul nu era același popă gras și roșu la față despre care Johnny avea amintiri așa de neplăcute. Era un bărbat tânăr, subțirel și serios, un preot ca o lamă, îmbrăcat în sutană albă, sclipitoare. A vorbit despre alegere și despre puterea iubirii lui Dumnezeu.

Putere.

A făcut cuvântul să cânte, așa încât Johnny a dat din cap la auzul lui.

Puterea iubirii lui Dumnezeu.

Johnny a dat din cap, dar a rămas cu ochii pe sicrie și pe cerul înalt și albastru.

Cerul înalt și gol.

* * *

La trei săptămâni după înmormântare, Katherine stătea în curtea unei case bine întreținute, cu două dormitoare. Avea în față o verandă acoperită, două băi și cea mai mare și verde curte pe care a putut-o găsi. Bucătăria era refăcută în întregime. În josul străzii era casa în care Johnny trăise toată viața lui, mai puțin în ultimul an. Spera să cumpere casa aceea, dar asigurarea de viață a răposatului ei soț trebuia să mai aștepte până când avea să-și dea seama ce să facă mai departe. Cum să-și câștige existența pentru ea și fiul ei.

S-a uitat în josul străzii, apoi a lăsat-o baltă. Locul acesta avea o căsuță în copac și un pârau care trecea prin curtea din spate.

Ar fi suficient.

Când a ieșit din casă, Hunt avea cămașa pătată de transpirație. Din spate i se ițea un mănunchi de fibre de sticlă pentru izolație. S-a întors și s-a uitat iar la casă.

— Este solidă, a spus el. E frumoasă.

— Crezi că lui Johnny o să-i placă?

— Așa cred. Da.

Katherine a plecat privirea.

— Mâine se întoarce. O să avem nevoie de un pic de timp, înțelegi. Doar noi doi. Un timp ca să ne găsim un ritm.

— Desigur.

— Dar în vreo lună, mă gândesc că poate treci să luăm cina cu toții.

— Și asta ar fi frumos.

Katherine a dat din cap, agitată, speriată și nesigură. S-a întors și a privit spre casă.

— Chiar e OK, nu?

Hunt nu și-a luat ochii de la chipul ei.

— Este perfectă.

Epilog

Când Johnny și mama lui au mers împreună la Arborii Tăcuți, căldura verii nu mai era decât o amintire ștearsă. Era într-o sâmbătă după-amiază, târziu. Copacii se perindau, înalți, pe lângă mașina condusă de Katherine. Deasupra lor, lumina soarelui încerca să se strecoare prin frunziș și au văzut stâlpii de granit și rugii de mure.

— Nu-mi vine să cred că ai venit aici așa cum ai venit.

— Calmează-te, mamă.

— Se putea întâmpla orice pe drum până aici.

Johnny a arătat cu degetul.

— Cimitirul este în direcția aia.

Katherine a condus până unde putea ajunge mașina, apoi au coborât, iar Johnny a condus-o pe scurtătura dintre copaci.

— Detectivul Hunt zice că a fost îngropat aici săptămâna trecută. A plătit un prieten de-al mamei-sii.

Au mers mai departe. Vopseaua de pe gard era încă albă, dar iarba crescuse și începuse deja să se ofilească.

— Ar trebui să vin odată și să tund iarba asta.

— Te rog, nu, a spus ea, dar Johnny se gândea deja cum să facă.

S-au îndreptat spre locul unde era îngropat Levi Freemantle. Pământul era proaspăt săpat. Alături era fiica lui. Și ea avea o piatră de mormânt nouă.

— Sofia, a spus Johnny. Așa o chema.

S-au uitat la piatra de căpătâi a lui Freemantle, unde fuseseră înscrise data nașterii și cea a morții. Inscripția era simplă:

Levi Freemantle

Ultimul copil al lui Isaac

— Am numărat pietrele de mormânt, a spus Johnny. În noaptea în care am stat aici. Sunt trei pentru cei care au fost spânzurați.

Johnny a arătat spre pietrele mici și grosolane aflate la baza stejarului uriaș.

— Și 43 de descendenți ai lui Isaac Freemantle. Acum, 45.

S-au uitat în lungul rândurilor de lespezi mâncate de vreme.

— Dacă Isaac ar fi fost ucis, spânzurat la fel ca ceilalți, atunci niciunul dintre oamenii aceștia n-ar fi trăit și n-ar fi murit.

— Stră-străbunicul tău a fost un om extraordinar.

O pauză.

— Așa a fost și tatăl tău.

Johnny a dat din cap, incapabil să vorbească, dar ea a continuat:

— Ken Holloway a fost atât de îngrozitor în ziua aceea, cum nu l-am mai văzut vreodată.

Și-a frecat încheieturile, acolo unde cicatricile arătau cât de adânc mușcaseră în carne corzile pianului.

— Am fi putut muri fără Levi Freemantle.

Liniște. Lumina soarelui a căzut pe o lespede nouă de marmură.

— Mi-a spus că viața este un cerc.

Mama băiatului s-a uitat la copaci, apoi la șirul de pietre funerare. L-a luat pe Johnny pe după umeri.

— Poate că așa și este.

În seara aceea, Johnny i-a scris lui Jack. I-a povestit tot ce se întâmplase în lunile cât fusese el plecat. A avut nevoie de zece pagini. La destinatar a scris „Lui Jack Cross, prietenul meu”.

Mulțumiri

O mulțime de oameni s-au implicat pentru a face din această carte un succes. Pentru tot ce au făcut – au dat tonul, au direcționat resursele și și-au luat un angajament atât de ferm –, aş vrea să le mulțumesc lui Sally Richardson, Matthew Shear, Andrew Martin și Thomas Dunne. Pentru geniul lui în promovarea acestei cărți, îi mulțumesc lui Matt Baldacci și totodată și oamenilor minunați care lucrează alături de el: Tara Cibelli, Kim Ludlam și Nancy Trypuc. Supracoperta este grozavă și prinde mult din spiritul cărții, iar pentru asta le mulțumesc lui David Rotstein și Ervin Serrona. Pentru producție, mulțumirile mele merg către Kenneth J. Silver, Cathy Turiano și Nina Frieman; către Jonathan Bennett, pentru design. Ca întotdeauna, aprecieri speciale pentru profesioniștii extrem de muncitori din echipa de vânzări de la St. Martin – sunteți cei mai buni. Puține cărți ar putea avea succes fără o promovare de succes; așa că transmit recunoștința mea echipei de la publicitate, Hector DeJean și Tammy Richards-LeSure. Sunt norocos să am cei mai buni editori din industrie – Pete Wolverton și Katie Gilligan –, care știu cât de mult apreciez munca lor susținută. Cu toate astea, o s-o spun și aici: Vouă, amândurora, vă mulțumesc. Sunteți fabuloși. Mulțumiri, ca întotdeauna, și agentului meu, Mickey Choate. Primilor cititori, Clint Robins, Mark Witte, James Randolph și Debbie Bernhardt – oameni buni, voi aveți în continuare un rol vital în acest proces și vă mulțumesc pentru asta. Mulțumiri speciale și pentru Clyde Hunt și John Yoakum, care mi-au dat numele lor știind prea bine că s-ar putea să abuzez de ele. Mulțumiri lui Mark Stanback și Bill Stanback, care mi-au

vorbit despre vulturi. Și în final, cel mai important, mulțumiri soției mele, Katie, care rămâne cel mai bun prieten al meu și iubirea vieții mele, și celor două fiice ale noastre, Saylor și Sophie, maestrele cu ochi mari și uimiți ale bucuriei cât ziua de lungă și ale entuziasmelor inocente.

Contents

1. Prolog
2. Capitolul unu
3. Capitolul doi
4. Capitolul trei
5. Capitolul patru
6. Capitolul cinci
7. Capitolul șase
8. Capitolul șapte
9. Capitolul opt
10. Capitolul nouă
11. Capitolul zece
12. Capitolul unsprezece
13. Capitolul doisprezece
14. Capitolul treisprezece
15. Capitolul paisprezece

16. Capitolul cincisprezece
17. Capitolul șaisprezece
18. Capitolul șaptesprezece
19. Capitolul optsprezece
20. Capitolul nouăsprezece
21. Capitolul douăzeci
22. Capitolul douăzeci și unu
23. Capitolul douăzeci și doi
24. Capitolul douăzeci și trei
25. Capitolul douăzeci și patru
26. Capitolul douăzeci și cinci
27. Capitolul douăzeci și șase
28. Capitolul douăzeci și șapte
29. Capitolul douăzeci și opt
30. Capitolul douăzeci și nouă
31. Capitolul treizeci
32. Capitolul treizeci și unu
33. Capitolul treizeci și doi
34. Capitolul treizeci și trei
35. Capitolul treizeci și patru

- 36. Capitolul treizeci și cinci
- 37. Capitolul treizeci și șase
- 38. Capitolul treizeci și șapte
- 39. Capitolul treizeci și opt
- 40. Capitolul treizeci și nouă
- 41. Capitolul patruzeci
- 42. Capitolul patruzeci și unu
- 43. Capitolul patruzeci și doi
- 44. Capitolul patruzeci și trei
- 45. Capitolul patruzeci și patru
- 46. Capitolul patruzeci și cinci
- 47. Capitolul patruzeci și șase
- 48. Capitolul patruzeci și șapte
- 49. Capitolul patruzeci și opt
- 50. Capitolul patruzeci și nouă
- 51. Capitolul cincizeci
- 52. Capitolul cincizeci și unu
- 53. Capitolul cincizeci și doi
- 54. Capitolul cincizeci și trei
- 55. Capitolul cincizeci și patru

- 56. Capitolul cincizeci și cinci
- 57. Capitolul cincizeci și șase
- 58. Capitolul cincizeci și șapte
- 59. Capitolul cincizeci și opt
- 60. Capitolul cincizeci și nouă
- 61. Capitolul șaizeci
- 62. Capitolul șaizeci și unu
- 63. Capitolul șaizeci și doi
- 64. Epilog
- 65. Mulțumiri